Înspăimântător!
DAVID BALDACCI

NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI

GREGG HURWITZ

GREGG HURWITZ

NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HURWITZ, GREGG
Nu te încrede în nimeni / Gregg Hurwitz; trad.: Ana Veronica Mircea.
- București: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-234-0
Mircea, Ana Veronica (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

GREGG HURWITZ
Trust No One

Traducere din limba engleză
ANA VERONICA MIRCEA

2012

ISBN 978-606-609-234-0

Pentru Robert Crais
La bine și la rău

CAPITOLUL 1

Am sărit brusc din somn la 2.18 a.m., cu cifrele respective holbându-se la mine de pe noptieră, ca nişte ochi injectaţi. Mă trezisem exact la ora asta în fiecare noapte, ani de-a rândul, indiferent de fusul orar. Dar, după şaptesprezece ani, ajunsesem să reuşesc să dorm până dimineaţa, fără întrerupere. Reuşisem în sfârşit să-mi depăşesc propriile spaime. Sau, cel puţin, mă autoconvinsesem că aşa stăteau lucrurile.

În noapte se auzeau cântând melodios sirenele îndepărtate. La început am crezut că răsunau în capul meu, că reprezentau coloana sonoră a visului. Dar, în loc să pălească, vaietul din depărtări a devenit mai puternic. Nu mă trezisem fără motiv.

Am derulat în minte tot ce-mi aminteam din seara precedentă – dezbaterea prezidenţială se încheiase în intervalul de maximă audienţă dintre şapte şi unsprezece şi, după ce îşi încetaseră comentatorii şi experţii vorbăria zgomotoasă, adormisem cu ochii la urmărirea în mare viteză difuzată la ştiri. Un bărbat într-un jeep Cherokee al naibii de paradit, gonind nebuneşte pe autostrada 405, cu o legiune de tipi în uniforme alb cu negru în spatele lui, ca o paraşută. Se părea că el continuă să se deplaseze, apăsând pe pedală până când acul care indica nivelul combustibilului arăta *gol.*

Am clipit apăsat, am tras aer în piept şi m-am uitat în jur. Acelaşi miros de lac de mobilă cu aromă de lămâie al

apartamentului meu de la etajul trei. Izul propriei transpirații imprimat în cearșafuri și în perne. Răpăitul ramurilor de palmier pe care vântul le izbea de balconul camerei de alături.

Și o lumină de un albastru apos vălurindu-se pe tavanul dormitorului.

M-am ridicat în capul oaselor.

Pe cufărul de voiaj din partea opusă a încăperii, televizorul era oprit. Dar sunetul îndepărtat al sirenelor nu se oprea.

Și pe urmă au încetat brusc, odată cu dansul luminii de pe plafon.

Am azvârlit cât colo cearșafurile și am traversat tiptil covorul, pășind peste un exemplar din revista *Sports Illustrated* și peste cămășile albe de seară de la slujba pe care-o părăsisem cu o săptămână în urmă, toate fiind aruncate pe jos. Îmbrăcat numai în pantalonii mei de pijama ecosez, m-am aventurat în camera de zi multifuncțională, îndreptându-mă către balcon. Luminile mașinilor de poliție licăriseră prin sticla ușii glisante încuiate. Am înlemnit când am ajuns la jumătatea drumului către ea.

De marginea acoperișului atârna o frânghie groasă de nailon, cu capătul încolăcit de balconul meu. Neclintită.

Revenindu-mi din amețeală, am deschis ușa glisantă de sticlă și am ieșit fără zgomot pe balcon, închizând în spatele meu ușa cu plasă de țânțari. Cu dalele sale de un portocaliu Brady Bunch, balconul dădea într-o stradă îngustă din Santa Monica, plină de alte blocuri de apartamente. Felinarele aprinse erau sporadice. Am rămas o clipă cu ochii la frânghie, apoi m-am uitat în jur, așteptându-mă la cine știe ce.

De-a lungul rigolelor se întindeau umbre mari, de mașini. Un SUV era parcat în paralel cu un alt vehicul, blocând strada. Cu farurile stinse, ca și lumina de plafon. Cu geamuri fumurii. Dar cu fum răbufnind din țeava de eșapament.

Întunecată și silențioasă, o berlină a apărut de după colț și s-a oprit în spatele SUV-ului, cu motorul la ralanti.

Aceeași groaza simțită în urmă cu șaptesprezece ani m-a ajuns, trimițând furnicături în fiecare nerv.

Mi-am îngustat ochii, în căutarea barei cu indicatoarele luminoase ale poliției deasupra vreuneia din cele două mașini. Vederea mea periferică a sesizat o zvâcnire a frânghiei întinse. Acoperișul a scârțâit. Înainte de a avea șansa să-mi conturez vreun gând, m-a orbit lumina unui proiector, revărsată dinspre SUV. De deasupra s-a auzit un zgomot ca de fermoar, atât de ascuțit, încât mi-au clănțănit dinții. Pe urmă, o formă întunecată a coborât spre mine legănându-se și doi bocanci m-au izbit în piept. Am căzut, zburând pe spate prin plasa de țânțari, care s-a sfâșiat, desprinzându-se aproape fără zgomot. Am aterizat pe omoplați, cu putere, și am rămas fără aer. Silueta în negru, echipată cu un combinezon tip SWAT și cu o pușcă de asalt, a umplut rama plasei de țânțari, de care atârnau bucăți de material răsucit. Chiar și prin cagulă, tipul părea oarecum rușinat – nu mă văzuse sub frânghie înainte de a sări.

– Rahat, a spus. Scuze.

În ciuda coliziunii, aterizase ca un expert și-și îndrepta arma spre fața mea.

Am dat din buze ca peștele pe uscat, în tăcere, cu un nod de mușchi încordați încă blocându-mi plămânii și m-am rostogolit pe-o parte. Picioarele lui mi-au încadrat trupul când m-am încovrigat din pricina durerii năprasnice din piept.

Răpăitul unor bocanci pe coridor s-a potrivit cu ritmul bătăilor inimii mele, atât de grăbit încât îmi trepidau imaginile din fața ochilor, apoi ușa de la intrarea apartamentului a zburat drept către mine, smulsă din balamale și din zăvor de parcă un uragan ar fi izbit-o din partea opusă. S-a înălțat

într-un salt, a aterizat culcându-se pe covor cu o bufnitură și a alunecat până la un centimetru de nasul meu. Încă nu puteam să respir.

În vreme ce mă zvârcoleam între bocancii atacatorilor, spaima mi s-a transformat în panică. Trei bărbați m-au înghiontit, întorcându-mă pe burtă, cu fața strivită de covor, cu dinții afundați în buza de jos. Mâini înmănușate mi s-au plimbat de-a lungul coastelor, mi-au inspectat pulpele și gleznele. Pe ușă au dat buzna mai multe siluete în negru, îndreptându-și armele în toate direcțiile, iar câțiva au intrat în șir în dormitor. Am auzit ușile pliante ale șifonierului meu trântindu-se, împinse pe șinele lor, perdeaua dușului smucită într-o parte.

– Nick Horrigan? Ești Nick Horrigan?!

Pieptul mi s-a relaxat și am reușit în sfârșit să iau o gură de aer, cu un șuierat strident. Apoi încă una. M-am rostogolit pe spate și m-am holbat la singurul chip neacoperit de glugă și de ochelari. Trăsături uscățive, conturând o expresie sobră, nas subțire, îndoit spre stânga din cauza unei fracturi, păr cărunt, dat pe spate, cu o cărare într-o parte. Miriștea pestriță care-i întuneca fălcile nu se potrivea nici cu nodul îngrijit al cravatei simple, roșii, nici cu părul tuns scurt.

– Ești Nick Horrigan?

Am dat din cap, încă respirând cu greutate. Ceva cald și sărat mi se prelingea din buza spartă pe bărbie. Ceilalți bărbați – cincisprezece? – se răspândiseră prin apartament, trântind jos sertare, despicând perne de canapea cu cuțitul, răsturnând scaune. Am auzit tacâmuri căzând pe podea. Ceasul meu cu radio a început să sune – un zornăit înfiorător –, apoi am auzit pe cineva înjurând, și zgomotul a încetat brusc.

Tipul cărunt s-a încruntat la mine, apoi i-a trecut în revistă pe ceilalți, cu un aer autoritar.

– Ce dracu' e cu el, Sever?

– L-am izbit în piept când am coborât pe coardă de pe-acoperiș.

Un ușor accent sudic – poate din Maryland sau Virginia. Individul și-a scos cagula, dezvăluind o față pătrățoasă, cu forma accentuată de tunsoarea militară. Era mult mai masiv decât șeful ghemuit asupra mea. Și mai tânăr – având probabil în jur de patruzeci și cinci de ani, deși tenul ridat și bronzat îl făcea să pară ceva mai bătrân. Atitudinea lui sugera că, dintre tipii în combinezoane, el era masculul alfa.

Șeful și-a întors privirea spre mine.

– Nick Horrigan, născut pe 12 iunie 1973? Fiul agentului Frank Durant?

– Fiul vitreg, am reușit să spun.

Mi-a vârât sub nas o fotografie. Bustul unui bărbat într-un jerseu albastru, cu expresia încruntată a celor care nu sunt fotogenici. Gura mare și buzele subțiri îi dădeau un aer ușor sălbatic. Părul blond era dat cu gel și aranjat peste cap, iar aparatul de fotografiat surprinsese urmele lăsate de pieptene.

– Când ai intrat ultima oară în contact cu tipul ăsta?

– Nu-l cunosc, am spus.

– Când ai luat legătura cu el prin telefon sau prin e-mail?

Am zărit, din unghiul în care mă aflam, un bărbat cu ochelari tactici care inspecta cutia goală de Cup o'Noodles lăsată de mine pe masa din bucătărie. O mișcare bruscă mi-a readus fotografia sub ochi.

– V-am spus, am repetat, habar n-am cine dracu' e.

Șeful m-a apucat de brațe și m-a săltat în capul oaselor. Peste umărul lui mi-am văzut litografia Warner Bros înrămată, spartă și rezemată de perete. Yosemite Sam îmi întorcea privirea cu o expresie la fel de uimită ca a mea. Mi-am lăsat

ochii în jos și m-am holbat, amorțit, la semnele roșii, de mărimea unor bocanci, de pe pieptul meu gol.

– Cine ești? m-a întrebat tipul, reatrăgându-mi atenția asupra lui.

Aveam aceeași voce încordată.

– Știți deja. Sunt Nick Horrigan.

– Nu, vreau să aflu cu ce te ocupi.

– Tocmai am demisionat din serviciul unei organizații de caritate.

Unul dintre indivizii din spatele meu a râs zgomotos.

Altul a apărut în cadrul ușii dormitorului, ținând de mâner sertarul noptierei mele, acum gol.

– N-am găsit nimic.

Șeful s-a rotit către tipul care scana bucătăria cu un magnetometru. Acesta a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, domnule Wydell.

– OK.

Wydell și-a trecut mâna prin părul cărunt. I s-a reașezat respectând întocmai cărarea dintr-o parte. Comportamentul lui riguros se potrivea cu înfățișarea profesională – era singurul tip în costum printre executanții grosolani.

– OK. Dați-i o cămașă.

Din apropierea dormitorului a zburat un tricou, nimerindu-mă în creștet.

– Îmbracă-l. Și să mergem.

Tricoul meu Pacman. Grozav. Mi l-am tras peste cap și doi tipi m-au săltat în picioare. Gândindu-mă că un act de identitate avea să-mi fie de folos, indiferent unde aș fi ajuns, mi-am înhățat clema pentru bani de pe masa din bucătărie și mi-am îndesat-o în buzunarul pantalonilor de pijama cu șnur în talic.

– Să mergem, să mergem, a spus Wydell. Ai nişte pantofi de sport, sau ceva asemănător?

M-am oprit locului şi cei doi bărbaţi care mă conduceau spre uşă au dat peste mine.

– Îmi puteţi arăta o legitimaţie, vă rog? am întrebat, deşi îmi dădusem destul de bine seama despre cine era vorba.

Wydell a strâns din buze. Mâna i s-a repezit sub rever, extrăgându-şi împuternicirea, care includea şi insigna. Vulturul arcuit şi steagul, conturate cu aur. SERVICIUL SPECIAL AMERICAN. Legitimaţia lui era în folie de plastic, în interiorul copertelor de piele. JOSEPH WYDELL, AGENT SPECIAL, şeful biroului regional din Los Angeles, ceea ce însemna că nu se ocupa de amănuntele protejării unui politician anume, ci supraveghea activităţile de spionaj din întreg sudul Californiei. Ce căuta şeful Serviciilor Secrete din L.A. la faţa locului, în timpul unui raid, în loc să aştepte în biroul lui cu aer condiţionat?

– Ce credeţi c-am făcut? am întrebat.

Cineva i-a întins pantofii mei de sport şi el mi i-a trântit în piept. I-am luat. M-a îmbrâncit afară, pe coridor, cu Sever în faţa noastră, cu un alt agent în spate, cu câte unul de fiecare parte. Şi-au menţinut formaţia în formă de romb în vreme ce ne-am repezit pe scări.

Domnişoara Plotkin stătea în uşa apartamentului ei, într-un halat alb de plajă, cu părul arămiu strâns în vârful capului, arătându-şi rădăcinile albe. Părea îngrijorată – una dintre expresiile ei preferate.

– Întoarceţi-vă în apartamentul dumneavoastră, doamnă, a spus Sever, cu accentul acum mai pronunţat.

Ne apropiam cu repeziciune, dar ea a rămas pe loc.

– Unde-l duceţi?

– Sunt OK, Evelyn, am zis eu, ștergându-mi sângele de pe bărbie.

– Ce-a făcut?

– Dați-vă la o parte, *acum*.

Am ajuns lângă ea, iar Sever a luat-o de brațul drept, făcându-i vânt în apartament. Capul i-a zvâcnit înainte și ochelarii atârnați la gât cu un lanț decorat cu mărgele au zburat în sus, urmărindu-i căderea ca o coadă de zmeu. În timp ce treceam în grabă prin dreptul ei, am întrezărit-o zăcând șocată pe covorul pufos, cu ochelarii încâlciți în păr și cu ușa apăsându-i coastele. Nu făcuse nimic altceva decât s-o îmbrâncească, un gest lipsit de asprime, dar era ceva grotesc în gestul unui bărbat care împinge cu bruschețe o femeie trecută de șaizeci de ani, chiar dacă forța cu care face asta e foarte mică.

Am vrut să mă opresc, dar agenții m-au împins în față.

– Hei, m-am adresat eu spatelui lat al lui Sever, lasă-mă măcar să mă asigur că n-a pățit nimic.

Agenții au continuat să mă ducă mai departe. N-aveau timp pentru replici, nici măcar pentru amenințări. Asta m-a speriat și mai tare.

M-am împleticit în josul scărilor, încercând să țin pasul cu ei, aproape pierzându-mi pantofii de sport. Cu excepția canapelelor de vinilin și a oglinzilor înnegrite de fum, holul era gol, iar strada de dincolo de el era luminată ca ziua. Mașini de poliție, proiectoare mobile, bărbați în costume de culoare închisă vorbind către încheieturile propriilor mâini. Câțiva spectatori îmbrăcați la repezeală stăteau pe trotuarul opus, cu gâturile întinse și pe vârfuri, așteptând să vadă cine avea să-și facă apariția.

Am dat buzna afară și ne-am oprit. Am țopăit într-un picior, apoi în celălalt, încălțându-mi pantofii Puma.

– Opriți blestematele alea de proiectoare, a cerut Wydell. Nu filmăm o prezentare de modă.

Luminile s-au stins cu un pocnet, stârnind ecouri joase și noaptea a devenit dintr-odată mai neagră decât era de fapt.

Wydell l-a înșfăcat de braț pe un alt agent.

– Unde e?

– Vine imediat.

– Trebuie să fie aici *acum*.

– Aveți de gând să-mi spuneți ce dracu' se petrece? am întrebat, cu o voce metalică.

Un zăngănit gros, mai degrabă vibrație decât sunet, a umplut pe neașteptate noaptea și peste acoperișuri s-a apropiat o strălucire în stilul lui Steven Spielberg, schimbând culoarea palmierilor într-un galben incandescent. Pe trotuar, o fetiță strângea mâna tatălui ei cu încheieturile degetelor albite, cu gura deschisă într-o expresie somnoroasă de neîncredere.

În câmpul nostru vizual a apărut un Blackhawk, conturându-se amenințător, masiv și cumva futurist în contextul străzii mele. Vântul stârnit de rotoarele sale a izbit mulțimea, a biciuit tufele, mi-a lipit hainele de trup. Cravata lui Wydell a zburat din haină, ridicându-se în aer. Elicopterul s-a lăsat pe-o parte și a aterizat magistral pe asfalt. Spectatorii se holbau la mine, așteptând.

Wydell mi-a prins brațul într-o strânsoare de menghină și a început să mă tragă către elicopter. Vederea acelui Blackhawk care aștepta m-a scos în sfârșit din starea de șoc, sau cel puțin m-a ajutat să-mi dau seama ce era cu mine, ce se întâmpla. M-am eliberat dintr-o smucitură.

– O clipă. Nu mă puteţi *ridica* pur şi simplu. Ce se petrece aici?

Am fost nevoit să-l urmăresc cu mare atenţie ca să-i pot desluşi cuvintele de zgomotul de fond al rotoarelor.

El striga:

– Un terorist a pătruns în centrala nucleară de la San Onofre şi ameninţă că o aruncă în aer.

Am simţit pe neaşteptate un gol în stomac, o senzaţie năvalnică de pustiire pe care n-o mai avusesem decât de două ori: când mă agăţasem prosteşte de Frank în timp ce-şi dădea sufletul şi când văzusem în direct reportajul în care cel de-al doilea avion lovea turnul.

– OK, am spus. Isuse. Dar ce legătură are asta cu mine?

Wydell s-a oprit, ezitând, cu un picior pe talpa elicopterului.

– Zice că nu vrea să discute decât cu tine.

CAPITOLUL 2

Elicopterul Blackhawk s-a înclinat în lateral și mi-am simțit stomacul în gât. Am tresăltat pe un scaun din partea opusă lui Wydell și Sever, cu o mână încolăcită în plasa despărțitoare a compartimentului de marfă ca să nu cad pe punte. Îmi spărsesem perna de aer din călcâiul pantofului de sport stâng și marginea de plastic din partea exterioară a tălpii pocnea ori de câte ori mă sprijineam cu mai multă putere pe piciorul acela, ca să-mi păstrez echilibrul. Pe lângă pilot, copilot și doi oameni din echipaj în costume de zbor, la bord mai erau încă trei agenți, vorbind cu toții în microfoane și dotați cu căști. De podea erau fixate cu chingi lăzi etanșe Pelican, câteva având capacele ridicate și dând la iveală toate tipurile de arme, plasate în locașuri din material spongios de culoare neagră – puști cu lunetă, mitraliere, grenade, chiar și un cub din Silly-Putty, despre care am presupus că era exploziv plastic C-4.

Simțeam în plămâni aerul rece al nopții, iar în elicopter mirosea a oțel și a pânză, ambele îmbibate cu ulei. Buza continua să-mi sângereze și gustul îmi zăbovea în fundul gâtului. Am tresăltat din nou, la o rafală de vânt, și m-a străbătut un val de greață. Mi-am adus aminte, ca o slabă consolare, ce auzisem spunându-se despre elicopter: era singurul aparat de zbor care încerca să se facă bucăți ori de câte ori accelera.

Chiar și în mijlocul unei urgențe, Wydell avea siguranța de sine a unui agent veteran. Umerii drepți. Fața prelungă, cu fruntea proeminentă datorită părului în forma unui V ascuțit din mijlocul ei. În ochii de un căprui întunecat nu se citea nici o emoție. Era genul de om cu o încredere în sine înnăscută pe care îl detestam și îl admiram vrând-nevrând, tipul care ar fi putut arunca în aer prețurile la bursă sau ar fi putut trimite soldații la război continuând totuși să adoarmă imediat ce-și pune capul pe pernă. Părul lui cărunt și lins, ciufulit de vânt, își regăsise locul, cu excepția câtorva șuvițe rebele care stricau armonia. Căștile radio îi atârnau la gât.

Am așteptat până când s-a uitat la mine. Pe urmă am spus:

– Ne confruntăm cu un coșmar și aveți nevoie de mine. Înțeleg asta. Dar nu puteați să bateți pur și simplu la ușă?

– Ascultă-mă cu atenție.

Vorbea tare, ca să se facă auzit acoperind năvala neîntreruptă a zgomotelor, și avea vocea răgușită.

– Aici nu e vorba de încălcarea proprietății. Ne luptăm pe brânci încă de când a intrat tipul ăsta pe traseul în linie dreaptă de pe 405.

– În primul rând, am întrebat eu, de ce se ocupă Serviciul Secret de o amenințare teroristă?

– Când a cerut teroristul să-ți vorbească, LAPD[1] ți-a căutat numele în bazele de date, mi-a răspuns Sever. Au descoperit că tatăl tău vitreg a avut misiunea să-l protejeze pe Caruthers când era vicepreședinte și ne-au cooptat pentru rezolvarea cazului. Și-au imaginat că ținem sub observație familiile agenților.

– Și o faceți? Mă supravegheați?

[1] Departamentul de Poliție din Los Angeles (n.tr.)

–Dă-mi voie să clarific lucrurile, a intervenit Wydell: Până când nu suntem sută la sută siguri că nu ești complicele acestui terorist, te supraveghem.

– Și n-aveți cum să vă convingeți, am specificat eu. Cel puțin nu în momentul ăsta.

– E adevărat. N-avem timp să te interogăm în amănunt. De fapt, n-avem timp deloc. S-a aplecat în față, cu coatele pe genunchi, aducându-și ochii căprui impasibili la câțiva centimetri de ai mei. Te vrea *pe tine,* Nick. Trebuie să aflăm de ce.

Am zburat deasupra autostrăzii. Sever și-a folosit piciorul ca să oprească rapid căderea unei cutii Pelican. Stresul și adrenalina mă făceau să am nervii întinși la maximum, iar elicopterul zgomotos nu mă ajuta să mă liniștesc.

– Sunt într-o beznă totală, am spus. Nu am idee cine e.

Wydell a aruncat o privire spre Sever, care părea sceptic.

– O să ne purtăm ca și cum te-am crede, ca să putem trece mai departe.

Wydell a scos din buzunar o batistă, a înfoiat-o cu un pocnet strident și mi-a întins-o. Mi-am apăsat-o pe buză ca să opresc sângerarea.

El a continuat:

– LAPD-ul a dat de urma teroristului într-o casă din Culver City. A avut loc un schimb de focuri. Individul a reușit să fugă cu mașina lui și a fost urmărit când s-a îndreptat spre sud, pe autostrada 405, până când a ajuns la centrala nucleară din San Onofre. A înfășurat biletul prin care solicita prezența ta în jurul unei pietre și a aruncat-o către baricadă.

Gustul de sânge îmi persista, distinct, în fundul gurii.

– Spuneți-mi cum pot să v-ajut.

Copilotul i-a strigat ceva lui Wydell și el și-a pus căștile, întrerupându-se ca să-mi prindă privirea, după care a arătat cu un gest al capului către Sever.

– El e agentul special Reid Sever. Şeful brigăzii de Informaţii pentru Protecţie de aici, din L.A. O să te pună la curent.

Pe urmă s-a strâmbat şi şi-a pus căştile pe cap. A strâns în mână para microfonului, înclinându-şi-l către bărbie, şi i s-a adresat interlocutorului de la celălalt capăt al firului:

– Sunt conştient de asta, domnule, dar nimeni nu se aştepta ca urmărirea să ne impună virajul către centrala nucleară. E la numai o sută de metri de autostradă. LAPD-ul a reuşit să-i avertizeze pe paznici cu câteva minute înainte şi au stabilit imediat un perimetru în jurul domurilor de protecţie.

Între timp, Sever şi-a desfăşurat în poală un sul mare de hârtie, înclinându-l astfel încât să-l pot vedea. A apăsat cu degetul mare un led minuscul de pe suprafaţa hârtiei, iluminând un plan. Avea vocea mai răguşită decât a lui Wydell, lipsindu-i preţiozitatea care vine odată cu avansarea în grad.

– Ăsta e planul centralei nucleare, mi-a spus. Domurile de protecţie care conţin reactoarele sunt aici. A lovit hârtia cu un deget robust. În dreapta. Reactoarele sunt adăpostite în aceste domuri de oţel şi beton care ar putea rezista atacului unor tancuri. Singura problemă e că... Buzele i s-au schimonosit într-un zâmbet subţire, care spunea că nu e vorba de nimic amuzant. Singura problemă e că băiatul a luat-o la *stânga*.

– Şi acolo ce e? am întrebat.

Lângă Sever, Wydell s-a lăsat pe spătarul scaunului, încă strângând în mână microfonul instabil. Păstra tonul respectuos de adresare către un superior, numai că faţa lui părea încordată, cu pielea întinsă pe obraji. Îi vedeam o venă zvâcnindu-i pe tâmplă.

– Bazinul cu combustibil uzat. S-a întrerupt o clipă, apoi a adăugat: Într-o altă clădire, întocmai, domnule. Blocuri de

beton și pereți laterali obișnuiți, din tablă. Presiunea negativă e menținută de ventilatoare, dar nu e nici măcar etanșă, ca să nu mai vorbim de asigurarea protecției.

Și-a împins căștile din nou în jos, în jurul gâtului, și a rămas o clipă nemișcat, dus pe gânduri. Pe fruntea proeminentă îi scânteia o dungă de sudoare. Nu mi s-a părut genul de om care transpiră cu ușurință. Elicopterul s-a înclinat puternic, dar el s-a răsucit pur și simplu calm către geam și a rămas îndelung cu privirea afară, cu nasul lui strâmb umplându-se de umbre. Autostrada 405 zbura pe lângă noi, o panglică plină de picățele albe și roșii. Traficul se desfășura normal. Pentru că nimeni nu se obosise să ordone o evacuare, mulțumindu-se doar să evidențieze raza de extindere a unei potențiale explozii. Toate acele faruri, de acolo, de jos, chiar și la ora trei noaptea. Toți acei oameni care habar n-aveau că viețile lor erau în cumpănă.

Blackhawk-ul s-a redresat din nou, cu solul rotindu-se sub noi și revenind în poziția în care trebuia să se afle. Wydell și-a îndoit brațele și s-a aplecat înainte. Limba i-a împins colțul gurii.

– Lasă-mă să-ți expun situația, a spus. Bazinul e dreptunghiular, adânc de vreo doisprezece metri, cu pereți de beton groși de un metru și jumătate, căptușiți cu un strat de oțel inoxidabil. Sub apa grea se află bare de combustibil uzat care creează una dintre cele mai mari concentrații de material radioactiv de pe planetă.

Vocea i-a rămas neschimbată, dar și-a șters cu brațul fruntea transpirată.

– Bazinul adăpostește materiale radioactive de înaltă penetrabilitate cu o durată de viață mult mai mare decât miezul reactorului. Conține mai mult Cesiu-137 decât s-a depozitat ca urmare a tuturor testelor nucleare atmosferice desfășurate

vreodată în emisfera noastră. Acolo, sub apă, e relativ stabil şi inofensiv. Dar dacă apa dispare, făcând combustibilul uzat să ajungă la numai câţiva centimetri de suprafaţă...

– Cum s-ar întâmpla în urma unei explozii...

În ciuda aerului rece al nopţii, aveam tricoul umed acolo unde era presat de spătarul cu husă de nailon al scaunului.

– Ca în urma unei explozii. Ulterior, scenariul ar suferi o schimbare dramatică. Bazinul ăla ar lua foc ajungând la o temperatură de peste o mie de grade Celsius. Un asemenea incendiu – a clătinat din cap – un asemenea incendiu nu poate fi stins până când nu arde tot ce e de ars şi nu se degajă radioactivitatea. Ar face sudul Californiei de nelocuit pentru o jumătate de milion de ani.

Sever a scos dintr-o ladă Pelican un celular pe care mi l-a întins.

– Aşa că, am spus, aveţi nevoie de mine ca să-l sun şi să discut cu el.

Mi-a răspuns Wydell:

– Avem nevoie de tine ca să te duci acolo şi să-i dai lui telefonul ăsta.

La început am crezut că n-auzisem bine.

– O să *vorbesc* cu el prin telefon, prin portavoce sau prin orice altceva, dar nu sunt un agent instruit. Înăuntru ar trebui să meargă cineva care ştie ce face. Dacă greşesc cumva? Cinci sute de mii de ani e un timp foarte lung.

– A spus foarte clar că nu vrea să te vadă decât pe tine, şi asta faţă-n faţă. Aici n-avem de ales.

Gâtlejul mi-a pârâit, uscat, când am înghiţit în sec. De ce voia un oarecare terorist să mă vadă *pe mine*, în persoană? Avea să-mi recunoască faţa, dar nu şi vocea? Sever mi-a întins din nou telefonul, scuturându-l cu nerăbdare, dar eu mi-am

ţinut mâinile acolo unde erau. L-a luat în schimb Wydell şi l-a aşezat pe genunchi.

– Credeam că nu negociem cu teroriştii, am spus.

Sever a ripostat cu voce scăzută:

– Negociem cu teroriştii în fiecare zi.

Wydell n-a părut să-l audă.

– Când e vorba de un asemenea nivel al distrugerilor? Tu ce-ai face?

– Nu ştiu, am răspuns. Nu sunt eu cel care stabileşte tactica.

– Ascultă-mă, a spus Wydell, tipul ăsta face cărţile. Pretinzi că nu eşti de partea lui. Înseamnă că eşti de partea noastră. Şi, în misiunea asta, rolul tău e să-i pui telefonul în mână. Dă-i-l când sunăm noi. L-am adus deja la faţa locului pe cel mai bun negociator din stat pentru situaţii de criză extremă. Odată ce-o să avem un mijloc de comunicare, o să preia el acţiunea.

– Şi dacă nu-l pot convinge să ia celularul? Dacă ne aruncă mai întâi pe toţi în aer?

Wydell a dat din cap cu un aer solemn, trăgându-se de pielea lăsată de sub bărbie.

– L-am cunoscut pe bătrânul tău. Dacă ai câteva dintre genele lui, fac pariu că există o şansă de a câştiga lupta.

– A fost tatăl meu vitreg, am precizat, aşa că eu n-aş face pariul ăsta.

Wydell m-a ţintuit cu ochii lui căprui.

– Frank Durant a fost un om mare. Fiu vitreg sau nu, ţi-a oferit un model de viaţă la a cărui înălţime să-ţi doreşti să te ridici.

În loc să iau telefonul, am scos un oftat anemic şi m-am lăsat pe spătarul scaunului. O decizie era inevitabilă. În liniştea relativă, am înţeles în sfârşit care era realitatea, înfiorându-mă

până în măduva oaselor. În ce nimerisem? Întunericul zbura pe lângă noi în timp ce goneam către o centrală nucleară în care se afla un terorist.

M-am întrebat ce-ar fi făcut tatăl meu vitreg. Frank Durant. Mort de şaptesprezece ani. Eroul meu, dacă un asemenea cuvânt mai poate fi folosit cu toată seriozi tea.

CAPITOLUL 3

Când s-au împlinit șapte ani din ziua în care a murit tata, l-am cunoscut pe Frank. Stătea în bucătăria noastră galbenă și-și ținea mâna pe genunchiul mamei, iar eu m-am gândit: „Dracu' să-l ia".

Adevăratul meu tată a intrat cu camionul în peretele unui canion când aveam patru ani, fiind destul de mare încât să adun doar câteva amintiri cețoase. N-am fost niciodată nevoit să mă confrunt cu defectele lui, care erau considerabile, desăvârșite de un nivel al alcoolului în sânge de 0,20 la sută din momentul când i-au scos cu mare greutate volanul din coșul pieptului. Am putut să-l idealizez pur și simplu. Țin o fotografie de-a lui în ramă, pe bibliotecă. Poartă un tricou cu un pachet de țigări prins la manșetă, e tuns scurt și zâmbește. În partea de jos a pozei, aproape dispărând în spatele ramei, dintre două degete îi iese o țigară Camel.

În dimineața aceea, când am intrat în bucătărie, Frank și-a luat mâna de pe genunchiul mamei și s-a ridicat în picioare, un gest ciudat de protocolar. Eu am lovit ușor în partea din spate a skateboardului meu, făcându-l să sară în sus, ca să pot prinde rola din față. Frank era înalt, avea probabil un metru nouăzeci, cu talia conică și cu un tatuaj cu un simbol chinezesc în partea de jos a antebrațului.

Mama s-a ridicat dintr-un salt și a spălat ceștile lor de cafea, cu brățările zăngănitoare zornăindu-i nervos.

– Nicky, el e noul meu prieten, Frank. Lucrează în Serviciul Secret, se ocupă de protecția vicepreședintelui nostru. Nu e grozav?

„Noul meu prieten? m-am gândit eu. Grozav?" De unde scoteau adulții toate rahaturile astea?

– Mie nu mi se pare chiar atât de grozav, am ripostat.

Mama a strâns din buze, dar Frank s-a mulțumit să-mi arunce o privire imparțială și a spus:

– Nici nu e.

Lucra pentru biroul regional din Los Angeles, fiind omul lor de legătură în ceea ce privea protecția lui Jasper Caruthers. Vicepreședintele era din zona Hancock Park și își petrecea foarte mult timp în L.A., strângând o grămadă de mâini și adunând fonduri de la Hollywood, iar atunci când era în oraș, Frank ajuta la coordonarea măsurilor de protecție.

Pe măsură ce treceau săptămânile, venea la noi din ce în ce mai des. Îl vedeam stând cu mama pe canapea, cu picioarele ei goale în poala lui, sau râzând împreună cu ea, în camioneta lui din fața casei, la sfârșitul unei întâlniri. Îi urmăream cu un amestec bizar de gelozie și invidie. Nu-mi aminteam s-o mai fi văzut pe mama zâmbind așa înainte.

Mama era profesoară de arte la o școală elementară – frumoasă, neglijentă, oarecum hippy. Era ceea ce ar numi bătrânii o figură. Callie Horrigan, cu coada ei de cal stufoasă, cu cămășile ei bărbătești împroșcate cu vopsea, cu fâșia de pistrui de-a latul nasului. Elevii îi spuneau domnișoara Callie și, fiindcă mi-am petrecut majoritatea anilor de preșcolar ținându-mă după ea, pictând cu degetul și lipind sclipici pe conuri de pin, am căpătat obiceiul de a o striga și eu pe nume.

Într-o dimineață, Callie a plecat devreme la lucru, și l-am surprins pe Frank stând la masă, cu părul ud după ce făcuse duș, cu haina costumului atârnată pe spătarul unui scaun, cu mânecile cămășii suflecate. Prima dovadă concretă că-și petrecuse noaptea la noi. Bea din ceașca de cafea a mamei, din care se înălțau spirale de abur. Mi-am pus în castron niște fulgi de porumb, m-am așezat în fața lui și am mâncat în tăcere. Îmi tot alunecau ochii la ideogramele ciudate de pe antebrațul lui musculos, de un albastru palid sub părul blond-deschis. M-a privit o vreme, mi-a urmărit ochii, apoi a spus:

– Ești curios să știi ce scrie?

– Par un copilaș tâmpit?

Mi-a adresat un zâmbet atotcunoscător – din câte-mi dădusem seama, nu râdea niciodată – și a sorbit din cafea. Mi-am mestecat zgomotos fulgii de porumb. Ceasul Garfield de deasupra chiuvetei ticăia rotindu-și ochii și pendulând din coadă.

În cele din urmă, înfrânt, am întrebat:

– OK, ce scrie?

Și-a coborât privirea, ca și cum ar fi citit inscripția tatuată pentru prima oară.

– Nu te încrede în nimeni.

Am continuat să mănânc, cu obrajii arzând.

– Mama știe asta?

A dat din cap.

– După Vietnam, ne-au încartiruit în Okinawa. Vreo doi am ieșit în oraș și ne-am făcut astea. Am crezut că eram cei mai deștepți. Am crezut că înțeleseserăm totul. Idioți! A clătinat din cap. Am învățat o grămadă de lucruri dând de greu. Iar asta? A bătut cu degetul în tatuaj. Ca filozofie de viață? Nu ajută. Acum nu face altceva decât să-mi aducă aminte cât de prost sunt în cea mai mare parte a timpului.

– Încă mai ești?

– Asta să mi-o spui tu.

Mi-am spălat castronul, rezervându-mi pentru mai târziu dreptul de a face aprecierea.

După câteva luni, eu și Callie ne-am mutat la Frank, într-un bungalou cu două dormitoare din Glendale[1]. Era minuscul, dar finisat impecabil. Frank pusese cu mâna lui parchetul din lemn de esență tare. Cornișa era ca trasă cu linia. Cărțile de pe rafturile suspendate deasupra televizorului erau așezate după mărime.

Mama s-a grăbit să se foiască peste tot, ajustând pozițiile mobilierului și încercând să-și agațe desenele în cărbune înrămate în diverse locuri de pe perete, iar Frank s-a strâmbat, dar și-a ținut gura.

L-am apreciat pentru asta.

În timp ce mama rearanja frigiderul, am ieșit în spatele casei. O verandă, un leagăn, un mic pătrat de iarbă de culoare maronie de la arșița verii, prea mic ca să te poți juca în voie cu o minge de fotbal. Lăzile cu lucrurile mele erau în al doilea dormitor, dar îmi păstrasem una pe genunchi. Cartonașe de baseball, un trofeu spart la bază, prima apariție a Răzbunătorului în *Omul Păianjen* și fotografia tatei. M-am uitat îndelung la zâmbetul lui lejer, fericit, la țigara pe care mama încercase s-o mascheze în spatele ramei groase. Am auzit în spatele meu scârțâitul ușii cu plasă de țânțari, și iată-l pe Frank, uitându-se în jos, la mine.

– În casa asta o să fie întotdeauna un loc pentru tatăl tău, a spus.

În restul nopții, am stat în camera mea, obișnuindu-mă cu spațiul, cu mobila, cu priveliștea oferită de fereastra înaltă,

[1] O suburbie industrială a Los Angeles-ului (n.tr.)

dreptunghiulară. N-am despachetat mare lucru, dar mi-am tot rearanjat lucrurile prin sertare, ca un câine care dă târcoale înainte de a se retrage în culcuş. Nu-mi plăceau nici covorul maroniu, nici locul unde era aşezat biroul, nici mirosul din noua locuinţă.

Am auzit o bătaie în uşă şi am presupus că era mama, de vreme ce casa îi aparţinea lui Frank.

Eram ghemuit într-un fotoliu-puf pe care mi-l cumpărase ca la o vânzare organizată de un vecin în garajul său şi pe care îl reacoperise cu catifea reiată.

– Da?

A intrat Frank şi s-a uitat în jur. Mă aşteptam să fie furios fiindcă pusesem biroul pieziş în colţ, însă, în loc de asta, m-a întrebat:

– De ce te temi?

L-am privit fără nici o expresie. Mirosea a aftershave.

Şi-a întins colţurile gurii şi a reformulat:

– Ce nu vrei să fac?

– Nu intra în camera mea când lipsesc. Nu mă dădăci. Nu-mi răscoli cărţile cu benzi desenate.

Când am încheiat, a dat din cap.

– Cu asta mă descurc.

A închis uşa în urma lui şi m-am gândit că eu aveam să-mi trăiesc probabil toată viaţa fără să ajung vreodată atât de-al naibii de înţelept.

Nu vreau să spun că Frank ar fi fost vreun sfânt. Era cam nervos şi uşor paranoic. Avea încuietori duble la toate uşile şi toate ferestrele erau conectate la un sistem de alarmă care trimitea un sunet de joasă frecvenţă la un monitor de lângă pat. Nu-l puteai dezactiva decât accesând unitatea centrală sau cu o cheie rotundă, pe care-o ţinea într-o cutie magnetică etanşă, ataşată de peretele interior al tocătorului de gunoi,

într-un loc unde nu putea fi atins de lame. Noaptea mă punea să dorm cu fereastra închisă, chiar şi atunci când în cameră te coceai de căldură.

– Dar e atât de lipsit de confort, i-am spus eu, iar el a răspuns:

– E important să te bucuri de confort. Însă e şi mai important să fii în siguranţă.

Îşi ţinea pistolul de serviciu, un Glock, într-un seif pentru arme din dulapul lui, iar încărcătorul plin era într-o ascunzătoare. Ai fi crezut că un intrus ne putea ucide până când îşi descuia şi încărca Frank revolverul, dar eu şi mama am auzit vântul zdrăngănind cadrul plasei de ţânţari în timpul emisiunii lui Carson şi, o jumătate de secundă mai târziu, Frank a ieşit din dormitor cum nu se putea mai calm, ţinând pistolul în ambele mâini şi îndreptându-l către podea, la zece centimetri distanţă de piciorul lui drept.

Într-o zi îi cotrobăiam prin cufărul de voiaj din dulapul cu haine şi am dat peste o poză de-a lui din timpul războiului. În uniformă de camuflaj cu dungi ca de tigru, ţintind cu un Stoner 63 ceva aflat în plan mijlociu. Avea faţa vopsită, privea cu ochi îngustaţi şi-şi schiţa zâmbetul atotştiutor, era nebărbierit. M-am concentrat intens asupra fotografiei, punându-mi întrebări pentru multă vreme. Era posibil să pozeze pur şi simplu? Nu, nu Frank.

Am luat fotografia şi am ascuns-o în ramă, în spatele celei care-l înfăţişa pe tata.

În cufăr erau mai multe poze, imagini din trecutul lui Frank, dar nu m-am uitat la ele. Poate-mi plăcea că Frank era atât de misterios. Voiam să-l păstrez aşa.

Căsătoria lor a fost o ceremonie în curtea din spate, cu câţiva prieteni şi cu platouri cu gustări reci de la un restaurant Deli. Callie purta una dintre acele rochii de mireasă groaznice,

cu umeri bufanți, dar Frank nu părea să se sinchisească. Vocea i-a tremurat puțin în timp ce și-a rostit legământul, și până în clipa aceea nu-mi trecuse niciodată prin minte că el ar fi putut avea nevoie de ceva sau de cineva.

Când lucra până târziu, ceea ce se întâmpla ori de câte ori venea Caruthers în oraș, eu și Callie mâncam pe veranda din spate, asemănătoare cu o punte de navă. Pe urmă, în lumina pătată de fluturi de noapte a becului, mă uitam cum desena ea, lăsând urme de cărbune pe paharul cu băutura favorită, Crystal Light, de care nu se despărțea niciodată. Era ceva magic în forma pe care o dobândeau brusc liniile și umbrele, înfățișând un vas cu fructe, un chip de moșneag, un trup gol de femeie. Ea se uita la mine și îmi zâmbea oarecum timid, îndepărtându-și părul buclat din ochi cu baza palmei.

– Nu e plictisitor?

Mă mulțumeam să clatin din cap.

Când au fost realeși Kinney și Caruthers, Frank a primit mai multe îndatoriri în cadrul biroului din L.A. Ori de câte ori aveam ocazia, stăteam în garaj și-l priveam cercetându-și camioneta în căutarea microfoanelor. Îmi plăcea să-l ascult vorbind la stația radio, îmi plăceau protocoalele și indicativele de apel. Când venea vicepreședintele în weekend, Frank spunea:

– S-ar părea că Pasărea de Foc o s-aducă un bicefal în cuibul din vest.

Era ca o scenă dintr-un film de spionaj – la fel de mișto și la fel de liniștitor.

Am reușit să intru în echipa de baseball a liceului și am devenit un jucător de câmp foarte bun. Puteam alege contrariul, puteam să mizez pe forță, făceam prinderi cu dosul palmei demne de un venezuelean. Dacă-i dădeam înainte, aveam șanse să ajung rezervă în Divizia 1, iar calificativele

mele n-ar fi împiedicat un recrutor să mă selecţioneze. Antrenorul de baseball de la UCLA[1] m-a cerut cu insistenţă, şi Callie m-a pregătit la nesfârşit pentru testul de aptitudini. În ultimul an de liceu, când am deschis scrisoarea de acceptare, şi-a apăsat pumnul pe buze şi s-a întors cu spatele, ca să n-o văd plângând.

Munceam din greu, mă antrenam până seara târziu. Uneori mă întorceam acasă şi-l găseam pe Frank stând pe întuneric în fotoliul lui, de unde privea în repetate rânduri filmul lui Zapruder[2], memorând acele douăzeci şi şase de secunde. Mă strecuram întotdeauna pe lângă el şi intram în camera mea. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, m-aş fi gândit că treceam neobservat.

Într-o noapte, când mă furişam pe lângă el, a oprit banda.

– Ce vezi? m-a întrebat.

Am înlemnit în spatele lui. Mi-am ridicat ochii către familiara movilă acoperită de iarbă, către limuzina grăunţoasă, către pălăria roz a lui Jackie.

– Capul lui JFK făcut ţăndări? am spus.

A scos un zgomot grav din fundul gâtului, trist şi meditativ, şi m-am simţit ca un nemernic. A sorbit din cafea – Frank îşi adora cafeaua. Obişnuia să bea bourbon, dar renunţase după ce o cunoscuse pe mama, ştiind că pe ea o indispunea mirosul. În loc să-mi continui drumul spre camera mea, am ocolit canapeaua şi m-am aşezat.

– De ce, tu ce vezi?

– Pe Clint Hill.

[1] Universitatea California din Los Angeles (n.tr.)

[2] Abraham Zapruder, cetăţean care a filmat cu o cameră de amatori trecerea preşedintelui Kennedy prin Dealey Plaza din Dallas, surprinzând astfel pe peliculă şi asasinarea acestuia. (n.tr.)

– Pe cine?

A arătat cu degetul.

– Agentul Serviciului Secret de pe treapta din stânga față a acelei Queen Mary. Mașina din spatele limuzinei președintelui.

A apăsat butonul telecomenzii și limuzina și-a continuat drumul. Oroarea tăcută a celor două împușcături, ceața de pe chipul lui JFK. Dar de data asta nu m-am mai uitat la președinte. M-am uitat la Clint Hill, care alerga spre limuzina încă în mișcare. A sărit, dar n-a reușit să se prindă de portbagaj, după care a făcut câțiva pași împleticiți înapoi, refuzând să cadă. Limuzina a accelerat. Hill a sărit încă o dată, agățându-se și trăgându-se înainte, punându-și un picior pe bara de protecție. A înșfăcat-o pe prima-doamnă de braț, silind-o să se lase în jos și scoțând-o astfel din cadru, apoi s-a răsucit, aruncând o privire în urmă, către coloana de mașini. Aparatul a tremurat în mâinile panicatului Zapruder și procesiunea a dispărut din imagine. Când obiectivul a revenit pe poziție, Clint Hill se proptise în locașul roții de rezervă, încercând să se întindă peste președinte și peste prima-doamnă. Avea trupul rigid, pregătit să primească un glonț, și a rămas așa până la dispariția limuzinei sub podul Triple Underpass.

Până atunci nu-l remarcasem niciodată, și totuși era prezent, iar acțiunea lui mi-a aruncat cât colo cinismul arogant, ca o lovitură bruscă de picior.

Ecranul s-a înnegrit și Frank a închis televizorul. Am rămas în întunericul cu miros de English Leather[1] și de Maxwell House[2].

– Eram un puști când s-au întâmplat toate astea, a spus el.

– Erai mai mare decât sunt eu acum.

[1] Firmă producătoare de aftershave (n.tr.)

[2] Firmă producătoare de cafea. (n.tr.)

– Eram un puşti, a repetat, cu aceeaşi voce detaşată. L-au lichidat pe Jack, apoi pe Bobby şi pe Martin Luther King.

– Au fost aceiaşi tipi? am întrebat eu.

Şi-a ţuguiat buzele poate amuzat, sau poate întristat de prostia mea.

– Nu, n-au fost aceiaşi. Dar lui JFK i se asigura protecţia. Aşa ceva – şi-a fluturat degetul către ecranul întunecat – nu se mai poate întâmpla niciodată.

– La asta te gândeşti când îl păzeşti pe Caruthers?

Bărbia i s-a frecat de guler cu un foşnet.

– În fiecare minut.

– Merită să mori pentru el?

Frank s-a gândit la întrebarea mea o vreme.

– Da. Dacă oamenii îi pot împuşca pe conducătorii noştri aleşi, n-avem cine ştie ce democraţie. Apăr Omul ca să-mi apăr votul. Şi voturile tuturor celorlalţi. Chiar şi pe cele ale celor cincizeci la sută dintre electori care nu s-au ostenit să vină la urne. Dar Caruthers, cu el lucrurile diferă puţin. Îl respect.

– De ce?

A sorbit din nou din cafea, pe îndelete.

– E cu adevărat greu de spus. Dacă am învăţat un singur lucru, acela e că oamenii nu se osândesc singuri într-o clipă, ci printr-o mie de decizii mărunte. O hotărâre compromiţătoare conduce la alte şase şi de aici începe totul. Decid că pot face o ilegalitate, sau că scopul scuză mijloacele, şi, după ce au luat hotărârea asta o dată, o repetă. Singurul lucru pe care te poţi baza e caracterul unei persoane. Nu ţii cont de vorbe şi de promisiuni, ci de *fapte*. Omul e cântărit prin faptele sale. Cât despre Jasper Caruthers, presupun că-mi place ce face. Ar putea fi un mare om. Are şi şansa de a ajunge preşedinte.

– Ce-l face pe un om să fie mare?

– El însuşi.

Frank mi-a adresat zâmbetul lui schiţat pe jumătate, care i-a pălit când mi-a văzut expresia feţei.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nimic.

El m-a studiat.

– În familia asta spunem ce e de spus.

Era prima oară când vorbea despre noi numindu-ne o familie. Buzele mi-au zvâcnit de vreo două ori în vreme ce mă străduiam să-mi dau seama ce voiam să spun ca să nu mă simt jenat.

– De ce crezi că viaţa lui Caruthers valorează mai mult decât a ta? Mi se pare că e pur şi simplu o prostie.

A dat din cap cu gravitate.

– Viaţa nimănui, nici măcar a vicepreşedintelui, nu valorează mai mult decât a altcuiva. Caruthers face ceea ce face ca să-şi slujească ţara şi tot asta fac şi eu.

S-a ridicat şi a lăsat din mână ceaşca goală de cafea, iar eu m-am ridicat ca să-mi reiau drumul spre camera mea. Când a trecut pe lângă mine, Frank m-a îmbrăţişat. Am fost uluit – braţele nu mi s-au săltat de lângă corp. Cămaşa îi preluase căldura trupului, îi simţeam mirosul de aftershave amestecat cu sudoarea unei zile de muncă şi mi s-a pus un nod în gât, fără să ştiu de ce.

– Nu-ţi face griji, a spus el, apoi şi-a şters buzele şi a ieşit pe coridor, îndreptându-se către dormitorul lui şi al mamei.

În noaptea aceea i-am mutat fotografia în faţa fotografiei tatei din rama de pe noptieră. El n-a spus nimic despre asta.

În următoarele câteva luni, Frank a devenit din ce în ce mai paranoic. Verifica liniile telefonice, ca nu cumva să fie

ascultate. Găsea diferite ascunzători pentru diverse arme, ca să nu fie niciodată surprins fără apărare. Un cuțit marinăresc de luptă sub clapa cutiei de gunoi, un pistol de calibrul 22 în mașina pentru cuburi de gheață. A spus că-l învățaseră – în armată și la antrenamente – unde să ascundă lucrurile, dar cine știa de unde proveneau unele dintre ele? I s-a întâmplat, pentru prima oară, să lipsească o zi de la serviciu. Apoi pentru a doua oară. Îngrijorați, eu și Callie i-am cerut la un moment dat o justificare, dar n-a spus decât:

– La serviciu au apărut niște probleme îngrijorătoare neobișnuite.

Asta a fost tot ce-am putut scoate de la el, dar într-un miez de noapte m-am trezit ca să beau un pahar cu apă și l-am auzit fără să vreau în garaj, vorbind la telefonul din camionetă despre o amenințare la adresa vicepreședintelui Caruthers.

O săptămână mai târziu, l-am surprins la fereastra din față, cu două degete strecurate în deschiderea dintre draperii. Cealaltă mână i se odihnea pe pistolul Glock din tocul de la șold și, când l-am întrebat de ce era afară, arma aproape că i-a ieșit din tocul de piele. Iar când a clătinat din cap și a trecut pe lângă mine mormăind, mi s-a părut că aud un motor pornind și apoi o mașină îndepărtându-se.

M-am întrebat de ce se furișa un agent federal prin propria casă, trăgând cu ochiul pe ferestre, dar n-am spus nimic. Poate că nu voiam să mă gândesc la implicații. Poate-mi era frică de ceea ce mi-ar fi putut dezvălui răspunsul.

Ce putea fi atât de periculos încât să-l sperie pe Frank?

Am rămas o vreme în holul răcoros, uitându-mă la ușa dormitorului lui și întrebându-mă dacă să mă apropii de ea și să bat. Dar mi-am ținut gura și mi-am păstrat temerile doar

pentru mine. Aveam să aştept. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, Frank putea controla lucrurile.

O lună mai târziu era mort.

CAPITOLUL 4

Elicopterul s-a înclinat puternic, ocolind un şir de dealuri de pe coastă şi readucându-mă în prezent, iar imensa centrală nucleară mi-a apărut în faţa ochilor, conturându-se amenințătoare. La faţa locului erau, probabil, cincizeci de maşini de poliţie, cu luminile intermitente aprinse. Autocamioane pentru marfă ale armatei şi camionete Hummer, ba chiar şi două tancuri gemene care păzeau partea vestică a perimetrului, cu ţevile tunurilor rotite către cerul mohorât de peste apa întunecată. Poliţiştii şi agenţii înconjuraseră domurile de protecţie şi stabiliseră un perimetru în exteriorul clădirii dreptunghiulare care adăpostea bazinul cu combustibil uzat. Reflectoare puternice iluminau scena aşternând brazde late, gălbui.

Şirul de distrugeri lăsate în urmă de SUV-ul teroristului îşi spunea propria poveste. Un braţ al barierei de la punctul de control strivit, o potecă tăiată prin tufişuri, o porţiune din gardul de plasă, peste care trecuse, zăcea întinsă la pământ, în linie dreaptă cu o breşă identică din al doilea gard. Imediat în interiorul complexului, dincolo de sârma ghimpată, pe pământ, zăceau fâşii de cauciuc. Cutia unui generator retezat continua să scoată scântei. Treizeci de metri de beton zgâriaţi de jantele metalice ale jeepului. Iar la capătul urmei, înclinat în susul celor trei trepte late de beton şi încastrat în cadrul uşii, de parcă ar fi fost dintr-o bucată cu clădirea, era Cherokee-ul

roșu pe care-l văzusem la televizor cu doar câteva ore înainte, din anonimatul patului meu.

Am coborât la sol într-un taifun de țărână și nisip. Soldații părăsiseră zona de aterizare improvizată, uitându-se cu ochii pe jumătate închiși contra vântului năprasnic. Genunchiul stâng îmi zvâcnea. Toate astea nu puteau fi reale.

Am aterizat cu o bufnitură surdă și zbâmâitul de deasupra capetelor noastre a început în sfârșit să se stingă.

Nu mai era timp.

– Avem nevoie de tine să faci asta, a spus Wydell.

Mi-a întins celularul.

Mi-am îndreptat spre el mâna tremurătoare și l-am luat.

Sever s-a aplecat și a deschis ușa elicopterului cu o mișcare bruscă. O serie de agenți au alergat spre noi, cu puștile de asalt tresăltând la banduliera.

Wydell m-a înșfăcat de umăr.

– Fă-l să se îndepărteze de bazinul ăla cu combustibil uzat. Nu-i da telefonul decât dacă e la distanță de apă. Câțiva pași sunt de-ajuns. Pretinde că e plin cu explozibili. Dată fiind labilitatea tipului...

Am dat din cap, simțind că mi se întoarce stomacul pe dos.

– Sunteți siguri că știți ce faceți?

– La cine sunăm în caz de urgență?

Nu era răspunsul pe care-l așteptam.

Un agent a întins mâna, apucându-mă de braț și trăgându-mă.

– El e?

Centura de siguranță m-a smucit de mijloc și m-am chinuit să-i deschid catarama, apoi am ieșit. Praful stârnit mi-a căptușit plămânii. Am tușit, apoi briza umedă a mării a curățat aerul, înfrigurându-mă când mi-a pătruns prin hainele subțiri.

Am înaintat, îmboldit de agent, cu Sever şi Wydell în urma noastră. Zeci de oameni au încetat să mai vorbească unii cu alţii prin telefoane şi prin staţii radio. Am ajuns în dreptul camionetelor Hummer, al soldaţilor şi al agenţilor de pe linia perimetrului, cam la treizeci de metri de clădirea care adăpostea combustibilul uzat. Jeepul avariat era luminat ca pe scenă.

Am auzit în spate vocea aspră a lui Sever:

– Mergi mai departe.

M-am întors şi l-am privit. Alături de el, Wydell a dat din cap cu insistenţă.

– Noroc, Nick.

În jurul nostru, pretutindeni, erau trăgători de elită, ghemuiţi la adăpostul camionetelor Hummer şi al maşinilor de poliţie. Un soldat tânăr, latino-american, îşi ţinea capătul crucifixului între buze. M-am holbat din nou la terenul pustiu, neprotejat, dintre perimetru şi clădire. O întindere de beton pe care nici măcar soldaţii şi agenţii nu îndrăzneau să pună piciorul.

Am ieşit din zona protejată, cu pantofii de sport Puma păşind înfundat, cu plasticul spart al celui din stânga continuând să pocnească înnebunitor. Un proiector îmi urmărea mişcările. Douăzeci de metri. Dinspre Pacific a venit o rafală de vânt rece, muşcându-mi braţele, gâtul, gleznele goale. Tremuram. În tricoul meu subţire şi în pantalonii de pijama, mă simţeam dezbrăcat, bizar de conştient de mine însumi şi totuşi dizolvându-mă, în acelaşi timp, în spaţiul înconjurător. Simţeam fiecare parte a trupului meu şi tot ce se afla în jur – aerul rece care-mi umplea pieptul, scrâşnetul firelor răzleţe de nisip sub tălpi, vibraţiile de diapazon din braţe. Zece metri. Mi-am adunat toate puterile aşteptându-mă să fiu înghiţit de flăcările răbufnind din clădire. Zgârieturile rămase în beton

în urma jantelor se adânceau pe măsură ce mă apropiam. Apoi am ajuns acolo.

Violenţa coliziunii jeepului cu rama uşii era frapantă. Uşile duble fuseseră azvârlite în clădire, una atârnând, înclinată, abia mai ţinându-se într-o balama, iar zidul din jur se dărâmase pentru ca deschiderea să fie pe potriva botului lat al vehiculului, perfect afundat în gaura creată.

M-am oprit şi m-am uitat în urmă. Perimetrul părea la kilometri distanţă.

Toţi acei oameni bine antrenaţi erau ghemuiţi în spatele maşinilor de poliţie şi al autocamioanelor. M-am simţit dintr-odată izolat, pe un teren al nimănui.

Am urcat cele trei trepte late, ajungând lângă spatele ciuruit de gloanţe al jeepului – câţiva dintre paznicii centralei înarmaţi cu mitraliere trebuie să fi descoperit, prea târziu, încotro se îndrepta şi să fi deschis focul. Jantele se tociseră sau se îndoiseră până la axul roţii.

Vocea mea răsună anemic.

–Sunt Nick Horrigan! am strigat. Nu trage. Sunt aici fiindcă ai cerut ca eu să vin.

Ca să intru, a trebuit să mă strecor prin fereastra din spate a jeepului, să mă târăsc sprijinindu-mă în mâini prin interiorul avariat, înţepându-mi palmele în cioburile geamurilor care nu prea scăpaseră de distrugere. Partea din faţă a vehiculului era îngropată în îmbrăţişarea golului săpat în perete. Airbagul dezumflat fusese împins într-o parte şi parbrizul fusese spart, ca să asigure protecţia tipului în timpul trecerii din maşină în clădire. Pe volan şi pe bord era sânge.

Am lăsat în jos capota strâmbată şi am căzut pe podea, în mijlocul cioburilor împrăştiate ale parbrizului. Am verificat dacă mai aveam celularul în buzunar şi m-am ridicat. Apa,

albastră ca într-o stațiune balneară, luminată din interior, trimitea o strălucire ca de foc pe pereți și pe plafonul înalt. Pe monitoarele ascunse în adâncul consolelor străfulgerau indicații scrise. Duhoarea de chimicale și de ceva mult mai sinistru îmi ardea nările și gâtul. Pe marginile întunecate stăteau la pândă rezervoare și generatoare, împodobite cu labirinturi aspectuoase de țevi și de spirale nesfârșite. La loc de cinste, în spațiul gol din centrul clădirii imense era amplasat bazinul.

Iluminat de strălucirea emanată, în capătul său stătea, ca un scufundător pregătindu-se să plonjeze, un tip în haine sfâșiate. Bărbatul din fotografie, deși mai bătrân și într-o formă mult mai proastă. Umerii căzuți, asimetrici, ca și cum ar fi avut o rană, capul lăsat în piept. Fața tumefiată urât, cu o porțiune a obrazului ridicată, acoperindu-i ochiul stâng. Păr blond rebel, cu luciul pierdut în decursul anilor, învârtejit în sus și spre exterior. Ochii îi zvâcneau în toate părțile, aproape incontrolabil, dar el rămânea perfect nemișcat. Avea un rucsac verde, de armată, agățat de umăr în bandulieră, cu mâna vârâtă în el până la încheietură.

Gâtul îmi era atât de uscat, încât cuvintele păreau să iasă cu dificultate.

– Sunt Nick Horrigan.

Mi-a cerut să mă apropii, făcându-mi semn cu două degete. Avea o rană deschisă la cot, probabil din pricina impactului, și sângele șiroia pe marginea bazinului. Un strop stacojiu a lovit apa și a-nflorit.

La început nu m-am putut mișca, așa că a repetat semnul.

Am înaintat clătinându-mă din cauza picioarelor care parcă deciseseră că nu-mi aparțin. Aerul dens și umed părea aproape lichid. Am ajuns lângă bazin și m-am holbat la apa

albastră-verzuie, cu desăvârşire neclintită. Pe fund, în pachete aşezate la vreo douăzeci şi cinci de centimetri distanţă unul de altul, erau barele de combustibil uzat, în legături cu aspect benign. În bazin nu se vedea nici cel mai mic gunoi – era întreţinut cu o grijă deosebită pe măsura letalităţii copleşitoare a conţinutului său. Umed de transpiraţie, tricoul Pacman s-a lipit de mine.

Lumina albăstruie juca pe trăsăturile însângerate ale bărbatului. Gura aceea mare, sălbatică. N-a schiţat aproape nici un gest la apropierea mea, dar pupilele lui întunecate s-au mişcat, urmărindu-mă.

– Mă cunoşti? l-am întrebat.

A ridicat o mână şi mi-a cerut să tac apăsându-şi un deget pe buze. M-am oprit. Eram la o distanţă de vreo zece metri. El stătea cu degetele picioarelor deasupra marginii bazinului. S-a legănat uşor, apoi a făcut un pas în spate. Am dat drumul unei răsuflări pe care nu ştiam că mi-o ţinusem.

Trăsăturile lui obosite abia dacă s-au clintit.

– Nu ţi-au dat nimic?

Glasul lui era un scrâşnet gros; am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama ce spusese.

– Cum? Oh. Un telefon.

L-am scos din buzunar. Mâna lui a alunecat afară din rucsac, la unison cu mişcarea mea. Ţinea în palmă o cutie neagră, de dimensiunile unui pachet de ţigări, cu trei dungi de lumină roşie şi cu un buton ascuns într-un locaş.

Am încetat să respir.

S-a uitat la telefonul din mâna mea, s-a strâmbat ca şi cum ar fi fost nemulţumit fiindcă-mi încălcasem partea dintr-o înţelegere şi şi-a coborât degetul mare către micul buton ameninţător.

M-am crispat cu totul, în aşteptarea exploziei.

– Stai o clipă!

El a apăsat.

Când mi-am lăsat în jos brațele, care păreau să fie în regulă, l-am văzut privindu-mă cu nedumerire.

Își mutase privirea de la fața mea la cutia mică și neagră din mâna lui, părând să pună laolaltă cele două jumătăți ale unei ecuații.

– Generator de zgomot roz.

Am luat o gură de aer umed, amărui. Sudoarea îmi ardea ochii. Mi-am șters fruntea cu gulerul tricoului,

– Zgomot roz?

– Care nu poate fi auzit. Blochează într-o foarte mare măsură toate frecvențele pe care ne-ar putea asculta.

– N-am nici un microfon.

– Da, dar poți paria că are celularul ăla pe care ți l-au dat.

S-a ghemuit și a pus micul generator pe podea, la picioarele lui, chiar pe marginea bazinului. A zvâcnit din capul însângerat.

– Vino aici.

Mi-am adus aminte că Wydell mă avertizase să-l îndepărtez de apă. Voiam să-i ajungă și rucsacul mai departe.

– Nu mă apropii de bazinul ăla, am spus.

– Radiațiile n-or să-ți facă nici un rău. Atâta timp când nu fierbe apa.

– Pentru ce e bomba aia?

– Nu există nici o bombă, a zis, nerăbdător.

– Nu... *Cum?* Atunci ce faci?

– Am avut nevoie de amenințarea cu bombă ca să te aduc aici.

A făcut un pas chinuit către mine, în direcția opusă bazinului. I-am răspuns cu o jumătate de pas înapoi, atrăgându-l

mai departe. Şi-a dus o mână la obrazul sfâşiat şi bucata de carne desprinsă s-a mişcat sub atingerea lui uşoară. S-a strâmbat, trădându-şi mai degrabă resemnarea decât durerea.

– Mă vor ucide imediat ce mă vor zări în luneta unei arme. N-o să ies viu de aici, sau, dacă o să ies, se vor asigura că dispar.

S-a apropiat, cu mersul lui înclinat, până la o lungime de braţ.

Respiram greu, străduindu-mă să nu tresar din cauza pantofilor mei, dar trupul nu voia să m-asculte. Când a ajuns mai aproape, i-am smuls rucsacul de pe umăr şi l-am împins de lângă mine. S-a retras cu câţiva paşi, împleticindu-se, şi n-a schiţat nici măcar un singur gest ca să-mi răspundă cu aceeaşi monedă. Am fost surprins de mine însumi, de panicata mea răbufnire de curaj, de cât de uşor fusese. Am căutat furios prin rucsac, dar nu conţinea decât un pistol, două teancuri de bancnote de câte o sută de dolari legate cu bandă violet, un blocnotes şi un pix, plus încă un rând de haine.

L-am lăsat să cadă.

– Nu există nici o bombă?

A clătinat din cap şi a dat să spună ceva, dar un acces de tuse l-a îndoit de mijloc şi a împroşcat sânge printre buze. În apa de un albastru palid, picăturile de mărimea unor monede păreau de ulei. În cele din urmă şi-a îndreptat spatele.

– Cine *eşti?* l-am întrebat.

– Sunt Charlie. L-am cunoscut pe tatăl tău vitreg.

– *Cum?* Cum ai...

S-a clătinat pe picioare, cu ochii sticloşi de durere, sau poate fiindcă se simţea strivit de presiunea situaţiei.

– Am făcut o greşeală înfiorătoare. Dar poate reuşeşti tu s-o îndrepţi. Am avut încredere în Frank. Am avut încredere

să-i încredințez viața mea. A fost singurul tip în care m-am încrezut sută la sută.

– Dacă ați fost prieteni, de cen-ai venit la înmormântarea lui?

Blufam; nici eu nu fusesem la înmormântare. Mă îmbrăcasem ca să iau parte la ceremonie, dar nu reușisem să mă opresc din vomitat suficient de mult timp ca să mă urc în mașină cu Callie.

– Eram speriat de moarte, a răspuns Charlie. Și tu ai fi fost. Tocmai despre asta e vorba. De-asta am avut nevoie să vii aici. Frank vorbea întotdeauna despre tine. Cu ani în urmă. Ani. Dacă mă pot încrede în cineva, știind c-o să facă exact ce trebuie, atunci acela e puștiul lui Frank.

– Nu semăn câtuși de puțin cu Frank Durant. Nici măcar nu sunt băiatul lui.

Dar Charlie nu părea să mă audă.

– M-am rugat al naibii de mult să mai locuiești încă aici. În L.A. Nu știam cine altcineva... ce altceva e de făcut. Dar, dacă-și poate da cineva seama, atunci acela ești tu. Cel puțin așa am dedus din ce povestea Frank. N-am pe nimeni altcineva.

– De unde știu că nu e o înscenare? Că tu și Frank ați fost într-adevăr prieteni?

S-a apropiat din nou de mine și s-a căutat în buzunar.

– Uite. Uite. Ia asta. Ascunde-o.

În mâna lui mânjită de sânge a strălucit ceva. O cheie.

Mi-a înșfăcat brațul și mi-a îndesat-o în palmă. Era din alamă, lungă de vreo cinci centimetri, mai masivă decât cheia unei locuințe.

– Ascunde-o chiar acum. Ia-o cu tine.

Mâneca i s-a ridicat aproape până la cot. Pe antebraț avea familiara inscripție în ***kanji***, sub forma unui tatuaj de un albastru estompat.

NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI.

M-am holbat la tatuaj, uluit. Pe urmă m-am ghemuit și mi-am strecurat cheia prin marginea de plastic crăpat din călcâiul pantofului. Am împins-o și s-a fixat în perna de aer. Mai multe picături de sânge au căzut pe podea și pe vârfurile pantofilor lui.

Vocea lui părea slăbită, neclară, așa cum ți-o fac beția și durerea.

– Viața ta e acum în pericol. O să-ți explic. O să-ți explic tot ce trebuie să șt...

Celularul mi-a sunat în buzunar, reverberând strident de pereții de beton. Am tresărit amândoi și eu am sărit în sus. Ne-am uitat unul la altul, despărțiți de nici doi metri, scăldați în strălucirea antiseptică a bazinului. Am scos din nou telefonul.

El l-a cerut cu un gest.

– O să ne facă rost de alte câteva minute.

I l-am dat. L-a luat și s-a retras cu o jumătate de pas, clătinându-se. I-a ridicat clapeta mișcându-și cu delicatețe brațul rănit.

Charlie mi-a făcut cu ochiul, cu ochiul aproape acoperit de carnea obrazului.

– Nu te încrede în nimeni. A scuipat sânge, și-a ridicat telefonul în dreptul feței și a spus: Ce e?

Străfulgerarea albă a unei explozii i-a spulberat capul, și șocul m-a propulsat în aerul bubuitor, prin care am plutit cu încetinitorul, și apoi în întuneric.

CAPITOLUL 5

Cu câteva săptămâni înainte de a optsprezecea mea aniversare, Callie a plecat la Institutul de Artă din Chicago, la un curs pentru care economisise bani. Era în mai, dar căldura verii te făcea deja să transpiri și m-am dus, cu câțiva colegi de echipă, să vedem *Focul ucigaș*. După film ne-am oprit în locul unde ne pierdeam vremea în weekend, un restaurant din lanțul original Bob's Big Boy, unul dintre puținele repere culturale din Glendale.

Isabel McBride. Acesta era numele scris pe ecusonul nou și lucios din dreapta decolteului ei. Se apropia de patruzeci de ani; avea părul bogat, de culoare castaniu-roșcat, sâni proeminenți – sâni de femeie matură – și un nasture descheiat al bluzei lăsa să i se vadă marginea dantelată a sutienului. Avea buze ferme, rujate, în colțurile ochilor îi apăreau câteva încrețituri când zâmbea și îmi adresa câte un surâs ori de câte ori se apleca, servindu-ne sau curățând masa. Râdeam cu toții, vorbeam pe șoptite și aruncam priviri atotcunoscătoare ca să demonstrăm că nu eram câtuși de puțin nervoși, iar când am ajuns la casă, să plătesc, m-a prins de încheietura mâinii și a spus:

– Ies din schimb la unu. Am acasă o fiică, dar aș putea pleca pe furiș ca să ne întâlnim și ca să te-nvăț poate câteva lucruri.

– Am şaptesprezece ani, m-am trezit spunând. Locuiesc cu mama.

Ea s-a uitat în jos, la haina mea cu logoul echipei liceului din Glendale.

– Baseball? a întrebat. Ne-ntâlnim pe terenul vostru de joc.

Am dat din cap, nemaifiind capabil să vorbesc.

În noaptea aceea, când m-am întors acasă, Frank stătea în hol, ca şi cum ar fi aşteptat acolo de ore întregi, deşi ştiam că reacţionase la scârţâitul cheii mele în broască.

– Bun, a zis, întorcându-se în camera lui.

Eu mă gândeam la Isabel McBride. La felul în care i se ondula părul lucios în jurul claviculei, pentru a-i atinge partea de sus a sânilor. La încreţiturile vagi de pe gâtul ei, din care lipsea bronzul. Făcuse un *copil*. Deşi aveam mult mai puţină experienţă decât îmi plăcea să recunosc, ocazia aceea mi se ivise parcă desprinzându-se din paginile unei reviste porno şi n-aveam de gând să ratez, nici în ruptul capului, ceea ce dorea ea să mă înveţe.

– Frank, am spus, lasă-mă să ţin fereastra deschisă la noapte. Cred că sunt aproape treizeci şi opt de grade.

S-a oprit şi s-a încruntat la mine, tot atât de plictisit ca mine de vechea noastră dispută. Părea mai obosit decât de obicei, şi în acelaşi timp mai încordat.

– Confortul nu contează, a ripostat. Important e să fii în siguranţă.

Am stat în pat şi am citit, grăbind ceasul de pe noptieră să se mişte mai repede. La unu fără douăzeci, m-am strecurat afară din aşternuturi. Mi-am luat în mână pantofii, mergând în şosete ca să nu fac zgomot pe coridor. Frank lăsase uşa camerei lui deschisă şi îi auzeam respiraţia egală venind din încăperea întunecată. M-am furişat în bucătărie şi am reuşit să scot cutia etanşă din tocătorul de gunoi fără să fac prea

mult zgomot. Cheia din interior se introducea într-un panou de alarmă de pe perete, de lângă uşa garajului. Am decuplat sistemul şi am ieşit tiptil pe uşa din spate, blocându-i mânerul, dar renunţând să încui yalele solide, Medeco, ale căror zăvoare pătrundeau în locaşuri pocnind de vibrau pereţii.

Zece minute mai târziu, străbăteam campusul întunecat, sigur că ea n-avea să se afle acolo, că nu fusese decât o glumă, că îmi imaginasem totul. Dar am văzut-o, o siluetă feminină pe terenul în formă de romb, cu mâinile la spate, încleştate pe poşetă. Trecuse pe-acasă şi se schimbase, purta o rochie de vară cu bretele, care flutura lipindu-i-se de trupul superb şi dezvăluindu-i curbele coapselor.

–Bună, am spus, apropiindu-mă. Nu sunt cu adevărat sigur...

Ea şi-a pus mâinile pe obrajii mei şi m-a sărutat, cu limba agitându-i-se în gura mea. Trupul i se sprijinea de al meu şi reacţionam amândoi, trăiam pentru prima oară experienţa întâlnirii cu o femeie sigură de apetitul ei sexual. M-a luat de mână şi m-a tras după ea, şi am ajuns pe iarba din afara terenului, încă umedă după ce o stropiseră aspersoarele în decursul serii. Mâinile ei erau pe cureaua mea, şi pe urmă eram în gura ei, arcuindu-mi spatele, scoţând sunete zgomotoase, nesigur de nimic. S-a străduit să-mi tragă pantalonii în jos, şi-a săltat rochia în talie şi şi-a strecurat mâna în geantă.

– Poftim, a spus. Pune-ţi-l.

Am făcut eforturi ca să-mi pun prezervativul, încercând mai întâi să-l derulez de sus în jos, şi, cu toată aceatragere şi cu arderea înceată a stânjenelii mele, mi-am dat drumul. M-am simţit roşind, m-am întors, am aruncat obiectul şi m-am lăsat să cad pe spate. Ea m-a mângâiat pe piept şi s-a aplecat deasupra mea. Avea un parfum prea dulce şi părul ei îmi mângâia pielea, făcându-mi-o ca de găină.

– Ai un trup cu adevărat frumos, a spus.

– Nu mi-a fost de prea mare folos în noaptea asta, nu-i așa?

– Te-a dus până aici, a râs ea. Asta-i una dintre calitățile vârstei de șaptesprezece ani.

– Care?

– Așteaptă cinci minute și-o să-ți arăt.

Am făcut-o și ea a făcut-o, și am rezistat de cel puțin două ori mai mult. M-am întins pe spate, șocat și uluit, și ea m-a bătut pe obraz. Și-a aruncat în gură niște gumă de mestecat și respirația i-a căpătat miros de pepene roșu.

– Ești un băiat dulce, a spus.

Pe urmă s-a ridicat în picioare, îndesându-și chiloții în geantă și trăgându-și rochia în jos.

– Trebuie să mă-ntorc acasă, la fiica mea. Dar mai treci pe la restaurant.

– O să trec, am spus. Și am repetat, în caz că nu mă auzise: O să trec.

Am alergat până acasă năucit. Odată ajuns la poarta din lateral, mi-am scos pantofii. În timp ce mă furișam pe lângă casă, m-am uitat la ceas: două și optsprezece minute. Când am trecut de colț, mi s-a tăiat răsuflarea.

Ușa din spate era deschisă.

Din interior s-a auzit un foșnet. M-am trezit alergând, înspăimântat. M-am împiedicat de treaptă, dar am rămas în picioare și am văzut o formă întunecată în mijlocul camerei de zi. Am apăsat pe comutator și acolo era Frank, rezemat de fotoliul lui, la capătul unei urme însângerate pe care-o zgâriase pe dușumea. Cu ambele mâini apăsate pe gaura întunecată care-i lucea pe pântec. Încerca să vorbească, dar avea sânge la gură și trăsăturile îi tresăreau spasmodic, și am văzut aburi ridicându-i-se dintre degete. Glock-ul era la un metru și ceva în dreapta lui, cu un tub cartuș expulzat alături.

Ușa dintre bucătărie și garaj era deschisă și aerul proaspăt era absorbit prin dreptunghiul întunecos conturat de cadrul ei, îmi trecea pe lângă obraji și ieșea pe ușa din spatele meu. Spaima m-a făcut să mă reped către pistol înainte de a-mi aduce aminte că nu mai trăsesem niciodată. Plângeam, imploram și îmi ceream iertare, încercând să pun arma în mâna lui Frank, ca să ne poată apăra, dar el nu mai avea putere s-o strângă. Pe urmă am auzit ușa din spate a garajului deschizându-se cu un pocnet, trântită de peretele exterior pe lângă care mă furișasem cu câteva clipe înainte.

Frank și-a ridicat mâna, arătând fără vlagă către cheia pe care-o lăsasem ieșind din panoul alarmei din bucătărie, și buzele i-au tremurat iarăși, și a reușit să rostească, sufocându-se:

– D...? D... de ce?

Cealaltă mână și-a slăbit apăsarea asupra rănii, și sângele s-a revărsat într-un șuvoi întunecat. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că îl legănam în brațe, cu mâinile peste rană. Plângeam atât de tare încât fața lui părea o pată, dar vedeam că se uita în sus, la mine, șocat și nedumerit, și un picior îi zvâcnea într-o parte și într-alta, și apoi nu s-a mai uitat la nimic.

CAPITOLUL 6

Capul îmi înota în imagini de coşmar dragate dintr-un somn adânc. M-am agăţat de o mantră mult prea familiară: „Nu mai ai şaptesprezece ani. Acum eşti în siguranţă".

Memoria mi s-a limpezit şi am deschis ochii.

Faţa asistentei medicale s-a desprins din albul palid al încăperii. Blondă, talie subţire, clipboard – tot tacâmul. Se părea că eram dezbrăcat sub o cămaşă de noapte de spital, din hârtie.

– Agenţii mi-au povestit ce-ai făcut, mi-a spus ea, şi vreau să-ţi mulţumesc.

Mi-am îngustat ochii sub strălucirea neaşteptată a luminii.

– Cum am ajuns...?

– Ştii cum te numeşti?

– Nick Horrigan.

– În ce lună suntem?

– Septembrie.

– Cine e preşedintele Statelor Unite?

– Andrew Bilton.

Din nefericire.

– Îţi aduci aminte ce ţi s-a-ntâmplat?

O succesiune de imagini. Jeepul ciuruit de gloanţe. Strălucirea albastră-verzuie a bazinului. Barele de combustibil uzat de sub suprafaţa lucioasă.

– Tipul pe nume Charlie. A fost o explozie.

– N-ai pățit nimic grav, cu excepția unor vânătăi și a unei mici răni în obrazul drept. Să nu fi surprins dacă o să ai o oarecare sensibilitate în următoarele câteva zile, poate un soi de zvâcnire care o să se facă simțită încă o săptămână sau două.

Ceasul digital arăta ora 9.18 dimineața. Creierul meu încă se mai juca cu amintirile, dar îmi aminteam vag de un interviu la care eram așteptat peste douăsprezece minute. Acum aveam griji mai serioase. Degetele mi s-au dus pe obraz, unde au descoperit un pansament și niște leucoplast.

– Eu n-aș scoate chestia aia... a zis ea.

Dar o desprinsesem deja. M-am săltat în capul oaselor, cu mușchii stomacului în flăcări. Aveam impresia că mi se jupuia pielea de pe față și de pe piept, de parcă ar fi fost arsă de soare. Sub tălpile mele goale, podeaua era rece.

– Cred că n-ar trebui să te grăbești... a spus asistenta.

Am traversat încăperea către oglindă, târându-mi picioarele, cu fundul zărindu-se prin despicătura cămășii de spital, și mi-am privit fața. O gaură de dimensiunile unui bob de mazăre în obrazul meu, cu surprinzător de puțin sânge. Pielea din jur se încrețea, adâncindu-se.

– Șrapnel?

– Îi poți spune și așa, a zis asistenta. De fapt e o frântură de os.

Privirea mi-a alunecat spre dreapta, prinzând reflexia ei în oglindă.

– Nu e al meu?

– Nu.

Am înghițit în sec, cu greutate.

– Ți s-a încastrat în pomete și n-o să-ți producă nici o neplăcere, așa că, în loc să te pună să suporți o intervenție invazivă, doctorița s-a gândit s-o lase acolo unde e.

O bucățică din teroristul Charlie înțepenită în țeasta mea pentru totdeauna. Capul mi-a zvâcnit de câteva ori, ca după o beție, așa că mi-am târât picioarele înapoi și m-am așezat pe pat. Am respirat adânc de câteva ori.

– Unde sunt lucrurile mele?

– Adică hainele?

A scos de sub pat un recipient de plastic și mi l-a pus alături, pe cearșaf. Tricoul Pacman fusese tăiat de paramedici ca să mi-l scoată de pe corp. Dar mai avea și alte rupturi, franjuri sfâșiate, pârlite de explozie. Pantalonii de pijama erau un morman în aceeași stare. Pantofii de sport Puma fuseseră așezați cu grijă sub zdrențe.

– Doctorița o să vină în curând, la vizită, să vadă cum te simți și, probabil, să te externeze.

Asistenta mi-a întins mâna și eu i-am strâns-o.

– A fost o plăcere să te cunosc, Nick.

M-a lăsat singur în rezervă. Eram undeva, sus, poate la etajul patru, și fereastra dădea spre Beverly Boulevard. Spitalul Cedars-Sinai. Dând ocol camerei, am încercat să-mi domolesc gândurile invadate de panică.

Am luat telefonul de pe noptieră și am sunat acasă, să văd dacă aveam vreun mesaj. După ce a țârâit de două ori, a răspuns cineva.

– Alo? am spus.

Tăcere. Nici măcar sunetul unei respirații, dar la celălalt capăt al firului se auzea suficient zgomot de fond ca să-mi dau seama că nu era vorba de o pierdere a semnalului.

– Cine e acolo? am întrebat.

Legătura s-a întrerupt. Am sunat din nou, am accesat serviciul de înregistrare a mesajelor și mi-am tastat codul. Nici un mesaj. Oare prima oară greșisem numărul?

„Viața ta e acum în pericol."

Mi-am alungat un fior. Toată lumea trăieşte cu o umbră, indiferent dacă e vorba de o umflătură sub piele, sau de un fost soţ abuziv, sau de o dependenţă care bate la uşă ori de câte ori îi e foame. Vreme de şaptesprezece ani, încercasem să uit ce-mi atârna deasupra capului. Făcusem tot posibilul ca să-mi reconstruiesc viaţa. Meciuri îndrăcite de volei în weekend, pe plaja din Santa Monica. Ora specială când se vând băuturi la preţ redus petrecută la El Torito, cu „gaşca" de la serviciu. Aventuri ocazionale. Fusese linişte atât de multă vreme, încât îmi spuneam că era posibil să fi scăpat de necazuri. În ultimii câţiva ani, ajunsesem chiar să mă relaxez, convingându-mă că „Da, pot avea parte de asta". Dar, indiferent cât de mult m-aş fi străduit să pretind contrariul, în adâncul sufletului ştiam că nu putea fi adevărat. Iar acum fantomele ieşiseră în cele din urmă din ascunzători.

Mi-am înşfăcat pantoful stâng din recipient şi l-am scuturat – zăngănitul se auzea. Cheia lui Charlie. Am strâns din ochi, frecându-mi-i cu putere. Inscripţia în kanji mi-a apărut în întunericul din dosul pleoapelor – cuvintele NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI, tatuate pe braţul lui Charlie. Camarazi de arme. Mi-am amintit cuvintele lui răguşite: „Am avut încredere în Frank. Am avut încredere să-i încredinţez viaţa mea".

Am găsit o telecomandă pe noptieră şi am deschis televizorul de deasupra capului. La ştirile dimineţii arătau imagini filmate din elicopter în timpul urmăririi maşinii pe autostrada 405, dar numai imagini de arhivă de la San Onofre; probabil că, în noaptea precedentă, spaţiul aerian de deasupra centralei nucleare fusese menţinut pustiu. Stând pe acea stradă din Culver City unde avusese loc schimbul de focuri, reporterul n-a menţionat nici numele meu, nici pe al lui Charlie, pretinzând pur şi simplu că urmărirea în mare viteză se încheiase la San Onofre cu o respingere a atacului

teroristului, care fusese ucis. Un tur pe celelalte canale mi-a oferit reportaje similare și relatări la fel de vagi.

Pe MSNBC se transmiteau cele mai importante momente ale confruntării prezidențiale. Și nu m-am mirat că îl prezentau pe larg pe Caruthers. Senatorul făcuse multe schimbări de când nu se mai afla sub protecția lui Frank. Cursa către Dealul Capitoliului era cea mai bătătoare la ochi, dar existau și progrese mai subtile. Își purta costumul perfect croit cu mai multă dezinvoltură, cu cravata de un verde pal scoțându-i în evidență ochii remarcabili. Acum, pe podium, o ușoară înclinare îi compensa postura fără cusur. Deși era moștenitorul unei averi create de pe urma industriei textile, reușea să afișeze imaginea unui personaj popular. Ca el am fi vrut să fim dacă am fi fost bogați.

– Deoarece am promis o campanie transparentă, a spus el, să arătăm ce este evident. De ce ne aflăm în Harlem? Le facem amândoi curte negrilor, ca să le obținem voturile. Diferența dintre mine și contracandidatul meu constă în faptul că, în ultimul deceniu, eu am venit de numeroase ori aici ca să mă întâlnesc cu liderii comunității, în circumstanțe mult mai puțin regizate. De câte ori a venit contracandidatul meu?

O schimbare rapidă de cadru l-a adus în imagine pe Andrew Bilton, în costumul lui gri, cu buzele pungă, ca și cum s-ar fi amuzat de prostia unui tinerel, deși atât el, cât și Caruthers aveau șaizeci și ceva de ani. Între ei exista o rivalitate veche, înverșunată, apărută cu un deceniu și jumătate în urmă, când Bilton, guvernator al Californiei și stea în ascensiune, se purtase ca un ucigaș plătit de partidul său față de pe atunci pătimașul vicepreședinte, zădărnicindu-i prima încercare de a ocupa Biroul Oval.

Îmi aminteam cu câtă dezamăgire îl urmărisem pe Bilton descriindu-l pe Caruthers ca fiind prea progresist pentru etapa

respectivă. Rânjind batjocoritor de pe canapelele emisiunilor de talk-show, stârnind nemulțumirile sălilor ticsite cu membrii sindicatelor, Bilton avansase cu trudă, ca imagine publică a campaniei negative duse de partidul său, care îi permitea candidatului să se situeze mai presus de conflicte. Iar Caruthers nu reușise să fie cu o mutare înaintea lui și să riposteze în maniera pe care acum și-o perfecționase. În runda asta n-avea cum să fie luat prin surprindere.

Pe ecranul televizorului, Caruthers continua să vorbească:

– Ei bine, domnule președinte, aceasta e prima dumneavoastră vizită în Harlem, nu-i așa? Un zâmbet de bun venit. Vă recomand somonul prăjit de la Sylvia's, de pe Lenox.

În fața mulțimii explozive, Bilton afișa aceeași expresie postoperatorie care încremenise pe fața lui Quayle după ce îi spusese Lloyd Bentsen că el nu era Jack Kennedy. O văzusem în direct, dar o reluare era întotdeauna savuroasă.

Bilton a schițat același zâmbet plat și aproape că mi-a părut rău pentru el. Un lider devotat al partidului său, el era un bărbat cu înfățișare plăcută, al cărui trup umplea frumos un costum, vorbea în fraze îngrijite, în concordanță cu ideologia de partid, și emana o autoritate cuceritoare, de modă veche. Dar, în comparație cu nasul acvilin al lui Caruthers, cu ochii lui verzi strălucitori și cu farmecul lui exploziv, părea să se reducă la nivelul unui avocat specializat în divorțuri dintr-un clip publicitar.

M-am uitat din nou la ceas. Chiar trebuia să aștept să apară doctorița înainte de a putea pleca de-acolo?

Ca să mă liniștesc, am trecut pe Cartoon Network. Difuzau unul dintre episoadele mele preferate – Bugs ca îmblânzitor de șerpi scotea un aparat de ras electric dintr-un vas de lut ca să urmărească un Elmer Fudd ghinionist pe scena unui teatru de operă.

Îmi plac Looney Tunes. Îmi place cum reușește Acme să facă orice, de la hârtie de prins muște până la pistoale să se dezintegreze. Îmi place că, atunci când trece printr-un perete, un personaj își lasă în urmă conturul perfect al siluetei. Îmi place că fripturile au întotdeauna aceeași formă și fac pe toată lumea să saliveze.

Îmi place că nimeni nu moare cu adevărat.

O bătaie în ușă, și a intrat Reid Sever. M-am crispat, nesigur și ușor fâstâcit. În urma lui, ușa s-a închis cu zgomot, iar el mi-a remarcat reacția și a zâmbit – nu era o expresie care apare în mod firesc.

– Felicitări, eroule.

M-am străduit să mă relaxez și mi-am pus în poală hainele distruse.

– O să-ți cumpărăm ceva frumos de la magazinul de suvenire. Sau putem trimite un agent la tine acasă, să-ți aducă tot ce-ți trebuie. La naiba, după tot ce-ai făcut pentru noi?

Sever a ridicat ușor din umeri. Hainele civile îl făceau să pară mai masiv.

– Ți s-a achitat și spitalizarea. Am înțeles că asigurarea ta de sănătate COBRA nu e cea mai grozavă.

A așteptat o reacție, dar nu i-am dat satisfacție.

– Ascultă, am două întrebări pe care-aș vrea să le trecem în revistă împreună. Îmi pare rău că trebuie s-o fac la atât de scurt timp după toate cele prin care ai trecut, dar...

– Dă-i drumul.

– Teroristul ți-a spus și un nume de familie fals?

Am căutat prin pantalonii de pijama și mi-am găsit în buzunar clema pentru bani.

– Nu te pot urmări.

– Asistenta a spus că te-ai referit la el numindu-l Charlie. Ți-a dat și un nume de familie?

Am avut nevoie de o clipă ca să înţeleg că asistenta îi raportase lui Sever tot ce spusesem. Sau erau microfoane în încăpere?

– Nu, am răspuns, fără grabă. Doar Charlie.

– Numele lui adevărat era Mike Milligan.

– Tipul pe care l-am întâlnit acolo poate o fi fost ţicnit, dar nu era terorist.

– Ai avut de-a face cu o mulţime de terorişti?

Un zâmbet larg a apărut pe faţa lui Sever, probabil o încercare de îndulcire a tonului.

Mi-am trecu degetul mare peste clema pentru bani. Îmi ţineam întotdeauna permisul de conducere şi cardul de credit în mijlocul bancnotelor, spate în spate, ca să protejez banda magnetică. Însă cardul era întors într-o poziţie greşită. Slab efort din partea celui care-mi inspectase buzunarele, dar, la urma urmelor, eu nu eram decât un prostănac de duzină, care n-ar fi trebuit să observe. Inima a-nceput să-mi bată o idee mai repede.

– Aţi stat de vorbă înainte de a suna noi? a insistat Sever. Tu şi Milligan?

Am vizualizat bucata de carne desprinsă de sub ochiul lui Charlie, felul în care nu se mişcase odată cu restul feţei când îmi făcuse cu ochiul. „Nu te încrede în nimeni."

– N-a fost prea mult timp, am spus.

– Şi asta înseamnă „nu" sau „puţin"? Un zâmbet încordat. A precizat că vrea să vii tu. Trebuie să-ţi fi spus *ceva* când ai intrat acolo.

– Nu. Voi i-aţi luat-o înainte, l-aţi aruncat în aer.

– Ei, acum putem răsufla uşuraţi cu toţii.

– S-a terminat?

– Da. Investigaţiile noastre demonstrează că Milligan nu era decât un individ scăpat de sub control care încerca să

provoace distrugeri înainte de alegeri. Suntem convinşi c-a acţionat de unul singur.

Wydell a intrat cu răsuflarea tăiată, ca şi cum ar fi venit în grabă. A dat din cap către Sever, care a făcut respectuos un pas înapoi, cedându-i şefului său locul de pe scenă. Wydell a traversat încăperea şi s-a aşezat pe marginea patului.

– Cum te simţi?

M-am mulţumit să mă uit la el.

– Ai făcut ceva extraordinar.

– Uite ce e, domnule Wydell...

– Joe.

Pe chipul său uscativ a apărut o expresie binevoitoare.

– OK, Joe. Aproape că m-aţi ucis acolo. Şi m-aţi minţit...

– Nu te-am minţit câtuşi de puţin, Nick. Te-am indus în eroare, şi-mi cer scuze pentru asta, dar era necesar să fii calm. Nu eşti agent şi, spre deosebire de oricine altcineva din L.A., nu eşti actor. Nu te puteam trimite în clădirea aia fiind conştient că livrai un celular plin ochi cu C-4. N-ar fi mers şi, dacă te gândeşti bine, ştii şi tu asta. Nu eram preocupaţi doar de situaţie în ansamblu. Era în joc şi siguranţa ta.

Wydell m-a studiat, aşteptând o reacţie care n-a apărut.

– Mulţumită ţie, a fost împiedicat un act terorist major.

– Un act terorist major, am repetat.

Am simţit că voia să întrebe dacă ştiam că nu existase nici o bombă, dar n-avea cum s-o facă fără să-şi dea cărţile pe faţă. În schimb, a adăugat:

– Asta ar putea fi o şansă imensă pentru tine. Fiul unui fost agent din Serviciul Secret, şi aşa mai departe. Avem o conferinţă de presă peste o oră. Am vrea să participi.

– N-am de gând să vorbesc despre relaţia mea cu Frank.

– Nici nu e necesar. După ceea ce ai realizat azi-noapte, poţi vorbi despre o mulţime de alte lucruri.

– Nu merg la nici o conferință de presă. Nu vreau să mi se dezvăluie numele.

Asta a părut să-l surprindă pe Sever – poate era chiar derutat.

– Nu *vrei* nimic altceva? m-a întrebat. Momentul ăsta e foarte important pentru tine. O grămadă de oameni influenți se vor strădui să-și exprime recunoștința.

M-am gândit la ceea ce-mi spusese Frank, în noaptea când îl găsisem uitându-se la filmul lui Zapruder, despre modul în care te osândești singur printr-o mie de decizii mărunte. „O hotărâre compromițătoare conduce la alte șase, și de aici începe totul."

– Nu vreau nimic, am spus. M-ați păcălit. N-am fost un erou. Am fost un nătărău care a cărat o bombă.

– Cred că asta e cea mai puțin măgulitoare interpretare posibilă.

Ne-a întrerupt telefonul de pe noptieră și Sever a răspuns înainte de a apuca să sune o dată. Așteptase chiar alături de el.

– Da, e aici.

Și-a apăsat receptorul de pieptul de o lățime considerabilă.

– Președintele Bilton vrea să-și exprime recunoștința față de tine.

Am înghițit în sec.

– În calitate de comandant suprem al forțelor armate?

– Exact. Are o fereastră liberă peste vreo jumătate de oră.

M-am uitat de la hainele mele pârlite la albul curat al pereților, simțind că-n plămâni nu-mi mai intra aer.

– Îmi pare rău, dar trebuie să ies de-aici. Eu, ăă...

Claustrofobia m-a luat în stăpânire și n-am reușit să-mi exprim în întregime gândul.

Sever s-a uitat la mine cu gura ușor întredeschisă. Apoi a mormăit ceva în telefon și a închis.

Ochii de un căprui întunecat ai lui Wydell i-au țintuit pe ai mei.

– Dacă vrei să rămâi în afara radarului, noi n-avem nimic împotrivă. Dar pentru securitatea națională e important – ba nu, e *esențial* – să nu derutăm nici presa, nici publicul. Înțelegi despre ce vorbesc?

– Nu tocmai.

– Amenințarea nu mai există. E important ca publicul să se simtă din nou în largul lui.

– Ascultă, am ripostat, nu vreau s-ajung acasă și să fiu nevoit să ghicesc ce-ai vrut să zici. Așa că spune-mi pur și simplu clar la ce te referi. Te rog.

S-a încruntat.

– OK. Dacă nu vrei să-ți fie recunoscute oficial meritele, am prefera să nu vorbești despre evenimentele din prima parte a acestei dimineți. Mai ales cu presa sau cu oricare alți reprezentanți ai mass-mediei. Capitolul s-a închis și e cel mai bine să rămână așa. Dacă vrei să spui ceva despre asta– absolut orice și oricând – înțelegerea este să vii mai întâi la noi. Și, așa cum am spus mai devreme, dacă există vreun mod în care-ți putem mulțumi pentru ceea ce ai făcut, te rugăm să ne spui.

– Există un lucru care mi-ar plăcea, am zis.

– Orice.

M-am uitat la Sever.

– Evelyn Plotkin, vecina mea. Cea pe care-ai îmbrâncit-o în apartamentul ei. E o doamnă drăguță. Colecționează bibelouri Hummel[1]. E înscrisă în Amnesty International. Poartă tricouri cu pozele nepoților imprimate. Și altele de genul ăsta. Mi-ar plăcea să-i ceri scuze.

---

[1] Bibelouri celebre de porțelan create după schițele călugăriței Maria Innocentia Hummel

Fața bronzată a lui Sever s-a crispat.

– Atâta tot? a întrebat Wydell. Asta-i tot ce vrei?

– Asta-i tot.

A dat din cap către Sever.

– Cred că se poate aranja.

Mi-am pus pantofii.

– Oh, îmi cer scuze. Mai e ceva.

Sever părea acum mai puțin îndatoritor.

– Ce anume?

M-am ridicat, strângându-mi cămașa de noapte de spital în jurul taliei, cât de bine am reușit.

– Mă puteți ajuta să ajung acasă?

Am ieșit în urma lor, cu cheia lui Charlie mișcându-se fără zgomot în interiorul tocului.

CAPITOLUL 7

De-a latul ușii deschise fuseseră întinse la întâmplare câteva bucăți de bandă galbenă cu care se delimitează locurile crimelor, ca o pânză de păianjen care-și pierduse vlaga. Ușa era prăbușită în mijlocul camerei mele de zi întoarse cu fundul în sus. Am rămas câteva clipe pe coridor, contemplând dezastrul. Purtam un tricou cu inscripția *I ♥ L.A.* și niște pantaloni de trening largi, luați din magazinul de suvenire al spitalului. Capul îmi zvâcnea – îmi simțeam pulsul intensificându-se în tăietura din obraz – și luminile de pe culoar păreau neobișnuit de strălucitoare. Aveam în gură un gust amar, precum coaja unor fructe. Fusesem atât de nerăbdător să ajung acasă, încât nu mă gândisem la ceea ce mă aștepta acolo.

Am trecut printre benzile galbene, am ridicat ușa și am plasat-o cu grijă la locul ei. Am făcut un tur și am verificat toate încuietorile. O prostie, știu, dat fiind faptul că ușa se sprijinea de cadru, dar obiceiurile vechi sunt greu de ignorat. Am coborât toate jaluzelele, apoi am trecut în revistă apartamentul. Când mă întorc acasă, verific de obicei dacă toate lucrurile mele sunt la locurile lor, aceasta fiind o altă parte a ritualului, dar ce rost ar mai fi avut? Conținutul tuturor sertarelor fusese răsturnat. Cărțile, facturile și actele mele fuseseră răsfoite și aruncate pe jos.

Televizorul fusese mutat pe covor, iar vechiul cufăr de călătorie al lui Frank răstumat cu gura în jos, conținutul fiind împrăștiat prin tot dormitorul. Nu mă mai uitasem în el de ani de zile. Primul meu trofeu de baseball, cu partea de la bază spartă. Debutul Răzbunătorului în *Omul Păianjen.* Tata, încă fumând și încă zâmbind în culori Kodak. Toate acele artefacte, imprimate în memoria mea cu atâta putere, încât, zărindu-le în fața ochilor, aveam o senzație de déjà-vu. Dar, în același timp, erau cumva modificate, decăzute. Trofeul își pierduse strălucirea. Cartonașele de baseball păreau decolorate. Zâmbetul tatei era mai puțin relaxat decât mi-l aduceam aminte, și mai degrabă încrezut.

Schițele lui Callie aterizaseră pe biroul IKEA. Veranda din spate a casei lui Frank. Baseballistul Fernando Valenzuela surprins în momentul dinaintea unei aruncări în stilul lui Charlie Brown. O pară în bucătăria noastră, pe masa cu cicatrice de război. M-au dus înapoi, în trecut, tot atât de repede și cu aceeași intensitate ca mirosul de iarbă proaspăt cosită. Am întins portretul rulat al lui Frank și m-am așezat cu el pe dușumea, cu picioarele încrucișate. Uitasem ce talentată era Callie. Accentuase buzele lui Frank și îi oferise atuul unei expresii dubitative, făcându-l nu mai frumos, ci, poate, mai rafinat. Însă îi surprinsese cu exactitate cutele feței, profunzimea și vigilența pupilelor întunecate.

O imagine mi-a revenit dureros în minte – eu, legănând același chip, în vreme ce trupul de sub el se cutremura și se năruia. Îmi petrecusem o jumătate de viață fugind de clipa aceea atât de dureroasă și de consecințele ei.

Durerea de genunchi m-a readus în deruta din prezent. Smocuri din umplutura canapelei, cheia din pantoful meu, portretul lui Frank, în cărbune, la mine în poală. Aciditatea

care-mi chinuia stomacul mi-a adus aminte de ce pusesem schița în cufăr, de ce stătea cufărul închis. Am făcut desenul sul și l-am dat deoparte, laolaltă cu tot restul, apoi am pus televizorul pe cufăr, ca nu cumva să se redeschidă, în stilul efectelor scenice din filmele de groază.

Neliniștea mea a prins viață ca o mâncărime sub piele. Am apăsat pe telecomandă, cu speranța că zgomotul de pe fundal m-ar putea ajuta să nu mă mai simt atât de singur. Un clip electoral „Bilton reales" s-a revărsat din televizor însoțit de simfonia inspiratoare a coloanei sonore. Comandantul suprem se străduise să-și sporească farmecul apărând în fața Biroului Oval în pulover și pantaloni kaki, alături de iubita lui din liceu, încă senină, înconjurați de trei generații de Biltoni – copiii ajunși la maturitate, generația nepoților și câțiva strănepoți emițători de sunete nearticulate.

– Senatorul Caruthers spune că nu înțelege „valorile familiale". Chiar vă doriți la Casa Albă pe cineva care afirmă asta cu mândrie?

Trei canale mai încolo, am dat de Wile E. Coyote pe o margine de prăpastie, pe punctul de a aprecia greșit amplitudinea saltului său.

Am respirat adânc, plănuindu-mi următoarea mișcare. Lipsisem de la un interviu din dimineața aceea și nu era bine, dacă luam în considerare că îi eram îndatorat fostei mele prietene fiindcă mi-l aranjase. Induma, inginer programator pe vremea când eram împreună, vânduse la IBM sau la Oracle o aplicație pentru managementul stocării contra unei sume obscene de bani și pentru o serie de titluri care se dovediseră a valora încă și mai mult. În prezent, era guru cu program redus, dând o mână de ajutor la rezolvarea problemelor sutelor de companii și instituții unde i se folosea sistemul. Printre

acestea se număra Universitatea Pepperdine, care oferea o diplomă dublă de analist de management al afacerilor/masterat în politici publice, care prezenta interes pentru mine de ceva vreme.

În ultimii opt ani, îmi croisem drum de la funcția de mânuitor al polonicului pentru supa de pui până la aceea de director executiv al unei organizații de caritate care repartiza fonduri pentru diverse programe destinate persoanelor fără adăpost din L.A. La treizeci și cinci de ani, tocmai mă convinsesem că eram pregătit pentru ceva de mai mare amploare. Cu o săptămână în urmă, renunțasem la serviciu ca să-mi analizez opțiunile și să-ncep să învăț pentru testul standard de admitere în programul de obținere a diplomei la Pepperdine. Iar Induma îmi aranjase un interviu cu decanul; nu voiam să-mi reduc șansele și, cu atât mai puțin, s-o pun pe ea într-o situație neplăcută.

Mi-am luat telefonul fără fir, pregătindu-mă s-o sun. Un fior rece m-a străbătut și am aruncat aparatul pe pat. Am găsit o șurubelniță printre uneltele azvârlite în fundul dulapului cu haine și am desfăcut carcasa telefonului. Am ridicat discul perforat al receptorului. Nici urmă de C-4. Și nici de microfoane, dar știam din filmul *Lege și ordine* că, în zilele noastre, interceptau convorbirile folosind panourile cu circuite electrice din afara locuințelor. Hotărându-mă să acționez în deplină siguranță, am lăsat telefonul demontat pe masa din bucătărie.

M-am dus în baie, m-am așezat pe marginea căzii și am scos, în sfârșit, cheia din tocul pantofului. Era făcută din alamă, așa cum îmi aminteam. Mai groasă decât o cheie de locuință. Având ștanțate pe partea din față trei cifre inegale: 229. Iar pe partea din spate: GUVN. SUA, DUPLICAREA INTERZISĂ.

Cheia unui birou din sediul Serviciul Secret? A unui seif guvernamental? A unei casete de depozitare a valorilor într-un seif?

Am tresărit la auzul unei bătăi în ușa din față. Când săream în sus, o bufnitură și-a transmis vibrațiile în podea. Mi-am înțepenit din nou cheia în buzunarul de aer al pantofului de sport și m-am grăbit să ies din baie.

Un tânăr de cel mult douăzeci și cinci de ani, cu părul castaniu-roșcat, stătea aplecat în față, într-o poziție incomodă, uitându-se în apartamentul meu ca și cum și-ar fi cerut scuze, cu pumnul cu care ciocănise încă ridicat. Purta o cămașă albă, aproape de culoarea pielii sale, și un papion roșu din stofă moale de lână. Ușa zăcea pe cant, în interiorul apartamentului, imediat lângă prag.

Ne-am uitat surprinși unul la celălalt. Eu arătam ca un idiot sau ca un schizofrenic – pantaloni de trening, tricou de la magazinul de suvenire, ochii sticloși de oboseală.

– Ăa, îmi cer scuze. Domnul Horrigan?

– Nick.

– Mă numesc Alain Lambrose. Sunt unul dintre consilierii senatorului Caruthers. Senatorul s-a întors în oraș azi-noapte, târziu, după confruntare, și ar vrea să vă mulțumească personal.

– Ăsta e într-adevăr un papion?

– Da. E un mod în care pot fi recunoscut. Consilierul cu papion al senatorului. Mi-a adresat un zâmbet strălucitor și a fluturat mâna în lungul coridorului. Am o mașină care vă așteaptă, dacă asta vi se pare OK.

Am intrat în camera de zi, cu modelul aztec de pe pantalonii mei de trening licărind la fiecare mișcare, și am arătat în jur cu un gest.

– Nu e cel mai potrivit moment.

– Vă putem ajuta într-un fel sau altul?

– Bineînțeles. Mi-ar plăcea să mi se repare ușa.

– O să ne ocupăm de asta. Şi o s-avem grijă să fiți despăgubit pentru stricăciuni.

– Uite ce e, am spus, înțeleg cum stau lucrurile. E vorba de cincisprezece minute de celebritate. Toată lumea vrea să le primesc și să se fotografieze apoi strângându-mi mâna.

– Toată lumea?

– Toți candidații la președinție.

Buzele palide ale lui Alan și-au păstrat poziția fermă, suprimând un zâmbet, ca primă fisură a aerului lui studios.

– N-o să vă mint, a spus, n-o să pretind că nu suntem încântați fiindcă n-ați așteptat telefonul lui Bilton.

– De unde știți? V-a povestit Wydell?

– Nu-l cunosc pe Wydell, dar vă pot spune că, înainte de a părăsi dumneavoastră spitalul, totul s-a transformat într-un raport care circulă în cadrul Serviciului.

Asta mi s-a părut ciudat și m-am întrebat cât de departe ajungea influența lui Caruthers.

– Am crezut întotdeauna că Serviciul e caracterizat de discreție, am zis cu prudență.

– Vremurile s-au schimbat, așa cred, a răspuns el. Totul se reduce la rahat și la politică.

– Corect, am încuviințat. Ei, mulțumiți-i din partea mea senatorului Caruthers pentru ofertă, dar explicați-i că o să spun pas. Trebuie să... știți, să-mi dau seama ce e de făcut aici, cu locul ăsta.

Am sperat că vorbele mele nu păreau tot atât de deznădăjduite cum mă simțeam eu.

– N-am vrut să vă indispun.

Alan s-a retras.

Am încercat să îndes o parte din câlți la loc, în canapea, sințindu-vă din ce în ce mai frustrat. Voiam să readuc ceva la vechea formă, fie și afurisita de canapea. Dar cu cât mă agitam mai mult, cu atât se rupeau și se întindeau mai mult, și, după o vreme am renunțat și m-am așezat cu picioarele depărtate, descurajat.

Când mi-am ridicat privirea, Alan era din nou în cadrul ușii, strecurându-și telefonul la loc, în buzunar.

– Senatorul mi-a spus că am fost un idiot fiindcă am abordat lucrurile din punct de vedere politic. A subliniat că n-are nici un interes să mediatizeze întâlnirea. Vrea pur și simplu să vă cunoască, fiindcă l-a admirat atât de mult pe tatăl dumneavoastră vitreg.

I-am ascultat vorbele sceptic. Dar mi-am adus aminte cum vorbea întotdeauna Frank despre Caruthers.

– Pot să fac un duș?

– Îmi pare rău, senatorul are foarte puțin timp liber în programul de azi.

S-a întors cu spatele, îndatoritor, în vreme ce m-am schimbat. Am păstrat tricoul *I ♥ L.A.*, dar mi-am pus niște blugi în locul pantalonilor de trening.

– Aveți grijă cum treceți pe-aici.

A ridicat pentru mine banda care delimitează perimetrul în cazul crimelor, și am trecut dincolo de pragul ușii ghemuindu-mă, ca un boxer când intră în ring.

L-am urmat de-a lungul culoarului, în drum spre întâlnirea cu următorul președinte al Statelor Unite.

În timp ce așteptam liftul, și-a ridicat brațul și m-a atins ușor pe umăr.

– Vă deranjează dacă vă-ntreb de ce vă repugnă atât de mult ideea de a fi remarcat?

– Da, am răspuns, și gândurile mi s-au întors brusc cu șaptesprezece ani în urmă.

Mă deranja foarte mult.

CAPITOLUL 8

Uşa din spate deschisă. Dunga însângerată traversând podeaua. Frank, mort în braţele mele. Rezemat de fotoliul lui şi legănându-i trupul, mă pierdeam şi îmi reveneam. Aveam cârcei în braţe. Cămaşa mi se îmbibase cu sângele lui, îl simţeam răcindu-mi-se pe piele.

Pe urmă telefonul era în faţa mea şi o operatoare îmi ţipa în ureche. Două taste purtau urmele degetelor mele însângerate, deşi nu-mi aminteam când formasem numărul.

S-au auzit sirene, şi apoi poliţiştii şi agenţii erau acolo, deşi nu-mi aminteam când sosiseră. La un moment dat, mult mai târziu, a apărut Callie, aşezată pe fotoliul lui Frank, tremurând. Detectivii îi spuneau că Frank fusese împuşcat cu propria lui armă. Ceasul lui lipsea, aşa cum lipseau şi brăţara ei cu imitaţii de diamante şi porcăria noastră de videocasetofon. Un jaf de mântuială, probabil opera unui drogat. Făptaşul intrase prin spate şi ieşise pe uşa laterală a garajului, pe care-o găsiseră descuiată şi legănându-se. În ciuda a ceea ce era, Frank Durant fusese ucis de o lepădătură de mâna a treia.

Da, întocmai. Eu îl ucisesem.

Când le-am spus autorităţilor de ce plecasem pe furiş, Callie a scos un suspin înăbuşit şi a părăsit încăperea. Acel suspin scurt şi universul de dezamăgire pe care-l conţinea m-au săgetat până în măduva oaselor.

În fiecare noapte stăteam în camera mea, ascultând-o pe mama plângând dincolo de pereții subțiri. Nu pot descrie ce stare îmi provocau acele sunete. Unele dintre primele mele amintiri cu ea după moartea tatei – din singurele câteva luni în care știam că fumase – erau cu ea stând afară după ce credea că adormisem, cu o țigară lungă aprinsă, cu umerii tremurându-i. „Viața ei e din nou așa, mă gândeam. Așa e viața ei acum. Și asta din cauza mea."

Am rămas acasă, nu m-am mai dus la școală. Nu mi-am făcut apariția la meciurile decisive. Caruthers a sunat-o personal pe Callie ca să-și exprime condoleanțele. Noi doi nu ne vorbeam prea mult – abia dacă suportam să mă aflu în prezența ei, ca să nu mai spun să-i întâlnesc privirea. Eram complet pierdut și nu exista nici un Frank care să vină și să știe ce nu trebuia să-mi spună.

Ea a început să ia somnifere și să se ducă la culcare imediat ce trecea de zece seara, dar eu continuam să fiu într-o formă atât de proastă, încât abia reușeam să-nchid ochii ca să clipesc. Cutreieram prin casa întunecată în căutarea urmelor lăsate de Frank. Cana lui de cafea, încă în chiuvetă, cu inelul maroniu în interior. Mirosul de aftershave English Leather, impregnat în haina lui sport demodată, de pe spătarul scaunului de bucătărie. Amprentele tălpilor lui în grădina cât o cutie de chibrituri. Îi simțeam absența înțepându-mă ca niște cioburi de sticlă în stomac, îmi simțeam trădarea așa cum îmi simțeam în cap bătăile inimii.

Când s-a stricat mâncarea din frigider, am aruncat-o și m-am dus la magazinul cu program prelungit din cartier să iau niște Crystal Light și câțiva buritto congelați, pentru momentul când avea să reînceapă Callie să mănânce. Mergând spre casă în lumina amurgului, cu pungile de la 7-Eleven

legănându-mi-se în jurul genunchilor, mi-am dat seama că o mașină se furișa pe urmele mele. Oglinda laterală a unui camion parcat mi-a permis să-i arunc o privire. O berlină de culoare întunecată, cu geamuri fumurii, fără plăcuță de înmatriculare în față. M-a însoțit, potrivindu-și viteza după a mea, aproape o jumătate de cvartal. Mi-era din ce în ce mai frică. Mi-am continuat drumul, străduindu-mă din răsputeri să mă uit numai înainte. În cele din urmă, n-am mai putut rezista și, când m-am întors, berlina a făcut o întoarcere în U în scrâșnet de cauciucuri și s-a îndepărtat în viteză. M-am uitat în urma ei până când am simțit că pungile de plastic cu alimente îmi întrerupseseră circulația sângelui prin degete. Mașina nu avea plăcuță de înmatriculare nici în spate.

În seara aceea am găsit-o pe Callie în fotoliul lui Frank, holbându-se la petele decolorate de pe dușumea, o umbră albă, pe măsura celei rămase de pe urma lui.

– Mamă?

Vocea mi-a tremurat pentru simplul fapt că am strigat-o.

Și-a ridicat spre mine privirea inexpresivă.

– Frank se temea de ceva. De cineva, am spus. Cred că, indiferent cine ar fi făcut-o, a așteptat breșa pe care i-am oferit-o în noaptea aia.

Furia ei m-a luat prin surprindere.

– Nu trebuie să faci asta, Nicky. E o fantezie morbidă. Ai auzit ce-au spus detectivii. A fost un hoț drogat.

– Locuim în *Glendale*, mamă. Câți drogați ai văzut pe-aici?

– Nici eu nu vreau să fii tu responsabil pentru moartea lui Frank. Dar asta, scenariul ăsta al tău nu e realist. Frank și-a făcut întotdeauna griji, s-a temut întotdeauna că nu e în siguranță. Era parte din felul lui de a fi. Era. S-a înrăutățit

pur şi simplu. Din ce în ce mai mult. Nu duce mai departe paranoia lui.

– Indiferent cine l-a ucis, se afla în casă în clipa când am venit eu pe aleea laterală.

Am arătat, pe lângă capul ei, către peretele din faţă, dar ea ţinea pur şi simplu ochii închişi.

– Îşi închipuie că eu am văzut ceva. Sau că Frank mi-a spus ceva. Aşteaptă şi pândesc, aşa cum au făcut cu Frank. Nu ştiu dacă e sigur să te afli în preajma mea.

Ea plângea din nou.

– Te rog, nu mă face să procedez aşa cu tine. Nu tocmai acum. Te rog, Nicky. Asta e *nebunie*. Detectivii au declarat – au spus-o până şi agenţii – au zis că n-a fost...

– Azi a fost o maşină. La un semafor. O berlină, şi geamurile erau...

Ea a sărit în picioare.

– Nu e *nimic*. N-a fost *nimic*. Sau... Departamentul de poliţie şi Serviciul au spus c-au trimis o maşină încoace. Pentru supraveghere. Aşa se obişnuieşte după o crimă. Sau n-a fost decât o maşină oarecare şi tu vrei să...

– N-avea plăcuţe de înmatriculare. A plecat imediat ce m-am...

– Încetează. Doar atât – încetează. Pot găsi un mod de a trăi cu... greşeala ta, şi cu moartea lui Frank, dar n-o să mai stau nici măcar o zi în casa asta alături de această paranoia toxică.

S-a repezit plângând la uşa din faţă şi a descuiat yalele. A deschis ferestrele bucătăriei împingându-le, a sfărâmat panoul de alarmă cu pumnul, pe care şi l-a prins apoi în mâna cealaltă, sprijinindu-se îndoită de mijloc de masă.

– Nici măcar o zi, a repetat, răguşită. Ai înţeles?

– Frank era *speriat* de ceva, Callie. Şi ştim amândoi că el nu se speria uşor.

N-am reuşit să scap de năvala succesivă a imaginilor – Frank dând draperia deoparte cu degetele, strecurându-se în camioneta lui, străfulgerarea albicioasă de lângă capul lui JFK.

– Şi n-a reuşit să obţină întăriri. Aşa că tipii din Serviciu fie sunt implicaţi, fie e vorba de ceva prea mare pentru ei.

Ea ţipa acum, ca să-mi răspundă pe acelaşi ton:

– Prea mare pentru Serviciul Secret? Tu auzi ce spui?

– Nu se vede că ar face săpături ca să lămurească lucrurile. Un agent de-al lor a fost *ucis*. Şi ei nu vor să se-atingă de istoria asta. Chiar crezi că un toxicoman ar fi fost în stare să-i ia lui Frank pistolul cu forţa? Serviciul întoarce totul pe dos, în căutarea unei poveşti mincinoase. Şi tu faci la fel.

S-a apropiat de mine privindu-mă chiorâş, cu faţa schimonosită de scârbă.

– *Tu* ai dat-o-n bară, Nicky. *Tu*. L-ai lăsat pe Frank să fie ucis ca să i-o tragi unei târâturi pe terenul de baseball. Aşa că nu mai inventa tot felul de teorii ale conspiraţiei şi de acoperiri.

Am înghiţit în sec. Carnea mă furnica, de parcă ar fi fost amorţită. Dar o simţeam oricum altcumva.

Ea a continuat să plângă o vreme, apoi s-a uitat în jur de parcă tocmai şi-ar fi dat seama unde se afla.

– Iartă-mă. Iartă-mă. În clipa asta, eu... eu...

A inspirat adânc, şi-a ţinut răsuflarea şi, după ce i-a dat drumul, mi s-a părut mai epuizată ca oricând.,

– Kathy vine să mă ia. La restaurantul italian. Trebuie să vii să mănânci cu noi.

N-am putut să răspund, fiindcă mă temeam că, dacă vorbesc, o să-ncep să plâng. Aşa că am clătinat din cap şi m-am

îndepărtat. În camera mea, am deschis *Tetris* pe consola Nintendo și am privit toate piesele de puzzle căzând. N-am schițat nici un gest ca să joc, ca să le aliniez; le-am lăsat să se stivuiască unele peste altele până când au ajuns în partea de sus a ecranului care a licărit, anunțându-mi înfrângerea. Toate acele forme sparte, toate acele părți ale unui întreg derutant. Le-am privit căzând și tot căzând, până când nu m-am mai simțit copleșit, până când n-a mai rămas decât senzația unui soi de capitulare. O jumătate de oră mai târziu, am auzit un claxon și Callie mi-a strigat prin ușă că pleca. Ieșea pentru prima oară de la moartea lui Frank.

După ce am rămas singur mi-am părăsit camera și am făcut ocolul casei, închizând ferestrele și încuind yalele. M-am oprit lângă geamul din față, cel la care îl văzusem pe Frank stând de atâtea ori. Imitându-i poziția, mi-am strecurat două degete prin golul dintre draperii. Știam ce aștepta acolo, afară, așa cum știam care e următoarea întorsătură a unui coșmar repetat. Am dat deoparte draperia cu mâna tremurând.

O berlină de culoare întunecată era parcată în susul străzii, lângă bordură.

Mi s-a făcut pielea de găină, de parcă m-ar fi cuprins frigul. Telefonul a sunat, speriindu-mă de moarte. Am ajuns lângă aparat mergând cu spatele, ca să nu scap fereastra din ochi, și am ridicat receptorul.

Am auzit o voce brutală:

– Mama ta tocmai s-a așezat la masa din colț, la Giammarco's.

Bărbatul a respirat o clipă în telefonul mașinii, lăsându-mă să aprofundez implicațiile spuselor sale. Apoi a adăugat, calm:

– Vino afară.

Am rămas cu telefonul în mâna transpirată până când mi-a piuit asurzitor în ureche. Pe urmă l-am lăsat jos. Am așteptat ca mintea mea să intre în acțiune, ceea ce nu s-a întâmplat. Nu era decât spaima, suprapusă peste confuzia în care se amestecau toate celelalte. Dar știam deja ce trebuia să fac. Îl pusesem pe Frank în primejdie. Nu puteam repeta asta cu mama. Am ieșit afară purtat de picioarele care îmi tremurau.

N-aveam să mai revăd nici casa, nici pe mama, decât după aproape nouă ani.

CAPITOLUL 9

Călătoream pentru prima oară într-o limuzină şi încă nu reuşisem să mă acomodez cu lipsa ei de confort. Stăteam pe marginea unei banchete îmbrăcate în piele, cu genunchii sprijiniţi de un bar din fibră acrilică. Alan reuşea cumva să vorbească la două celulare fără să întrerupă cadenţa nici uneia din cele două conversaţii. În cele din urmă, şi-a încheiat convorbirile şi s-a frecat la ochi cu o fervoare copilărească.

– Îmi cer scuze. După cum v-aţi dat probabil seama, e un moment critic.

– În confruntarea de aseară l-a distrus pe Bilton, am spus eu. În noiembrie, victoria o să fie zdrobitoare.

– Confruntările nu au întotdeauna importanţă. Avem un avantaj de şapte puncte, dar Bilton tocmai a început să umble la fondurile speciale, aşa că aşteptăm surprizele lunii octombrie.

Urmăream traseul cu coada ochiului, ca să fiu sigur că mergeam într-adevăr acolo unde spusese că mergem.

– Mda, dar trebuie să recunoaşteţi: s-a creat sentimentul că, de data asta, Caruthers n-o să rateze ocazia.

– Sunt de acord. Dar cred că lupta o să fie mai strânsă decât orice anticipare. Jasper Caruthers e o ameninţare pentru foarte mulţi oameni. Şi instituţii. Şi corporaţii. Şi pentru Pentagon. Există o mulţime de grupuri de votanţi extrem de interesaţi să-l vadă pierzând.

Alan a bătut în geamul despărțitor, arătând apoi spre stânga, și limuzina a încetinit și a semnalizat. Polițiștii au împins barierele mobile de lemn, îndepărtând mulțimea densă a reporterilor, și ne-am oprit pe aleea largă de sub o firmă celebră, scrisă cu litere cursive – Hotelul Beverly Hills. Am coborât în aerul uscat și fierbinte de sub bolta frunzișului palmierilor, iar o femeie s-a grăbit să ne iasă înainte și mi-a înmânat un permis de intrare plastifiat, cu aspect impresionat, conținând fotografia mea de pe permisul de conducere și o ștampilă de siguranță. Înainte de a apuca să conștientizez prezența ei, Alan mă împingea deja dincolo de al doilea perimetru de securitate, printre magnetometre portabile și agenți care ne studiau cu atenție, în bătaia curentului de aer condiționat.

Am trecut printr-o serie de săli bogat mobilate și dotate cu echipamente din belșug, cu Alan dând din cap către paznicii de lângă cordoanele despărțitoare în timp ce eu îmi ridicam permisul de trecere deasupra lor cu gesturi robotice, și ieșind apoi pe o ușă din spate, ajungând la marginea unei estrade pline de participanți la pregătirea campaniei electorale, la nu mai mult de zece metri de Caruthers, care se adresa unei săli de bal ticsite cu ascultători extaziați. Perimetrul de securitate interior era alcătuit din cinci agenți, poziționați în spatele podiumului, dar jos, în fața estradei. Deși se aflau la o distanță de numai un metru și jumătate de pupitrul oratorului, era greu să-i remarci dacă nu te uitai cu atenție.

După atâția ani în care mă străduisem să mă pierd în anonimat, mă simțeam complet expus acolo, sus, în fața atâtor ochi și camere de luat vederi. M-am retras cu o jumătate de pas în spatele cortinei.

Caruthers s-a răsucit, m-a remarcat și mi-a făcut cu ochiul, fără să-și întrerupă ritmul discursului.

– Acum un an, când mi-am anunțat intenția de a candida la președinție, am promis că voi avea o campanie transparentă. Și voi face tot ce stă în puterea mea pentru a le permite alegătorilor să privească totul din *interior* – și-a desfăcut brațele ca să oprească aplauzele – deoarece presupun că sunteți sătui până peste cap, ca și mine, de vorbăria fără rost. Am trecut printr-o perioadă fără precedent de iresponsabilitate a Casei Albe. Nu poți apela la tortură ca să pui capăt violenței. Nu poți ignora Constituția noastră ca să promovezi democrația. Nu poți renunța la o strategie de protecția mediului pe termen lung pentru atingerea pripită a unui scop de moment. S-a spus de o mie de ori, dar asta nu-nseamnă că e mai puțin adevărat. Scopul nu justifică – nu poate justifica – mijloacele. Am văzut în repetate rânduri – și nicăieri mai clar decât în jalnica noastră politică externă din ultimul deceniu – că până și o singură decizie luată din motive greșite se poate întoarce să ne muște de fund. O singură decizie eronată poate da naștere unui univers de consecințe lamentabile.

Oamenii s-au ridicat în grupuri să aplaude. M-am întrebat dacă printre ei o mai fi fost cineva care se gândea, ca mine, la hotărârile pe care le luaseră și la consecințele lor, cu care fuseseră nevoiți să trăiască.

– Trebuie să punem aceste decizii sub semnul întrebării. Trebuie să le punem întrebări conducătorilor noștri. La următoarea noastră confruntare, care se va desfășura chiar aici, pe această estradă, la UCLA, le vom oferi studenților și cetățenilor ocazia să li se adreseze direct candidaților, spunându-le ce îi preocupă. Vă rog să profitați de asta. Puneți întrebări dure. Somați-ne să răspundem.

Și-a lăsat capul pe-o parte, cu un aer meditativ.

– Suvenirul meu favorit din anii în care am fost vicepreședinte e pașaportul meu. O mulțime de oameni nu știu, dar

președintele și vicepreședintele Statelor Unite trebuie să-și prezinte pașapoartele la control înainte de a intra într-o altă țară. După cum vă puteți imagina, al meu e plin de ștampile. Fapt care-mi aduce aminte de privilegiile funcției. Dar, cu mult mai important, îmi amintește că nimeni nu e mai presus de lege. Orice american, indiferent de funcția pe care o ocupă, indiferent de privilegiile sale, poate fi făcut să-și plece fruntea, somat să răspundă pentru propriile fapte. Trebuie să-l tragem pe acest președinte la răspundere pentru boacănele sale. Și cel mai mare bine îl puteți face prin votul dumneavoastră.

Estrada s-a cutremurat pur și simplu de ovațiile oamenilor ridicați în picioare, iar Caruthers le-a făcut cu mâna și le-a zâmbit larg, apoi s-a întors spre mine, cu agenții orbitând în jurul lui ca niște electroni. Atenția întregii săli a părut să-l urmărească în timp ce se îndepărta cu pași mari, apoi mi-a strâns palma în mâinile lui, și ochii lui amuzați s-au agățat de tricoul meu, pentru care a părut să-și dea seama că eu n-aveam nici o vină, și a spus:

– Nick, îți mulțumesc c-ai venit. I-am promis lui June că mă întorc repede înapoi, în apartament – vrei să mă însoțești?

La început n-am fost sigur că l-am înțeles bine din cauza zgomotului, dar am dat oricum din cap, încuviințând. El și-a fluturat din nou mâna, cu străfulgerările aparatelor de fotografiat punctând marea de fețe, apoi a dispărut prin ușa din spate.

Pe drumul dintre hol și ușa de la intrarea apartamentului familiei Caruthers, am fost percheziționat și scanat de două ori. Limuzina ne lăsase pe mine și pe Alan în fața celei mai înalte clădiri de pe Wilshire Corridor, întinsul bulevard din Los Angeles cu zgârie-nori în care se amestecau apartamentele afaceriștilor retrași din activitate cu ale elitei din

Manhattan și L.A., cu toții prea bogați ca să locuiască la nivelul solului. N-am fost surprins când liftul s-a oprit la etajul nouă – Frank spunea întotdeauna că e cel mai înalt nivel accesibil, în caz de urgență, cu ajutorul unei mașini de pompieri. După alegerea lui Caruthers ca vicepreședinte, își petrecuseră luni de zile încercând să-l convingă să se mute din apartamentul său de lux cu șapte etaje mai jos. În cele din urmă, apelaseră la June, iar ea rezolvase problema în douăzeci și patru de ore.

Pe coridor, alți doi agenți au verificat permisul meu și figura lui Alan, apoi ne-au deschis ușile duble de la intrarea în apartament. Primul lucru care m-a izbit a fost spațiul. Nu mai intrasem niciodată într-o locuință atât de mare, și mai ales nu într-una situată în mijlocul unei clădiri. Mai multe grupuri de scaune, mese și canapele, un perete întreg numai din sticlă – fumurie și antiglonț – trei sau patru televizoare cu plasmă, o bandă rulantă pentru fitness și cel puțin cinci uși către coridoare sau către alte încăperi. Locul era însuflețit de voci și de mișcare. În vreme ce Alan mă conducea în grabă printre diverse grupuri și tot atâtea discuții, mi-am încordat auzul, încercând să prind fragmente din conversații, dar volumul scădea când treceam pe lângă ei, parcă reglat de un dispozitiv electronic. Am memorat din instinct ieșirile, schimbările de direcție, traseele către libertate.

Ne-am oprit într-o sală de ședințe cu o masă de marmură intimidant de lungă, în care se aflu un agent din Serviciul Secret, nemișcat ca o statuie, mai multe persoane deținând amenințătorul titlu de membru al „forțelor operaționale", și o femeie scundă, masivă, cu ochelari cu rame de baga și cu un aer de indiscutabilă competență, prezentată drept arhitecta campaniei. Pereții erau împodobiți cu poze de-ale lui Caruthers – căzut pe gânduri în Camera Ovală Galbenă, pe

aleile uşor de recunoscut din jurul reşedinţei prezidenţiale Camp David, la un dineu, râzând la o glumă împreună cu Gorbaciov. În capul mesei stătea el însuşi, lăsat pe spătarul unui scaun Aeron, cu manşetele cămăşii suflecate, cu telefonul apăsat pe ureche. Aşezată lângă el şi uitându-se de asemenea în altă parte, June vorbea şi ea, dar pe o altă linie. Silueta ei mlădioasă era accentuată de îmbrăcămintea lucioasă, cu bluza cu mâneci largi şi cu pantaloni evazaţi. Fostă directoare a unui liceu particular, era mai înaltă decât soţul ei şi, după cum se credea pe scară largă, chiar şi mai deşteaptă. Amândoi mai fuseseră căsătoriţi înainte şi opoziţia făcuse mare zarvă pe seama divorţurilor lor. Nici măcar nunta lor de argint, puternic mediatizată, nu reuşise să-l salveze pe Caruthers de întrebările incomode referitoare la oportunitatea încadrării sale printre persoanele care merită să fie luate drept un model de urmat.

Alan a făcut un semn către cei doi. Când mi-am ridicat mâinile, exprimându-mi uimirea, a repetat gestul. M-am îndreptat înspre ei cuprins de nervozitate, trecând pe lângă mai multe locuri libere. M-am aşezat la un scaun distanţă de cuplu, dincolo de curbura mesei. Dar senatorul şi soţia lui erau prea adânciţi în conversaţii ca să mă observe. Lumina amiezii pătrundea prin fereastră, încadrându-le siluetele. M-am uitat afară, cum se uitau şi ei, dincolo de Westwood, de Bel Air, de panglicile de smog captive în golful Santa Monica. Oare mă aflam într-adevăr acolo, aşezat la o masă, alături de Jasper şi June Caruthers? Sau eram încă inconştient din cauza exploziei şi visam toate astea?

– Domnule guvernator, nu mă-ndoiesc că aţi fi putut dacă aţi fi vrut. Am fost cu siguranţă dus de nas de oameni mai puţin importanţi decât dumneavoastră.

Caruthers a închis, a chicotit ca să-i atragă atenția soției sale, apoi s-a răsucit cu tot cu scaun către mine, ca și cum ar fi știut tot timpul că mă aflam acolo.

– Nick, mă bucur că ai putut să vii. Îmi cer scuze fiindcă te-am făcut să umbli astfel dintr-un loc într-altul.

Era cea mai importantă persoană în a cărui imediată apropiere mă aflasem vreodată, poate cu excepția lui Nolan Ryan[1], lângă care stătusem în timpul unei călătorii cu un avion al companiei Southwest. Avea o tăietură de la bărbierit la baza maxilarului și o aluniță roșie, ca o mică pată, pe antebraț. Amândouă m-au surprins, fără să-mi pot explica de ce.

– Nici o problemă, domnule senator.

A scos o cutie cu gumă de mestecat din buzunar și și-a aruncat o pastilă în gură.

– Alegătorii îi detestă pe fumători, a spus. Așa că sunt dependent de guma cu nicotină de douăzeci și cinci de ani.

Și-a bătut soția pe umăr, iar ea a închis telefonul.

– Despre ce e vorba? a întrebat-o.

–Despre temperatura din sală în timpul confruntării de săptămâna viitoare, a răspuns ea, adresându-mi un zâmbet dezarmant, care spunea că o să-mi acorde atenție peste un minut.

Bărbia ei mică crea o impresie falsă de sfiiciune, dar, după numai încă o singură privire, îți dădeai seama că era inteligentă și sexi.

– Noi vrem douăzeci și trei de grade, iar ei doar douăzeci și unu.

– De ce?

– Bilton transpiră cu ușurință.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Lăsați numai șaisprezece grade. O să-l fac oricum să transpire.

[1] Jucător de baseball (n. 1947)

Atenția lui June s-a îndreptat către grupul de persoane care lucra la capătul opus la mesei.

– Noi o să avem nevoie de antiperspirant pentru fruntea lui. Şi-a trecut degetele proaspăt manichiurate prin părul lui Caruthers, îndepărtându-i-l de pe frunte. Ceva care nu lasă urme.

În timp ce ea se ridica, Caruthers a privit-o cu indignare prefăcută, iar ea i-a răspuns cu un zâmbet amuzat.

– Adu-ți aminte, a spus, de-asta m-ai luat de nevastă.

– Pentru cruzimea de care dai dovadă?

– Nu. Ca să te scap de umilința de a transpira ca un porc la orele de maximă audiență.

– Uiți un lucru: sunt la fel de energic ca un vânzător de mașini uzate.

– Nu cred că tipii de la *Vanity Fair* au scris asta ca să-ți facă un compliment, scumpule, a spus ea, chiar în timp ce-și îndrepta atenția către mine.

M-am ridicat pe jumătate de pe scaun ca să răspund strângerii ei feminine de mână.

– Nick, îmi pare atât de bine să te cunosc. Îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut în dimineața asta, deși băieții în negru nu s-au purtat pe de-a-ntregul corect cu tine.

I-am urmărit privirea îndreptată către ușă, dar fața agentului a rămas impasibilă. June s-a aplecat către soțul ei, l-a sărutat și a plecat înainte de-a apuca eu să bâlbâi un răspuns.

Mă simțeam dezorientat, smuls din existența mea liniștită și azvârlit într-o cursă cu care nu reușeam să țin pasul. Toată lumea era prea al naibii de politicoasă, iar asta îmi dădea de înțeles că, indiferent în ce-aș fi nimerit, era tot atât de letal ca dârele de combustibil uzat care se odihneau pe fundul acelui bazin. Exista o singură certitudine: situația mă depășea. Mi-am

mişcat uşor pantoful – cheia lui Charlie era acolo, la fel de sâcâitoare ca şi până atunci.

Caruthers s-a uitat la echipa aflată în aşteptare în capătul opus al încăperii.

– Mai e ceva?

Femeia cu ochelari cu ramă de baga i s-a adresat cu furie abia reţinută:

– Te rog să nu mai foloseşti niciodată cuvântul „fund" într-o emisiune televizată.

– Ei, haide. Alegătorilor le plac câteva înjurături moderate.

– Nu şi celor din Colorado Springs. Femeia i-a studiat fruntea încruntată şi s-a hotărât să insiste. Nu mă face să vă reamintesc, ţie şi tuturor celorlalţi, c-ai dat-o-n bară în privinţa poveştii cu valorile familiale.

Alan a schimbat vorba ca să spulbere tensiunea.

– Încă mai aşteptăm rezultatele finale, dar s-ar părea că afacerea de la San Onofre a mărit punctajul lui Bilton.

Caruthers i-a închis gura cu o fluturare a mâinii, aplecându-se ca să mi se destăinuie.

– Când sunt speriaţi, oamenii se pun bine cu deţinătorii puterii. Dacă nu din alte motive, Bilton îi linişteşte datorită consecvenţei sale. Când o să moară, pe mormântul lui o să scrie: „Aici zace Andrew Bilton. A fost corespunzător".

Caruthers a schiţat un gest care voia să sugereze celebritatea celui despre care vorbea şi eu nu mi-am putut reţine un zâmbet.

Alan a continuat:

– Ei bine, în dimineaţa asta a urcat în sondaje cu trei procente. Operaţiune ţinută sub control cu o mână de maestru, nu e cazul să facem schimbări importante în momente nepotrivite, bla-bla-bla. Ei afirmă că a fost ideea lui Bilton să-i încredinţeze Serviciului Secret misiunea de anihilare a ameninţării.

Caruthers s-a încruntat.

– Lui Bilton nu i-ar fi venit niciodată ideea, dacă nu i-ar fi fost tastată pe teleprompter.

– Păi, Serviciul îi aparține. În clipa asta, noi nu facem altceva decât să-l împrumutăm.

Alan a aruncat o privire *post facto* către agentul de pază, a cărui expresie continua să nu trădeze nimic.

Eu și Caruthers stăteam cot lângă cot în capătul mesei, ca doi membri de rang înalt dintr-un consiliu de conducere.

– Foarte bine, vă mulțumesc tuturor. Acum lăsați-mă o clipă singur cu Nick. Le-a făcut semn cu mâna să iasă. Și tu, James.

Agentul din Serviciul Secret de la ușă nu s-a clintit. Privirea lui calmă părea să mă măsoare.

– Prefer să nu vă las singur în cameră cu nimeni, domnule senator.

– Sunt întru totul de acord. Dar acum nu e vorba de oricine. E băiatul lui Frank Durant.

– OK.

Agentul s-a retras, dar, în timp ce ieșea, l-am auzit spunând:

– Deși n-am vrea s-o sfârșiți ca Frank Durant.

Caruthers s-a uitat furios în urma lui înainte de a se instala din nou comod pe scaun. Și pe urmă n-am mai fost decât eu, și candidatul la președinție, și Westside, afară, dincolo de fereastra imensă.

El m-a privit sfredelitor.

– Ești democrat sau republican?

– Nici una, nici alta, am spus. N-am fost la vot la ultimele alegeri.

– Ba da, ai fost, a zis el. Candidatul tău a câștigat.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama ce voia să spună. Părea să vorbească laconic și cu miez, ca Frank,

chiar şi atunci când nu se afla în faţa camerelor de luat vederi. Avea acelaşi talent de a pătrunde în esenţa lucrurilor, lăsându-te mai degrabă pe gânduri decât înfrânt.

– OK, e destul de corect... Mi-am regăsit controlul. Cu tot respectul...

Se apleca spre mine, acum foarte interesat de persoana mea, sau cel puţin prefăcându-se foarte bine.

– Te rog, continuă, neapărat.

– Doctrina şi indignarea morală prefăcută, astea mă obosesc. La vechea mea slujbă, am fost martor la o mulţime de schimbări politice, şi Dumnezeu ştie că Bilton a devastat serviciile sociale, iar eu am descoperit că, indiferent ce-ar promite politicienii, de obicei nu reuşeşte să se infiltreze până jos, până la oamenii care au nevoie de aşa ceva.

Şi-a lins buzele, părând să savureze schimbul liber de opinii.

– Nu eşti un fan al formei noastre de guvernământ?

– Poate fi foarte primejdioasă când te afli în extremitatea ei nepotrivită.

Şi-a sprijinit mâna pe antebraţul meu, un gest care, venind din partea oricui altcuiva, ar fi fost condescendent, dar ochii lui erau atât de vii, iar faţa atât de receptivă şi de ciudat de vulnerabilă, încât nu m-a deranjat.

– Oamenii s-au săturat de minciuni. Şi pe bună dreptate. Am auzit că o parte dintre agenţii din echipă sunt de părere că în centrala aia nucleară s-au petrecut ceva mai multe lucruri.

Din senin. Fără nici un preambul.

Ne-am holbat unul la altul. Aveam gura uscată şi sângele îmi alerga prin vene cu o viteză uluitoare. M-am gândit că îi ceruse agentului din Serviciul Secret să iasă afară şi m-am întrebat în cine avea încredere şi în ce privinţă.

– Deci de-asta aţi vrut să-mi vorbiţi?

Telefonul a început să sune, dar el a apăsat pe o tastă, amuţindu-l.

– Eşti singura persoană care s-a aflat realmente în interiorul centralei nucleare. Spui că eşti sătul de minciuni şi ştim amândoi că versiunea oficială despre San Onofre nu prea miroase a trandafiri. Dacă vrei să vorbeşti, eu sunt un om care o să te asculte. Administraţia e foarte nerăbdătoare să eticheteze toată povestea asta drept terorism, pentru că aşa îi cresc acţiunile. Dar eu mă întreb dacă un tip ca Mike Milligan, cu o bombă, nu dorea cumva ceva mai mult decât să preschimbe California într-un pustiu radioactiv.

– Credeţi că a existat o bombă? am întrebat, sondând terenul.

Tăcere. Pe urmă a râs.

– Oh, asta-i o chestie inteligentă. Într-adevăr inteligentă. O invenţie pe cinste pe care au vârât-o pe gâtul publicului. Ca să ajungă la starea de spirit necesară pentru cele trei procente.

Era greu să-ţi dai seama în cât de mare măsură era surprins, dar surprinderea părea sinceră. S-a frecat la ochi şi s-a lăsat din nou să cadă pe spătarul scaunului. Îşi arăta vârsta pentru prima oară din câte-mi aminteam. Acum clipeau patru dintre butoanele telefonului.

– Şi ce crezi că să ascunde *cu adevărat* în spatele acestei poveşti?

Am ridicat din umeri.

– De ce credeţi că ştiu?

– Milligan a cerut să te vadă pe tine.

– Nu tocmai. L-a vrut pe fiul vitreg al lui Frank Durant.

– Totuşi. De ce?

– Nu ştiu. Dacă sunteţi de părere că agenţii ştiu ceva mai mult, de ce nu cereţi pur şi simplu să vă dezvăluie toate informaţiile?

– Sunt membru al Senatului, dar doar candidez la președinție. Relația mea cu Serviciul se limitează cu strictețe la aceea dintre protejat și protector. Așa cum a subliniat Alan, agenții mă protejează numai de când am intrat în cursa pentru fotoliul prezidențial. Nu au obligația să-mi prezinte amănuntele investigației pentru toate acțiunile unor țicniți care vor să submineze alegerile. Mi-a adresat un zâmbet atotcunoscător. În plus, astea sunt regulile jocului. Bilton e acum Omul. Cei opt ani petrecuți în preajma Casei Albe m-au învățat că informațiile delicate trebuie ascunse de adversarii politici.

– Deci sunteți de părere că aici e vorba de informații delicate, am spus.

– Asta-i o altă regulă – *toate* informațiile sunt delicate. În cazul nostru: Mike Milligan cu o bombă e un terorist. Fără bombă nu e decât un infractor...

– Iar un terorist mort e mult mai folositor pentru deținătorul puterii în ciclul știrilor legate de alegeri.

Caruthers mi-a răspuns dând ușor din cap, adică mulțumindu-se doar să-l lase în jos.

– Dacă ai nevoie de ceva sau dacă povestea asta te duce undeva... ei bine, Alan ți-a dat numărul cartierului nostru general? O să mă asigur că mă poți găsi oricând.

A văzut că eram stânjenit și și-a îmblânzit expresia feței.

– Înțeleg că nu vrei să fii amestecat în toate astea. Pricep. Crede-mă, chiar am priceput. Dar oferta rămâne valabilă.

Și-a lăsat capul pe-o parte, cu lumina strecurându-i-se prin părul blond, cu nasul proeminent scoțându-i în evidență expresia încruntată, meditativă. N-am putut să nu mă gândesc la indicatorul de apel pe care i-l atribuia Serviciul: Pasărea de Foc.

– Mi s-a spus că nu dorești nici un soi de recunoaștere a rolului tău în evenimentele de azi-noapte, a rostit. E-adevărat?

– Cuiul care iese-n afară e lovit cu ciocanul, am răspuns.

M-a fixat cu ochii lui verzi, cu totul aparte.

– Ai vorbit ca tatăl tău vitreg.

– Fiindcă asta era stilul lui de viață.

– Poate că sunt de prea mult timp în politică. Oamenii care nu vor nimic mă fac să devin nervos.

– Îmi pare rău. N-am vrut asta.

– Te rog. Hristoase, poate o să învăț ceva de la tine. Zâmbetul i s-a îndulcit. Frank Durant. Ce tragedie a fost! Ochii i-au scânteiat, luminați de o amintire. Cu un an înainte de asta, eram la ferma președintelui Kinney de Anul Nou. După cină, președintele i-a dus lui Frank un pahar cu porto – adică nu i l-a trimis, i l-a adus chiar el. Frank era în timpul serviciului, așa că l-a refuzat politicos. Președintele a insistat puțin, dar el a rămas ferm pe poziție. Situația nu era ușor de rezolvat. În cele din urmă, președintele a spus: „Agent special Durant, știu că ești în timpul serviciului, dar nu e decât o jumătate de pahar". Iar el a ripostat: „Un singur viraj greșit e de-ajuns ca să ieși de pe traseu".

Am zâmbit și am simțit în piept zvâcnirea familiară.

– Nu vorbea mult, a adăugat Caruthers, dar își folosea bine cuvintele.

M-am uitat în altă parte, ca să nu-mi vadă emoția de pe chip.

–Frank avea întotdeauna numai cuvinte frumoase la adresa dumneavoastră.

El a dat din cap cu amabilitate, dar era un om obișnuit să primească tot felul de complimente și nu înțelegea valoarea aprecierii lui Frank. S-a ridicat și mi-a întins mâna.

– Sper c-o să ne revedem, Nick.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule senator.

Când am ieşit, am aruncat o privire peste umăr. Caruthers stătea din nou la fereastră, conturându-se pe fundalul luminos, pierdut în gândurile sau în grijile sale.

CAPITOLUL 10

Deşi eram în ultimul an de liceu, tremuram ca un copil de opt ani. Mai întâi berlina de dincolo de perdele. Pe urmă vocea aspră de la telefon, ameninţarea implicită la adresa lui Callie – „Mama ta tocmai s-a aşezat la masa din colţ, la Giammarco's". N-aveam de ales, trebuia să ies afară şi să-i înfrunt pe cei veniţi după mine, indiferent cine ar fi fost.

Am păşit în aerul rece al nopţii strecurându-mă pe uşa din faţă. Vederea maşinii de culoare închisă din apropiere m-a îndemnat s-o iau în partea opusă, dar m-am gândit la Callie şi mi-am impus să n-o iau la fugă, să nu încremenesc şi să nu-mi încetinesc paşii. Am devenit îngrozitor de conştient de fiecare parte a trupului meu – braţele legănându-mi-se nefiresc, picioarele mişcându-mi-se ca să lovească betonul, umerii ridicându-mi-se sacadat către gât. Parbrizul berlinei era fumuriu; ar fi fost totuna dacă m-aş fi holbat la un zid de obsidian.

Când am ajuns la un metru şi jumătate, uşa din spate s-a deschis brusc. Cu numai câţiva centimetri. Mânerul era rece sub degetele mele. M-am urcat. Doi bărbaţi pe locurile din faţă, în jur de patruzeci şi cinci de ani, tunsoare clasică de militar. Mirosul de piele din interior.

Tipul de pe locul pasagerului s-a răsucit, punând o mână groasă alături de tetieră. Capul îmi zvâcnea atât de tare încât abia reuşeam să-mi aud propriul glas.

–Sunt aici, am spus. Am venit. Vă rog s-o lăsați pe mama în pace.

Șoferul era un tip mai zvelt. A râs.

– Mă tem că ai înțeles greșit. Nu-ți amenințăm mama. Nu vrem s-o amestecăm în asta. Sunt sigur că nu vrei nici tu.

Vocea lui – cea pe care tocmai o auzisem la telefon.

Mașina s-a desprins de bordură. Eram prea îngrozit ca să întreb unde mergem. Cei doi ascultau radioul. Trăncăneau despre meciurile de baseball între licee. Slăbănogul avea o iubită care se transforma într-o belea.

Ne-am îndreptat spre centrul orașului. Eram sigur că o să fiu împușcat și aruncat sub un pod. În cele din urmă, mi-am adunat destul curaj ca să vorbesc.

– Nu știu nimic. N-am văzut nimic. Jur pe Dumnezeu.

Tipul masiv a spus:

– Programele de radio sunt groaznice aici, eh?

Ne-am oprit în fața unei clădiri cenușii impozante, aproape futuriste, cu nenumărate etaje, convexități și ferestre minuscule.

– Ieși, a spus Slăbănogul.

Dar ușile n-aveau mânere pe interior. Slăbănogul a ocolit mașina și m-a tras pe trotuar. Pe o firmă mare scria: CENTRULMETROPOLITAN DE DETENȚIE. Știam de la Frank că le aparținea federalilor. Mi s-au înmuiat genunchii și tipul masiv m-a înșfăcat de braț și m-a ajutat să intru. În fața biroului unui paznic, Slăbănogul a scos din buzunarul hainei niște hârtii împăturite și le-a întins peste tăblie.

– Avem autorizație.

Paznicul a dat din cap. Modul în care a făcut-o – cu respect – mi-a sporit neliniștea.

Ne-a făcut semn să trecem, am urcat în lift, apoi am străbătut un coridor întunecat, trecând pe lângă bărbați care-și

târau picioarele încătușate. M-au înregistrat, mi-au luat amprentele și m-au dus într-o cameră de interogatoriu. M-am așezat pe scaun, străduindu-mă să nu plâng. Ei au început să meargă în jurul meu.

Pașii Slăbănogului loveau ușor în beton. S-a oprit.

– Știm.

Am înghițit în sec, cu gura uscată.

– Ce știți?

– Ce s-a întâmplat cu Frank Durant.

A revenit în fața mea, scobindu-se în dinți cu unghia degetului mare.

– L-ai ucis.

N-am reușit să scot nici un cuvânt.

– Asta dacă nu vrei ... Tipul masiv a răsucit celălalt scaun și s-a așezat pe el cu fața spre spătar. Dacă nu vrei să-ți mai superi mama. Vezi tu, Frank a fost ucis de un hoț. Asta-i povestea. Iar dacă *n-a fost* așa, atunci l-ai omorât tu.

A aruncat peste spătarul scaunului un pistol, ambalat într-una dintre pungile care se folosesc pentru dovezile găsite la locul crimelor. Glock-ul lui Frank, încă plin de sânge. Nu-l văzusem aducându-l. L-a scos ca prin minune.

– Amprentele tale.

Slăbănogul se rezema de peretele din fața mea.

– Cine și-ar fi putut imagina? După tot ce-a făcut Frank pentru tine. Te-a primit în casa lui. Te-a tratat ca pe copilul lui.

Lacrimile mi se scurgeau pe obraji. Fierbinți. Am rostit cu voce răgușită:

– N-aș fi făcut niciodată una ca asta.

– Atunci presupun că i-a venit de hac spărgătorul ăla.

Slăbănogul a făcut un semn din cap. S-au ridicat amândoi și au plecat. M-au lăsat acolo.

Mi s-a părut că am așteptat vreme îndelungată.

S-au întors și m-au scos afară. M-au condus pe un coridor de beton cu pereți igrasioși. Ne-am oprit în fața unei uși glisante imense, din gratii. Dincolo de ea era o celulă comună. Bărbați musculoși, cu tatuaje, făcând tracțiuni. Mexicani certându-se pentru țigări. Basmale peste țeste asudate, de culoarea ebonitei. Nu mă simțisem niciodată mai pipernicit. Nu mă simțisem niciodată mai tânăr.

Tipul masiv și-a pus mâna pe barele ușii.

– Ai nevoie de o noapte în care să te hotărăști?

Am clătinat din cap, mi-am șters nasul.

M-au condus prin labirintul de beton și m-au scos în stradă. Am plâns puțin pe bancheta din spate a berlinei, dar am încercat s-o fac fără zgomot. Nu ne întorceam acasă, în Glendale. Ne îndreptam spre LAX[1]. Slăbănogul a oprit în fața Terminalului Unu. Tipul masiv mi-a dat o bucată de hârtie ruptă, apoi a format un număr pe telefonul mașinii și mi l-a întins.

– Citește, a spus.

Gâtlejul mi se strângea, dar m-am străduit să-l lărgesc. Robotul telefonului lui Callie și-a încheiat salutul și, după semnalul sonor, am citit de pe bucata de hârtie:

– Știu că sunt responsabil pentru moartea lui Frank. Nu știu cum te-aș putea privi în ochi zi de zi. Îmi pare rău. Sper că o să mă ierți.

Partea cea mai proastă era că scriseseră adevărul.

Tipul masiv mi-a aruncat în poală un plic. Plin cu mii de dolari în cecuri de călătorie. Mi-am văzut ultima rază de speranță stingându-se. M-am gândit la bursa care mă aștepta la

[1] Aeroportul din Los Angeles (n.tr.)

UCLA. M-am gândit la echipa de baseball. La atenția care mi s-ar fi acordat. La oportunitățile care s-ar fi ivit.

– Nu vorbești cu nimeni despre asta, a spus el. *Niciodată.* Altminteri o s-o știm. Și o să știm și cu cine ai stat de vorbă. În runda următoare n-o să mai fim la fel de amabili. Nici cu tine, nici cu *ea.* Ține minte asta.

– N-o să uit, am zis.

– Nu te întorci. Pentru foarte mult timp. Ai înțeles?

Am dat din cap.

– Dacă o să ai nevoie de aprobarea unui tutore ca să-ți iei bilet – mi-a arătat un număr de telefon scris pe clapa plicului – nu te mai despart decât două zile de a optsprezecea aniversare. Patruzeci și opt de ore.

Uitasem.

Și-a apăsat nasul lătăreț cu încheieturile degetelor, scoțând un soi de pocnet slab.

– Când te vor declara persoană dispărută, o să fii adult.

Așadar, asta eram. O persoană dispărută.

Am coborât cu stomacul învârtejindu-mi-se, strângând plicul în mână. Mașinile claxonau, polițiștii dădeau amenzi, oamenii își luau rămas-bun îmbrățișându-se. Complet buimăcit, am pășit pe terminal și ușile de sticlă s-au închis în urma mea șuierând.

CAPITOLUL 11

După întâlnirea cu Caruthers, m-am dus acasă să-mi schimb tricoul luat din magazinul de suvenire al spitalului. Pe urmă m-am îndreptat spre sediul First Union Bank din Los Angeles, aflat pe Montana Avenue, între un magazin cu săpun de casă și un local cu băuturi răcoritoare, cu rogojini minuscule, din fir de pir, în vitrină.

Am așteptat până ce m-am așezat la rând și abia apoi am scos din pantof cheia de alamă, pe care mi-am ascuns-o în pumn până când am ajuns în fața casierei de la ghișeu. Camerele de supraveghere mă făceau să transpir. Ieșirea de urgență era chiar alături de ghișeul pentru împrumuturi – dacă săream peste șnurul întins în fața ei, ajungeam pe alee în câteva secunde. Paranoia mea se reîntorsese, și asta cu atâta forță, încât mi se părea imposibil să fi avut vreodată o viață liniștită, din care fusesem smuls în ultima noapte.

– Tatăl meu vitreg tocmai a murit și mama a găsit asta printre lucrurile lui. Cum ne-am putea da seama de la ce bancă e?

Casiera m-a privit pe deasupra ochelarilor, apoi a luat cheia lui Charlie și a studiat-o ținând-o în podul palmei.

– Nu mi se pare că ar fi cheia unei casete de valori dintr-o bancă. A luat dezamăgirea mea drept lăcomie. Oh, scumpule, chiar dacă *ar fi fost*, mă îndoiesc că mama dumitale ar fi găsit

în casetă ceva pe care să și-l dorească. Ai fi uimit dacă ai vedea ce lucruri păstrează oamenii la loc sigur. Cele mai multe au valoare sentimentală.

– De ce nu credeți că e o cheie de la o bancă?

Ea a înclinat-o pe o parte.

– Ei bine, cel puțin ale noastre n-au atât de multe crestături. Sunt mai plate, cu zimții pătrați și capul în formă de trifoi. În plus, pe asta scrie că aparține guvernului Statelor Unite, iar banca noastră e cu capital privat. Așa cum sunt în general toate băncile.

Mi-a înapoiat-o.

– Regret că nu ți-am putut fi de mai mult ajutor și îmi pare rău pentru tatăl dumitale. Și eu mi-am pierdut mama recent și știu ce greu îi e cuiva apropiat să pună lucrurile în ordine, încercând să-și dea seama cum să facă asta.

Zâmbetul ei amabil m-a făcut să mă simt ca un nemernic. I-am mulțumit și am plecat.

Lăcătușul pe care l-am găsit la câteva cvartale distanță nici măcar nu mi-a dat șansa să-i spun o minciună. Era un bărbat voinic, cu mustață sârmoasă și cu un accent greu de identificat.

– Nu-ți pot face un duplicat. Cheile noastre brute nu sunt destul de groase, frățioare.

A rulat *r*-urile din *frățioare*, amestecându-le cu ceva care suna ca un *l*.

– Adevărul e că n-am nevoie de un duplicat.

– Pentru cheile a căror duplicare e interzisă prin lege e nevoie de o cheie brută cu șapte rizuri. E ilegal să deții așa ceva, frățioare.

Una din sprâncenele stufoase i s-a ridicat a suspiciune, îngustându-i ochiul drept. Ecusonul lui, pe care scria:

ÎNTREABĂ-MĂ, MĂ CHEAMĂ RAZ!, nu se potrivea cu aparența de seriozitate.

– Ești polițai?

– Nu, nu sunt.

– Știi că nu e permis să minți în privința asta.

– Știu.

– De unde știi?

– Sunt polițai.

Raz mi-a aruncat o privire, apoi a schițat un zâmbet atotștiutor.

– Ascultă, frățioare. Poate fac rost de-o cheie brută cu șapte rizuri, din Canada. Poate-ți fac un duplicat, dar te costă mai mult, eh? Riscul, fiindcă e ilegal.

– De fapt n-am nevoie de un duplicat. Speram că-mi poți spune ce fel de cheie e.

A oftat cu indignare, apoi a lovit cheia de tejghea.

– E o cheie bună, din alamă pură, nu dintr-un aliaj ieftin.

– Tocmai am găsit-o. A fost a tatălui meu vitreg. La ce crezi că se potrivește?

A strâns cu putere din buze, cu mustața arcuindu-i-se ca o omidă nemulțumită.

– Dacă e să ghicesc, aș zice că e de la o căsuță poștală.

– Mulțumesc.

– Dacă vrei un duplicat, întoarce-te aici.

I-am strâns mâna caldă, uriașă, și am retras-o pe a mea împreună cu cartea lui de vizită.

– Promit, frățioare, am spus.

Banda care marchează locul faptei fusese întinsă peste ușa complet distrusă a garajului micii case dărăpănate din Culver City, iar găurile de glonț din lemnul moale al fațadei

păreau ciupituri de vărsat. Parcasem mașina la câteva străzi distanță și venisem pe jos, simțindu-mă în siguranță în anonimatul oferit de întunericul tot mai dens din amurg.

Am mers pe trotuarul de vizavi și am trecut de casă, privind în jos și păstrându-mi ritmul grăbit al pașilor. În înregistrarea pe care o văzusem la televizorul din camera de spital, reportera se plasase lângă peretele din față, unde banda galbenă se desprinsese și fâlfâia provocatoare.

Am ocolit perimetrul și m-am întors, oprindu-mă în spatele unei furgonete goale. Vehiculele parcate păreau pustii, și n-am observat pe nimeni foindu-se încoace și încolo sau supraveghind locuința. Nu eram surprins că reporterii își ridicaseră tabăra după ce înregistraseră pe peliculă indiciile inconsistente din timpul nopții. Dar polițiștii nu-și continuau supravegherea? Asta nu putea decât să-mi confirme bănuiala că povestea despre terorism vândută presei nu era decât o acoperire nefondată.

Mi-am amintit lecția pe care-o învățasem într-o altă viață, în tundra albă. Regulile lui Liffman: Când nu știi ce ai de făcut, mai așteaptă.

Strada era destul de aglomerată, așa că am intrat în stația de benzină de la colț, am băut o cană de cafea tare și m-am întors să văd dacă se schimbase ceva. Exact când am trecut de colț și-a făcut apariția o mașină de poliție, a încetinit puțin în fața casei, apoi și-a continuat drumul. Ofereau o dovadă superficială că supravegheau locul, dar era greu s-o consideri urmărirea unor activități teroriste. M-am întrebat cine lua asemenea decizii și la ce nivel.

Mi-am îndesat mâna în buzunar, încleștând-o în jurul cheii lui Charlie. O verificasem la cinci oficii poștale din apropiere, începând cu cel inclus în codul poștal al casei. Dimensiunile

erau foarte apropiate de ale încuietorilor căsuțelor și simțisem împunsătura incitării ori de câte ori intrase într-o broască, dar refuzase de fiecare dată să se lase răsucită. Chiar dacă frățiorul meu lăcătușul ghicise adevărul, în Los Angeles mai erau nenumărate alte căsuțe poștale cu numărul 229, ca să nu mai vorbesc de întreaga țară.

Nu-mi dădeam seama ce altceva aș mai fi putut face ca să deduc ce voise să-mi spună Charlie. În afară de a pătrunde clandestin la locul faptei.

Odată întors în ascunzătoarea din spatele furgonetei, mi-am dat seama că băteam pasul pe loc fiindcă îmi era frică. Nu era genul de acțiune pe care ar fi întreprins-o un om rezonabil. Dar întreaga situație n-avea nimic care să pară rezonabil.

M-am îndreptat către casă mergând grăbit de-a lungul trotuarului și mi-am sincronizat sosirea cu o pauză din trafic. M-am strecurat dincolo de banda care bloca spărtura făcută în ușa garajului de jeepul care țâșnise afară și m-am ghemuit în liniște, asigurându-mă că nu se auzeau strigăte sau pași apropiindu-se. N-am deslușit decât zgomotul picăturilor de apă căzute dintr-un robinet într-o chiuvetă pătată de rugină, șobolani mișcându-se prin pereți și respirația mea precipitată. Ghemuindu-mă pe sub bandă, trecusem peste o frontieră. În întunericul tăcut, pericolul părea dintr-odată mai palpabil.

După zece minute, sau poate douăzeci, m-am ridicat și am făcut o inspecție, am ocolit garajul, având grijă să rămân în umbră. Mai multe recipiente pe un raft învelit în hârtie, pline cu clei industrial, uscat. Un perforator pneumatic șui într-un colț, cu mânerul roșu licărind. Câteva chei lucind de unsoare sub un banc de lucru plin de praf, un teanc de reviste *National Geographic* lângă trepte, o clepsidră din plastic

decolorat în capăt. Am știut că era o casă închiriată chiar înainte de a intra în spațiul ei gol prin ușa care scârțâia.

M-am oprit locului, în tăcere, ascultând zgomotele clădirii. Vaierul unei țevi, o scândură slăbită din dușumea, un oblon nefixat. Mobila propriu-zisă lipsea cu desăvârșire. O cană de plastic cu sigla McDonald's în chiuvetă, sertare goale pe mașina de gătit, frigiderul împins de lângă perete – percheziția fusese completă.

Am intrat în camera de zi. Prin nenumăratele găuri de gloanțe pătrundeau raze din lumina galbenă a felinarelor, brăzdându-mi pieziș trupul când treceam prin dreptul lor.

În baia minusculă, dulăpiorul de medicamente fusese smuls de pe perete și aruncat în cadă, iar cioburile din oglinda lui scăpărau ca niște nestemate în lumina anemică. Ușile pliante ale dulapului din dormitor fuseseră smulse din balamale, una dintre ele plesnise și câteva obiecte de îmbrăcăminte zăceau grămadă pe podea. Un sac de dormit de culoare verde, din dotarea armatei, era înghesuit într-un colț, ca și cum ar fi încercat să pătrundă cât mai puțin posibil în spațiul pătrat al covorului prăfuit. Ca și cum Charlie și-ar fi dorit să se încolăcească în el și să dispară.

M-am oprit în cadrul ușii, simțind cum îmi pătrundea până în oase singurătatea vieții trăite în locul acela. Cu toate că Serviciul luase totul, era evident că Charlie trăise în casa aia ca un intrus. Ca un om care așteaptă momentul potrivit. Până când?

M-am dus și am îndreptat sacul de dormit, apoi m-am întins acolo unde își petrecuse el nopțile. Printre jaluzelele verticale strălucea lumina de pe veranda unui vecin. Din punctul acela jos de observație, sărăcia încăperii se adăuga unui

sentiment de dezolare premeditată. Ca și cum s-ar fi pedepsit pentru ceva. Ca și cum ar fi crezut că nu merita mai mult.

Camera minusculă de pe partea opusă coridorului era la fel de goală ca dulapul, cu excepția unui chepeng care dădea în pod. M-am tras în sus și am aruncat o privire în spațiul pustiu. Mai multe perechi de bocanci – oamenii legii? – își imprimaseră urmele în covorul de praf.

Praf.

M-am lăsat jos și m-am grăbit să mă întorc în garaj, lipindu-mă de peretele în care se afla ușa spulberată. Am tras cu degetul o linie prin praful de pe capacele recipientelor cu clei. Și apoi pe coperta de deasupra teancului de reviste *National Geographic*. Mi-am impus să aștept, să văd dacă avea să treacă o altă mașină de poliție. A durat o eternitate, dar mașina s-a materializat în cele din urmă, a încetinit și s-a îndepărtat.

Pe urmă m-am grăbit să trec prin dreptul găurii, îndreptându-mă către perforatorul pneumatic din colț.

I-am atins mânerul strălucitor.

Nici urmă de praf.

Am inspectat podeaua, căutând urme de găurire sau petice de beton mai nou. Nimic. M-am întors înăuntru, mișcându-mă repede. Un gândac de bucătărie a traversat grăbit linoleumul uzat, dar lipsit de urme care să indice că ar fi fost vreodată jupuit.

Am închis ochii, trecând în revistă posibilitățile. M-am gândit cum își instalase Frank monitorul sistemului de alarmă lângă pat, ca să doarmă știind că era lângă el.

Am alergat înapoi, în dormitor, am tras sacul de dormit din colț și mi-am plimbat mâinile peste covor, vrând să simt umflăturile din betonul de dedesubt. Perfect neted – așa și trebuia să fie, altminteri ar fi fost descoperit la percheziție. În

lumina strecurată în fâşii printre jaluzele, am observat că, în colţ, marginile covorului erau uşor ridicate de lângă perete. Din unghiul acela, îmi puteam da seama că fusese săltat pe o porţiune de aproape un metru în ambele direcţii înainte de a fi pus la loc şi netezit.

A fost nevoie de câteva ciupituri până ce am reuşit să prind în mână covorul, după care l-am tras către mine. S-a ridicat cu uşurinţă, dând la iveală un seif de podea încastrat în lespedea de beton.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Casa fusese percheziţionată, dar nimeni nu se ostenise să se întindă acolo unde stătuse Charlie, în micul lui colţ trist, nimeni nu se ostenise să pătrundă în mica lui lume de ascetism şi paranoia.

Pentru încuietoarea seifului din podea era nevoie de o cheie tubulară. Cărasem cheia lui după mine toată ziua, dar nu se potrivea la seiful peste care dormise Charlie în fiecare noapte. Mă făcea să mă întreb câte mici secrete o mai fi avut un tip ca el.

M-am aşezat pe călcâie, ca un băieţel. Un automobil foarte performant a trecut pe stradă în goană, cu zgomotul motorului pătrunzând prin pereţii subţiri. O adiere a vălurit jaluzelele verticale, stârnind dansul fâşiilor de lumină pe faţa mea şi pe pereţi, făcând camera să prindă viaţă. Mă simţeam surprinzător de calm, mă cuprinsese incitarea neclintită din momentele când vedeam o minge desprinzându-se din mâna aruncătorului şi ştiam că o s-o lovesc de când era la jumătatea drumului către placa mea de cauciuc.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre bucătărie. Am luat cana de la McDonald's din chiuvetă şi am întins mâna în jos, prin apărătoarea de cauciuc putred, în tocătorul de gunoi. Degetele mele au dat de-o cutie magnetică. Am scos-o, i-am

deschis capacul glisant murdar şi am ridicat cheia tubulară în lumina slabă.

Capul îmi zumzăia de o incitare copilărească, şi am făcut cale-ntoarsă, m-am aşezat în genunchi pe covorul tras deoparte şi am pus cheia la locul ei. S-a potrivit uşor, mecanismul s-a pus în mişcare în seiful din podea. Am expirat printre dinţii încleştaţi. Uşa grea s-a ridicat fără zgomot. O frânghie agăţată cu un cârlig de mânerul interior cobora în întuneric. Când am smucit-o, indiferent ce-o fi fost legat de ea a opus o rezistenţă surprinzătoare. Am tras-o mutându-mi mâinile tot mai jos, una după alta, nefiind sigur că doream să văd ceea ce scoteam la lumină.

Un rucsac, exact ca acela pe care-l adusese Charlie cu el la San Onofre. Era plin, atât de îndesat, încât materialul stătea perfect întins. I-am desfăcut cataramele şi l-am răsturnat, înainte de a-mi pierde curajul.

Din el au căzut teanc după teanc de bancnote de o sută de dolari, prinse cu grijă cu bandă violetă.

CAPITOLUL 12

Mă întorceam către apartamentul meu cu o sută optzeci de mii de dolari atârnați pe umăr, mergând cu toată nepăsarea de care eram în stare. Îmi lăsasem mașina la cinci străzi distanță, în cel mai apropiat loc liber pe care-l găsisem, ceea ce nu era rău, dacă țineai cont că trecuse de ora nouă și că lumea își parcase mașinile pentru noapte. Mă opream să mă uit în vitrinele magazinelor și mă prefăceam că-mi leg șireturile pantofilor ca să văd dacă nu mă urmărea cineva. După toți acești ani, iată-mă din nou la fel de nervos ca un evadat.

Când mă apropiam de magazinul din colț, o femeie cu buzele strânse înfrunta un bărbat masiv, cu silueta rubicondă drapată cu mai multe straturi de haine rupte, înnegrite de murdărie. Nici măcar prețurile caselor și ale terenurilor nu reușiseră să-i alunge pe vagabonzii inteligenți din cumpătatul oraș Santa Monica.

Femeia a scos o bancnotă de un dolar din geantă și i-a întins-o.

– Să *nu* o cheltuiești pe alcool.

– Cu siguranță nu, doamnă.

Automobilul Lexus al binefăcătoarei sale a claxonat de două ori, iar ea s-a urcat și a plecat. El mi-a auzit pașii și s-a răsucit la apropierea mea, zgâriindu-și pântecul umflat. În ciuda unei dezordini leonine de păr buclat și a unui nas umflat

până la limita absurdului din cauza vremii și a băuturii, avea trăsăturile unui om ascuțit la minte.

S-a luminat la față.

– Nick, îmi mai trebuie doi dolari pentru o sticlă de jumate.

M-am căutat în buzunar și am scos câteva bancnote mototolite.

– Să *nu*-i cheltuiești pe alcool.

Homer a zâmbit, arătându-și dinții galbeni. Bancnotele au dispărut în mâna lui ca o labă.

Nu-l cunoscusem la vreuna dintre diversele cantine ale săracilor sau adăposturi la care lucrasem, ci pe stradă. Era unul dintre vagabonzii încăpățânați, care preferă să scurme în tomberoane și să doarmă sub cerul liber. Iar eu îl admiram prostește pentru asta. Lucrul cu persoane fără adăpost putea să te înnebunească, pentru că sfârșeai prin a ajunge să-ți placă oamenii potriviți din motive nepotrivite. Dar cred că puneam la inimă viața lui Homer – și munca mea – pentru că și eu trăiam înghesuiala cumplită a anonimatului impus. *Fusesem de câteva ori un cec neonorat al străzii.* Umorul sarcastic cu care-și privea Homer propria soartă îmi atinsese de la bun început o coardă sensibilă. Era la fel de amuzat pe cât era de resemnat, într-o glumă existențială. Acolo unde eu mă luptasem cu ghearele și cu dinții ca să nu fiu aruncat peste bord, el luase de multă vreme în brațe disperarea și asta îl transformase într-un soi de clarvăzător, de ghid printr-o lume subterană pe care eu nu reușeam decât s-o întrezăresc.

Dar Homer ieșea în evidență și pentru că, într-o comunitate de minți și de suflete fragmentate, reușea să păstreze o parte din sine însuși intactă. Cu câțiva ani în urmă, mersesem prea departe întorcându-mă cu spatele la un schizofrenic voinic care locuia în magazia cu utilaje de întreținere a unui

parc, şi tipul se repezise să mă lovească-n cap. Homer, care se ţinuse după mine sperând să-şi facă rost de un prânz gratuit, încercase să-i sară-n spate, dar îşi calculase greşit saltul şi aterizase într-o fântână arteziană. Individul mă pocnise zdravăn înainte de a reuşi să-mi revin şi de a-l pune la pământ cu ajutorul unui coleg. Homer nu fusese nicidecum zdruncinat de întregul episod; avea o singură rană, se lovise cu vârful cotului de duza fântânii. Ridicase nepăsător din umeri când îmi exprimasem recunoştinţa, dar de atunci începusem să-l privesc altfel. Oricine a spus că intenţia contează a avut al naibii de multă dreptate când e vorba să ţii piept unui schizofrenic de o sută douăzeci şi cinci de kilograme, care nu-şi luase medicamentele.

M-am grăbit să intru în magazin, cu Homer pe urmele mele, şi am smuls un *Los Angeles Times* din teanc.

– Ai mâncat ceva? l-am întrebat.

– Nu.

– Dacă-ţi dau încă doi dolari, îţi cumperi un sendviş?

A încuviinţat cu o înclinare a capului.

– Atunci vino-ncoace.

Am făcut un ocol, intrând pe aleea dintre frigidere, şi el a examinat totul cu o minuţiozitate înnebunitoare. Hacmed ne urmărea cu atenţie din spatele tejghelei.

– Ce-ai zice de un sendviş italian? l-am întrebat, potrivindu-mi mai bine rucsacul cu bani gheaţă pe umeri şi încercând să pun lucrurile în mişcare.

– Mortadella are o grămadă de grăsime, a zis el.

– Ai în spate vreunul fără mortadella? am strigat eu.

– Pentru numele lui Isus, Homer, oare nu există o zicală despre calul de dar?

Hacmed s-a uitat la mine şi eu m-am uitat la el, şi el a trecut dincolo de o draperie care semăna cu ceva dintr-o spălătorie de maşini.

În timp ce Homer aştepta lângă tejghea, holbându-se la dulapul cu băuturi alcoolice, eu m-am uitat la telefoanele cu cartelă preplătită şi am înhăţat câteva, desprinzându-le din suporturi. Hacmed s-a întors, am achitat şi am plecat, cu Homer strecurându-şi sticla de o jumătate de litru de whisky în buzunarul zdrenţuit şi clefăind, cu firimituri de pâine agăţate în barbă.

– Pot să fac un duş? a întrebat.

– Numai joia, i-am răspuns. Aşa ne-am înţeles. Poţi să aştepţi până mâine.

– Nu văd ce importanţă are.

– Are, pentru că, dacă vii la mine să faci duş oricând ai chef, atunci poţi să începi să-mi plăteşti chirie sau să mă dai afară.

– OK. Mâine.

S-a lăsat să alunece-n josul zidului, depărtându-şi picioarele ca o păpuşă aruncată, gata să întâmpine următorul trecător.

– Par suficient de nenorocit?

I-am răspuns ridicându-mi degetul mare şi m-am grăbit spre casă, citind ziarul din mers. Plasat în centrul primei pagini, articolul despre confruntarea de la San Onofre era vag, toate persoanele citate fiind „înalte oficialităţi guvernamentale". Nici Charlie/Mike Milligan, nici eu nu eram menţionaţi. Un terorist al cărui nume nu putea fi dezvăluit din motive care ţineau de securitate intenţionase să arunce în aer centrala nucleară, dar planul fusese dejucat. Oricât de nesărată ar fi fost, povestea dăduse naştere unor dezbateri măgulitoare pentru Caruthers, plasate în partea de jos a paginii.

Evelyn Plotkin era în holul de la intrare, sortându-și corespondența și aruncând foile volante în coșul de hârtii. Purta un guler cervical.

– Evey. Ești OK?

Își ținea ochelarii ridicați, în fața unui plic, dar i-a lăsat să-i cadă la loc, în jurul gâtului.

– Nu tocmai. Mă simt foarte slăbită. N-am mâncat toată ziua.

– De ce?

– N-am vrut să am gura plină cu mâncare tocmai când ai fi sunat tu, ca să-mi spui că ești bine sănătos.

Urcasem deja în lift, dar m-am străduit să rămân calm, mi-am îndreptat umerii și m-am dus la ea. Mi-a inspectat rana de pe obraz cu și mai multă gravitate, apoi m-a strâns în brațe cu căldură, agățându-se de mine, în acel fel de îmbrățișare pe care n-o primești decât de la o mamă.

– Îmi cer scuze, am spus.

– Cine ți-a făcut asta?

– Serviciul Secret. A fost o încurcătură. M-au confundat cu altcineva.

M-am întors la lift, dar mi-am scos din nou piciorul afară chiar înainte de-a se închide ușile.

– Apropo, a sunat vreun agent ca să-și ceară scuze?

Ea s-a uitat la mine ca și cum mi-aș fi ieșit din minți, apoi a râs.

Ușile s-au închis, lăsându-mă furios din pricina lui Sever, care-mi ignorase singura cerere. Am urcat, cu rucsacul atârnându-mi greu pe umăr. Banii găsiți de mine păreau să îndepărteze bănuiala că Charlie era un tip hotărât să scoată la lumină fărădelegile grupării din care făcea parte, ceea ce însemna că implicarea lui în întreaga poveste era mai puțin onorabilă. Date fiind cele două teancuri de câte zece mii de

dolari legate cu același soi de bandă violetă pe care le adusese cu el la San Onofre, am dedus că avea două sute de mii de dolari. Dintr-un jaf? Extorcați? Din fondurile unei organizații teroriste? Sau erau o plată? Dar pentru ce serviciu? În afară de o sută optzeci de mii de dolari și o cheie, Charlie nu mai lăsase nici o urmă. Era o fantomă. Un cifru.

Nimic din toate acestea nu mă deranja prea mult. Dar asocierea lui cu Frank o făcea.

Banda întinsă de-a curmezișul ușii mele mi-a adus aminte de mizeria care mă aștepta. Am smuls-o și am intrat, aruncând jos rucsacul.

Un foșnet m-a făcut să tresar, întorcându-mă brusc, și umbra canapelei mele distruse a căpătat încet contururile unei siluete feminine, după care din întuneric s-a desprins vocea Indumei:

– Îmi place ce-ai făcut din locul ăsta.

–Isuse, m-ai speriat de moarte. Am ridicat un lampadar răsturnat și am apăsat pe întrerupător. De ce n-ai aprins lumina?

A ridicat din umeri.

– N-am vrut să deranjez.

Se sprijinea de brațul rupt al canapelei, cu picioarele strânse sub ea, cu pielea întunecată la fel de frumoasă chiar și în lumina de clinică medicală a halogenului. Avea o siluetă potrivită pentru yoga, dar cu o greutate suplimentară suficientă ca să-i adauge rotunjimi acolo unde era de așteptat să existe. Pomeții înalți aveau tendința să se transforme în obraji dolofani, iar în lateralul nasului îi strălucea un smarald. Era indiancă dinainte ca asta să fi fost la modă, crescuse chiar în Brentwood și vorbea cu intonația obișnuită în L.A., fapt surprinzător pentru foarte multe persoane.

În anul în care fuseserăm împreună, înainte ca ea să fi început să câştige foarte mulţi bani, nu discutaserăm niciodată cu adevărat despre viaţa mea dinainte de reîntoarcerea în L.A. Induma avea ceva din firea rezervată a părinţilor ei budişti. Nu insista niciodată, cerând mai multe răspunsuri decât eram dispus să ofer, şi era încântată să mă lase în largul meu atâta vreme cât o adoram – ceea ce nu era greu – şi cât eram sincer. Şi eram, dar, în acelaşi timp, mă simţeam absolvit de vină pentru minciunile prin omisiune.

Am ridicat uşa de la intrare de un capăt şi am împins-o în ramă.

Induma a arătat într-acolo.

– Şi cum o să ies?

– Oh, da, ai dreptate.

Am îndepărtat uşa, lăsând un mic spaţiu între ea şi cadru.

– A sunat Wendy, mi-a spus că n-ai apărut la interviu. Mi-am imaginat că s-a întâmplat ceva.

– Îmi pare rău – am avut de gând să telefonez.

A aruncat o privire spre telefon, încă demontat pe masa din bucătărie. A strâns din buze, dar n-a comentat.

– Femeia amabilă şi isterică de la etajul de dedesubt mi-a oferit o versiune a celor întâmplate. Se pare că ai nimerit în mijlocul unei poveşti de genul celor de care te-ai temut toată viaţa că o să te trezeşti implicat.

– Da, am spus.

– Vino aici.

Şi-a sprijinit o mână pe obrazul meu şi mi-a înclinat capul, ca să vadă mai bine rana. Îngrijorarea i s-a transformat în furie.

– Există cineva – avocat, poliţist, ce-o fi – despre care ştii că te-ar putea ajuta să ieşi din asta?

M-am gândit la întrebarea ei.

– Nu.

– Există cineva pe care-ai *vrea* să-l suni?

– Bugs Bunny.

Rujul ei roşu de Burgundia i-a pus în valoare zâmbetul, albul desăvârşit al dinţilor.

– Ce face *el* când e la strâmtoare?

– Se travesteşte, creează impresia că e de sex opus.

– Hm. Poate e timpul să cauţi aliaţi noi. Sau o nouă sinceritate, faţă de cei vechi.

Mi-a adresat o privire rece, pentru cazul că nu pricepusem că era vorba de o provocare.

Mi-am dres glasul, o dată şi încă o dată.

– Dacă-ţi dau o adresă, ai putea să cauţi online şi să afli cine închiriază o casă?

– Probabil. Şi-a lăsat capul pe-o parte, zâmbind obraznic. Ce adresă?

– I-a aparţinut tipului ucis azi-noapte la San Onofre.

– OK, a spus, analizând informaţia. Tipul are un nume?

Am notat adresa pe o foaie volantă găsită mai demult în cutia poştală.

– Mi s-a spus că e Mike Milligan.

A luat hârtia cu o zvâcnire a mâinii.

– Te ajut cu două condiţii. În primul rând, vii mâine-seară la cină. Fac *puli yogare*[1].

– Vine şi Alejandro?

Iubitul ei era încet la minte şi arăta extraordinar de bine, şi fireşte că eram gelos de moarte. Ea a dat din cap, aşa că am continuat:

– Bine. Şi a doua condiţie?

[1] Orez acru, mâncare indiană tradiţională (n.tr.)

– Îmi spui cine ești de fapt.

Întrebarea directă m-a surprins.

– Aici e vorba de ceva care mi s-a întâmplat. Care *mi se întâmplă*. Dar nu despre identitatea mea.

Dacă vehemența tonului meu a uimit-o, atunci nu și-a trădat uimirea.

– OK, a spus. Dar a existat întotdeauna o parte a vieții tale pe care ai evitat-o. Nu poți nega asta. E motivul pentru care n-am trecut niciodată dincolo de punctul unde ne-am oprit. Nu și-a luat ochii la mine, punând fără teamă punctul pe i. Și acum? Asta? A arătat cu un gest harababura din apartamentul meu. Asta e cu totul altceva. Trebuie să știu în ce mă amestec de dragul tău, ce se petrece de fapt. Cât am fost împreună, n-am reușit niciodată să aflu totul despre tine. Și a fost perfect. Dar, dacă urmează să te ajut, acum e necesar să știu.

Apartamentul meu a devenit brusc sufocant și mi-am dat seama că eram leoarcă de sudoare.

– Nu... nu pot face asta.

– Alianțe noi, amice. Au un preț.

A întins hârtia, ținând-o între arătător și degetul mare, gata s-o lase să cadă.

Nu știu cât timp m-am holbat la ea, dar nu și-a coborât privirea. Îmi spusesem întotdeauna că, dacă trebuia să-mi dezvălui trecutul, aveam să fac altă alegere. M-am uitat în jur, la mormanele de haine aruncate, la cocoloașele de câlți din salteaua canapelei, la hârtiile împrăștiate, la ușa din față, scoasă din balamale. Poate că asta era, în mod bizar, șansa mea pentru un nou început.

Am traversat încăperea și m-am așezat pe canapeaua spintecată. Ea m-a plasat în umbră, așezându-se de asemenea și sprijinindu-se de brațul canapelei, ca să stea cu fața la mine.

Aveam gâtul uscat și gândurile confuze, dar răbdarea era una dintre virtuțile Indumei.

La început am făcut câteva încercări în gând, înainte de a-mi impune să rostesc cuvintele.

– Tatăl meu vitreg a fost ucis când aveam șaptesprezece ani.

Rostită cu glas tare, fraza a căpătat o forță proprie, pe care nu mi-o putusem imagina. Dar vorbeam. Cuvintele curgeau. I-am spus totul. Despre banda cu filmul lui Zapruder, despre Isabel McBride pe terenul de baseball, despre bătăturile de pe călcâiele lui Frank răzuind podeaua în momentul morții lui. I-am povestit despre berlina de culoare întunecată care dădea târcoale pe stradă, despre telefonul prin care mi s-a cerut să ies din casă, despre drumul la Centrul Metropolitan de Detenție, despre plicul ticsit de cecuri de călătorie.

Iar pe urmă i-am spus și restul.

CAPITOLUL 13

Camera friguroasă de interogatoriu, drumul cu maşina, împreună cu Slăbănogul şi cu tipul masiv, coborârea silită la LAX – m-au lăsat acolo cu răsuflarea tăiată. La ghişeul de la Alaska Airlines, mâinile îmi tremurau atât de tare încât abia am reuşit să număr cele şapte cecuri de călătorie din plic. Nu ştiam că un bilet simplu e mai scump decât unul dus-întors, şi a fost nevoie să-mi spună casiera:

– Atunci ia-ţi bilet dus-întors şi nu te întoarce.

M-a privit nedumerită de expresia feţei mele. Nu puteam decât să-mi imaginez cum arătam.

O clipă mai târziu, s-a uitat la permisul meu de conducere încruntându-se.

– Nu pot să-ţi dau biletul. Împlineşti optsprezece ani abia peste două zile.

I-am arătat numărul de telefon de pe plic şi am aşteptat, scăldat în sudoare, în timp ce a sunat, explicând situaţia.

– Oh, OK, domnule. Imediat, domnule.

Respectul din vocea ei şi faptul că evita să mă privească în ochi păreau să-mi pecetluiască soarta de creatură insignifiantă. A închis, mi-a tipărit biletul şi mi l-a întins fără nici un alt comentariu.

Am petrecut jumătate din durata călătoriei în camera minusculă de baie, stând pe toaletă şi legănându-mă în vreme

ce pasagerii nerăbdători băteau în ușa fragilă. Fuga mea mă făcea să par vinovat, dar o ținea pe Callie în afara întregii istorii, și eram dispus să trăiesc cu ideea acceptării acestui târg. Dar cum aveam să știu când era sigur s-o revăd?

Când am aterizat în Anchorage, vântul de pe pistă mi-a săgetat grumazul și fluierele picioarelor. N-aveam nici măcar o haină. M-am îndreptat spre terminal pe urmele unei femei cu înfățișare respectabilă care fusese în același avion și m-am urcat în același autobuz cu ea. Cred că mă agățam de orice îmi era familiar. A coborât după o oră și am urmărit-o pierzându-se în ceața albă a dimineții, cu răsuflarea mea aburind geamul. Am mers mai departe, privind peisajul derulându-se, la fel de alb și de lipsit de viață cum mă simțeam eu însumi. M-am trezit pe jumătate mort la capătul liniei, în Ketchikan.

Era lumină până la zece și jumătate seara. M-am angajat la fabrica de conserve, unde tăiam capetele somonilor. Nimeni nu punea întrebări. Toți ticăloșii ăia din Alaska, fiecare fugind de câte ceva. Tați faliți și tipi care și-au pierdut urma după eliberarea pe cauțiune. Siberia mea personală.

Lucram, pe linia de producție, alături de un zdrahon bărbos, pe nume Liffman, cu petic pe un ochi și un zâmbet de maniac. Își mânuia cuțitul cu o abilitate și cu o însuflețire care mă uluiau.

După câteva săptămâni, la ora de culcare, am sunat-o pe Callie doar ca să-i aud vocea. Trebuia să presupun că în casă erau microfoane, fiindcă discuțiile mele cu ea le erau cunoscute, dar trebuia să știu dacă era în siguranță. Am închis după ce a spus „Alo“ a treia oară. N-am putut să dorm, așa că mi-am pus telefonul pe micul meu pat închiriat și m-am încovrigat în jurul lui, ca și cum ar fi păstrat o urmă a vocii mamei.

Urmăream știrile ca un obsedat, așteptând să aud că avusese loc un atentat la viața lui Caruthers, dar, pe măsură ce lunile se târau una după alta, am intrat pe frecvența lor din ce în ce mai rar. Iarna a devenit atât de rece, încât înghețau urechile și cozile pisicilor. Mă trezeam cu o tresărire la ora 2.18, în fiecare noapte, strângându-l în brațe pe Frank, care sângera până la moarte. După șase luni, linia telefonică din casa lui Callie a fost deconectată, așa că am îndrăznit s-o sun la serviciu. Am apăsat tastele familiare rezemându-mă de telefonul public din fundul sălii de biliard, sufocându-mă, transpirat, în aerul închis. Băusem câteva beri ca să-mi fac curaj și telefonul meu a transformat totul într-un vis – sunetul vocii ei, cuvintele mele tremurate, atâta resentiment și atâta durere încât nici unul din noi nu reușea să se întrerupă ca să respire. Ea a cerut să mă vadă. Când i-am spus că era riscant, a țipat la mine până ce am pus cu delicatețe telefonul în furcă.

Am petrecut o săptămână fără să dorm, temându-mă că ne interceptaseră convorbirea și că veneau să mă arunce în închisoare, dar nu puteam face nimic în privința asta. Peste câteva nopți, am dat de Liffman afară, lângă bar, trăgând cu pistolul într-un indicator rutier care anunța prezența elanilor. Ochelarii lui de noapte erau strâmbi și se clătina din cauza alcoolului, dar gloanțele lui fisurau iarăși și iarăși indicatorul. Polițiștii parcaseră cu înțelepciune la o distanță sănătoasă și fumau lângă bordură, așteptându-l să leșine. Dar aflasem că Liffman nu leșina niciodată.

M-am apropiat de el în timp ce reîncărca pe dibuite. Callie nu-l lăsase niciodată pe Frank să mă ia la antrenamentele de tir, dar mă aflasem destul de mult în apropierea pistoalelor lui ca să fiu calm în prezența armelor.

– Liffman.

– Da, Nicky?

– Ce-ai zice dacă am pleca și ai trage un pui de somn, pentru ca noaptea asta să nu te împiedice să bei mâine?

A avut nevoie de câteva clipe ca să-mi descifreze înțelesul vorbelor prin aburii băuturii, pe urmă fața lui crăpată de vânt s-a despicat într-un zâmbet, și-a strecurat arma în buzunar și a început să-și târască picioarele spre casă. Polițiștii ne-au făcut cu mâna când am trecut prin dreptul lor.

A doua zi, la lucru, în timp ce reteza cu o lovitură zdravănă capul unui somon roșu, mi-a adresat zâmbetul care-i scotea în evidență dintele lipsă.

– Ești pregătit pentru clipa când vor veni după tine?

Am continuat să muncesc.

El a mai tăiat câteva capete, le-a aruncat în ladă cu mișcări bruște, și stropii roz i-au pătat antebrațele cu mușchi ca niște funii.

– Eu sunt. Sunt gata pentru toți nemernicii ăia. DEA[1], IRS[2]. Rahat, când vor adulmeca pe-aici băieții în costume negre, eu o să fiu o urmă în vânt. Sau în jurul piepturilor lor.

Imediat ce s-a auzit sunetul fluierului, l-am urmat afară, mergând spre camioneta lui. Nu s-a oprit nici o clipă să se uite înapoi, dar a descuiat mai întâi portiera pasagerului, lăsând-o deschisă. M-am urcat.

– Nu vreau să mai ajung la mila nimănui, niciodată, am spus.

A condus către un loc din tundră, în mijlocul pustietății, și am stat pe capota lui, golind un bax și privind albul din jur cu ochi îngustați. A scos un pistol din buzunarul hanoracului și l-a îndreptat spre fața mea. Își ținea capul pe-o parte, cu bu-

[1] Drug Enforcement Administration – Administrația de Luptă împotriva Drogurilor (n.tr.)

[2] Biroul care se ocupă de colectarea impozitelor (n.tr.)

clele negre atârnându-i ca franjurile unei draperii. Zâmbea, şi nu era un zâmbet frumos.

Am spus:

– Liffman.

– Vrei să înveţi să tragi?

– Da.

S-a îndepărtat cu douăzeci de paşi şi a înfipt sticlele în zăpadă. Am tras amândoi. A băut singur următorul bax. Am tras din nou. Când m-am întors să reîncarc, am auzit un pocnet, şi el îşi scosese cuţitul, îl ţinea, jos şi ameninţător, în lateralul trupului. A mimat o lovitură spre capul meu, şi lama a şuierat atât de aproape, încât am simţit mişcarea aerului.

– Lupta cu cuţitul?

– Şi asta, am răspuns.

La fiecare şase luni, îi spuneam lui Callie că eram viu şi bine sănătos trimiţându-i o carte poştală pe adresa de la serviciu, apelând la repostarea din Utah, pentru ca ştampila să nu fie din locul unde mă aflam. O altă lecţie de la şcoala lui Liffman. Serviciul de repostare m-ar fi anunţat dacă scrisoarea s-ar fi întors, neputând să-i fie livrată destinatarului, aşa că aş fi aflat dacă ea demisiona sau se muta. Mă îngrozea gândul că ar fi fost posibil să se îmbolnăvească şi să nu poată lua legătura cu mine, sau să moară speriată şi singură. Cărţile acelea poştale sporadice erau parâma de salvare dintre noi.

M-am mutat la Washington şi mi-am făcut rost de-o slujbă de şofer, pe camionul de livrare al unei brutării. Şi apoi, doi ani mai târziu, am ajuns în Oregon, unde lucram ziua într-o echipă de întreţinere a drumurilor, ca să-mi câştig

banii pentru cursurile serale și să obțin o diplomă de licență în litere și filozofie.

Mă simțeam aidoma unui crab solitar care probează cochilii noi, în căutarea celei mai potrivite. La început n-am conștientizat asta, dar mă întorceam, pas cu pas, pe drumul către Los Angeles.

La nouă ani după acea primă călătorie cu avionul, am ajuns în sfârșit înapoi, acasă. Când avionul a atins pista din LAX, eram atât de palid, încât profesorul amabil de pe scaunul de alături mi-a oferit punga lui pentru rău de avion. Primele săptămâni au fost groaznice. În unele nopți zăceam treaz, încolăcit în jurul unei perne, cu ochii la ușă, până când pătrundeau primele raze de soare prin draperiile prăfuite ale camerei de motel. Alteori mă rugam să vină să mă ia, ca să se termine totul. Dar perspectiva a început să se schimbe, treptat. Probabil știau că nu vorbisem în tot acel timp, că n-aveam nimic de spus. Trecuseră mai departe, se ocupau cu siguranță de altceva.

Am așteptat o lună înainte de a încerca să dau de urma lui Callie. Locuia într-o casă mare, albă, din Pasadena. Frank avusese o asigurare de viață substanțială, care-i permisese să-și cumpere o proprietate frumoasă. Înaintând pe alee, am fost cât pe ce să vomit peste lalele. Când a deschis ușa, Callie a rămas perfect dreaptă, cu fața neclintită, cu excepția lacrimilor care-i șiroiau pe obraji. Ne-am îmbrățișat și ne-am așezat și am vorbit, și i-am spus câte ceva despre locurile pe unde fusesem. Am și mințit-o – acele minciuni prin omisiune care deveniseră o parte din ceea ce eram, spații albe în străfundul ființei mele. Am spus că fugisem din cauza sentimentului de vinovăție și, dacă țineai cont de ceea ce făcusem, suna suficient de plauzibil.

Ea mi-a dat fostul cufăr de călătorie al lui Frank, în care se afla o parte din lucrurile mele personale păstrate de ea în toți acei ani. Dar, după șase luni, abia dacă ne mai întâlneam. Încă nu voiam să risc să-i spun întregul adevăr, așa că minele de teren erau îngropate pretutindeni. Iar Callie avea o întreagă viață nouă în care nu mă încadram, indiferent cât de mult s-ar fi străduit ea să mi-o permită. Am venit de câteva ori până acolo, am rămas în mașină și am privit fațada impasibilă a casei mari și albe. Și am auzit un ecou al vocii tipului masiv, rostind exact cuvintele cu care-mi aruncase plicul cu cecuri de călătorie: „Nu vorbești cu nimeni despre asta. Niciodată. Altminteri o s-o știm. Și o să știm și cu cine ai stat de vorbă. În runda următoare n-o să mai fim la fel de amabili. Nici cu tine, nici cu ea". Nu-mi mai puteam permite să pășesc alene pe aleea aia frumoasă din suburbii și să sun la ușă. La a treia sau a patra vizită, cum tocmai se lăsa noaptea și la etaj începeau să se aprindă luminile, un vecin a trecut să arunce o privire suspicioasă la Honda mea mică și murdară. Imaginea pe care am văzut-o în oglinda retrovizoare m-a alarmat până și pe mine. Devenisem supraveghetorul neliniștitor din noapte. Mașina întunecată de lângă bordură, cu motorul la ralanti, privită din spatele draperiilor. În cele din urmă, gândul la cineva care pândea lângă casa mamei, speriind-o, m-a izgonit definitiv.

Am încercat să-mi reiau vechea viață. Dar am descoperit curând că nu mai era acolo, așteptându-mă. Și prietenii mei plecaseră sau își văzuseră de viețile lor. Reîntâlnirea cu ei mi-a adus aminte cât de mult pierdusem. Cât de gravă era vătămarea, întipărită în caracterul meu cu fierul roșu, ca stigmatul unui osândit. Într-o zi fusesem un băiat de șaptesprezece ani, cu o consolă de jocuri Nintendo, căruia i se prevedea o viață

decentă. A doua zi eram un adult fugar. Secretos, pe drumuri, singur cu vinovăția mea și cu cecurile de călătorie care se tot împuținau. Pe urmă nu mi-a mai rămas decât vinovăția.

Într-o seară am mers la Bob's Big Boy. N-am reușit să trec dincolo de parcare. Imensele ferestre pictate erau luminate ca o ilustrație de Norman Rockwell. Toți acei puștani mâncând și bând, vorbind despre filme și despre partide de sex născocite. M-am oprit brusc acolo, afară, ca un vagabond în fața unei vitrine îmbelșugate. Nu m-am gândit la tot ce n-aveam eu, ci la tot ce aveau puștanii aceia. Invidia mi s-a aprins, firește, dar, după ce s-a mistuit, am spus în tăcere o rugăciune pentru ei, pentru ca viețile lor să rămână încântător de lipsite de complicații, pentru ca, încă mulți ani de atunci înainte, să nu pună nimic la îndoială.

A trebuit s-o iau de la început. Și să dau tot ce era mai bun în mine. Să-mi fac prieteni noi. Să-mi construiesc o altă viață. Să pun capăt amărăciunii cu recunoștința față de ceea ce mai dețineam încă. Am încercat să trăiesc ridicându-mă la înălțimea speranțelor pe care și le făcuse Callie pentru mine, străduindu-mă să nu-mi petrec viața privind în urmă. Din când în când, atunci când vedeam câte-o berlină de culoare închisă și auzeam câte o voce cu un anumit timbru, simțeam o pâlpâire a vechii spaime, ca o limbă de șarpe care-mi aluneca pe șira spinării. Puteau să mă înșface în orice clipă și să mă arunce într-o celulă, acuzându-mă de o crimă pe care n-o săvârșisem.

Dar n-au făcut-o. Mi-am luat o slujbă, ajutam oamenii lipsiți de adăpost. Am reușit să mă integrez în societate, astfel încât, dacă aș fi fost scos din scenă, aș fi avut sentimentul că viața mea valorase ceva.

Mi-am găsit în sfârşit liniştea, sau cel puţin una dintre versiunile ei.

Şi pe urmă m-am trezit într-o noapte ca să văd capătul unei frânghii negre încolăcindu-se în balconul meu.

CAPITOLUL 14

Tăcerea a fost cea care mi-a dat de înțeles că terminasem de vorbit. Am ieșit din transa gândurilor mele ca și cum m-aș fi trezit dintr-un somn adânc, împins în prezent de brațul canapelei proptit în șale, de podeaua de sub picioare, de senzația de vulnerabilitate aproape insuportabilă, de parcă aș fi fost jupuit și m-aș fi legănat deasupra unei ape sărate.

Induma și-a ferit privirea, cu ochii ei negri mai întunecați decât de obicei. Apoi s-a lăsat să alunece de pe canapeaua sfâșiată și m-a îmbrățișat, apăsându-mi obrazul de pieptul ei. Nu mă puteam mișca. Am stat așa câteva minute, apoi mi-am ridicat mâna și am pus-o pe antebrațul ei.

Ea și-a pus cealaltă mână peste a mea și a zis:

– O să te-ajut.

S-a ridicat și și-a netezit hainele. Cu un efort, a reușit să-și aștearnă pe față un zâmbet, pentru mine. Ușa a căzut pe covor și ea a plecat.

Am sărit din somn la ora 2.18. Experiența mă învățase să rămân întins și să respir adânc, să-mi imaginez rostogolirea liniștitoare a valurilor oceanului. Panica a dispărut curând și am revenit în trupul meu, în siguranță, în întuneric.

Trucurile ingenioase ale propriilor minți ne joacă feste. Ne oferă mementouri răutăcioase, pe care își imaginează că

le-am solicitat. Date fiind ultimele douăzeci şi patru de ore, nu era de mirare că obiceiul îmi revenise, însă ideea în sine mă durea.

Mă convinsesem că-l lăsasem în urmă. Revenirea la vechiul tipar părea o dovadă că mă înşelasem. Eşecurile mele fuseseră prezente tot timpul, hibernând chiar sub suprafaţă, ca o amintire urâtă.

Era supărător de cald, aveam perna udă leoarcă. Instalaţia mea de aer condiţionat era groaznică. Făcea o grămadă de zgomot şi nu-mi oferea mare lucru, ca o nevastă dintr-un serial. Nu-mi folosea la nimic că ţineam ferestrele şi uşa glisantă, din sticlă, închise şi încuiate chiar şi în nopţile înăbuşitoare de vară. Zăceam pe salteaua mea sfâşiată, neliniştit şi nenorocit.

Dar confortul nu contează. Important e să fii în siguranţă.

Am rostit numele lui Frank adresându-mă întunericului, aşa cum făceam uneori. Ştiu că era ciudat – ba chiar jenant – dar o făceam fiindcă era cu adevărat singurul lucru care-mi rămăsese de la el. O făceam ca să-l păstrez în viaţă. Însă în clipa aceea nu o făceam ca de obicei. Ani de zile fusese singurul lucru de care eram sigur. În noaptea aceea nu mai simţeam întru totul acelaşi lucru.

Ce fel de legătură aveau Frank şi vechiul lui camarad din război cu un rucsac plin cu bani gheaţă? Bancnotele erau noi, datau de numai un an, dar, chiar şi aşa, nu însemna că nu erau ultima mişcare dintr-un plan care intrase în acţiune cu mult timp în urmă, încă din ultimele luni de viaţă ale lui Frank. Frank fusese un om care avea secrete, dar eu îl cunoscusem bine, mai bine decât cunoşteam pe oricine altcineva, în afară de Callie. Indiferent care ar fi fost legătura lui cu Charlie sau cu ce ieşise la suprafaţă în lunile dinaintea uciderii sale, Frank

acționase probabil pe față. Am încercat să mă conving de asta și, în cea mai mare parte, am reușit.

Eram istovit, însă cât se poate de treaz. Am deschis televizorul, analgezicul meu preferat. Daffy Duck era stânjenit de privirea unui mafiot mărunțel, cu o pălărie mare. Am mimat, sincronizându-mă cu el, replica pe care o rostea: „OK, rățoiule, nu mai trage de timp, s-a înțeles?"

N-avea rost. M-am ridicat, m-am îmbrăcat, am verificat încă o dată ușile și ferestrele. Cu vreo zece ani în urmă, îmi dădusem seama că n-o făceam pentru propria siguranță. Atunci, de ce? Era o obsesie, cu siguranță. În parte, din respect pentru morți. Eram în stare să fac turul apartamentului pe întuneric; aș fi reușit și cu ochii închiși.

După plecarea Indumei, făcusem curățenie, îmi pusesem obiectele dezmembrate în saci și aruncasem mai multe decât ar fi fost necesar. Fixasem ușa din față de canaturi cu două cuie, pe care le verificam acum cu degetul mare. Se dovediseră cel puțin la fel de eficiente cum fusese yala în noaptea precedentă. Am întredeschis mașina de spălat vase și am verificat teancurile de bancnote de câte o sută de dolari pe care le așezasem sub tava de jos. Am închis ușa, punându-i pe colțul din dreapta sus o agrafă de hârtie, care ar fi căzut dacă s-ar fi uitat cineva înăuntru.

Am deschis ușile glisante, am trecut prin plasa de țânțari ruptă și am încălecat pe balustrada balconului. O săritură de la etajul doi era periculoasă, dar puteam ajunge cu ușurință la stâlpul de telefon, acesta fiind unul dintre motivele pentru care alesesem apartamentul. Regulile lui Liffman: Lasă-ți întotdeauna o cale de scăpare. Mi-am calculat mișcarea și m-am agățat de reazemele pentru picioare fără să fie necesar

să atârn în aer, apoi m-am prins de stâlp. Am coborât și m-am îndreptat spre camioneta mea Ford.

Mi-am spus că nu eram sigur unde vreau să merg, dar bineînțeles că știam.

Cu excepția vopselei de o altă nuanță, a cutiei poștale în formă de gâscă și a anunțului „DE VÂNZARE" plasat pe gazonul din fața, casa lui Frank era neschimbată. Am parcat mașina în susul străzii, m-am întors pe jos și am privit locuința stând pe trotuarul de vizavi. M-am gândit la rucsacul burdușit cu o sută optzeci de mii de dolari și la tatuajul lui Frank și mi-am adus aminte cum mă îmbrățișase la un moment dat și spusese că eram o familie. Și m-am gândit: „Fă să nu fie o minciună".

M-am strecurat pe poarta din lateral și am ocolit casa, trăgând cu ochiul înăuntru. O parte din mobilă era încă acolo, erau și câteva lăzi, dar indiferent cine o locuise până atunci își luase majoritatea lucrurilor. Balansoarul vechi de pe verandă rămăsese. Mi-am pus o mână pe lemnul jupuit, dar nu m-am putut convinge să mă așez. Pe urmă m-am oprit în pragul ușii din spate, prin care intrasem împleticindu-mă în noaptea aceea, ca să-l găsesc pe Frank. M-am întrebat dacă asta simțeau ucigașii când se întorceau la locul faptei, să se tăvălească în mocirla propriilor fărădelegi.

Ușa era încuiată, dar zăvorul pivotant al ferestrei cu cadru mobil de la bucătărie era uzat și s-a tras cu ușurință când am împins geamul în sus. Am intrat, lăsând fereastra să se închidă în urma mea.

M-am dus în camera de zi și m-am așezat pe un fotoliu protejat de o husă, cu picioarele în fața locului unde-l ținusem pe Frank în brațe până când murise. M-am holbat o vreme la covorul zdrențuit. Trecusem cu mașina pe lângă casă în

primele zile de după reîntoarcerea mea și încă o dată sau de două ori, când simțisem cu adevărat lipsa lui Frank, când îmi dorisem să respir același aer pe care-l respirase el, să merg pe străzile pe care mersese și el cândva. Între zidurile acelea se aflau amintirile mele preferate. Și, bineînțeles, alte câteva.

M-am lăsat să alunec de pe fotoliu, m-am așezat în genunchi și am tras covorul, dând la iveală pata albită de pe dușumea. Se îngălbenise în decursul anilor. Mirosea a praf și a putreziciune. M-am întrebat dacă ultimii proprietari își dăduseră seama că acolo se vărsase sânge.

Am întins covorul la loc, netezindu-l, și m-am îndreptat fără zgomot spre bucătărie. Vechea tastatură a sistemului de alarmă, încă fisurată de pe urma pumnului pe care i-l trăsese Callie, nu mai era cuplată la nimic. Străbătând tiptil coridorul, am văzut că fostul meu dormitor fusese transformat în cameră pentru cusut. Am stat o vreme sub dreptunghiul înalt al ferestrei și am privit cerul nopții, mânjit de smog.

Confort. Siguranță.

Mi-au revenit în minte cuvintele lui Caruthers din după-amiaza zilei precedente: „O singură decizie eronată poate da naștere unui univers de consecințe lamentabile".

Mi-am pus întrebarea asupra căreia meditasem jumătate din viață. Ce s-ar fi întâmplat dacă în noaptea aia aș fi lăsat pur și simplu telefonul să sune? Dacă nu m-aș fi urcat în berlina neagră?

Zgomotul pașilor mei părea să se amplifice în casa mică. Ușa din spate avea aceleași yale Medeco. Am aruncat o privire în dormitorul principal, care nu mai arăta nicidecum așa cum mi-l reaminteam. Raftul de sus al dulapului nu mai era ticsit de pulovere. Pe noptieră nu mai erau împrăștiate cărți pe jumătate citite. Am ieșit și m-am uitat la ușa din față.

Era aceeași. Draperiile ferestrelor se schimbaseră și m-am întrebat dacă zăvoarele conectate la sistemul de alarmă instalate de Frank mai erau încă acolo. Am tras draperia și spaima m-a cuprins atât de repede încât m-am ghemuit, paralizat de șoc.

La o mică distanță în susul străzii, o mașină fusese trasă lângă bordură, în fața camionetei mele. O siluetă stătea lângă mașina mea, în dreptul geamului de la portiera șoferului. A simțit mișcarea din casă sau a vrut să descopere dacă există așa ceva, fiindcă ovalul întunecat al chipului său a tremurat ușor în timp ce se rotea. Se uita la mine.

Mi-am retras mâna cu o smucitură, lăsând draperia să se închidă, și am inspirat scurt, cu un țipăt. Am auzit un motor pornind.

Pe urmă s-a petrecut ceva neașteptat. Reacția mea s-a transformat, lăsând deoparte spaima, într-o poftă nebună de confruntare, indiferent ce-ar fi fost în joc. Cu șaptesprezece ani în urmă ieșisem din casa aceea tremurând, dar acum m-am trezit șarjând spre ușa din față, cu chef de scandal. Când am coborât de pe verandă, mașina dispărea deja după colț, cu vuietul motorului accelerat atingând o notă înaltă, dar estompându-se în depărtare. Când am ajuns la camioneta mea, nu mai erau decât greieri și atacul de mitralieră al unui aspersor de mare putere. Am găsit energia să mă uit de jur împrejur, dar n-am văzut pe nimeni, nicăieri.

Cu gura uscată de spaimă, m-am grăbit să mă întorc, am închis ușa, am încuiat-o și am ieșit pe unde intrasem prima oară. Ajuns la camionetă, m-am strecurat sub ea după ce mi-am scos lanterna din torpedo și am examinat șasiul, așa cum mă învățase Liffman. Nici rezervorul de benzină nu avea nici un semn care să indice că ar fi fost deschis.

Când m-am urcat pe locul şoferului, mâinile încă îmi mai tremurau. Mi le-am încleştat pe volan, făcând tot ce puteam ca să le liniştesc. Când mi-am ridicat privirea, am observat o bucăţică de hârtie îndesată sub ştergătorul de parbriz. Ca o chitanţă dintr-o parcare cu valet. Dar nu mai apelasem la o parcare cu valet de luni de zile.

Am coborât şi am luat hârtia de sub lama de cauciuc. Un bon pentru developare, de la un atelier fotografic de pe Ventura Boulevard. Pentru un singur film. Gata în ziua aceea, la amiază. Numărul comenzii şi ora la care putea fi ridicat filmul erau pretipărite, iar spaţiile pentru nume şi număr de telefon, necompletate. Singurul semn trasat cu mâna era cercul din jurul cuvântului joi. Probabil că filmul fusese mai degrabă lăsat în cutia de preluare pe timpul nopţii, nu adus ziua, la ghişeu.

M-am urcat din nou în camionetă şi am privit în gol. Frica mi s-a transformat în curiozitate, după care a revenit. Apoi panica a pus stăpânire pe mine. Să pornesc maşina şi să plec departe de toate astea. Să nu mă opresc înainte de a mă vedea într-un alt oraş, într-un alt apartament, într-o altă fabrică de conserve din Alaska. Dar, oricât de mult am vrut să-i cedez impulsului, de data asta o parte din mine s-a opus. Ajunsesem într-un punct de cotitură de care nici măcar nu ştiusem că mă apropiam.

M-am îndreptat spre casă. După ce m-am căţărat ca o maimuţă pe stâlpul de telefon, am verificat încuietorile, agrafa pentru cutie şi cele două cuie care fixau uşa din faţă, apoi m-am aşezat pe pat, holbându-mă la afurisitul de bon de la atelierul foto. Mă dureau oasele din cauza exploziei din noaptea precedentă, iar cămaşa mi se freca de porţiunea cu pielea jupuită de pe piept.

Când am închis ochii, am văzut iarăşi în întuneric ideogramele familiare, cerneală albastră decolorată pe piele. NU TE ÎNCREDE ÎN NIMENI.

Ca să găsesc răspunsurile de care aveam nevoie, trebuia să descopăr o altă legătură între Charlie şi Frank, mai presus de Okinawa. Cum spusese Induma? „Poate e timpul să cauţi aliaţi noi. Sau o nouă sinceritate, faţă de cei vechi."

M-am ridicat, am luat televizorul de pe cufărul lui Frank şi l-am pus pe podea. Capacul a scârţâit când l-am deschis. Am scotocit până când am găsit ce căutam. O fotografie a lui Callie, încreţită, făcută cu foarte mulţi ani în urmă. Pe plajă, uitându-se cu ochi mijiţi la soare, dându-şi cu o mână pe spate părul des şi rebel. Chipul acela, aproape tot atât de familiar ca al meu, cu toate că nu-l mai văzusem de mulţi ani.

Era timpul.

CAPITOLUL 15

Pe aleea din faţă, m-am simţit expus în lumina strălucitoare a dimineţii, deşi dădusem ocol străzii de trei ori, ca să mă asigur că nu eram urmărit. O oprire de o clipă nu m-a ajutat să-mi recapăt sângele rece, dar mi-am silit picioarele să mă poarte către veranda aspectuoasei case albe cu două etaje. Degetul meu mare a rămas lângă sonerie, abia atingând-o, refuzând să apese.

Până la urmă, am sunat. O sonerie cu trei clopoţei. Mi-am trecut mâna prin păr, m-am lăsat de pe un picior pe altul. Mă simţeam stângaci din cauza rănii pe care aşchia din osul lui Charlie mi-o făcuse pe obraz.

Paşi care se apropiau. Vocea mamei strigând către cineva din casă:

– Am înţeles, iubitule.

Uşa imensă s-a deschis, iar mama a apărut zâmbind în cadrul ei. Probabil că arăta bine pentru vârsta ei, dar la început n-am reuşit să remarc decât schimbările, dovezile incontestabile ale trecerii anilor. Părul ei era ceva mai aspru, cu o strălucire castaniu-aurie prea bogată ca să fie naturală. Avea un aer tineresc aşa, cu coadă de cal şi în cămaşa bărbătească plină de pete uscate de vopsea şi descheiată, lăsând să se vadă o bluză strâmtă, decoltată. Probabil că folosea fond de ten ca să-şi

ascundă ridurile, dar asta-i estompa și pistruii. Și nu-mi plăcea. Din întreaga Callie, pistruii erau partea mea favorită.

Mâhnirea i-a trecut peste trăsături ca un val, lăsându-le fără nici o expresie.

– Cinci ani, a spus. Vizitele tale încep să fie aproape frecvente.

– Cred că numai patru. Ți-aduci aminte de prânzul ăla?

– Corect. Masa de prânz. Și-a lăsat capul în jos, apăsându-și creștetul de muchia ușii. Ai primit felicitarea mea de Crăciun?

– Da. Tu ai primit-o pe-a mea?

– Da.

S-a retras cu un pas. Am urmat-o înăuntru, cu cheia lui Charlie păcănindu-mi în pantof. Am trecut printr-un hol cu podea mozaicată, cu oglinzi și vaze cu flori uscate și am intrat într-o bucătărie spațioasă. Un cocoș de porțelan pe soba Wiking, față de masă cu carouri albastre, putinei de unt într-un colț. Mi-era greu să pun decorul rustic contemporan alături de Callie.

Un bărbat scund și vânos stătea pe un taburet din mijlocul bucătăriei, citind ziarul și mâncând ochiuri. Părul buclat i se retrăgea spre creștet, iar șuvițele de pe tâmple îi încărunțiseră. De bună seamă, i-ar fi prins bine o tunsoare. S-a oprit cu îmbucătura pe jumătate mestecată, privindu-mă pe deasupra rubricii sportive. La jumătatea scării din dreapta stătea o fată, poate de vreo treisprezeceani. Era aplecată, se uita în jos, în bucătărie, să vadă cine venise. În ciuda căldurii, purta un pulover cu glugă, cu fermoarul încheiat, peste o bluzălălâie– gri-închis pe negru. Șuvițe de un castaniu-deschis și blonde îi brăzdau părul castaniu-închis, care-i cădea moale în jurul feței. Mânecile erau

trase în jos, peste mâini, și se ținea strâns de balustradă, gata să bată în retragere.

Callie s-a oprit lângă ușile duble ale frigiderului și a arătat spre mine, spre bărbat și apoi din nou spre mine.

– El e fiul meu, a spus.

Fetei i-a căzut falca. Doi pași grăbiți pe trepte, și s-a făcut nevăzută.

Bărbatul a lăsat jos ziarul și și-a tamponat colțul gurii cu un șervețel de hârtie. A ocolit masa și mi-a strâns mâna.

– Steve Yates.

S-a uitat la Callie, a dat încurajator din cap, s-a scuzat și a mers în camera alăturată, lăsându-și în urmă micul dejun.

– Soțul meu, a spus ea.

– Corect. Felicitări. Am primit și cartea aceea poștală.

– Și n-ai vrut să vii?

– N-am știut că era o invitație.

– N-am făcut cine știe ce petrecere. A făcut un gest cu mâna. Știi, a treia căsătorie.

– Acum șase luni?

– Da. Steve și Em s-au mutat în vacanța de Crăciun. Schimbarea școlii în mijlocul anului a fost... Și-a îndepărtat o șuviță de păr de pe frunte cu baza palmei, apoi a adăugat: De ce-ai venit, Nick? Adică, eu am încercat să ne vedem mereu. Dar despre tine nu se poate spune că faci vizite dese.

Privirea i s-a îndreptat spre tăietura din obrazul meu.

– Au ieșit la iveală niște chestii.

Mă uitam mai mult la farfuria lui Steve decât la ea.

– Cum ar fi?

– Nu sunt sigur.

– Nu știi sigur ce-a ieșit la lumină sau nu ești sigur că vrei să-mi spui mie?

– Şi una, şi alta. Am privit-o drept în faţă. Ştii că pe Frank îl speria ceva, indiferent ce-o fi fost? A reapărut.

Dar ea aproape că n-a reacţionat. Pleoapele i-au zvâcnit o dată în plus când a clipit. Atâta tot. N-am putut să-i descifrez emoţiile, ascunse la fel de bine ca pistruii ei.

– OK, a spus. Ai de gând să-mi vorbeşti despre asta?

– Până când aflu ce se petrece, n-aş vrea să te pun...

– În pericol? E frumos din partea ta că iei decizii pentru mine. Şi-a încrucişat strâns braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig. Atunci ce vrei?

I-am răspuns tatonând terenul:

– Fotografiile lui Frank. Erau în cufărul lui. Ce-ai făcut cu ele?

S-a holbat la mine cu buzele tremurându-i. O deranjase întrebarea sau poate vizita mea. M-am întrebat cât de mult mă schimbasem, dacă o dezamăgisem.

– Sunt într-o cutie de carton, a spus în cele din urmă. În pod. Le-am pus acolo când am pregătit cufărul pentru tine.

M-am străduit să rostesc întrebarea următoare:

– Pot să le văd?

– De ce nu, Nick? a zis ea, iritată. De ce nu?

Am încremenit amândoi o clipă, apoi am întrebat-o:

– Unde e podul?

– În partea de sus a casei. S-a uitat la mine, hotărându-se dacă să mă ajute sau nu, apoi a adăugat: La etaj, la capătul holului. Cutiile sunt etichetate. Ia ce vrei.

A înşfăcat farfuria soţului ei, încă pe jumătate plină, şi a ieşit să i-o ducă.

Am urcat scările ezitând. Muzica răbufnea, sonoră, prin uşa închisă din stânga, Alanis Morissette văicărindu-se amarnic din cauza unui fost iubit. Litere din jocul de Scrabble,

lipite de uşă, alcătuiau cuvintele CAMERA LUI EMILY. Simţindu-mă ca un intrus, mi-am continuat drumul către chepengul podului. O baie, o cameră de oaspeţi, apoi uşile duble, deschise, ale dormitorului principal. M-am oprit sub chepeng, uitându-mă în camera unde dormea mama. Un pat mare, cu baldachin, acoperit cu o plapumă uşoară de puf, cu motive florale, şi orientat cu faţa spre fereastra prin care se zăreau un chioşc şi o piscină. Un toc de umăr pentru pistol eraagăţat de un scaun, alături de uşa băii. Un şevalet de lângă bovindou susţinea portretul lui Emily, pe jumătate terminat. Buzele strânse a supărare şi poziţia sugerau că nu poza de bunăvoie. Desenul însuşi nu părea destul de individualizat – nu era una dintre cele mai bune lucrări ale lui Callie. Duhnea a obligaţie din toate punctele de vedere.

De chepengul de deasupra mea atârna un şnur. Când am tras, o scară ascunsă s-a desfăcut ca un picior de insectă. Am urcat şi căldura m-a izbit cu mirosul aspru al izolaţiei. Un ventilator încastrat în acoperiş ciopârţea lumina orbitoare a dimineţii, creând un efect hipnotic.

Lângă aparatul de aer condiţionat stăteau patru cutii, purtând eticheta FRANK, scrisă de mama cu un marker. În două erau costume vechi şi câteva cămăşi de care Callie nu se-ndurase probabil să se despartă. A treia era plină cu cărţi. Am ridicat câteva, admirându-le cotoarele familiare. Memorii ale preşedinţilor şi istorii ale activităţii militare, două romane de Leon Uris. A patra cutie era cea mai uşoară şi conţinutul i s-a învălmăşitcând am ridicat-o. Câteva straturi de fotografii, aşezate lejer pe fund. Le-am sortat. Fotografii alb-negru de la o nuntă – părinţii lui Frank? Pozele lui din copilărie. Într-una purta pantaloni şi o şepcuţă turtită şi îndrepta spre obiectiv o puşcă de lemn. Până atunci nu-mi trecuse niciodată prin cap

că Frank fusese cândva copil. Am luat pe rând mai multe teancuri de fotografii și le-am trecut în revistă pe toate de câteva ori.

La fund am găsit fotografiile din război. Am dat de una cu Frank și mai mulți alți soldați într-o tabără din junglă. El stătea întins pe spate, cu un zâmbet atotcunoscător, cu picioarele încrucișate și cu șireturile bocancilor desfăcute. Am studiat fețele celorlalți bărbați, dar nici una nu-mi era cunoscută. După alte câteva fotografii, l-am găsit. Era o poză din sala de mese, cu tipi în maiouri albe, având în față tăvi cu cuburi de carne și tăieței. Frank era înclinat deasupra mâncării, cu furculița ridicată ca să-și accentueze un punct de vedere pe care li-l împărtășea celor din jur. Ceilalți se aplecau spre el. La masa din spatele lui, cu capul răsucit ca să asculte, stătea Charlie. Claia lui de păr blond era tunsă scurt, dar i-am recunoscut ochii pătrunzători și gura largă, cu zâmbet rebel. Părea un nepoftit, dând târcoale ca să se amestece în discuția cu Frank, iar ceva din limbajul trupului său sugera adorația unui subordonat. Nu puteam să nu mă întreb dacă Frank îi acordase lui Charlie măcar jumătate din încrederea pe care o avusese Charlie în el.

Cu ventilatorul învârtindu-mi-se deasupra capului, am stat acolo, uitându-mă la fotografie, până când a început să mi se prelingă transpirația în josul coastelor. Pe urmă mi-am îndesat-o într-un buzunar de la spate, am stivuit cu grijă cutiile și am coborât. Când treceam pe hol, Emily a ieșit din baie, aproape ciocnindu-se cu mine.

– Salut, am spus. Scuze.

Și-a ridicat privirea. Ochii ei căprui erau triști și, într-un fel, frumoși.

– Locul ăsta e groaznic, a zis ea.

– Fac pariu. I-am întins mâna. Emily, nu? Eu sunt Nick.

A intrat în camera ei atingându-se în treacăt de mine.

– Numai Em. S-a încruntat la literele de Scrabble de pe ușa ei. Mama ta a lipit asta aici când ne-am mutat. Mi-a înțeles greșit numele.

M-am gândit la portretul ei din camera lui Callie, la faptul că nici una din ele n-avea nici dorința, nici puterea să-l ducă la bun sfârșit.

– Probabil a încercat pur și simplu să te-ajute să te adaptezi.

– Se foiește tot timpul în jurul meu, încercând să mă hrănească și alte chestii.

– Are intenții bune, am spus.

– De-asta n-ai mai vorbit tu cu ea de vreo, cât să fie, nouă sute de ani?

– Din cauza unei grămezi de rahat în care am intrat când eram mai tânăr.

S-a holbat curioasă la mine pentru o clipă, apoi s-a aruncat pe burtă în fața unei table de Scrabble și a unui dicționar în două volume. De biroul ei erau prinse cu piuneze câteva diplome și panglici de la concursuri.

Am rămas în cadrul ușii.

– Ești campioană la Scrabble? Asta-i mișto.

– Mișto. Da. Trebuie să-mi folosesc vocabularul ca să pun băieții pe fugă. Mi-a aruncat o privire peste umăr. Uite ce e, de ce nu pleci de-aici și gata?

Când am ajuns la parter, Callie spăla vasele. Mi-am dres glasul, dar nu s-a întors spre mine.

– Știi din ce companie a făcut parte Frank? am întrebat-o. În Vietnam?

Ea a continuat să frece vasele.

– Frank nu vorbea prea mult despre război. Știi asta.

– Ai ceva din care s-ar putea deduce din ce unitate a făcut parte?

– Da, Nick, îi țin necrologul înrămat în toaleta doamnelor. Tigaia a lovit chiuveta cu un pocnet, însă pe urmă umerii i s-au gârbovit. Cred că e pe piatra lui de mormânt.

– Unde... unde e mormântul?

Mi-era rușine că nu știam.

Ea mi-a remarcat vocea poticnită și s-a întors.

– În cimitirul veteranilor. Wilshire & Sepulveda.

Deasupra mesei pentru micul dejun atârna o fotografie de la nunta lui Callie cu Steve, cu Emily aruncându-le priviri supărate din lateral, într-o rochie din catifea de un albastru-închis. Pierdusem o parte atât de mare din viața lui Callie. Ce făcusem în ziua când se recăsătorise mama mea?

Ca și fiica lui, Steve părea un pic nesigur în casă, oarecum prea protocolar. Locuia acolo de șase luni. Nu e ușor să te descurci în etapa de tranziție într-un alt loc, să te simți în casa ta ca un străin. M-am gândit la tocul de umăr din camera de la etaj. Mi-am adus aminte ce înalt fusese Frank sau ce înalt păruse întotdeauna.

– Cu ce se ocupă Steve?

– E polițist. E un om minunat, a adăugat, în defensivă.

– Mă așteptam. Tu nu te-ai fi măritat cu un altfel de om.

Ne-am uitat o clipă, stângaci, unul la altul. Ca și mine, ea își refăcuse viața. Cu toate că mă bucuram pentru ea, întâlnirea cu ea îmi retrezea durerea pe care mă străduisem ani de-a rândul să n-o simt. Nu mai eram cei care fuseserăm cândva. Vechile aluzii, cunoscuții, glumele noastre personale prostești – nu se mai aflau la locurile lor. Citeam pe fața ei că simțea același lucru. Același gol.

– Eram atât de apropiați, Nick, a spus.

– Da, am încuviințat. Eram într-adevăr.

M-a prins de braț, oprindu-mă, când am trecut pe lângă ea.

– Acum sunt pregătită să ascult, a zis. Vreau să știu.

– Ce să asculți?

– De ce-ai fugit de fapt.

M-am gândit la bonul din buzunar, cel de la atelierul foto, și la cheia din pantof.

– De ce? a repetat ea.

Am clătinat din cap.

– Ce-ai zice de versiunea scurtă? Mi-a eliberat brațul. Nu-mi datorezi ceva?

N-a pus întrebarea cu agresivitate pasivă, ci cu o curiozitate sinceră.

Mi s-au contractat mușchii pieptului; aveam gâtul uscat. Era ca și cum mi s-ar fi revoltat trupul, ca să nu pot rosti cuvintele.

– În noaptea când am plecat, au venit să mă aresteze, am spus. Pentru uciderea lui Frank.

– Ți-au făcut una ca asta?

O cuprinsese instantaneu o furie protectoare.

– M-au înregistrat la Centrul Metropolitan de Detenție. Spune-i soțului tău să verifice.

– Ar fi trebuit să stai de vorbă cu mine, Nick. Părea zdrobită. Am fi găsit un avocat. Nu exista nici un caz. *Nici un caz*.

– Au fabricat unul, incluzând amprentele mele de pe pistol.

– Toată lumea *știa* că puseseși mâna pe pistol. N-ar fi putut scoate nimic din asta.

– După cele petrecute cu Frank, eram dispus să cred că puteau face o grămadă de lucruri. Și nu puteam să am încredere în dobitocii cu insigne, să cred că ar fi procedat corect.

Ne-am întors amândoi, simțind o mișcare în cadrul ușii. Steve stătea acolo, cu farfuria murdară în mână. Privirea a fost prima trăsătură tipic polițienească pe care i-am remarcat-o.

Am dat din cap către Callie, apoi către Steve.

– Vă mulțumesc că m-ați lăsat să mă uit la fotografii.

Am plecat, dar Steve abia dacă s-a clintit, așa că am fost nevoit să ies frecându-mă de el. Pașii mei au răsunat pe mozaicul din hol, apoi am lăsat ușa să se închidă în urma mea și m-am grăbit către camioneta ascunsă după colț.

Am mers printre miile de pietre funerare, cu șirurile lor perfecte răsfirându-se în evantai, ca brazdele privite dintr-o mașină în mers. Bonul de la atelierul foto stătea în buzunarul meu, în siguranță. Mai rămăseseră câteva ore până când puteam să iau filmul misterios. Mi-am spus că ăsta era motivul neliniștii mele.

Administratorul cimitirului mă îndrumase, la modul general, către zona care mă interesa, dar era dificil să mă orientez printre atâtea pietre de mormânt identice, cu însemnele Ministerului Apărării. Traficul din Wilshire și de pe autostrada 405 era la o distanță destul de mare ca să te ducă cu gândul la un ocean, un acompaniament de zgomot alb al unduirii ierbii și al umbrei copacilor bătrâni. Locul ar fi fost liniștit, dacă n-ar fi existat atâția morți.

Am fost cât pe ce să trec de piatra de pe mormântul lui Frank. Nu mă așteptam să fie diferită de toate celelalte dar, în același timp, mă așteptam cumva. Nici o coroană, nici o floare. Doar numele lui, săpat în marmură. Am simțit o gheară în piept și mi-am dat seama că respiram cu greutate. Am scos pe bâjbâite un blocnotes și am notat informația care mă interesa: Compania C, Batalionul 1, Regimentul 8 Infanterie, Armata Statelor Unite, Vietnam.

Mi-am închis carnețelul cu zgomot și m-am răsucit în grabă, aproape izbind un bătrân care își croia fără vlagă drum de-a lungul șirului de morminte. Avea obrajii supți, falca

proeminentă, scheletică, şi purta o haină foarte veche, trasă în jos de greutatea insignelor militare. M-a privit în faţă, apoi s-a uitat pe lângă mine, la piatra de mormânt, şi a clătinat din cap, strângând din buze.

– Băieţii ăştia au avut parte de o grămadă de rahat pe care nu-l meritau, a spus.

Mi-a făcut vesel cu ochiul şi şi-a continuat drumul de-a lungul rândului. Eu mă uitam la iarbă şi, când imaginea s-a înceţoşat, mi-am silit ochii să se întoarcă la data naşterii, la data morţii şi la nume, toate gravate cu majuscule pe marmura rece şi albă.

CAPITOLUL 16

Stăteam în mașina mea, în căldura înăbușitoare din Valley, cu pachetul cu fotografii în poală. Pe plicul de un galben vesel erau reproduse, ca mostre, fotografia unui balon cu aer cald și a unui retriever auriu scuturându-se de apa împroșcată de un aspersor. Dar eu nu le priveam, mă uitam la singura căsuță a formularului de pe plic care fusese completată, în care scria, de mână, cu majuscule, NICK HORRIGAN.

Am rupt sigiliul adeziv și am extras plicul. Mi-am trecut degetul mare peste clapa lui, ezitând s-o ridic. Dacă înăuntru erau fotografiile unui cadavru mutilat? Ale cuiva care fusese împușcat? Ale unui copil molestat? Nu luasem în considerare o înscenare. Probabil că nici Charlie nu se gândise la asta. Cu inima bătându-mi surd în piept, m-am uitat în parcare, dar n-am observat nimic ieșit din comun.

Mi-am adunat curajul și am scos din plic setul de poze. Indiferent la ce m-aș fi așteptat, nu însemna nimic în comparație cu șocul imens de care am avut parte dând cu ochii de propriul meu chip.

Un prim-plan, realizat cu un teleobiectiv, în timp ce mă plimbam pe stradă, cu mâinile în buzunare.

Mi-am rotit capul cu o zvâcnire, lungindu-mi gâtul ca să văd toată parcarea. Mama care încărca produse alimentare, copiii aplecați peste câte o tortilla lângă magazinul cu cărți cu

benzi desenate, omul de afaceri de lângă parcometru – nici unul dintre ei nu mai era, dintr-odată, în afara suspiciunilor mele. Dar asta numai după ce m-am uitat iarăși la fotografie și am văzut că fusesem surprins exact când treceam prin fața casei lui Charlie. Fotografia fusese făcută de la mare distanță. Deși era neclară pe margini, au reușit să deslușesc lucirea argintie a unui Dumpster după care se ascunsese fotograful. O a doua poză mă înfățișa strecurându-mă pe sub banda de la intrarea garajului. Iar apoi, iată-mă ieșind, cu un rucsac greu atârnat de umăr.

Am trecut la următoarea poză cu mâini tremurătoare.

Era un instantaneu nocturn al oficiului poștal Sherman Oaks, situat la nu mai mult de zece străzi distanță de locul unde mă aflam. Blițul iluminase adresa de pe Magnolia Boulevard, scrisă cu vopsea pe peretele bej.

Arsura din piept mi-a atras atenția că-mi țineam respirația. Mi-am scuturat pantoful de sport Puma din piciorul stâng și am simțit zăngănitul cheii din călcâi.

Celelalte fotografii erau goale. Neexpuse.

Nerăbdător să mă pun în mișcare, m-am întors la atelierul fotografic, trecând pe lângă cutia din fața ușii de la intrare, în care fusese lăsat filmul în noaptea precedentă. Tipul din spatele tejghelei era supraponderal, cu fața rotundă încadrată de o barbă rară, blondă.

I-am întins filmul și l-am întrebat:

– Există vreo metodă prin care v-ați putea da seama cu ce tip de aparat au fost făcute aceste fotografii?

Tipul le-a studiat.

– Nu tocmai. A avut un teleobiectiv foarte bun, probabil un Canon, dar nu pot fi sigur.

– Vorbiți despre un teleobiectiv separat de aparat?

– Da, cu unul încorporat nu se obține o claritate atât de bună.

Mi-a înapoiat fotografiile și am zărit literele estompate de pe verso. *Kodak Endura*. Am arătat spre ele.

– Ce-mi puteți spune despre tipul de film folosit?

– Acesta e tipul hârtiei fotografice. Dar dați-mi voie să văd clișeele.

A scos din buzunarul interior al plicului câteva clișee de modă veche – mie nu-mi dăduse prin cap să le arunc o privire.

– Fiindcă au fost doar câteva poze, am pus clișeele aici. Vârful limbii i se vedea printre buze în timp ce le privea cu ochi îngustați. Kodak Ektachrome 100. Transparență echilibrată pentru culoare la lumina zilei. Granulație fină, claritate ridicată, evidențiază culorile.

– Așadar, cine folosește așa ceva știe ce face? Nu e un tip de film pe care-l alegi pentru fotografii obișnuite?

A clătinat din cap, împingându-și după urechi, cu palmele făcute căuș, părul care atârna.

– Îm... nț. Îl folosesc majoritatea fotografilor din publicitate.

– L-ați alege dacă ați fi un paparazzi? Sau un polițist care supraveghează un obiectiv?

Mi-a aruncat o privire ciudată.

– Singularul e *paparazzo*. Și nu tocmai. E bun mai ales dacă fotografiezi haine, sau draperii, sau altceva pentru care e într-adevăr necesară acuratețea culorilor.

I-am mulțumit și m-am întors în camionetă. Cinci minute mai târziu, parcasem lângă oficiul poștal, holbându-mă la o imagine similară cu fotografia din mâna mea. Am intrat aruncând priviri peste umăr. Răceala neașteptată a aerului condiționat contrasta teribil cu aerul încins de afară. Mai

mulţi clienţi plictisiţi aşteptau la o coadă, alţii se certau din cauza unor formulare. Am luat-o la stânga, intrând în zona căsuţelor poştale. A doua nişă o adăpostea pe cea cu numărul 229, o căsuţă de lăţime dublă. Pereţii ofereau intimitate şi atenuau sunetele din restul clădirii. M-am ghemuit şi mi-am scos cheia din pantoful de sport.

Am strecurat-o în broască, am făcut o pauză aducătoare de noroc, apoi am răsucit-o.

Uşiţa s-a deschis.

Cutia era goală.

M-am aşezat cu spatele sprijinit de perete, îngăduindu-mi câteva momente de disperare. Pe urmă am oftat şi am dat să împing uşa, ca să recuperez cheia.

De sub placa superioară a căsuţei cu numărul 229 a ieşit în afară, extrem de puţin, o muchie galbenă. M-am lăsat în patru labe şi m-am uitat înăuntru. De partea de sus era fixat, cu bandă adezivă, un plic din hârtie lucioasă. Am întins mâna, l-am desprins dintr-o smucitură şi l-am deschis. O bucată de hârtie acoperită cu mai multe coloane de numere a ieşit în afară. Mi-am plimbat ochii în josul şirurilor. 1,65; 4,05; 3,49; 1,80; 2,71 – numai numere mai mici decât cinci şi nici unul dintre ele nu era număr întreg. Unul singur ieşea în evidenţă, atât ca mărime, cât şi fiindcă era singur pe o coloană: 99,999. Partea de sus a paginii fusese ruptă şi hârtia era sfărâmicioasă din cauza vechimii. Data imprimată de un dispozitiv electronic în partea de jos era 15 decembrie 1990.

Cu vreo cinci luni înainte ca Frank să fi fost ucis.

Ţinând hârtia în mână, m-am lăsat din nou moale, sprijinindu-mă de perete.

– Ei, am spus, asta lămureşte totul.

CAPITOLUL 17

Am condus spre casă cu pagina ruptă şi plină de numere holbându-se la mine de pe locul pasagerului, pentru eventualitatea în care se hotăra să se explice singură. Am coborât geamul, lăsând aerul stătut din Valley să-mi mângâie faţa.

„Viaţa ta e acum în pericol." Aşa spusese Charlie când îmi îndesase cheia în mână. Din cauza unei coli de hârtie plină de numere? Înşiruirea de cifre îi aducea vreo acuzaţie Serviciului, accelera decolarea unui Black Hawk, respingea atacurile asupra unei centrale nucleare? Erau cifruri de lansare ale rachetelor? Înregistrarea mitei? Sau cifrul unor documente guvernamentale? Era ca Tetris, jocul de pe Nintendo, piese de puzzle căzând una după alta, sfidând orice ordine.

În mod miraculos, am găsit un loc de parcare chiar pe strada mea. Când am coborât din lift la etajul meu, Homer stătea, sprijinit de ceea ce părea să fie noua mea uşă de la intrare, cu haina largă atârnând pe el, ca un sac.

– Ai întârziat, mi-a spus. Dar am făcut exerciţii de stăpânire de sine.

În timp ce mă uitam surprins la noua mea uşă, Evelyn a ieşit din apartamentul ei, cu o imitaţie de geantă Gucci atârnându-i de încheietura cotului. Dezaproba întâlnirile lui Homer cu duşul meu din fiecare joi şi făcea tot ce era cu putinţă ca să ne ignore.

Homer s-a holbat la ea cu foarte mare umilinţă. Răspândea în jurul lui un miros acru, de whisky, care răzbătea prin cel de transpiraţie uscată.

– Doamnă, vă puteţi lipsi de un dolar? N-am mâncat de două zile.

Evelyn şi-a închis yala cu un pocnet hotărât, aruncându-i o privire scurtă peste umăr.

– Hrăneşte-te singur.

A dispărut pe casa scării.

Mi-am pus mâna pe uşă. Mâner strălucitor de alamă, yală Medeco.

– Cum se presupune c-o să intru?

– Ce-ar fi să-ncerci mânerul?

S-a răsucit cu uşurinţă sub strângerea mea şi uşa s-a rotit în balamalele bine unse.

Sever stătea pe rămăşiţele canapelei mele. Costumul lui perfect de agent i se sălta în sus, pe umeri. Ca o primă reacţie, m-am gândit că venise în cele din urmă să mă aresteze pentru uciderea lui Frank. M-am încordat, luptându-mă cu impulsul de a o rupe la fugă. Dar afişa un zâmbet prietenos.

M-am străduit din răsputeri să nu mă uit către maşina de spălat vase care ascundea bănetul lui Charlie.

S-a ridicat cu efort în picioare şi a scos din buzunar două seturi de chei, cu pielea bronzată, de om trăit în aer liber, încreţindu-i-se în jurul ochilor. Părea să se simtă mult mai puţin în largul lui încorsetat într-un costum decât în echipamentul SWAT, cu puşca de asalt legănându-i-se agăţată de umăr. Era perechea ideală pentru Wydell, un muşchi inteligent pe măsura inteligenţei musculare a celuilalt.

– Am vrut să mă asigur că pun cheile direct în mâna ta, a spus. Şi l-am ţinut pe tipul ăsta afară până ai ajuns acasă.

Homer a ridicat din umerii încă şi mai masivi sub straturile de haine.

– Înseamnă că nu mi-am exersat chiar atât de mult stăpânirea de sine.

– Îl *cunoşti?* m-a întrebat Sever.

– Da.

Soarele strălucea prin uşa glisantă de sticlă, făcând scalpul lui Sever să palpite sub tunsoarea scurtă. Uitasem ce înalt era. Forţa de fundaş din spatele bocancilor lui mă izbise în piept când sărise de pe acoperiş.

A strâns solemn din buze şi a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit. A înclinat din cap către Homer.

– Vrei să ne laşi o clipă singuri? am spus eu.

Homer a făcut o reverenţă, chiar prinzând între degete, din ambele părţi, o rochie fantomatică, şi s-a retras, închizând uşa în urma lui. În beneficiul nostru, a început să fredoneze, mergând cu paşi mari pe coridor.

Sever şi-a întins mâna spre tocul de pistol de pe şold, şi eu am înlemnit înainte de a-şi continua mişcarea către buzunar, de unde a scos un telefon mobil voluminos. Ridicând un deget către mine, a apăsat pe un buton, a ascultat, apoi a spus:

– Da. Da, linia e sigură. Fă-i legătura.

Mi-a întins telefonul.

Am ezitat. La urma urmelor, lui Charlie nu-i mersese prea bine după ce luase telefonul oferit de ei. Dar, ignorând reflexul autoprotector, am luat celularul.

– Nick Horrigan?

Am recunoscut vocea, dar tot nu mi-a venit să cred. Am răspuns cu glas răguşit:

– Da, domnule preşedinte?

– Îmi pare bine că de data asta ai acceptat convorbirea.

N-am fost sigur cum ar fi trebuit să reacționez, așa că mi-am mușcat buza și am așteptat.

Bilton a continuat:

– Am înțeles că vrei să rămâi în afara luminilor rampei.

– Da, domnule. Mi-am dat seama și am adăugat: Președinte.

– E bine. Am tot respectul pentru asta. Dumnezeu știe că sunt destui indivizi gata să-și expună rufele murdare pentru a avea o șansă să facă schimb de batiste de unică folosință cu Barbara Walters. Dumneata ai rufe murdare, Nick?

Am înghițit în sec, pur și simplu ca să-mi umezesc gâtlejul.

– Cred că avem cu toții, domnule președinte.

– Da, a încuviințat el, meditativ. Unii mai multe decât alții. După cum spuneam, sunt încântat că nu umbli după glorie. Sunt mândru de contribuția ta în incidentul de la San Onofre. Nick, o să afli că există oameni care vor să te întâlnească, să exploateze rolul pe care l-ai jucat în folosul cauzei sau al campaniei lor, să se amestece în ceea ce este, evident, o problemă de securitate națională. Nu ți-ai dori să te întâlnești cu o asemenea persoană, Nick. Cu siguranță, nu de două ori.

Se părea că informațiile circulau cu repeziciune între cele două tabere, având drept legătură Serviciul Secret. Dar cine cui îi raporta?

– Dacă mișuni pe anumite scene, lumina reflectoarelor sfârșește prin a te găsi în cele din urmă. Iar reflectoarele sunt mai fierbinți decât soarele deșertului și luminează de două ori mai puternic. Așa că, repet, sunt încântat, fiindcă, în privința asta, ai hotărât să mergi pe calea dreaptă.

Inima îmi bătea nebunește. Pe de-o parte, Bilton părea să apeleze la o intimidare politică standard: „Nu-mi ajuta rivalul să câștige în campania asta, nu contrazice versiunea inventată a evenimentelor de la San Onofre, care ne-ajută să urcăm în sondaje, sau o să te fac să plătești". Pe de altă parte, părea să

adauge, în același timp, un substrat mult mai amenințător. Aveam să plătesc cum plătise Charlie?

– La revedere, Nick, a spus el, în timp ce eu încercam să-mi dau seama ce să răspund, și a închis.

Când i-am înapoiat telefonul, Sever a părut amuzat de expresia mea.

– Omului îi place să facă asta. Să te prindă cu garda jos. Îmi cer scuze, dar, știi, execut ordinele, și tot restul.

Mâna i-a dispărut sub haină și a ieșit cu un plic gros, pe care mi l-a întins.

– Asta ca să-ți cumperi mobilă nouă și ce-ți mai trebuie.

Am înclinat plicul, am luat notă de bancnotele de câte o sută de dolari îngrămădite înăuntru. Imaginea mi-a readus în amintire mirosul greu de piele din berlina aia, unde strângeam în mâini un plic similar, plin cu cecuri de călătorie. Singurul lucru pe care-l luasem în noua mea viață.

Am încercat să citesc în ochii lui Sever. Ce mi se oferea de fapt? Bani care să-mi închidă gura? Mi se dădeau bani gheață ca să dispar iarăși? Luând în considerare contextul, se părea că Sever juca rolul comis-voiajorului pentru Bilton. Dar eu îi cerusem, cu sarcasm, o ușă nouă lui Alan, un membru al taberei lui Caruthers. Și ușa era acolo, iar în spatele ei mi se ofereau bani gheață. Însă o asemenea abordare părea prea directă. Sever încerca într-adevăr marea cu degetul sau totul nu era decât o trimitere inteligentă într-o direcție greșită?

I-am înapoiat plicul. El a înălțat întrebător din sprâncene.

„Un singur viraj greșit, mi-am spus, e de-ajuns ca să ieși de pe traseu."

A ridicat din umeri și și-a pus plicul la loc, în buzunar.

– O să-l păstrăm pentru tine. În caz că o să te răzgândești, că o să vrei o canapea nouă.

A trecut pe lângă mine adresându-mi un zâmbet crispat când mi-a întins cheile. M-am întrebat dacă Wydell ştia de mica lui excursie pe teren.

– Dacă ai nevoie de orice altceva, dă un telefon.

A bătut cu pumnul în cadrul uşii şi a dat din cap în semn de rămas-bun.

L-am chemat pe Homer înăuntru şi am încuiat uşa în urma noastră în timp ce el îşi târa picioarele către baie. În minutul când am auzit duşul curgând, am verificat maşina de spălat vase. Agrafa era în tot acolo, odihnindu-se pe muchia din dreapta sus a uşii. Teancurile de sute rămăseseră înăuntru, neatinse, sub raftul cu vase murdare.

L-am sunat pe Raz de pe celular şi l-am rugat să vină să-mi schimbe yalele.

– Sunt acolo în două ore, frăţioare. O să-ţi fac un preţ bun.

N-aveam nici un sendviş cu carne, dar am găsit în cămară o cutie de macaroane cu brânză, aşa că am pus apă la fiert. După ce-am mestecat în pulberea de un portocaliu fosforescent, Homer a ieşit din baie, ridicând din umeri sub haina lui masivă. Obrajii şi fruntea îi erau din nou de culoarea pielii, dar pe mâini avea deja urme de murdărie de pe haine. Picăturile de apă din barba lui încâlcită atrăgeau atenţia.

S-a apropiat târându-şi picioarele şi s-a uitat dezamăgit la oală şi la paharul cu apă.

– N-ai măcar nişte sifon? a întrebat.

– Ce-ar fi să-ţi bagi mâna după nişte bani în contul tău 401(k)[1] şi să te duci să cumperi un Pepsi?

A oftat cu resemnare.

– Sună destul de corect. Dar macaroane cu brânză?

---

[1] Planul 401(K) le permite angajaţilor să-şi depună o parte din salariu într-un cont cu impozitare amânată ales de angajator. (n.tr.)

– Hei, am spus, am avut două zile lungi.

– Are vreo legătură cu tipul de adineauri, care se foiește pe-aici?

Mi-a remarcat surprinderea.

– Oh, da. În susul străzii. Stă în mașina lui, vorbește singur – în cască, știi.

– Tipul care abia a plecat? Cât de des?

– L-am văzut o dată sau de două ori în ultimele două zile. Și acum, aici. De ce-l interesezi atât de mult?

– Confuzie de identitate.

– Nu cred, a ripostat el, cu hotărâre.

Când mesteca i se mișca barba și, imediat ce a văzut că mă uitam la el, a adăugat, pe un ton defensiv:

– În meseria mea, observi o serie de lucruri.

– Meseria ta?

– Bețiv vagabond.

– Ce fel de lucruri observi?

– Oameni căutați de poliție. Oameni care au ceva de ascuns.

Și-a ridicat lingura din oală și-a arătat spre mine, și am observat ce mult semăna cu Liffman, deși, în același timp, n-avea nimic din înfățișarea lui.

– Tu ce-ascunzi?

– O sută optzeci de mii în mașina de spălat vase.

Zâmbetul lui nu trăda cine știe ce amuzament.

– Îți place să eviți întrebările.

– Ce ești, psihiatru vagabond? Înfulecă-ți mâncarea aia.

– Numești asta mâncare?

Dar și-a lăsat nasul în jos și a mâncat în tăcere.

După o vreme am spus:

– Scuze.

– Era și cazul să ți le ceri. Nu se vorbește așa cu un oaspete.

– Nu întinde coarda prea tare.

A terminat de răzuit brânza de pe fundul oalei și mi-a înapoiat-o. Am pus-o la înmuiat în apă fierbinte. Mai târziu trebuia frecată bine, ca și baia, care arăta de obicei ca și cum în timpul șederii lui înăuntru s-ar fi bătut acolo doi câini maidanezi.

Modul în care mă evaluase continua să mă deranjeze.

– Cum poți spune așa ceva despre cineva? l-am întrebat.

Și-a rotit brațul, arătând întreaga mea locuință.

– Uită-te la apartamentul ăsta. Uită-te la tine. Un tip care arată exact așa cum trebuie. Mulțumitor de inteligent. Ai tot ce-ți trebuie. Dar e ca și cum ai fi lăsat ceva în urmă, undeva, pe drum.

Mi-am simțit fața arzând.

– Am lăsat ceva în urmă?

– Unii rămân pe poziție și luptă. Alții fug. Tu ești un fugar. Ca mine.

Știam că nu era cazul să întreb de ce anume fugea *el*. Mai discutaserăm o dată pe tema asta și își ocolise trecutul aproape la fel de bine cum îl ocoleam eu însumi pe al meu.

– Poate o singură dată, am răspuns, puțin cam prea aspru.

– Oamenii nu se schimbă. M-a privit înălțându-și o sprânceană albă ca zăpada, observând impactul cuvintelor lui asupra mea. Adevărul doare? m-a întrebat, nu fără blândețe.

– Haide, am spus, laconic. Te conduc afară.

– Sigur.

Am coborât, am ieșit în stradă și Homer s-a îndepărtat târându-și picioarele. M-am uitat lung în urma lui. Eram un fugar, ca el? În lumina amenințărilor nu tocmai indirecte ale lui Bilton, îndrăzneam să-mi continui cercetările? Mă puteam opri?

L-am strigat și s-a întors.

– Ești prieten cu vagabonzii care trăiesc de pe urma Administrației Veteranilor, așa-i? l-am întrebat.

Administrația Veteranilor era o operațiune amplă, cu fonduri guvernamentale, așa că nu cunoșteam pe nimeni acolo.

– „Prieten" ar putea fi o exagerare, dar avem interese comune.

– Cum ar fi?

S-a încruntat, căzând pe gânduri.

– Cărucioare de la autoservire abandonate, cutii goale de apă minerală, Expresul de noapte.

– Pe acolo sunt mulți veterani din Vietnam?

– Tu ce crezi?

– Poți să întrebi la administrație dacă au vreun sistem prin care țin evidența soldaților din anumite unități de infanterie? Vreau să găsesc pe cineva care a fost în Compania C din Batalionul Unu, Regimentul Opt Infanterie. Trebuie să aflu numele unuia dintre camarazii lui.

– Jumătate dintre tipii ăia sunt probabil morți sau în stradă, și mă-ndoiesc că guvernului îi pasă câtuși de puțin unde locuiește cealaltă jumătate, dar nu doare dacă întreb. *Să trăiți.*

A schițat un salut trunchiat și un zâmbet atotcunoscător și și-a văzut de drum.

Când m-am întors către clădire, am zărit cu coada ochiului o scânteiere deasupra capului, ceva de pe balconul apartamentului liber de lângă al lui Evelyn. Mi-am ridicat privirea la timp ca să văd un aparat de fotografiat cu teleobiectiv retrăgându-se în spatele balustradei acoperite cu mozaic portocaliu.

CAPITOLUL 18

Mă clătinam pe bordura dintre balcoane, făcând tot ce-mi stătea în puteri ca să ignor pavajul aflat cu două etaje mai jos. Înaintam puțin câte puțin, ținându-mă de stuc. Mă cățărasem din balconul meu într-al lui Evelyn, de unde îmi continuasem înaintarea spre apartamentul neînchiriat. Era un act nesăbuit, dar eram al naibii de sătul să tot fiu spionat și destul de furios ca să risc o cădere fatală cu scopul de a provoca o confruntare.

Două scaune pliante abandonate stăteau alături de ușa glisantă, care fusese lăsată deschisă. Plasa de țânțari oprea lumina soarelui, dar puteam să văd că în camera de zi nu era nimeni. Am coborât cu grijă în balcon și am trecut dincolo de plasă, care a alunecat pe șină scoțând cel mai slab sunet cu putință. Zgomotul mi-a reverberat în țeastă și am înlemnit vreme de un minut, atât de încordat, încât umerii mi-au fost cuprinși de crampe.

Camera de zi era goală și mirosea a vopsea proaspătă. Prize încă acoperite cu bandă adezivă, plăci de ipsos pe masă. Apartamentul, o imagine în oglindă a celui în care locuiam eu, era renovat pentru a fi scos pe piață. Lucrătorii își luaseră liber cu o săptămână în urmă, de Ziua Muncii, și nu se mai întorseseră. Am auzit o mișcare în dormitor, m-am furișat într-acolo, lipindu-mă de perete, aproape de tocul ușii, și am aruncat o privire înăuntru.

Femeia stătea turcește în mijlocul covorului decolorat, cu spatele la ușă. Avea părul castaniu împletit în cozi groase, ca de fetiță, și-și ținea capul aplecat, preocupată de ceea ce ținea în poală. Aparatul de fotografiat? O armă? Ieșind dintr-o bluză fără mâneci, brațele erau palide și subțiri, dar nu fără mușchi. Gâtul era zvelt, cu un soare tatuat pe ceafă. Poziția și ținuta ei păreau ale unei copile, deși avea probabil în jur de douăzeci și cinci de ani.

Am pășit în cadrul ușii.

– De ce mă urmărești?

A suspinat și din poală i-a căzut pe covor un aparat de fotografiat.

– Fir-ar să fie! Și-a strâns mâinile la piept. M-ai speriat de moarte.

Bretonul tuns scurt îi cădea drept pe frunte. Ochii, mari și incredibil de frumoși, erau umezi de spaimă. S-a târât spre aparatul de fotografiat și l-a verificat, demontându-i obiectivul și examinându-l cu îngrijorare.

– Nu te urmăresc pe tine.

M-am apropiat și m-am lăsat pe vine în fața ei. Îmi dădeam seama că era speriată și asta mă stânjenea, dar nu mă simțeam tentat s-o liniștesc. Avea nasul frumos și buzele proeminente, dar fața era uscățivă, cu umbre sub pomeți. Și-a dus mâna către unul dintre numeroasele buzunare ale pantalonilor conici, dar eu am înșfăcat-o de încheietură, aproape până la degete.

– Cu grijă, am spus. Încet.

I-am dat drumul, și ea a scos o rolă de film. Am luat-o și am tras-o din micul tub negru. „Kodak MAX, adaptabilitate sporită, 35 mm, 800 – expunere rapidă." Tipul de film cu care fusesem fotografiat era Ektachrome 100.

– Dă-mi voie să văd şi restul filmelor, te rog.

A scos din buzunare câteva tuburi de plastic.

– Uite ce e, îmi cer scuze, OK? Plec de-aici. Nu e nevoie să chemi poliţia.

O pernă, o pătură şi o geantă cu lucruri pentru noapte fuseseră înghesuite într-un colţ, alături de câteva cutii din polistiren pentru mâncare. Nervozitatea ei părea sinceră şi nu prea avea sens.

Am verificat celelalte role de film, inclusiv pe cea din aparat. Erau toate de acelaşi tip, cu expunere ultrarapidă, nu de genul celui lăsat pentru mine la atelierul foto. Dar asta nu însemna nimic. Aşa că i-am scotocit geanta, dar n-am găsit decât un schimb de haine, câteva articole de toaletă şi accesorii pentru aparatul de fotografiat. Pe cutia unui obiectiv era o etichetă tipărită– PROPRIETATEA LUI KIM KENDALL.

– Cine te-a angajat să mă urmăreşti?

– Ţi-am mai spus. N-are nici o legătură cu tine.

– Nu minţi. Te-am văzut fotografiindu-mă.

– Nu te-am fotografiat pe tine. L-am fotografiat pe *el*.

– OK. Să chemăm poliţia şi s-o lăsăm să lămurească lucrurile.

I s-au crispat buzele.

– Nu, serios, a spus ea. O să ţi-o dovedesc. S-a ridicat şi m-a tras de braţ. Vino.

Am urmat-o în baie. Când a dat într-o parte perdeaua duşului, nările mi-au fost invadate de duhoarea unor substanţe chimice. Fotografiile atârnau, picurând, de o sfoară de rufe retractabilă, care fusese întinsă şi crestată ca să se agaţe de capătul opus al căzii. Homer moţăind în faţa magazinului cu băuturi alcoolice. Homer trăgând un pui de somn pe fâşia de iarbă de pe marginea Ocean Avenue. Homer

leşinat în staţia de autobuz din Wilshire. Homer părea să doarmă foarte mult.

Am tras o fotografie de pe sfoară şi am studiat-o.

– Cine e?

– Wendell Alton. A fost dentist. A ajuns dependent de alcool. A pierdut totul – familia, casa, dreptul de practicare a meseriei. N-a mai plătit pensia alimentară pentru întreţinerea copilului de mulţi ani. Îl ţinem sub observaţie.

– Homer a fost *dentist?*

– Homer? Corect. Da, a fost.

– Şi tu eşti...?

– De obicei? Artist fotograf. Dar asta-mi aduce exact atâţia bani cât îţi imaginezi. Aşa că lucrez din când în când pentru vreo doi detectivi particulari.

– Şi ce misiune ai de data asta?

– Să descopăr cu ce se îndeletniceşte Alton. Să-i surprind modul de viaţă, să întocmesc rapoarte. Am aflat că-l primeşti o dată pe săptămână ca să facă duş şi ce-o mai fi. Aşa că m-am instalat aici ca să-l surprind venind şi plecând. Şi ca să am o bază de lucru, înţelegi? E mult mai greu decât îţi imaginezi să urmăreşti un vagabond. Nu fac nimic altceva decât să stea în spaţii deschise.

– Şi ce-o să se întâmple cu el?

– Nu depinde de mine. Eu doar predau fotografiile. Soţia lui vrea să vină după el, asta-i treaba ei.

– Nu există o lege a prescripţiei? Eram mult mai supărat decât s-ar fi cuvenit. Tipul a suferit destul, nu-i aşa?

– O lege a prescripţiei pentru abandonarea familiei? M-a privit ca pe o creatură subumană. Spune-i asta unei mame care şi-a luat câte trei slujbe în ultimul deceniu. Sau copilului.

– Aşa că el trebuie să plătească? Din închisoare?

A ridicat din umeri.

– Probabil că nu. Dar nu poate fugi pur şi simplu de propriul trecut, sperând că n-o să-l ajungă din urmă niciodată.

M-am sprijinit de chiuvetă, cuprins de-o greaţă uşoară.

– De ce te-ai uitat la toate filmele mele? m-a întrebat ea. Ce te-aşteptai să găseşti?

– Nimic. Am... nimic.

– Ai de gând să chemi poliţia?

– Nu. Doar că... ascultă, las-o mai moale cu Homer. Spune-le soţiei lui şi detectivului particular, sau cui o mai fi. E un tip OK. Doar că e făcut zob. Venind după el n-o să se rezolve nimic. Doar... lăsaţi-l în pace.

În ochii ei mari şi luminoşi licărea ceea ce mi-am imaginat că era o empatie neobişnuită. Am plecat simţindu-mă mai paranoic decât de obicei.

CAPITOLUL 19

Pe alee, alături de Range Rover-ul de vacanță al Indumei, era frumosul ei Jaguar, din vechea generație, de pe vremea când încă nu începuseră toate mașinile de lux să arate ca niște Toyota Camry. Casa, o construcție în stil Craftsman frumos finisată, desprinsă parcă de pe canalele întunecoase ale Veneției, m-a întâmpinat aprinzându-și luminile imediat ce am pătruns tacticos printre șirurile de bambus înalt până la talie de pe marginile aleii. Fiind la mai puțin de un cvartal distanță de plajă, aerul avea un iz plăcut de apă de mare murdară. Întârziasem câteva minute, fiindcă mersesem pe șoseaua de centură și parcasem mașina la trei străzi distanță, ca să fiu sigur că nu eram urmărit. Comandate de senzorii de înaltă tehnicitate din pavaj, becurile au continuat să-mi lumineze drumul până ce am ajuns pe verandă. Induma își adora tehnologia. La ușă mi-am dat seama cât de nervos eram. N-o mai vizitasem după despărțirea noastră și eram mai nerăbdător s-o văd decât voiam să recunosc.

– Intră! a strigat ea, înainte de-a apuca să bat.

Pășind în adierea de aer umed și de miresme amestecate, am lăsat jos sticla cu vinul de desert preferat de ea pe care o adusesem. Ca și bucătăria ei, Induma era un dezastru. Părul strâns în vârful capului, pete de iaurt pe față, o cârpă de vase îndesată în betelie și atârnându-i în josul pantalonilor de

trening. Capacele zăngăneau pe oalele din care ieşeau aburi. De pe bucăţile rotunde de papadum[1] picura ulei vegetal pe şervete de hârtie. Un cronometru a bâzâit. Pe o folie de staniol de pe masa din bucătărie stătea un bulgăre imens de argilă, modelat, vag şi bizar, în forma capului lui Chewbacca[2].

Induma a închis uşa cuptorului cu genunchiul.

– Fereşte-te din drumul meu. Stai aici. Mănâncă asta.

A împins o farfurie cu *puliyogare* de-a lungul mesei, arătând către ea cu o lingură de lemn de pe care picura ceva. Orez cu alune prăjite şi cu frunze de curry, aromat cu tamarind. Am luat o înghiţitură. Era vegetariană, dar mâncarea ei era oricum excelentă.

– Dumnezeule! am spus.

Ea mi-a făcut cu ochiul.

– Ştiu. Handro coboară imediat. Se curăţă.

– Se curăţă?

– S-a apucat de sculptură.

Ceea ce explica prezenţa lui Chewbacca pe masa din bucătărie.

– E bun de ceva? am întrebat.

– E groaznic.

Voiam s-o întreb despre casa lui Charlie, dar simţeam o alinare aflându-mă în apropierea ei şi voiam s-o savurez înainte de a coborî Alejandro. Am făcut turul bucătăriei şi al camerei de zi de alături, remarcând minunatele accesorii domestice. Suportul de plută pentru căni de pe măsuţa pentru cafea. O listă a canalelor TV lipită pe partea interioară a uşii unui dulap deschis. O revistă de modă cu colţurile îndoite.

---

[1] Turtă indiană (n.tr.)

[2] Personaj din *Războiul stelelor*, celebrul film reali t de George Lucas (n.tr.)

Mi-am dat seama, cu o umbră de invidie, că admiram de fapt intensitatea senzației de *casă locuită*.

Există un anumit gen de spaimă, un anumit soi de pierdere care-ți pătrunde în celule. Devine o parte din tine. Te izolează între zidurile ei, te împiedică să ajungi la lucrurile pe care ți le dorești cel mai mult. Nimic nu aducea cu asta într-o asemenea măsură ca sentimentul pe care-l aveam uitându-mă la Induma.

Alejandro a coborât cu pași repezi scările, trăgându-și peste cap un tricou cu suficient de puțină grabă ca să-și expună abdomenul plat. Era evident mai chipeș decât mine. Și mai latin. La vederea mea, fața lui expresivă i s-a luminat cu o sinceritate care m-a făcut să mă simt vinovat.

– Nick!

Accentul lui fermecător îmi transforma numele în „Neek". S-a apropiat agale și mi-a oferit o îmbrățișare care duhnea a Polo Sport. Și-a ferit părul negru, lățos, din ochi, cu o zvâcnire exersată a capului, apoi a arătat cu mândrie către bulgărele de argilă de pe masa din spatele nostru.

– Ultima mea lucrare. Îți place?

– Un wookie?

S-a încruntat.

– Autoportret. Încă mai lucrez la nuanță.

– Nuanța, am spus. Corect.

M-a cuprins cu brațul pe după umeri și m-a îndepărtat de Induma, pentru o scurtă discuție între bărbați.

– Am nevoie de sfatul tău. Duminică e aniversarea noastră de un an și vreau să fac ceva deosebit.

– Uite, nu cred că sunt tipul potri...

– Știu că voi doi ați fost, știi tu, dar nu mă deranjează. Acum sunteți prieteni. Tu o cunoști atât de bine. Dă-mi un sfat pentru o întâlnire deosebită.

M-am uitat peste umăr. Ocupată cu mașina de gătit, Induma mi-a prins privirea și și-a reprimat un zâmbet.

– E greu de crezut, dar adoră filmele de acțiune, am spus. Închiriază un film cu Steven Seagal.

– *Serios?*

– Știu. Bizar, nu-i așa? Și știi după ce se mai dă-n vânt? După aripi de pui.

M-a privit ezitând.

– Dar e vegetariană.

– Cu excepția aripilor de pui. Îi plac mai ales cele de la Hooters.

În cele din urmă a priceput. A arătat cu degetul spre fața mea.

– *Aha!* Râzi de mine.

– Nu, vorbesc serios.

Bineînțeles că nu era așa, dar ajunsesem la concluzia că, dacă n-o cunoștea pe Induma nici măcar atât de bine, nu merita să fie iubitul ei.

El a ocolit masa și a sărutat-o ușor. Mi-am îndepărtat stânjenit privirea, dar am reușit totuși să-i urmăresc. Ea i-a răspuns la sărut, apoi l-a dat deoparte lovindu-i șoldul cu al ei și s-a uitat în cuptor. Un Buddha din lemn de santal râdea la mine dintr-o nișă din perete.

– Iubito, mâine iau Jag-ul ca să merg la biserică.

Alejandro a făcut un salt și s-a lăsat să cadă cu zgomot pe canapeaua imensă din camera de zi, apăsând butoanele telecomenzii până când pe ecranul cu plasmă de pe perete au apărut luminile stadionului pe care se juca un meci de fotbal transmis de Telemundo[1].

[1] Rețea americană de televiziune care emite în li iolă. (n.tr.)

Induma a pus pe masă, între noi, două farfurii pătrate Pottery Barn și am început să mâncăm. Avea o sufragerie frumoasă, dar mâncam întotdeauna pe masa din bucătărie, eu așezat pe un taburet, ea stând înclinată, astfel încât să poată ajunge la cuptor.

În spatele nostru, Alejandro a sărit entuziasmat pe canapea, apoi a gemut, gârbovindu-și umerii. În nefericirea lui, și-a scos tricoul dintr-o smucitură.

– Cât de greu e să execuți un penalty? Unsprezece metri! Cât de greu poate fi?

– Întrebare retorică, mi-a spus Induma.

Dincolo de televizor, un șir de ferestre curbate dădeau către o fâșie de peluză și către imitația de canal de dincolo de ea, dar în clipa aceea geamurile reflectau interiorul casei, așa că vedeam doi Alejandro sărind în sus și-n jos, strigând înjurături în limba spaniolă și luându-se cu mâinile de cap, supărat și nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Știi, adresa aceea pe care m-ai rugat s-o caut? a spus Induma, cu voce scăzută. E o casă de închiriat, proprietatea unei evreice bătrâne din Encino. Ultimul contract de închiriere a expirat acum două luni și a fost încheiat cu o familie coreeană. Dacă între timp a mai închiriat-o cineva, atunci a fost pe bani gheață.

Prin urmare, Charlie își petrecuse acolo mai puțin de două luni. Se mutase ca să se ocupe de ceea ce îi adusese banii. Sau ca să se ascundă cu tot cu teancurile de sute.

– Fiindcă procentul locuințelor disponibile din Culver City e un număr cu o singură cifră și dat fiind faptul că proprietăreasa a fost arestată pentru că nu și-a declarat veniturile din 2005, aș zice că e foarte probabil să fi închiriat casa la negru, pe bani gheață, a adăugat Induma.

Expresia feței mele a făcut-o să roșească – o raritate – și să ridice din umeri.

– Nu e greu să verifici anumite lucruri dacă știi unde să te uiți. Sau pe cine să întrebi.

– Totuși. Ești foarte bună.

– Nu. Doar indiancă. Noi ne facem relații peste tot și suntem în stare să băgăm în sperieți un computer, ca să se poarte frumos în cea mai mare parte a timpului. A aruncat o privire către Alejandro cel fără tricou, care tocmai îi adresa televizorului rugăminți insistente. Două dintre cele mai utile trei abilități pe care le dețin.

A întins mango murat pe o bucată triunghiulară de papadum, a aruncat-o în gură și și-a rostogolit ochii extaziată.

– Ei, răposatul Mike Milligan făcea parte din câteva grupări separatiste, o veste într-adevăr proastă. Chestii legate de supraviețuire, gen Ruby Ridge, munteni care adună arme și aprobă cu tărie *The Turner Diaries*[1]. În anii 1980 a fost arestat pentru crimă în baza unui test ADN, dar i-a vândut pe alți tipi din organizația lui și a fost eliberat condiționat, mai devreme. Neoficial, se spune că el e teroristul ucis la San Onofre, dar guvernul nici nu confirmă, nici nu infirmă public acest lucru.

Cu siguranță că nimic din toate acestea nu se potrivea cu Charlie, dar trebuia să întreb.

– A fost în armată? În Vietnam?

– A fost.

– În ce regiment?

– Asta n-am putut să aflu. O parte dintre informațiile din era operațiunilor militare din Vietnam au rămas secrete, iar

[1] Roman rasist și antisemit (n.tr.)

celelalte sunt o harababură. Mă descurc mult mai bine cu bazele de date ale oamenilor legii decât cu ale armatei.

Mi-am lăsat furculița jos, pe farfuria cu chenar albastru.

– Ești sigură că acest Mike Milligan e într-adevăr tipul, nu vreo altă născocire din povestea acoperitoare?

–Orice e posibil, dar am o sursă de informații foarte bună. Și există destule documente despre el, a lăsat destule urme ca să mă îndoiesc că e vorba de o persoană abia inventată. Cred că o grămadă dintre separatiștii aceștia sunt foști militari. Cel puțin așa spune adjunctul șefului poliției.

– Ai fost la adjunctul șefului poliției? Din L.A.?

A ridicat din umeri.

– Când mi-am instalat programul criptat pentru crearea copiilor de rezervă în laboratorul criminalistic, m-am dus acolo zi de zi, timp de două luni. Nu primesc nici amenzi pentru depășirea vitezei.

– N-ai pomenit de mine, da?

– Oh, la asta te refereai. N-am dat decât numele și numărul asigurării sociale. Haide, râzi. Bine, nu râde. Nu, sigur că nu. Și nu-ți face griji. Are motive foarte puternice ca să nu-mi înșele încrederea. În afară de cazul când poate găsi pe cineva mai bun pe care să-l cheme data viitoare când baza lui de date cu amprente decide să atârne de-un fir de păr – o secțiune nesigură a programului.

Judecând după fața ei nu tocmai inexpresivă, tocmai prezicea că un asemenea lucru urma să se-ntâmple.

A sunat soneria și m-am ridicat de pe taburet.

– Aștepți pe cineva?

S-a încruntat, îngrijorată.

Alejandro a zburat pe lângă noi, alunecând cu șosetele pe dușumea.

– E pentru mine! E pentru mine!

Murmur de voci la uşă, apoi s-a întors cu o cutie de pizza Domino.

– Nu mănânci cu noi? am întrebat.

– Nu-i place mâncarea indiană, m-a lămurit Induma.

Posibilitatea de a-i fi rănit sentimentele părea să-l neliniştească pe Alejandro, deşi eu, unul, eram sigur, judecând după expresia feţei ei, că nu era nici un pericol.

– Nu, iubito, doar că am chef de mâncare italienească, atâta tot.

– Crede că Domino e mâncare italienească, a spus Induma.

M-am ridicat dintr-un salt şi am adus sticla cu vin de desert de pe măsuţa din hol. Ea mi-a smuls-o din mână, s-a uitat la etichetă şi i s-a luminat faţa.

– Mure. Genial.

S-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat pe obraz.

A turnat zâmbind în două pahare. A luat o înghiţitură. Şi-a închis pleoapele superbe, catifelate, savurând gustul. Am băut şi ne-am uitat puţin unul la altul. Ea a deschis gura ca să spună ceva. A închis-o. Pe urmă a întrebat:

– De ce te-ai gândit că nu-mi poţi povesti toate acestea când am fost împreună?

Mi-am rotit vinul în pahar, uitându-mă în jos, la el, ca şi cum mi-ar fi atras atenţia în mod deosebit. Induma n-a scos nici un cuvânt, dar i-am simţit privirea. Mi-am dres glasul şi am spus încet:

– Nu-l poţi scoate pe el de aici?

– Alejandro? a strigat ea, fără să-şi desprindă privirea de mine.

– Da?

– Ne laşi un minut?

– OK, iubito, mă duc la gimnastică.

A apărut la periferia câmpului meu vizual, a sărutat-o pe Induma, apoi i-am auzit paşii îndepărtându-se. Uşa din faţă s-a închis, curmând melodia pe care-o fluiera.

– Ţi-a fost teamă c-o să te cred un criminal? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

– N-aveai încredere în mine?

Simplitatea întrebării, vulnerabilitatea ei m-au înjunghiat trecând prin carapacele protectoare pe care credeam că reuşisem să mi le construiesc.

– Doamne, ba da, aveam încredere în tine. Vocea mea a căpătat o tentă răguşită. Dar mă temeam de ceea ce ţi s-ar fi putut întâmpla.

Mi-a întors privirea cu seninătate.

– Deci ai făcut-o pentru mine, ei? a spus, ca o subliniere.

– Nu în totalitate. Am studiat tăblia mesei. Cred că nu eram obişnuit cu ceea ce înseamnă să... ştii, să fii apropiat de cineva. Ca adult, n-am învăţat asta cu adevărat niciodată.

Şi-a ţuguiat buzele.

– O să-mi povesteşti şi restul? a întrebat ea.

Nu era un test în adevăratul sens al cuvântului, dar de răspunsul meu depindeau foarte multe. Pe maşina de gătit, o oală a dat în foc, şuierând, apoi a amuţit.

– Da, am spus.

Buzele ei s-au încordat. Era mulţumită. Am pus-o la curent. Când am terminat, s-a retras de lângă masă – prima ei mişcare de când începusem să-i povestesc. Spatele i-a trosnit. Şi-a luat oala arsă de pe foc şi a oprit maşina de gătit.

Mi-a cerut foaia ruptă cu numere şi a studiat-o cu atenţie, la fel de nedumerită ca mine. În cele din urmă, mi-a înapoiat-o ridicând din umeri.

– Aş vrea să fi avut mai multe informaţii despre tipii care te-au arestat când aveai şaptesprezece ani, a spus. Prenumele lor, orice.

I-am descris pe Slăbănog şi pe tipul masiv. I-am povestit cum răsucea butoanele, cu acele degete late. „Programele de radio sunt groaznice aici, eh?"

– Mi-am închipuit întotdeauna că fuseseră aduşi dintr-un alt birou teritorial, pur şi simplu ca să mă sperie şi să mă scoată din peisaj, am zis. Ca să-mi spună numai strictul necesar, nimic mai mult.

– Da. Cred că se găseşte întotdeauna cineva dornic să execute ordinele fără să pună întrebări.

– Crezi că încă aş mai putea fi arestat pentru uciderea lui Frank?

– Mă îndoiesc. Ar fi greu să convingă un juriu sau un judecător că aceleaşi dovezi pe care le-au avut vreme de şaptesprezece ani constituie dintr-odată un alt caz.

– Dar e întotdeauna acolo. Ameninţarea arestării. Crimele nu se prescriu.

– Da, dar, dacă ar fi ales traseul ăsta, autorităţile n-ar fi încercat să facă din tine eroul de la San Onofre. Presupun că ar stârni prea multe acuzându-te de uciderea lui Frank, ar atrage atenţia unor oameni nepotriviţi asupra unor lucruri nepotrivite.

– Dacă devin o problemă, o să le fie probabil mai uşor să mă ucidă, aşa cum l-au ucis pe Charlie.

Şi-a încleştat maxilarele. Nu-i plăcea să se gândească la asta, dar nici nu m-a contrazis.

– Ei, pe moment nu încearcă nimeni să te ucidă. Şi oricine te-a îndrumat către căsuţa aceea poştală nu are nici o calitate oficială, fiindcă altminteri ar fi dat pur şi simplu buzna în oficiul poştal şi-ar fi căutat la numărul 229.

– Cu excepția cazului în care aveau nevoie să descopăr *eu* ce e înăuntru.

– În ambele cazuri, s-ar părea că oricine te supraveghează vrea să-ți lase libertate de mișcare, ca să vadă dacă-l conduci la ceea ce caută.

– Și tocmai asta nu vreau să fac.

– Dacă lași baltă toată povestea, o să fii probabil în siguranță. Ți-ai petrecut ani de zile evitând așa ceva. De ce te-ai apucat s-o urmărești?

– Ținând cont cum a scos capul? N-o să dispară pur și simplu.

– Da, dar *tu ai putea* să dispari.

M-am gândit la trezirile mele nocturne de la ora 2.18, la modul în care reapăruseră, cu setea de răzbunare a unei rude pe care-o eviți.

– Am fugit vreme de șaptesprezece ani. Știu că de data asta n-o să plec.

– Dar ești pregătit de confruntare?

Expresia feței îi era sceptică.

Nu-mi venea ușor să găsesc un răspuns. Întrebarea mă rodea. Am schimbat subiectul.

– Poți să arunci, pentru mine, o privire în trecutul agenților din Serviciul Secret? Al lui Sever și al lui Wydell?

– Ce înțelegi prin „trecut"?

– Acum lucrează amândoi în biroul din L.A., la Brigada de Informații pentru Protecție. Există vreun mod de-a afla dacă s-au ocupat vreodată de protecție în Washington, D.C.? Atunci am afla dacă îi sunt extrem de loiali unui anume personaj politic. Cum ar fi Bilton.

– Sau Caruthers, a adăugat ea.

– Sigur. Și el. Deși pare puțin probabil.

– Dar merită să verificăm, nu-i așa? Mi-a observat stinghereala. De ce te deranjează *asta?* Chiar te-ar tulbura dacă ai afla că în spatele întregii povești stă Caruthers?

– Nici că mi-ar putea păsa mai puțin dacă în spate se află Caruthers, am spus. Mi-ar păsa dacă ar fi *Frank.*

Asta era.

Furia din vocea mea sugera cât de mult mă durea ideea. Mi-am ferit privirea, temându-mă că totul mi se citea prea clar pe față.

– Nu știu dacă vreunul din candidați e sau nu amestecat, am spus. Acum nu știm decât că Serviciul Secret e prins în chestia asta altfel decât ar trebui.

– Ce vrei să spui?

– Wydell a pretins că Serviciul a fost chemat abia după ce a cerut Charlie să discute cu mine la San Onofre. Dar timpul dintre momentul acela și cel în care au dat buzna în apartamentul meu e prea scurt. Cred că Wydell minte. Presupun că Serviciul Secret s-a aflat acolo, alături de LAPD, pentru schimbul de focuri din Culver City.

– Continui să-i spui Charlie, a remarcat ea.

– Indiferent care i-ar fi numele, nu cred că profilul găsit îi aparține.

– Atunci hai să-l afișăm, a zis ea, să vedem dacă putem găsi ceva mai caracteristic, care ți-ar putea fi de folos.

Am urmat-o în camera de zi. A așezat un laptop pe genunchii mei și s-a aplecat asupra mea ca să navigheze printre fișiere. M-am întors s-o privesc în timp ce tasta. Fețele noastre s-au apropiat.

Documentul a apărut pe ecran cu un sunet de clopoțel, atrăgându-mi din nou atenția către ecran. Un raport zilnic al

poliției, completat cu fotografiile suspecților. Mike Milligan avea obrajii ciupiți de vărsat și ochi aspri.

Semăna foarte bine cu un terorist, dar nu avea nimic în comun cu Charlie.

CAPITOLUL 20

Întors în apartamentul meu, m-am așezat la distanță de ușa glisantă de sticlă și am studiat cartierul cu un binoclu cu infraroșu. Îl luasem de la un magazin de echipamente de supraveghere cu prețuri umflate, de pe Sunset, care se adresa petrecăreților de weekend și directorilor paranoici de case de discuri. Articolele pe care le vindea nu erau de prima mână, ca acelea aduse acasă de Frank, dar binoclul era mai bun decât vechitura comandată de Liffman prin poștă.

Nu mă urmărea nimeni. Sau, cel puțin, nimeni pe care să-l pot remarca. Acum, când aveam în spatele meu o ușă funcțională, cu două yale, am mutat foaia cu numere și banii din mașina de spălat vase în rucsacul lui Charlie. Pe urmă l-am depozitat cu totul sub masa din bucătărie, într-un borcan imens pentru paste făinoase pe care mi-l făcuse cadou Evelyn la ultimul Crăciun, înfășurat în hârtie cu steaua lui David.

M-am prăbușit pe salteaua mea sfâșiată, zdrobit de oboseală după o asemenea zi și după amenințarea pe care-o scosesem la suprafață agitându-mă. Capul lui Charlie – și cu siguranță dantura lui – explodaseră făcându-se zob, dar de pe pereții uzinei nucleare se putuse răzui material suficient pentru testele ADN. Reușiseră să schimbe sau să facă pierdute o serie de dovezi și să-l strecoare pe Milligan, un tip singuratic cu un cazier corespunzător, pe poziția tipului ucis. Oare-l

omorâseră și pe el? Sau fusese cel mai bun candidat, mort la timpul potrivit? Oricare ar fi fost adevărul, trebuia să mă întorc în mansarda lui Callie și să trec în revistă restul obiectelor rămase de la Frank, să văd dacă nu cumva alte fotografii sau documente îmi puteau spune câte ceva despre Charlie; aveam nevoie de numele adevărat al omului care mă vârâse în toată povestea asta.

Ca să-mi amuțesc gândurile, am deschis televizorul și am trecut de pe un canal pe altul. Degetul meu mare a încetat să mai apese butonul când l-am văzut pe Caruthers la *The Daily Show*, la o discuție amicală cu Jon Stewart. După o glumă cu NAMBLA[1], ocolită de Caruthers cu înțelepciune, Stewart și-a asumat rolul omului fără nici un viciu.

– De ce considerați că sunteți mai puțin susceptibil în privința grupărilor cu interese speciale?

Caruthers s-a foit pe scaun, aplecându-se înainte, și pe buze i-a încolțit un zâmbet.

– Poate că n-ați auzit, dar sunt obscen de bogat.

Până și Stewart a izbucnit în râs. După ce s-au stins aplauzele, a spus:

– După afirmațiile fostei dumneavoastră soții...

– Care din ele?

– Care fostă soție sau care declarație?

– N-am decât o singură fostă soție, în afara cazului în care June a fost ocupată în după-amiaza asta.

– Aceasta. Steward a ridicat în mână o carte al cărei titlu țipa pe supracopertă. Face o serie de afirmații noi, inclusiv faptul că, la una dintre primele dumneavoastră întâlniri, ați

[1] North American Man/Boy Love Association – asociație de pedofili și de homosexuali, care încearcă să obțină abolirea legii care încriminează relațiile sexualecu minorii. (n.tr.)

condus mașina sub influența unui tratament medicamentos. E adevărat?

– Absolut. M-am uitat și la filme porno, am fumat marijuana de două ori în facultate – și am inhalat fumul – am trișat la jocul de dame, am renunțat la o căsătorie și am furat un baton de ciocolată de la un chioșc cu ziare. Dacă e cineva de părere că, din aceste cauze, nu sunt potrivit pentru a trata cu o țară precum Coreea de Nord dotată cu armament nuclear, îl rog să nu mă voteze.

Am zâmbit în întuneric întrebându-mă ce avea să spună femeia cu ochelari cu rame de baga din stafful lui în privința remarcii despre filmele porno.

Apelând la zâmbetul său atotștiutor, Stewart a gesticulat, cerând publicului să facă liniște. S-a prefăcut că nu-i venea să creadă.

– Câți ani aveați când ați furat batonul de ciocolată?

Caruthers și-a pus degetele peste un genunchi.

– Cincizeci și cinci. A așteptat să se potolească râsetele, apoi a adăugat: Cred că aveam șapte. Sau opt. Tata mă ducea cu mașina la școală în drum spre serviciu și a oprit să ia ziarul de dimineață. Ajunseserăm la două străzi de școală când m-a surprins cu batonul de ciocolată, și a întors, m-a dus înapoi și m-a pus să-l înapoiez.

– Asta a fost înainte de Legea celor trei lovituri[1].

Caruthers a chicotit.

– Ei bine, oricum am tras o spaimă soră cu moartea. În dimineața aceea, tata avea o întâlnire cu – cred că era cu președintele companiei Sears Roebuck. Și a întârziat din cauza unui baton de ciocolată de zece cenți. Răspunderea pentru

[1] Lege care prevede suplimentarea pedepselor pentru persoanele care au mai fost condamnate de cel puțin trei ori pentru delicte grave. (n.tr.)

propriile fapte. Mi-a fost inoculată de la o vârstă fragedă. Caruthers a scuturat din cap. Chiar și acum mă mai cuprinde o sudoare rece ori de câte ori văd un Mr. Goodbar. Baton de ciocolată cu alune.

Am descoperit că Jasper Caruthers îmi plăcea mai mult decât aș fi vrut. În gândurile lui Frank ocupase cu certitudine un loc important. Era oare posibil să-l fi admirat într-o asemenea măsură încât să se fi lăsat atras, în folosul lui, în ceva dubios? Indiferent în ce ar fi intrat Frank și Charlie, nu părea să fi fost adecvat, ca să vorbesc în termeni prețioși, și nu părea să i se potrivească lui Frank. Sau cel puțin acelui Frank pe care-l cunoșteam eu.

De-atâta neliniște, a început să mi se facă rău, îmi simțeam pleoapele grele – eram complet epuizat. N-am mai putut să-mi țin ochii deschiși și, în cele din urmă, am renunțat, sperând să am parte de câteva ore de somn.

M-am trezit tresărind, mai speriat decât de obicei. Nu era obișnuita anxietate care-mi făcea inima să bată toba în piept, în ritualul de la orele mici, ci o senzație de pericol iminent. Aerul apăsa, răcoros și greu, peste fața mea lipicioasă de transpirație.

M-am rostogolit pe o parte și m-am uitat la ceas– 1.37 a.m.

Mi-am oprit mâna, care se întindea instinctiv către veioză. Peste obraji mi-a trecut ușor o adiere rece. Curent de aer.

M-am lăsat să alunec din pat pe podea, făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Din nou în pantalonii de pijama, cu bustul gol, am străbătut apartamentul în tăcere. Șase pași și un picior târșit până la fereastra din dormitor. Încuietoarea era în stare perfectă. O traversare din nouă pași, plus alți trei și jumătate în diagonală, până în baie – fereastra închisă, zăvorul de siguranță tras. M-am îndreptat spre camera de zi. Ambele yale ale ușii din față erau așa cum le lăsasem, cu

lanțul de siguranță în locașul lui. Am făcut un pas în lateral, către canapea, ajungând la ușa glisantă de sticlă și memoria mușchilor mi-a ghidat degetele către zăvorul mânerului.

Descuiat.

Mi-am coborât privirea către pârghia metalică ridicată în sus, ca și cum aș fi putut anula faptele care o aduseseră în poziția aceea. Am simțit ceva – un semn de viață – în întunericul din spatele meu. M-am întors, cu o presimțire de rău augur. Conturul unui bărbat, abia vizibil în beznă, sprijinit de masa din bucătărie. Observând că îl priveam, silueta s-a năpustit spre mine.

M-a îmbrâncit, aruncându-mă în perete. M-am lovit zdravăn, aproape pierzându-mi echilibrul. El deschisese deja ușa glisantă dintr-o smucitură și ieșise pe jumătate, dar l-am prins de bărbie. S-a răsucit spre mine, cu ușa scârțâind pe șine. Deși cornișa de deasupra umbrea balconul, jumătatea de jos a feței lui a trecut prin fâșia de lumină galbenă a felinarului de vizavi și, văzându-i-o, am înlemnit, șocat. N-a durat decât o secundă, dar lui i-a fost de-ajuns ca să mă lovească în piept cu piciorul.

Ochii mi s-a încețoșat și, în clipa următoare, n-am mai văzut decât covorul. Prin vârtejul de praf înălțat de obrazul meu, am zărit silueta întunecată sărind de pe balcon cu îndrăzneală și prinzându-se de stâlpul de telefon. Un mormăit în clipa impactului, cu membrele strângându-i-se pentru sprijin.

M-am ridicat ținându-mă de coaste, simțind dureros fiecare inspirație. Am ieșit pe balcon clătinându-mă, cu răsuflarea încă tăiată, și m-am uitat în jos la timp ca să-l văd rupând-o la fugă și apărându-mi fulgerător în fața ochilor la fiecare trecere pe sub un felinar. Pașii lui – tălpi de cauciuc clipocind pe

asfalt – se întorceau din adăposturile întunecoase ale mașinilor parcate scrâșnind în jumătăți de ecouri.

Îmi recăpătasem răsuflarea, dar continuam să simt că n-aveam aer. Nu din pricina durerii, care dispăruse, ci din cauză că gura mare, sălbatică, pe care o întrezărisem în banda de lumină îi aparținea lui Charlie.

CAPITOLUL 21

Era imposibil. Şi totuşi, gura aia nu putea fi confundată. Înainte de unda de şoc care mă izbise în centrala nucleară, lăsându-mă fără cunoştinţă, văzusem străfulgerarea exploziei capului lui Charlie. N-avea cum să scape nevătămat. Dar adevărul era că nu-l văzusem niciodată mort. Poate că nici măcar nu-i sărise capul în aer. Poate că amintirea îmi fusese implantată de lacheii guvernului. Poate că şocul mă aruncase într-un somn înşelător şi mă trezisem cu fragmente dintr-o poveste născocită de paranoia mea fortificată.

Oare visasem *totul?* Mi-am pipăit cu degetele mica rană din obraz. Unu la zero pentru realitate. Am pătruns în lumina puternică şi albă din baie şi mi-am spălat rana cu apă oxigenată, apoi mi-am inspectat pielea de pe piept şi de pe braţe. Încă mai avea o uşoară roşeaţă provocată de explozie.

Ceva mi se întâmplase. Ca şi lui Charlie. Dar ce anume?

Am măsurat cu pasul apartamentul claustrofobic, verificând şi reverificând încuietorile, încercând să mă decid în privinţa locului unde era sigur să stau. Mi-am dat seama că senzaţia de izolare provenea din faptul că-mi demontasem telefonul fix. Nici unul dintre prietenii mei n-avea cum să dea de mine şi n-aveam nicidecum dispoziţia necesară să-i sun pe toţi şi să le dau numărul unui celular foarte ieftin, pe care urma să-l arunc în curând.

La scurt timp după ora şapte dimineaţa, m-am hotărât să închiriez o cameră la motel sub un nume fals până ce reuşeam să-mi dau seama care trebuia să fie următoarea mea mişcare. Mi-am săltat pe umăr rucsacul plin cu bani şi am deschis dintr-o smucitură uşa din faţă, aproape urlându-mi surprinderea la vederea unui curier vesel de la DHL Express, care-mi întorcea privirea. Mi-a întins un plic căptuşit şi un clipboard electronic. Am semnat *Foghorn Leghorn*[1], cu litere migălite, indescifrabile şi l-am expediat, cu voioşia lui cu tot.

Am pus rucsacul la loc, apoi m-am străduit să dezlipesc clapeta adezivă a plicului căptuşit. În palmă mi-a alunecat un telefon Nokia. M-am holbat la el cu rotiţele minţii învârtindu-mi-se în gol, aşteptând o sinapsă.

Telefonul a sunat.

L-am aruncat şi a zburat, cu boltă, peste masa din bucătărie, ajungând în camera de zi. M-am ghemuit şi am aşteptat. Nici o explozie, doar alte trei ţârâituri, amestecându-se cu zăngăniturile de pe linoleum. Probabil că aşteptau să-mi audă vocea înainte de a apăsa pe butonul roşu. A început să sune iarăşi, strident şi enervant. S-a oprit abia după o vreme, care mi s-a părut o eternitate. M-am îndreptat fără zgomot spre uşa glisantă şi am împins într-o parte, cu încheietura degetului, una dintre jaluzelele verticale. Nici o berlină neagră, nici un elicopter planând ameninţător, nici un lunetist trădat de sclipirea lentilei pe acoperişul de vizavi.

Am înşfăcat şurubelniţa de lângă telefonul fix dezmembrat, apoi am înconjurat cu prudenţă masa din bucătărie şi m-am ui t la mobilul Nokia, adunându-mi curajul pentru cei cinci paşi care mă despărţeau de el. În cele din urmă l-am ridicat.

[1] Personaj de desene animate (n.tr.)

A început să-mi sune în mână, dând un imbold pulsului meu accelerat, și l-am lăsat să cadă în timp ce mă retrăgeam împleticindu-mă și împiedicându-mă de cutia cu cereale. Prin V-ul format de picioarele mele desculțe, m-am uitat la mobilul care zăngănea cu furie până când s-a oprit. Pe urmă m-am dezlănțuit asupra lui, folosindu-mă de vârful șurubelniței Phillips ca să-i sparg carcasa ieftină, de plastic. Am scotocit print măruntaiele lui electronice și în locașul bateriei, dar n-am găsit nimic care să semene a exploziv C-4. Firele se desprinseseră de plăcuța cu circuite, și m-am uitat demoralizat la telefonul distrus. Se părea că tocmai îmi dezmembrasem cea mai bună ocazie de a afla ce dracu' se petrecea.

Pe pachet erau tipărite numele și adresa mea, dar informațiile despre expeditor rămăseseră necompletate. Nici un număr de cont. Firma se lăuda, pe plic, cu livrarea în aceeași zi. Am sunat la DHL de pe celularul meu și, după o așteptare costisitoare, am aflat că pachetul fusese lăsat la Mailboxes N More, pe Lincoln Boulevard, la prima oră a dimineții. Când am ajuns la magazin, proprietarul a fost indignat fiindcă presupuneam că afacerile lui merg atât de prost încât să-și poată aduce aminte de un client oarecare. Factura dovedea, firește, că plata se făcuse cu bani gheață.

Magazinul se afla la câțiva kilometri distanță de apartamentul meu. Expeditorul știuse să mă sune pe Nokia imediat după livrare, ceea ce însemna că stătea la pândă.

Am ieșit cu telefonul eviscerat afară și l-am pus pe peluza pătrată din fața apartamentului meu, în apropiere de bordură, ca să-l pot vedea de la fereastra dormitorului. Apoi mi-am stabilit tabăra, cu o ceașcă de cafea instant și cu binoclul, lângă jaluzelele verticale. Cu obiectivul îndreptat către exterior printr-o fâșie de lumină, am stat pe scaun până când mi-a

amorțit fundul. Ferestrele de vizavi, mașinile parcate, trecătorii – nimic nu părea ieșit din comun. Un câine a adulmecat carcasa telefonului și a găsit că nu merita să-i acorde interes. Un skateboarder s-a oprit să studieze firele încâlcite înainte de a-și continua drumul. Pe la ora unu, vezica mea ajunsese în punctul de explozie și cafeina îmi iritase stomacul. În cele din urmă, în fața clădirii s-a oprit un camion mare, alb, și șoferul a coborât și a luat-o agale pe alee. În inima clădirii, liftul a început să zumzăie.

Câteva clipe mai târziu, am auzit soneria. M-am ridicat recunoscător, cu dureri de șale și genunchi. Același curier mi-a adresat același zâmbet și mi-a întins același plic căptușit. Am semnat *Pepé Le Pew*[1] și i-am mulțumit.

Din pachet a alunecat un Nokia transparent, un model pentru copii, proiectat astfel încât să-și dezvăluie măruntaiele electronice. Am simțit că fusesem înțeles.

A sunat peste câteva secunde și am apăsat pe butonul verde.

– Alo?

O voce morocănoasă, pe care n-am recunoscut-o, a spus:

– Am ceva ce-ți dorești. Hotelul Hyatt, pe Sunset, West Hollywood. La mezanin. Să apari acolo la șapte. Singur. Nu veni mai devreme. Nu spune nimănui că vii. Te supraveghez. E nevoie să-ți repet vreuna dintre informațiile astea?

– Nu. Tu m-ai fotografiat...?

– La ora șapte.

Legătura s-a întrerupt.

[1] Alt personaj de desene animate (n.tr.)

CAPITOLUL 22

Emily mi-a deschis uşa şi s-a încruntat la mine.

– Noi am făcut deja o donaţie.

– Callie e acasă? am întrebat-o.

Ea mi-a arătat plăcuţa de bronz prinsă cu şuruburi de perete.

– Nu primim vânzători ambulanţi.

– Unde e Callie?

– Îmi pare rău, săptămâna asta am avut parte de suficientă dramă.

Sub privirea mea insistentă, şi-a ferit în sfârşit ochii, scrâşnind din maxilare.

– E la lucru.

Am fost surprins.

– Unde lucrează?

– La Gallery.

– Tu de ce eşti acasă?

– Zi de întrunire. Conştientizarea pericolului reprezentat de droguri. Ne învaţă „să spunem pur şi simplu nu". Eu m-am perfecţionat în privinţa asta, aşa că m-am gândit să o sar.

– Trebuie să iau ceva din pod, atâta tot.

Şi-a întins braţele ca şi cum s-ar fi pregătit să interpreteze o arie. Puloverul ei maro, mâncat de molii, avea mâneci lăbărţate, care-i transformau braţele în aripi. Şi-a pregătit instrumentul dregându-şi glasul.

–*Nu.* Un zâmbet prefăcut. Ţi-am spus.

– De ce nu?

– Tata a zis să nu te primesc înăuntru dacă te întorci.

– Uite ce e, nu trebuie decât să mă uit încă o dată în cutiile din pod. Pe urmă te las în pace.

– O ofertă tentantă.

S-a gândit o clipă, apoi mi-a făcut semn să intru.

Am urmat-o în susul scărilor.

– Cum era când fugeai întruna? m-a întrebat, peste umăr.

– Am fost într-o situaţie stranie.

– Totuşi. Sună dumnezeieşte.

– „Dumnezeieşte." Douăsprezece litere în diagonală, douăsprezece puncte.

Mi-a adresat un zâmbet de cunoscător.

– *Şaptesprezece.* Sau şaizeci şi şapte cu bonusul bingo, plus alte puncte dacă treci prin cel puţin unul dintre pătrăţelele cu premii.

– Capitulez.

Mi-am ridicat mâinile, cedând punctul, setul şi meciul. Pe urmă am întrebat-o:

– E chiar atât de rău? Să locuieşti aici?

– Îmi plăcea vechea mea şcoală. Vechii mei prieteni. Fosta noastră casă. Doar eu şi tata. Mama ta e un pachet de nervi când e vorba de curăţat masa şi alte chestii. Şi sunt atât de... *scabroşi* împreună. Numai pupături şi tot restul. Cine-şi doreşte să vadă aşa ceva?

Eu nu.

Am ajuns pe culoarul de la etaj şi Emily a arătat către chepeng, apoi a dispărut în camera ei. Am avut nevoie de o clipă ca să mă adun; încă mai eram nervos după schimbul de celulare. Apelantul Misterios îmi trimisese al doilea Nokia

dintr-un alt loc şi plătise din nou cu bani gheaţă. Nici în magazinul acela nu-şi aducea nimeni aminte de el. Ambele telefoane Nokia aveau cartele preplătite, iar persoana care le cumpărase era imposibil de depistat. Indiferent cine o fi fost, cel cu care mă confruntam cunoştea foarte bine paşii acelui dans aparte.

M-am urcat în pod şi mi-am îngustat ochii în lumina sărăcăcioasă, la început nefiind sigur pe ei. Cutiile cu lucrurile lui Frank dispăruseră. Am inspectat locul, ca să văd dacă nu fuseseră cumva mutate în spatele vreunei grinzi sau în partea opusă instalaţiei de aer condiţionat. Uluit, am continuat să mă uit în jur, ca şi cum cutiile s-ar fi putut materializa. Cine naiba se foia prin întuneric, ca un tehnician de scenă în pauza dintre acte, lăsând fotografii denunţătoare, transmiţând mesaje criptice prin telefoane aduse de curieri, furând cutii din poduri? Acceptând în cele din urmă realitatea, am coborât şi am bătut la uşa lui Emily.

– Ce e?

– Pot să intru?

– Aşa cred.

Am deschis uşa. Stătea întinsă pe burtă, cu spatele spre mine, jucând *Space Invaders* cu unul dintre acele joystick-uri noi, în care se ascund o mie de jocuri retro.

– Ştii ce s-a întâmplat cu cutiile de carton din pod?

– Da, am pus emiţătoare Lojak pe toate vechiturile mamei tale. Deschid imediat ecranul GPS şi le găsim în timp util.

– E vorba de ceva important, am spus.

Ea m-a ignorat, aşa că am traversat încăperea şi i-am scos joystick-ul din priză.

– Eşti un nemernic.

Părea cu adevărat rănită. Privirea ei era sfâşietoare – îi înşelasem încrederea, după ce-mi făcuse o favoare lăsându-mă să intru. Şi eu fusesem în situaţia ei. Cum ştiuse Frank să mă manipuleze întotdeauna?

– Ascultă, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta. Ştiu că e greu să fii dezrădăcinat astfel...

– Nu *ştii* nimic. Scuteşte-mă de bunăvoinţa ta.

– Em, trebuie să aflu dacă a venit cineva să ia cutiile alea. Nu e un joc. Poate fi periculos. Pentru tine, pentru tatăl tău, pentru Callie.

Mi-a studiat faţa vreme îndelungată, nehotărâtă dacă să mă creadă sau nu. Pe urmă a spus:

– Nu ştiu nimic despre nici o cutie. Jur. Dacă au dispărut, s-ar putea să fi intrat cineva în dimineaţa asta şi să le fi luat, în timp ce eu eram la şcoală, iar tata şi Callie la lucru.

– Vreau să încui toate uşile şi toate ferestrele după ce plec eu, OK? O să mă uit la nişte chestii şi-o să mă întorc diseară, să vorbesc cu tatăl tău şi cu Callie.

S-a ridicat în capul oaselor, cu picioarele încrucişate, trăgându-şi nervoasă în jos marginea puloverului, cu ambele mâinile.

– OK.

– Promite-mi c-o să încui peste tot. O să-ţi dau numărul meu de celular...

– Am numărul de celular al tatei. Şi el e poliţist. Spre deosebire de tine.

M-a urmat la parter şi a închis uşa în spatele meu. Am rămas pe treapta din faţă, aşteptând s-aud pocnetul metalic. Am mai zăbovit o vreme. Când făceam primul pas către sonerie, Emily a strigat:

– Am glumit!

Şi a încuiat uşa.

Așa-zisul meu curs de arte marțiale, predat pe rogojini albastre-lipicioase, în subsolul sălii unde făceam gimnastică, a ajuns în sfârșit la aruncările aikido, partea mea preferată din întreaga ședință. Îmi place aikido fiindcă nu pune accentul pe loviturile cu pumnii și cu picioarele, pe ofensiva grosolană. Te învață în schimb cum să folosești energia și inerția adversarilor împotriva lor. Pasul grăbit în lateral, articulația blocată, smucitura și aruncarea care-ți trântesc adversarul dezechilibrat. Aveam îndemânarea și reflexele necesare pentru așa ceva. În noaptea precedentă nu-mi fuseseră de nici un folos.

Pe urmă am alergat pe banda rulantă, cu speranța că bătăile puternice ale inimii aveau să-mi limpezească gândurile, să separe grăunțele de aur de nămol. Dar necazurile mă urmăreau până și acolo, izvorând din televizorul montat pe perete. Informațiile greșit ortografiate rulate din când în când pe benzile suprapuse peste imagine anunțau modificările sondajelor. Președintele Bilton încă mai era în urmă, dar micșora decalajul. Candidatul la funcția de vicepreședinte, Ted Appleton, un reprezentant al fermierilor din Pennsylvania, era sârguincios și aproape la fel de curtenitor ca Bilton. Și avea aceleași abilități de băiat bun – divagația, chicotelile concediatoare, falsa implicare – care îi oboseau pe alegătorii copleșiți, făcându-i să li se supună, precum fetele asediate la întâlnirea cu un bărbat matur, care nu mai găsesc scuze ca să nu-și ofere favorurile sexuale. Uitându-mă la Bilton și la Appleton, care-și fluturau mâinile către tribunele pline din vestul Virginiei, am fost izbit de complezența periculoasă a campaniei lor calculate și a intrării în rolurile celor care știu mai bine cum să acționeze. Chiar și din punctul meu apatic de vedere, energia lui Caruthers părea să fie un antidot.

Mi-am făcut duș și m-am îmbrăcat în fața dulapului meu, ignorându-i pe indivizii care se foiau dezbrăcați de colo-colo,

închipuindu-şi că, fiind cu toţii oameni în toată firea, nimeni nu le acorda vreo atenţie.

În parcarea de pe acoperiş, mi-am descuiat maşina şi m-am urcat la volan. Înainte de a apuca să bag cheia în contact, portiera pasagerului s-a deschis şi pe locul de lângă mine s-a strecurat Wydell. Ţinea pe genunchi un blocnotes pe care scrisese: „Nu vorbi. În maşina ta e un microfon".

– Presupun, a spus, că te întrebi de ce se oboseşte un agent special coordonator să-ţi facă o vizită.

M-am holbat la el şi a gesticulat cu nervozitate.

– Mă întreb de ce mă hărţuieşti, am spus.

Pe blocnotes am scris: „Cine?"

A dat din cap aprobator şi a vorbit în timp de scria:

– Acum trei nopţi ne-ai făcut o favoare şi aş vrea să te răsplătesc înainte de a afla cum se joacă hardball.

A înclinat blocnotesul către mine.

„L-am instalat în dimineaţa asta."

– Am jucat hardball. Eram dat ca exemplu.

„Atunci de ce mă avertizezi?"

S-a oprit din scris şi şi-a frecat nasul deasupra locului unde i se strâmba spre stânga, lăsând să se vadă un buton de aur la manşetă.

„Problemă. Cârtiţă în departament."

– Ai trecut doar ca să mă manipulezi sau ai ceva util de spus?

L-am încercuit pe „Cine?" de două ori, apăsat.

– Ni s-a atras atenţia că ai început să cercetezi diverse lucruri legate de incidentul de la San Onofre. E adevărat?

„Nu ştiu. Mistificări majore în informaţii. Răspunsuri în curând."

– Nu şi în ultima vreme. Credeam că băieţii de la spionaj înţeleg corect faptele.

„Cârtiţă în folosul cui?"

– Pentru un tip dezinteresat, deschizi mult prea multe uşi vechi.

„Nu sunt sigur."

– Presupun că momentul când ajungi la un pas de a muri într-o explozie nucleară poate servi drept semnal de alarmă. Reevaluez o serie de lucruri.

„Tot Serviciul e compromis?"

– Nu faci săpături acolo unde n-ar trebui?

„Departamentul nuclear."

– Nu s-ar spune că asta e treaba ta, dar răspunsul e nu.

„Sever e suspect?"

– Ţine-o tot aşa.

„Nu pot să te protejez. Nu te amesteca."

Şi-a îndesat blocnotesul sub braţ şi a coborât trântind portiera. L-am privit îndepărtându-se până când a dispărut în umbra copertinei.

CAPITOLUL 23

După ce am rezistat în traficul de pe Sunset Boulevard vreme de patruzeci de minute care mi-au măcinat nervii, am oprit în fața hotelului Hyatt aproape la șapte fix. Am lăsat parcarea mașinii în grija unui valet și mi-am clătit ochii cu întinderea elegantă a Sunset Strip[1]. Alături, lumea se așezase deja la rând la intrarea în clubul Comedy Store, iar vizavi, în Sky-Bar, se legănau femei zvelte, în rochii cu bretele și pantofi cu tocuri joase, râzând în celulare prea mici ca să se poată vedea.

După gimnastică, mă întorsesem la magazinul de echipamente de supraveghere și-mi cumpărasem un magnetometru portabil, deși ritmul în care se mărea trusa de unelte de paranoic mă cam îngrijora. Pe o alee de lângă blocul meu, îl folosisem ca să-mi inspectez camioneta așa cum îl văzusem pe Frank făcând-o de atât de multe ori și găsisem emițătorul digital asupra căruia mă avertizase Wydell încastrat în oglinda retrovizoare. Apoi îl fixasem cu bandă adezivă sub aripa mașinii unui vecin care mi se plângea ori de câte ori se întâmpla să ni se amestece corespondența.

Hotelul Hyatt fusese decorat provocator, ca să fie pe potriva împrejurimilor sale hipster. Am străbătut în grabă holul lucios și am urcat pe treptele largi către mezanin. Simțeam

[1] Porțiunea din Sunset Boulevard care trece prin WestHollywood. (n.tr.)

încordarea crescând în mine, furnicându-mi pielea. M-am repezit la toaletă şi mi-am aruncat apă pe faţă. Un indicator de lângă suportul cu prosoape de hârtie îi îndemna pe muncitori să se şteargă pe mâini. Era scris numai în spaniolă. Mi s-a părut necuviincios.

La marginea din dreapta a mezaninului, un şevalet susţinea o reclamă lucioasă: OPAC, O EXPERIENŢĂ GASTRONOMICĂ UNICĂ. Câteva cupluri în haine elegante discutau cu nervozitate pe canapele moderne, dar nimeni nu părea să mă aştepte pe mine. Holul de dincolo de ei era decorat cu fotografii artistice, alb-negru, ale peisajelor din L.A.

M-am apropiat de podium. Pe un anunţ plasat lângă o tavă de inox scria caligrafic: „Vă rugăm să vă lăsaţi telefoanele celulare şi pagerele aici", şi o serie de clienţi făceau asta. Un bărbat frumos, cu barbişon blond, şi-a ridicat privirea din registrul cu rezervări.

– Salut. Mă numesc Nick Horrigan. Nu sunt sigur...

– Da, vă aşteptam. Un accent aspru, probabil elveţian sau nemţesc. Jocelyn o să vă călăuzească la masa dumneavoastră.

– Să mă călăuzească?

O negresă bondoacă s-a îndreptat spre noi, atingând uşor peretele cu mâna şi zâmbind ceva cam prea larg. Când s-a apropiat, i-am văzut privirea goală şi mi-am dat seama că era oarbă. Şeful de sală mi-a luat mâna şi mi-a unit-o cu a ei cu un gest straniu, de ceremonie New Age. Jocelyn mi-a tras mâna în susul braţului ei, până ce a ajuns să i se odihnească pe umăr, mi-a întors spatele, călăuzindu-mă, şi a spus:

– Cum vă simţiţi în seara asta, domnule?

– Nedumerit.

Am trecut dincolo de colţ şi am pătruns, cu o mişcare grăbită, dincolo de o draperie grea, de catifea, ajungând pe un

coridor îngust, neluminat, mărginit de mai multe draperii ce se prelungeau până la tavanul înalt. Catifeaua din spatele nostru a revenit la locul ei cu un foșnet, lăsându-ne într-o beznă deplină.

Nici o ieșire vizibilă, nici un traseu simplu de evadare. Cel mai cumplit dintre coșmarurile mele.

M-au trecut apele, m-am întrebat dacă să mă retrag. Jocelyn n-a observat nimic, firește. Din ce în ce mai îngrijorat cu fiecare pas, am urmat-o dincolo de o altă draperie, în ceea ce părea a fi un spațiu mai larg. Simțurile mele ascuțite au deslușit chicoteli firave, inele lovindu-se de pahare cu vin, miros de carne friptă.

Nimerisem într-un experiment gastronomic conceptual, o tendință întotdeauna la modă în Los Angeles. Rahatul pe care-l născoceau ca să justifice cocteilurile de douăzeci de dolari – podele înlocuite de acvarii, baruri cu shoshu infuzat cu fructe, scorpioni cu pâine prăjită serviți, cât vezi cu ochii, pe pistele particulare ale aeroportului Santa Monica. Și acum bezna. Acolo ai fi putut să spinteci gâtul cuiva deasupra unui pahar cu Syrah fără să tulburi atmosfera.

M-am oprit.

– O să merite, mi-a spus ea, înțelegându-mi greșit ezitarea și trăgându-mă cu delicatețe mai departe. Au preluat ideea din Elveția. Spun că n-o să vă vină să credeți ce le face papilelor dumneavoastră gustative.

Ne-am continuat drumul, târându-ne picioarele pe lângă mese invizibile.

– Acum, dacă aveți nevoie de ceva, strigați-mă. Jocelyn, da? De exemplu, dacă vreți să mergeți la toaletă. Dați-mi mâna. Poftiți, aici. Asta e muchia mesei dumneavoastră. Asta e scaunul. O să găsiți un pahar în dreapta – ați dat de el? Pâine și salată în fața dumneavoastră. Unt în farfurie.

Şi a plecat.

O masă mică. Pentru două persoane. M-am holbat în întuneric, pipăind tacâmurile. N-aş fi fost în stare să văd ţeava unei arme aflate la câţiva centimetri de nasul meu. O adiere de aer condiţionat. Clinchet de sticlă spartă. În spatele meu, un bărbat a râs zgomotos, spunând:

– Tocmai mi-am întins unt pe degetul mare.

Am încercat să citesc aerul. În faţa mea stătea cineva.

Am auzit bâzâitul unor ochelari de noapte autofocalizându-se şi mi-a stat inima. Cineva mă studia în timp ce eu eram orb, ceea ce mi-a sporit disconfortul. Am simţit o nevoie bizară de a-mi acoperi faţa, în schimb mi-am adunat puterile – ca să fac faţă privirii lui, unui glonţ, unui pumn în nas.

– N-ai de ce să te îngrijorezi, a spus. N-o să-ţi fac nici un rău.

Am încercat să apreciez vocea. Puternică, dar nervoasă. A cuiva mai în vârstă decât mine, dar nu cu mult. Înainte de a avea timp să mă întreb de ce era nervos, a spus:

– Gustă, te rog. E într-adevăr uluitor.

Mirosurile din jurul meu erau extrem de distincte; fireşte, doar nu mâncasem nimic toată ziua. Am rupt o bucată de chiflă. Pufoasă, caldă, cu aromă de anason. Absolut incredibilă.

– OK, am spus. Evident că n-o să mă obosesc să te întreb cine eşti. Dar cum să-ţi spun?

– Gâtlej Scurt. A chicotit. Spune-mi Vocea din Beznă.

– Ei, Voce, îţi place să-ţi ţii comesenii sub control.

Am auzit un pocnet, după care el a pus ceva pe masă.

– Generator de zgomot roz, am încercat să ghicesc. Crezi că am un microfon.

– Tu, masa, pereţii.

– Pereţii?

Am luat niște salată cu furculița. Când mi-am adus-o la gură, era goală. Mi-am folosit degetele, ceea ce a făcut, cumva, ca totul să capete gust mai bun. Frunze tinere de spanac cu felii de pară și cu un soi de brânză albastră. M-am străduit să culeg o nucă prăjită de pe fundul farfuriei.

– Beton vorbitor, a spus el. Când vorbim, generăm unde care ricoșează de pereți. Rușii au descoperit cum să înglobeze cristale în beton, cristale care oscilează în funcție de amplitudinea undelor și trimit semnalul la o distanță de sută cincizeci de metri. E o chestie reală, au pus-o în ambasadele Statelor Unite din Moscova și din Bruxelles, când au turnat pereții. Oricine poate asculta ce vorbește altcineva. Oricând.

Cineva și-a târât picioarele pe lângă noi. Am auzit din nou bâzâitul și pe urmă Voce a spus:

– O să mănânce repede.

– O să le-aduc de îndată ce sunt gata, a zis Jocelyn. S-a aplecat asupra mea. Ați terminat deja salata? Bine, atunci. O să întind mâna peste umărul dumneavoastră drept. Așa. Acum așteptați puțin.

S-a retras și s-a-ntors peste câteva clipe.

– Sosește o farfurie fierbinte. OK, acum.

Cumva, miraculos, ne-a umplut paharele cu apă.

Mirosul fierbinte de friptură mi s-a înălțat către față. Am pipăit cu mâna în jurul farfuriei. Vârfurile degetelor mi-au dat de înțeles că mușchiul file era înfășurat în ceva. Poate în pancetta. Am tăiat cu cuțitul, apoi am rupt cu degetele, mi-am strecurat o bucată printre buze. După antrenament, eram mort de foame. În timp ce mestecam, mi-am dat seama că, dacă nu mi-ar fi trecut spaima, n-aș fi fost în stare să mănânc. În ciuda decorului de rău augur, vocea nu părea amenințătoare. Doar fermă și concisă.

– Am nevoie de banii mei, a spus.

– Parcă ziceai că ai ceva pe care-l vreau *eu.*

– Ai primit numai o parte.

– O parte din ce? am întrebat.

– Din ceea ce voia el să-ți dea.

– Charlie?

– Deci îi știi numele.

– Numai numele mic, am spus. Care e numele de familie?

Mi-am dus instinctiv vârfurile degetelor la adâncitura rămasă în obraz după explozie. Dându-mi seama că Voce putea să mă vadă, mi-am coborât mâna.

– Asta n-are importanță, a zis el.

– Ce are importanță?

– Ai găsit căsuța poștală?

M-am oprit cu îmbucătura nemestecată.

– Da. Am primit bonul de la atelierul foto. Când mi-ai dat de urmă?

– Știam în ce casă se ascundea Charlie. Te-am așteptat acolo. Era, logic, primul loc unde-ar fi căutat cineva. După ce te-am urmărit o vreme, am decis că aveai nevoie de ajutorul meu.

– Dar nu știai unde-și ascunsese Charlie banii. M-ai văzut plecând de la el cu rucsacul. De-asta ai intrat azi-noapte în apartamentul meu. Ca să iei banii ăia.

– Banii *mei,* a subliniat el.

– Tu ești cel care l-a plătit?

– A făcut rost de ei pentru mine.

– Așadar, tu ai fost la mine azi-noapte.

– N-am vrut să te rănesc, a spus el.

– Nu m-ai rănit. M-ai călcat doar pe nervi.

– Am vrut să te ajut. Ai găsit în căsuța poștală ceea ce căutai?

– Tu nu te-ai uitat?

– N-aveam cheia, a răspuns el.

– De ce nu mi-ai cerut-o?

– Nu vreau cheia. Vreau banii.

– Da, am spus. Am deschis căsuța poștală. Înăuntru nu era decât...

– *Nu-mi spune.*

Conversația din jurul nostru încetase, apoi a reînceput treptat. După o vreme, Voce a spus, cu glas scăzut:

– Indiferent ce-ar veni odată cu cheia aia, nu-l vreau.

Am împins farfuria deoparte și m-am lăsat pe spătarul scaunului.

Jocelyn era din nou în apropiere.

– Cum vă descurcați aici?

– Bine, mulțumesc.

A curățat masa și mi-a lăsat o altă farfurie. Am stat cu brațele încrucișate câteva clipe, până când curiozitatea a devenit mai puternică decât mine. Mi-am vârât degetele în farfurie, le-am lins. Profiterol de ciocolată. Pe margine era ceva umed și tare. L-am pescuit din sos. Explozie de fragi. Trebuia s-o aduc pe Induma acolo într-o zi. Dacă mi se ivea ocazia. După despărțirea noastră, planificasem, în gând, atât de multe întâlniri. Toate acele fantezii elaborate despre împăcare, niciodată transpuse în realitate. Mi se întâmpla rareori să ajung pentru prima oară într-un restaurant, într-o grădină, într-un cinematograf de artă fără să mă gândesc cum ar fi fost să mergem în acel loc împreună.

Îl auzeam pe Voce respirând, ceea ce mi-a reamintit de situația în care mă aflam.

– O să cooperez, am spus. Ce altceva voia Charlie să-mi dea?

– Ai primit o cheie. Mai e una.

– O altă cheie. OK. Mi-am pus furios mâinile pe masă. Ia-ți gândul de la chei și de la bani până când nu aflu cum ai intrat în povestea asta.

– L-am cunoscut pe Charlie.

– Cum l-ai cunoscut? Ai încercat să-l ucizi? Ești fratele lui geamăn? Sau ce?

– Datorez ceva memoriei lui. Știi ce înseamnă să-i fii dator cuiva? După ce-a murit?

Glasul îi tremura de emoție, deși foarte ușor.

Zgomotul surd din jurul nostru a părut să se amplifice până ce i-am putut distinge fiecare element.

– Ești fiul lui, am spus.

– Nu ești chiar atât de deștept cum te crezi.

– Ei, asta-i o veste proastă, am spus, fiindcă nu mă consider deosebit de inteligent.

– Charlie îl respecta extrem de mult pe Caruthers, a zis Voce. Intenționa să încerce să-l ajute. Mi-a spus că avea ceva care-i trebuia lui Caruthers pentru campania electorală.

Care-i trebuia lui Caruthers. La auzul numelui, am simțit un gol în stomac.

Voce a continuat:

– Singura vină a lui Charlie a fost...

– Care?

Îi auzeam unghiile lovindu-se de pielea capului, pe care și-o scărpina cu nervozitate.

– A crezut că poate obține bani pentru asta, a răspuns.

– Probabil două sute de mii de dolari.

– Sau poate patru. Jumătate înainte. Jumătate după. Dar n-a mai existat nici un după.

– Bani extorcați, am zis.

– Presupun că unii ar putea fi de părerea asta.

– Prin urmare, Caruthers i-a dat o parte din bani, apoi a trecut la represalii.

– Nu știu cine a plătit, a subliniat Voce. Nu știu ce s-a întâmplat. Dar banii s-au livrat. Și apoi a fost ucis.

Suna ca și cum ar fi aflat o versiune a faptelor de la Charlie, dar era corectă? Voce spusese că nu voia ceea ce venea odată cu cheia; fusese ținut în afara părții dure, motiv pentru care era dificil să descifreze realitatea prin supoziții. Dar tot ce-mi spusese ducea la Caruthers. Ceea ce ducea apoi către Frank.

Mi-am împins farfuria într-o parte. Aveam gura uscată.

– În ce fel era Frank Durant amestecat în toate acestea? am întrebat.

– Frank Durant? Să fiu al naibii dacă știu. Nu știu decât că el și Charlie se cunoșteau de pe vremuri. Erau prieteni la bine și la rău.

Alegerea cuvintelor nu părea întâmplătoare. În lumina ochelarilor de noapte, m-am străduit să-mi păstrez figura impasibilă, dar am făcut-o cu mare efort.

Din fericire, Voce n-a părut să observe. El a continuat:

– Charlie a făcut asta pentru mine, dar s-a ajuns la mai mult decât atât. A vrut să procedeze așa cum era corect. Voia ca indiferent ce avea de realizat să fie făcut public.

– Dar conștiința lui a intrat în acțiune numai după ce l-au tras pe sfoară oamenii lui Caruthers, am spus, sardonic.

Din întuneric n-a venit nici un răspuns.

– Iar tu nu vrei să mergi până la capăt, am adăugat.

– Nu pot. Nu pot să ies la lumină. În momentul ăsta n-aş fi în siguranţă. Toate acestea.. Totul e din vina mea.

– De ce sunt interesaţi de tine?

Din nou nici un răspuns. Am continuat:

– Aşadar, ai cealaltă parte.

– Nu. Doar cealaltă cheie. Mai e încă o căsuţă poştală, încă un obiect. Le ţinea separat. Pentru mai multă siguranţă. Dar nu te poţi asigura împotriva acestor oameni.

– Cum obţin cheia?

– Facem schimb, a zis el. Banii contra cheie.

– Când?

– Curând. A trebuit să văd mai întâi dacă pot avea încredere în tine.

– Şi poţi?

– Da.

– Cum poţi fi găsit?

– Nu pot fi găsit.

Jocelyn s-a întors.

– Presupun c-aţi terminat desertul.

Am aşteptat cu răbdare cât a curăţat masa, fredonând încetişor.

– Mă întorc într-un minut cu nişte cafea.

Am aşteptat să i se stingă zgomotul paşilor, apoi am întrebat:

– Şi cum facem asta? Voce? *Voce?*

Dar eram singur, vorbeam cu întunericul.

CAPITOLUL 24

Proptindu-mă vlăguit de peretele liftului, am trecut în revistă ambiguitățile și jumătățile de răspunsuri pe care le obținusem de la Voce. Pentru fiecare întrebare pe care-o ștergeam de pe listă, apăreau alte patru. După ce fusesem călăuzit de Jocelyn afară din întuneric, întrebasem personalul ce știa despre comeseanul meu misterios. Bineînțeles că nimeni nu văzuse nimic – chelnerii orbi aveau o scuză – dar barbișonul șefului de sală se strâmbase într-un zâmbet de cunoscător, dând de înțeles că făcea uz de discreția sa elvețiană.

Ușile s-au deschis cu un clinchet și am ieșit pe coridor. Kim Kendall se sprijinea de cadrul ușii mele, cu umerii lipiți de lemn, cu trupul ca un arc între ei. Cozile groase, hippy, i s-au zvârcolit pe umeri când și-a răsucit capul ca să mă cuprindă cu privirea. Reliefate pe fața îngustă, buzele pline i s-au încordat, apoi a început să vorbească.

– Soția lui o s-o lase baltă. Soția vagabondului. A lui Wendell Alton. Cum îi spui tu?

Am mers către ea.

– Homer.

– Homer, așa e. M-am gândit că vrei să știi. Adică, Nick, păreai atât de îngrijorat din cauza tipului.

– De unde știi cum mă cheamă?

– Lucrez pentru un detectiv particular, ai uitat? Doar nu credeai că te spionez, asociindu-te cu mica pomană pe care ţi-o faci pentru Homer, fără să-i dau chipului tău un nume.

Am vârât cheia în broască.

– Nu e pomană.

Mi-a pus mâna pe braţ.

– Ce-ar fi să taci şi să te simţi flatat fiindcă m-am întors?

S-a dezlipit de perete şi m-a sărutat pe obraz, luându-mă prin surprindere. Atingerea buzelor ei era exact atât de plăcută cum mi-o imaginasem. Efectul sporea mulţumită senzaţiei de uşurare – uşurarea de a mi se întâmpla din nou ceva obişnuit, după ce hăituisem fantome, primisem telefoane de la preşedinte, fusesem chemat la întâlniri în beznă.

– Ce trebuie să facă o fată ca s-o inviţi înăuntru?

Am descuiat pe bâjbâite şi am intrat. Ea s-a uitat în jur.

– Ce dracu' s-a întâmplat aici?

– Diavolul tasmanian.

S-a dus drept în dormitor şi s-a lăsat să cadă pe saltea, sprijinindu-şi capul pe pumni şi uitându-se la mine. Betelia pantalonilor îi alunecase sub un şold palid şi îi vedeam partea laterală a lenjeriei intime.

– Ţi-am adus ceva, a spus.

Şi-a dus mâna la buzunar şi a scos un lănţişor din şnur negru. Maimuţele care nu percep răul, sculptate din lemn de merişor, alcătuiau un mic pandantiv rotund.

– L-am văzut la Melrose şi mi s-a părut că e un dar potrivit. Fiindcă nu m-ai turnat.

L-am lăsat să-mi atârne de mână.

– E excelent. Mulţumesc.

– Să vedem cum îţi stă.

Mi l-a trecut peste cap. Priviți de aproape, ochii ei verzi, translucizi aveau sclipiri portocalii.

– Să mă uit în oglindă.

M-am ridicat, am intrat în baie și am închis ușa. Pandantivul avea o lipitură de-a lungul muchiei, fața sculptată fiind atașată de partea din spate. Am luat un spray cu pastă de bărbierit de lângă duș și am pus pandantivul pe marginea policioarei. Am întins mâna după capacul ridicat al scaunului de WC și l-am trântit brusc, exact în clipa în care am pocnit cele trei maimuțe cu tubul de spray. Am scotocit printre bucățile de lemn și am zărit micul microfon argintiu, cât o jumătate de pastilă de tylenol, lipit în locaș.

– Arată într-adevăr bine! am strigat.

Mi-am strecurat așchiile de lemn în buzunar și am ieșit în grabă, trecând ca vântul pe lângă ea în drum către ușa de la intrare.

–Hei, Kim – corect? – tocmai mi-am dat seamacă mi-am parcat camioneta pe partea greșită a drumului. Mâine-dimineață la șapte se face curat pe stradă. Trebuie s-o iau repede de acolo.

Mi-am imaginat că șansa de a-mi scotoci prin apartament avea s-o încânte. Banii și foaia cu numere erau ascunse în bucătărie, dar mă îndoiam că, dacă mă grăbeam, avea timp să termine cu dormitorul.

Am pornit-o cu mare repeziciune în lungul coridorului, am aruncat microfonul pe toboganul pentru gunoi, apoi am bătut la ușa lui Evelyn. A deschis, cu *New York Times* în mână, împăturit astfel încât să se vadă careul de cuvinte încrucișate.

– Un cuvânt din șapte litere pentru *ciufulit?*

– Multe mulțumiri, am spus. Ascultă, iar m-am încuiat pe-afară. Pot să intru de pe balconul tău?

Un oftat jalnic.

– Nick, știi că asta mă sperie de moarte.

– Știu, dar Eddy nu e aici, cu cheile universale, până luni.

– Bine, dar eu nu mă uit. A îndreptat ziarul spre mine. Fii prudent.

I-am mulțumit și m-am strecurat în balconul ei, apoi am trecut cu un balcon mai încolo, în direcția opusă apartamentului meu. Am traversat prin bucătăria goală și am intrat în dormitor. Perna și pătura lui Kim erau încă acolo, ca și geanta ei cu lucruri pentru noapte. În baie persista mirosul substanțelor chimice dintr-o cameră obscură. Am aprins lumina. Propria față s-a holbat la mine din toate părțile. Fotografii prinse de bara cabinei de duș, lipite pe plăcile de faianță, atârnate de sfoara pentru rufe de deasupra căzii. Unele încă umede. Mă surprinsese punând telefonul Nokia dezmembrat pe peluză. Inspectându-mi camioneta cu magnetometrul pe alee. Scoțând microfonul din spatele oglinzii retrovizoare. Am adunat fotografiile și m-am întors pe coridor în apartamentul meu. Am deschis ușa fără zgomot. Așa cum sperasem, Kim era încă în dormitor. Am auzit-o trântindu-se înapoi, pe saltea.

– N-a durat mult, a strigat.

Am intrat și-am aruncat pe pat fotografiile, apoi bucățile de pandantiv. Ea s-a săltat repede în capul oaselor.

– Rahat, a spus.

O bătaie grăbită în ușă, apoi în camera de zi a intrat Evelyn, strângându-și în mâini bucata de ziar. Tocmai mi se întâmplase să uit o dată să-ncui ușa. Și-a înclinat ochelarii, uitându-se cu atenție în dormitor.

– *Zbârlit*, a spus triumfătoare. S-a încruntat, lăsând în jos careul de cuvinte încrucișate. Ai reușit să rămâi întreg?

– Da. Mulțumesc.

– E cineva acolo, cu tine?

– E un moment nepotrivit, am spus. Într-adevăr nepotrivit.

A dat din cap și s-a retras, fixându-mă cu privirea.

M-am uitat din nou la Kim. Se holba la fotografiile împrăștiate pe saltea și aș fi putut să jur că arăta ca și cum i-ar fi fost rău.

– Te cunosc? am întrebat-o. E ceva personal?

– Nu, am fost plătită. Ca să te urmăresc.

– Cine te-a plătit?

– Nu știu. Mi-a observat expresia feței și a adăugat: Uite, jur. Mă simt într-adevăr groaznic din cauza asta.

– Ești dulce.

– Ai tot dreptul să te enervezi. Dar nu poți lăsa pe nimeni să afle că m-ai prins. Tipul pare periculos, înțelegi? N-am mințit – *sunt* artist fotograf. Lucrez în plus pentru detectivi particulari. Dar niciodată așa. Tipul ăsta mă sperie.

– Spune-mi ce știi.

A inspirat adânc, a studiat tavanul, a expirat cu putere.

– Rămăsesem aproape fără bani, așa că am găsit acum două zile un anunț pe un site web. Cineva avea nevoie de un fotograf ca mine, cam de vârsta mea. Trebuia să fie o femeie. Mi-a cerut să ne întâlnim în noaptea aceea lângă Runyon Canyon, pe fâșia de teren defrișat pentru oprirea incendiilor. Mi-a spus să parchez acolo, să sting luminile mașinii, să descui ușile, să îndrept oglinda retrovizoare în altă direcție și să aștept. Așa am și făcut. A întârziat douăzeci de minute. Probabil m-a supravegheat, a vrut să se convingă că sunt singură. Tocmai voiam să plec, când s-a strecurat pe bancheta mea din spate. Mi-a dat numele și adresa ta și mi-a spus să te spionez, să te și fotografiez dacă puteam. Să mă apropii de tine. Știa că apartamentul de aici e în renovare, dar pusese pe

cineva să-i plătească proprietarului chiria pentru câteva săptămâni. Mi-a spus să te las să mă observi și să am pregătite fotografiile vagabondului. Să-ți câștig încrederea. Mi-a lăsat bani gheață și colierul pe bancheta din spate. O grămadă de bani. Mi-a spus să-ți dau colierul mai târziu. Pe urmă mi-a cerut să aștept cinci minute înainte de a pleca și dus a fost.

– Banii erau în bancnote de câte o sută de dolari, în teancuri prinse cu bandă? am întrebat.

– Nu. Erau bancnote de douăzeci de dolari. Bani obișnuiți, nu abia scoși din bancă sau ceva de genul ăsta.

– Cât de bătrân e?

– Nu l-am văzut, evident. Însă după glas părea mai în vârstă decât mine. Mai bătrân decât tine.

– Avea voce de fumător?

– Nu. Egală. Scăzută. Și calmă. Prea calmă.

Ochii i s-au umezit, apoi a clipit și i-au rămas exact așa cum fuseseră înainte.

– Uite ce e, nu vreau decât să mă întorc la viața mea stupidă.

Iar eu voiam să plec dracului din apartamentul meu, dar, dacă o făceam, Voce n-ar mai fi știut unde să mă găsească și aș fi renunțat la șansa de a primi cheia celei de-a doua căsuțe poștale. Dacă *exista* o a doua cheie. Mizasem totul pe o singură carte și nu mă puteam ridica de la masa de joc cu mâna goală. Am expirat și mi-am concentrat din nou atenția la ea.

– Cum menții legătura cu el?

A oftat, s-a holbat din nou la tavan.

– Am un număr de pager, OK? Dacă tastez numărul de la care telefonez, urmat de un *1*, mă sună el. Asta-i tot ce-am făcut până acum. Iar dacă tastez un *2* la urmă, înseamnă că-i las ceva la punctul nostru de livrare.

– Care se află unde?

– În Echo Park. În partea de nord a lacului, lângă chioșcul cu covrigi, e un tomberon. Trebuie să lipesc fotografiile sub capac, cu bandă adezivă. Dar numai dacă te fotografiez când te întâlnești cu cineva. Mă pune să-i descriu orice altceva la telefon.

Am pescuit o bucată de hârtie dintr-un sertar și am găsit un pix pe noptieră.

– Scrie numărul.

S-a uitat la mine.

– Dacă-l găsești, nu poți să-i spui.

– Scrie-l.

Mi l-a notat pe bucata de hârtie. L-am format, am primit imediat cele două bipuri ale pagerului și am închis.

– Ascultă, am spus, urmând exemplul lui Wydell, să presupunem că te cred. Ești speriată. Așa și trebuie să fii. Nici măcar nu știi pentru cine lucrează tipul ăsta. Au murit deja oameni.

Pleoapele i-au fâlfâit convingător și a pălit.

– Îmi mai poți spune și altceva? am întrebat-o. Și-a ferit fulgerător privirea, așa că am adăugat: Ce?

– Nu știu dacă are vreo importanță, a zis ea. Nici măcar nu știu ce înseamnă. Dar o dată am format numărul pagerului de la un telefon public și apoi am apăsat din greșeală pe *4* în loc de *1*. Telefonul a sunat imediat ce l-am închis.

Era cadaverică și vocea i se subțiase de spaimă.

– Înainte de-a apuca să zic alo, el a început să vorbească: „Nașul e cu Pasărea de Foc, așa că nu e nici un pericol. Ia-o pentru ei".

Pasărea de foc. Mintea mi s-a golit când am auzit cele trei cuvinte. Vechiul indicativ folosit de Serviciul Secret pentru Caruthers, pe vremea când Frank se ocupa de protecția lui.

Deşi răzleţe, informaţiile oferite de Vocea din Beznă mă conduseseră către Caruthers, iar fraza auzită de Kim din întâmplare părea să indice fără dubiu că senatorul era direct implicat. Stând acolo şi analizând cele aflate, am început să mă întreb – frântura aia se potrivea prea bine, suna prea convenabil? Cine naiba era Naşul? Nu putea fi vorba de un mafiot, era prea mură în gură. Retransmisia mesajului surprins accidental ar fi putut fi o dezinformare. Indicativele nu reprezentau un secret; erau destul de uşor de descoperit şi, evident inevitabil, o poreclă glumeaţă prelua ceva din trăsăturile personalităţii respective. Toată lumea ştia că Reagan era „Piele netăbăcită". În 1987, când Serviciul asigurase protecţia papei, ziarele chiar specificaseră că indicativul acestuia era „Aura".

– Exact aşa a spus? am întrebat.

– Nu. Dar a zis ceva de genul ăsta. Şi-mi amintesc cu exactitate numele de cod.

– Tu ce-ai spus?

– Nimic. Eram speriată. Adică, *Naşul?* Am închis. Ştiam că n-ar fi trebuit să aud asta, indiferent ce-ar fi însemnat. El a sunat din nou. A sunat şi a tot sunat. M-a băgat în sperieţi, aşa că am plecat. Aproape c-am dat peste cineva când am ieşit cu spatele.

Am privit-o cu atenţie. Instinctul mă îndemna să o cred. Însă era posibil să fi fost pusă să mă inducă în eroare.

– Aşteaptă până dimineaţă, i-am spus. Pe urmă sună-l pe pager, ca să-ţi telefoneze el. Povesteşte-i că mi-ai dat colierul, dar eu ţi-am spus că l-am lăsat în camionetă când am schimbat locul de parcare. Te-am făcut să mă urmăreşti către plajă, dar te-am pierdut pe drum. Ţi-ai petrecut o vreme căutându-mă, apoi te-ai dus peste noapte acasă. Când te-ai întors în

apartamentul liber, ai văzut că pătrunsesem înăuntru și umblasem prin lucrurile tale. E posibil să fi luat și numărul lui de pager, pe care-l aveai scris pe spatele unei cărți de vizită din geanta ta cu lucruri.

– Și dacă o să-mi facă vreun rău oricum?

– Nu știi nimic. Vie, ești la fel de inutilă ca și cum ai fi moartă.

– Mulțumesc.

– Dacă mă înșeli în privința asta, am adăugat, o să am grijă să afle că mi-ai povestit totul.

Teama din ochii ei m-a convins că spunea adevărul, cel puțin parțial.

I-am întins mâna și ea mi-a strâns-o.

Nu te încrede în nimeni.

Trunchiurile înalte ale palmierilor se înălțau întrerupând luminile îndepărtate ale centrului orașului, ca gratiile unei celule. Lotușii pluteau, rețea întunecată de-a lungul marginilor lacului. Către mijloc, fântâna arteziană își azvârlea șuvoiul, încețoșând și plesnind suprafața apei. Întins într-un pâlc de tufișuri țepoase, mi-am îndreptat din nou binoclul cu infraroșu către tomberonul de lângă chioșcul cu covrigi. Pe Podul Oriental părea să se încheie o tranzacție cu droguri, dar Echo Park e perfect pentru așa ceva. O femeie fără adăpost stătea pe mal, întinsă pe pântecul ei considerabil, lăsându-și părul să atârne în apă. Un adolescent de culoare se apropia pe o bicicletă atât de mică, încât genunchii i se înălțau până la piept când pedala. În afară de un bătrân care aruncase o cutie de limonadă, de tomberon nu se apropiase nimeni altcineva, cu toate că sunasem pe pagerul clientului lui Kim Kendall cu două ore mai înainte, anunțând o livrare.

Surescitarea mea era palpabilă în vreme ce stăteam ascuns acolo, în tufişuri, aşteptând să văd cine avea să se apropie tacticos de tomberon ca să se uite sub capac. Sever? Agentul pe care-l întâlnisem în apartamentul lui Caruthers? Charlie, reîntors din morţi? Sau, mai probabil, cineva cu desăvârşire necunoscut, ca Slăbănogul, care nu conta pentru mine absolut deloc în acel moment.

M-am gândit că tipul care-o angajase pe Kim Kendall o lăsase să aştepte douăzeci de minute în maşina ei în Runyon Canyon în timp ce el se ascundea probabil în întunericul din jur, şi mi-a răsărit dintr-odată în minte barba zbârlită a lui Liffman, peticul de pe ochiul lui şi una dintre nenumăratele lui reguli. Chiar şi atunci când tu îi spionezi pe alţii, ei te pot spiona pe tine.

Am lărgit zona pe care o supravegheam, vrând să văd dacă nu remarcam cumva un alt spion. În parcul înfăţişat de binoclu în culoarea verde a jocurilor video părea să pâlpâie o viaţa ascunsă. Drogaţi. Pisici vagaboande. Am urmărit marginea lacului, verificându-i din nou pe vagabonzii nocturni, apoi am studiat trunchiurile copacilor şi umbrele din jurul scărilor. Când mi-am îndreptat binoclul către sud, spre cheiul de beton, am început prin a mă îndoi de ceea ce vedeam în tufele de la baza gardului. Imaginea s-a limpezit repede, făcându-mă să-mi încleştez mâinile de binoclu.

Un lunetist stătea acolo, pe jumătate ascuns de crengi, uitându-se prin luneta armei drept la mine. S-a crispat, surprins să descopere că-i întorceam privirea, şi şi-a îndepărtat capul de ocular. M-am holbat, intrând în panică, la vederea chipului ultimului soţ al mamei mele.

CAPITOLUL 25

Mi-am trecut mâna peste ceafă şi mi-am retras-o pătată de sânge. Crengile îmi biciuiseră pielea când mă aruncasem pe spate, în tufişurile din Echo Park. Mă îndepărtasem alergând aplecat, ca în timpul unei lupte, şi făcând tot ce-mi stătea în putinţă ca să pun trunchiurile copacilor şi vegetaţia bogată între mine şi arma lunetistului. Acum, ghemuit în întunecimea de lângă casa mare şi albă a lui Callie, aşteptam, uitându-mă după farurile unei maşini. Au apărut, sfredelind noaptea, şi apoi pe alee a pătruns un Explorer.

Mă îndreptasem în viteză spre Pasadena, imaginându-mi că Steve avea să piardă ceva timp încercând să mă urmărească prin parc. N-avea să se aştepte să mă îndrept în grabă către cuibul şarpelui. În timp ce conduceam nebuneşte, ramificaţiile începuseră să-şi găsească locurile. Conspiraţia era atât de serioasă încât puseseră pe cineva să se-nsoare cu Callie numai ca s-o supravegheze.

Steve şi-a parcat SUV-ul imens pe alee şi a coborât dintr-un salt, cărându-şi cu neruşinare cutia armei. Avea pistolul în tocul de la şold, aşa cum sperasem. Când s-a apropiat de uşă, m-am furişat în spatele lui şi, desfăcând brida de fixare, i-am smuls Glock-ul din toc. I-am apăsat ţeava în ceafă. Satisfăcător.

A lăsat puşca să cadă şi şi-a ridicat mâinile.

Abia dacă-mi auzeam vocea din cauza sângelui care-mi zvâcnea în urechi.

– Nu mişca.

– Nick? Ai de gând să mă împuşti?

– Ar trebui?

– În ce te-ai băgat?

– Asta să mi-o spui tu. Emily e acasă?

– E la mama ei. De ce naiba...?

S-a întors brusc, aşa că l-am lovit în tâmplă cu pumnul în care ţineam de tocul pistolului. S-a clătinat, dar n-a căzut, apoi şi-a pus mâinile pe genunchi şi a tuşit. Un strop de salivă a izbit pavajul.

– Fiindcă ea nu merită să te vadă aşa, am spus.

L-am dus în susul aleii şi am sunat la uşă. Steve era exact atât de musculos cum îmi aminteam, dar mai îndesat. Un omuleţ puternic. După o vreme am auzit paşi, apoi pe verandă s-a aprins un bec. Am ascuns arma proptind-o în şalele lui Steve, pentru cazul în care Callie avea să se uite pe vizor, însă ea a strigat, cu îngrijorare în voce:

– Cine-i acolo?

– Nick, am răspuns. Şi Steve.

A deschis uşa, iar eu i-am împins soţul pe lângă ea şi am intrat în urma lui.

– Nick. Eşti OK? Ce *faci*?

Steve s-a clătinat uşor pe picioare şi s-a sprijinit de perete. Apoi s-a aplecat şi a vomat. S-a şters la gură.

– Trebuie să stau jos.

Callie s-a repezit să-l susţină, privindu-mă cu asprime.

– Ce i-ai făcut?

Am trecut în camera de recreere, o mică procesiune bizară, şi Steve s-a prăbuşit pe canapea, luându-şi capul în mâini. M-am

simțit copleșit de neliniște, așa că mi-am îndreptat arma spre el, ca să-i demonstrez că nu glumeam.

– Acum o jumătate de oră, soțul tău avea fața mea în bătaia unei puști.

Callie a ridicat o mână, cu hotărâre, ca și cum ar fi vrut să oprească traficul.

– O clipă. *Cum?*

– Iisuse, a zis Steve. Sunt amețit.

Eu respiram greu, agitându-mă și mai tare în loc să mă liniștesc.

– A angajat o fată, a pus-o să mă spioneze. L-am păcălit, făcându-l să vină într-un loc stabilit pentru livrări. Am ajuns mai devreme, cu un binoclu în infraroșu, și l-am surprins instalat acolo, cu o pușcă de lunetist, gata să tragă în mine.

– Nu, nu voia să tragă, a spus Callie.

Am mișcat arma cu care-l amenințam pe Steve, țintind covorul dintre ei doi.

– Și tu ești amestecată în asta?

Mă simțeam groaznic dezlănțuindu-mă astfel, dar aveam și o senzație stranie de ușurare, de capitulare, acceptând ceva plăcut și tentant.

Callie m-a privit uluită.

– Începi să te rupi de realitate, Nick. Ești mult mai paranoic decât a fost Frank vreodată.

A dat să mai spună ceva, dar s-a oprit, cu gura ușor întredeschisă. Pe urmă a început să tremure din tot trupul. Și-a cuprins stomacul cu brațele, s-a aplecat ușor și a respirat de câteva ori adânc. Apoi și-a îndreptat spatele și a spus:

– Nick. Uită-te la mine. Trebuie să alegi. Minte sănătoasă sau paranoia. Viață sau moarte. Uită-te la mine. Gândește-te la întrebarea pe care mi-ai pus-o adineauri.

– Totul e real, Callie.

– *Ce* e real?

L-am împuns pe Steve cu arma și el s-a retras cu o tresărire. Am strigat printre dinți:

– A venit după mine în seara asta. Avea o pușcă de lunetist îndreptată spre *capul meu*.

– Nicky, eu i-am cerut să te urmărească!

– Cum? *De ce?*

– Em ne-a povestit ce s-a întâmplat. Că ai trecut pe-aici. Se părea că ai intrat în ceva îngrozitor. Eu l-am rugat pe Steve să te supravegheze. Eram îngrijorată. Ești *fiul* meu.

Steve își apăsa capul cu ambele mâini.

– Și el a înțeles din asta că trebuia să vină să mă împuște? am întrebat.

– Sunt în echipa SWAT a LAPD, Nick. Cum supraveghezi noaptea pe cineva dacă faci parte din SWAT?

Steve și-a ridicat fața. În colțul ochiului i se spărsese un vas de sânge.

– Printr-o lunetă cu infraroșu.

Am început să am îndoieli.

– Ai dat *din întâmplare* peste mine? În tufișurile din Echo Park?

– Nu. Te-am urmărit de când ai plecat din apartament. Eu nu m-am sinchisit cu adevărat de toată povestea, dar mama ta și Emily m-au convins să mă amestec. Te-am supravegheat de când te-ai instalat în tufișuri. Ai urinat când ai intrat. Dacă voiam să te lichidez, puteam s-o fac oricând.

Oare în ultimele trei zile fusesem undeva unde să nu mă supravegheze o tabără sau alta?

Mi s-au clătinat convingerile. *Putea* fi adevărat? Steve mă urmărise și ne vânaserăm unul pe altul, plecând din Echo Park înainte de a-și face apariția maestrul păpușar?

– OK, am spus, implorând-o pe Callie, totel a luat din pod și lucrurile lui Frank, printre care și fotografia care-l leagă de cineva a cărui existență e negată de guvern. Totul lipsește.

– *Asta* face parte din... fantezia pe care ai născocit-o despre Steve? a spus Callie. *Eu* am dus cutiile lui Frank în garaj, după plecarea ta. Pentru coșul de gunoi și pentru Armata Salvării. Au stat acolo, sus, neatinse, atât de mulți ani. Și pe urmă ai venit tu, și toate stafiile de demult... m-am gândit că era timpul.

Mi-am privit Glock-ul din mână preț de câteva secunde zdrobitoare. Pe urmă m-am dus și l-am pus pe canapea, lângă Steve.

El continua să-și țină fața în mâini și nu și-a ridicat privirea.

– Alte întrebări? a spus.

– Da. Ce-ți face capul?

– Oricum, numai bine nu.

– Îți aduc niște gheață, iubitule.

Callie mi-a aruncat o privire aspră când a trecut pe lângă mine.

– Cred că acum poți să pleci.

– Pot aștepta ca să fiu sigur că el e OK?

– Mă simt nemaipomenit, a zis Steve. Acum pleacă dracului de-aici.

– N-aș putea să-ți aduc măcar un analgezic, ceva? am întrebat.

Steve mormăia pentru sine. Callie s-a-ntors cu gheața înfășurată într-un prosop de vase. A apăsat-o pe obrazul și pe tâmpla lui Steve.

– De la etaj, din dulăpiorul nostru cu medicamente.

Am urcat scările în grabă, am scotocit prin dulăpior. Am luat flaconul albastru cu galben și m-am întors să plec, când un desen înrămat deasupra suportului pentru prosoape m-a făcut să mă opresc brusc. Portretul meu, desenat de Callie,

era incredibil de viu. Ochi însufleţiţi, piele tinerească. O gură puternică – cu o expresie într-o mai mare măsură meditativă decât tristă, şi totuşi nu gura unui băiat de şaptesprezece ani. Oare arătasem într-adevăr aşa? Petele lăsate de degete pe sticlă marcau locurile unde cineva– Callie – îmi atinsese din când în când faţa. Cum de putuse să ţină desenul la vedere? Şi tocmai acolo, unde dădea cu ochii de el în fiecare zi? Când ieşea de sub duş. Când se spăla pe dinţi. O parte din viaţa ei. Ce efect avea asupra ei?

Am auzit-o strigându-mă şi am alergat la parter cu pastilele. Steve stătea în picioare, tremurând în timp ce se desprindea de Callie.

– Mă simt foarte bine, iubito. Foarte bine, jur.

Mi-a smuls pastilele din mână, a trecut pe lângă mine, lovindu-se de umărul meu. M-am holbat la Callie în timp ce la chiuveta din bucătărie curgea apa, şi l-am auzit amândoi înghiţind medicamentele. Ea stătea dreaptă, cu bărbia uşor ridicată, ca o actriţă englezoaică. Făcea uneori asta cu o anumită postură, o folosea ca să se adune. Şuviţele rebele de păr prindeau lumina din spatele ei. Faţa ei dură, frumoasă, devenind tot mai dură şi mai frumoasă odată cu trecerea anilor. M-am întrebat cum era când pistolul unui fiu înstrăinat îţi pocnea soţul şi ţi-l împingea apoi în casă, pe uşa din faţă. M-am gândit la acuzaţiile pe care le rostisem. Nu puteam să-mi scot din minte desenul, faptul că era atârnat acolo, unde îl vedea în fiecare afurisită de zi.

– Ce e? a întrebat ea, cu asprime.

Am clătinat din cap, neavând încredere în vocea mea.

Steve a ieşit din bucătărie târându-şi picioarele, apoi pe uşa din faţă şi s-a întors o clipă mai târziu cu puşca pe care-o lăsase să cadă în curte.

– Mă duc să fac un duș, să mă spăl de ziua asta nenorocită, a spus, fără să se mai oprească.

A urcat treptele tropăind ușor. Eu și Callie ne-am mai uitat unul la altul, apoi la pereți, apoi iarăși unul la altul. Pe-afară a trecut o mașină, cu huruitul motorului stingându-se treptat.

– Vrei să fii ca Frank? a spus ea.

Mi-am ferit ochii. Nu mă simțeam în stare să-i întâlnesc pe ai ei. Dar simțeam privirea aceea sfredelindu-mă din ce în ce mai tare.

– N-aș putea să fiu vreodată ca Frank.

– După toți acești ani, stelele sunt încă în ochii tăi, te orbesc de parcă le-ai avea exact în față. Frank n-a fost Clint Hill. N-a sărit niciodată pe portbagajul unei limuzine. N-a ținut niciodată capul președintelui, ca să nu se facă bucăți. N-a primit niciodată o Inimă de Purpură în Vietnam. Știi la ce era Frank extraordinar? La viața de zi cu zi. Își făcea apariția la nevoie. Știa când să te lase să respiri. Eroismul lui era tăcut. Și tu. Nu ți-ai făcut apariția la înmormântarea lui. Nu ai fost prezent la apariția la absolvirea liceului. Nu ți-ai făcut apariția la facultate. În șaptesprezece ani nu ai apărut la nici o afurisită de ocazie.

Cuvintele ei tăioase au părut să se izbească de pereți, răsunând o vreme, apoi liniștea casei s-a reinstalat. Țevile care alimentau dușul de la etaj zumzăiau încet în pereți.

– Ei, am spus, am venit acum.

M-a studiat îndelung, dar expresia nu i s-a îmblânzit. Nici cât negru sub unghie.

– Cutia cu fotografiile lui Frank e în garaj.

Vocea i-a tremurat, dar numai o singură dată.

Am avut nevoie de o clipă ca să-mi simt din nou trupul, ca să fac primul pas. Ea m-a urmat, furioasă, prin bucătărie,

către ușa garajului. Am găsit cutiile de carton lângă lada cu gunoi. După ce am căutat în grabă prin celelalte, care nu conțineau nimic relevant, am scos-o pe cea cu fotografii afară. Am trecut prin holul de la intrare cu Callie după mine, am ieșit pe alee. Fața îmi ardea. Vârâte în mânerele cutiei, îmi simțeam mâinile amorțite.

Vocea ei, în spatele meu.

– Așteaptă... Eu... *Așteaptă* doar.

Făcuse câțiva pași pe verandă.

– Ar fi trebuit să vii la mine, Nicky. Când te-au arestat. Aș fi făcut *orice* pentru tine. Erai tot ce-mi mai rămăsese. De ce n-ai stat pur și simplu de vorbă cu mine?

Am apucat mai bine cutia.

– Mi-au spus clar că ai fi avut de suferit dacă aș fi făcut-o.

Callie s-a retras cu o jumătate de pas. S-a sprijinit cu o mână de stâlp, vlăguită de puteri, cu părul căzut peste față, astfel încât nu-i vedeam decât gura, cu colțurile căzute. Suspinele păreau să i se înalțe de undeva, din interior, printr-o crăpătură. Am rămas locului, mut de uimire, ținând cutia, uitându-mă la ea, neștiind ce să fac.

A continuat să plângă, cu părul încâlcit căzut în ochi, cu lacrimi amare, iar eu m-am trezit aruncând cutia pe alee și alergând, dar nu de acolo, ci către Callie. Am pus piciorul pe verandă și m-am aplecat spre ea, și ea s-a tras cu putere către mine. Mi-a alunecat un pantof, dar am reușit să-i susțin greutatea, și ea s-a ridicat, și pe urmă m-a strâns în brațe, plângând, cu creștetul capului apăsat pe pieptul meu. Tremura și plângea, iar eu o îmbrățișam.

CAPITOLUL 26

Cu părul creț revigorat de duș și cu o amibă roșie umflându-i-se pe obraz, Steve s-a foit pe canapea, alături de Callie.

– Acum, când suntem din nou prieteni, a spus el, ce-ar fi să ne povestești ce naiba se petrece?

Și le-am povestit, începând cu zborul spre Alaska și încheind cu Vocea din Beznă. Mi-a fost greu să-mi găsesc cuvintele, dar mi-am spus povestea. Callie m-a întrerupt des cu exclamații și cu întrebări, însă nu m-a deranjat.

Când am terminat, Steve s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele.

– Am dat niște telefoane azi, ți-am verificat povestea. Despre cei doi agenți misterioși care au venit să te aresteze pentru uciderea lui Frank Durant. A ignorat privirea surprinsă și indignată a lui Callie. Nu există nici o înregistrare a arestării tale. Nici a faptului că ai fost luat în evidență. Sau interogat. Nu există nici măcar vreo înregistrare a doi agenți din afara districtului, care ar fi intrat în Centrul Metropolitan de Detenție în noaptea aia.

Lui Callie i s-au împurpurat obrajii.

– Ai auzit povestea lui Nick. N-a fost o arestare oficială. Niște brute au amenințat un adolescent.

– Ascultă, am spus, indiferent dacă mă crezi sau nu, te rog să nu povestești toate astea nimănui.

– Cum ar fi Anchetatorul? a zis Steve.

– Cum ar fi colegii tăi din SWAT, care te vor întreba mâine de unde ai vânătaia.

Rezemându-se pieziş de pernele canapelei, Callie a clipit de câteva ori, adunându-şi gândurile.

– Prin urmare, ai venit să cauţi mai multe fotografii de-ale lui Charlie?

– Sau orice altceva care mi-ar putea dezvălui numele lui, sau mi-ar putea oferi un indiciu în privinţa identităţii lui.

Am lăsat cutia jos, descurajat. Cele mai multe fotografii erau îndoite şi câteva se încreţiseră din cauza umezelii. Le studiam culegându-le pe rând, dar nu mai era nici una cu Charlie.

– Dacă e un prieten din armată, e puţin probabil să-l cunoşti, şi nu reuşesc să dau de nimeni altcineva care mi-ar putea spune ceva despre el.

– Da, nu cunosc nici un prieten de-al lui Frank din timpul războiului. Ştii cum era el în privinţa asta. Închis ca un pumn strâns.

Am scos fotografia lui Charlie din buzunar şi i-am întins-o oricum. Callie s-a încruntat, cu ochii în jos, către ea, ţinând-o la o lungime de braţ distanţă, un obicei nou. Sau, cel puţin, nou pentru mine.

– O clipă, a spus. Oh, da, sigur. E un tip pe care-l ştia Frank din Serviciul Secret.

M-am aplecat entuziasmat spre ea.

– Deci *l-ai* cunoscut?

M-a privit amuzată.

– Bineînţeles că l-am cunoscut.

– De ce „bineînţeles"? Tocmai ai spus că nu-i cunoşti mulţi prieteni din timpul războiului.

– Oh, a zis Callie. Nu vorbeam de serviciul militar. Ci de *Serviciul Secret*.

Steve s-a răsucit brusc. Mie mi-a trebuit o clipă ca să-mi regăsesc vocea.

– Charlie a fost în Serviciul Secret?

– Da. Corect. Charlie. L-am văzut cu diferite ocazii. E posibil să fi venit pe la noi o dată sau de două ori. Am fost chiar și la un grătar, la el acasă.

– Care e numele lui de familie?

– Jackson? Johnson? Nu-mi aduc aminte.

– Așadar, era un prieten de-al lui Frank?

– Un coleg. Nu-mi aduc aminte să fi fost deosebit de apropiați, dar știi cum sunt agenții. Există o legătură între ei.

Mi-am reamintit ochii plini de disperare ai lui Charlie, împrumutând strălucirea apoasă a bazinului cu combustibil uzat. „Am avut încredere în Frank. Am avut încredere să-i încredințez viața mea." Dat fiind tatuajul, mă gândisem la armată, dar și în Serviciul Secret apăreau o grămadă de riscuri. Și, evident, și o grămadă de belele în care puteai să intri.

– Și Frank n-a spus niciodată că au făcut războiul împreună?

– Nu, nu cred. Sau nu-mi aduc aminte. Dar știi cum era Frank. Asta nu înseamnă nimic. Nu înseamnă că era un secret.

– Asta nu e ceva mai mult decât o coincidență? Doi tipi din același pluton, sfârșind prin a lucra împreună în Serviciul Secret?

Callie s-a uita la mine așa cum obișnuia să-l privească pe Frank.

– Serviciul Secret a făcut recrutări la greu după război, a spus Steve. Și CIA, și șerifii federali și FBI. O mulțime de soldați au fost îndrumați în aceleași direcții de aceiași oameni,

și-au trimis unul altuia CV-uri. Am încercat să ne ajutăm unii pe alții la nevoie.

S-a uitat la brațele lui încrucișate – nu voise să-i scape acel „ne", nu în prezența mea.

– Când au lucrat împreună? am întrebat.

– Până la sfârșit, a răspuns Callie.

După care am tăcut toți trei.

– Ce știi despre Charlie? am întrebat.

– De fapt, nimic.

– Oamenii își amintesc întotdeauna mai multe decât cred, a spus Steve. Părea interesat împotriva voinței lui. Gândește-te la vizita pe care i-ați făcut-o acasă.

– Oh, avea un fiu, a spus Callie. Un copil problemă. Mă refer la droguri. Cu câțiva ani mai mare decât tine, Nicky.

– Semănau bine? Aceeași gură?

– Nu-mi amintesc prea bine. Țin minte doar că era atât de *încruntat*. Charlie nu era nicidecum numai cerculețe și raze de lună[1].

– Era căsătorit? am întrebat eu și Steve în același timp.

– Trecea printr-un divorț. Poate că unul dur. Au purtat câteva discuții tensionate, noaptea târziu, chiar înainte de a fi ucis Frank.

– A venit la noi? am întrebat.

– La telefon.

Steve și-a încleștat maxilarul; ne-am privit în ochi. Convorbiri telefonice tensionate, apoi un glonț în stomacul lui Frank. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi fac curaj.

– Crezi că e posibil ca Frank să fi fost atras în ceva murdar?

– Niciodată, a zis Callie.

---

[1] *Polka Dots and Moonbeams*, titlul unui șlagăr interpretat de Frank Sinatra (n.tr.)

Steve i-a aruncat o privire sceptică, plină de compasiune.

Callie m-a implorat.

– Nici tu nu crezi așa ceva.

– Nu, am spus, cu voce scăzută. Dar nu-mi place povestea asta. Există o serie de argumente convingătoare, indicând către Caruthers. Știi cum era Frank când era vorba de el. Și acum a apărut Charlie, care lucra tot pentru Caruthers. Plus că totul iese la suprafață chiar înainte de alegeri...

– De unde știi că în spate nu se află Bilton? a întrebat Callie. S-ar potrivi mult mai bine. Bilton e cel care a crescut în sondaje după amenințarea de la San Onofre.

– Bilton n-are nici o legătură cu Frank, am spus. Sau cu Charlie. Sau cu indiferent ce ar fi făcut Frank acum șaptesprezece ani.

Ea a ripostat:

– Aș crede mai degrabă că întregul Serviciu Secret e amestecat în ceva murdar înainte de a crede asta despre Frank.

Am simțit că mi se strânge inima, ca și cum punând întrebarea aș fi renunțat la ceva de preț. Am reflectat la ceea ce tocmai îmi spusese despre stelele din ochii mei și m-am întrebat cât ar costat-o asta pe ea, cât m-ar costa pe mine. Dacă imaginea lui Frank s-ar fi dezmembrat, ce s-ar mai fi făcut țăndări odată cu ea? Mai mult decât ultimii șaptesprezece ani.

Mi-am strecurat fotografia în buzunar și m-am ridicat.

– Mulțumesc. Îmi cer din nou scuze, pentru toate.

Callie s-a ridicat la rândul ei, cu nervozitate.

– Poate o să ne mai vedem, într-un moment mai... calm. Em pare interesată de tine.

– M-ar fi putut păcăli, am spus.

– Nu-l vreau în preajma fiicei mele, a zis Steve.

Callie i-a aruncat o privire aspră.

– Atunci o să-mi văd fiul când nu e ea acasă. N-ar trebui să fie greu – se duce să doarmă la mama ei ori de câte ori are ocazia.

S-a uitat din nou la mine, cu o oarecare disperare, şi am simţit cum mă prindeau din nou în mreje vechile spaime. Întâlnirile noastre însemnau urmăriri şi indicii doveditoare, şi berline cu farurile stinse în noapte. Şi apoi un telefon. Am transpirat şi pielea jupuită de la baza gâtului a început să mă usture. Callie mă studia, neclintită, încercând să-şi dea seama ce-ar fi trebuit să spună.

– Am putea găti sau altceva de genul ăsta.

– Eu nu gătesc, am spus, cu toată blândeţea de care eram în stare.

Callie şi-a înăbuşit un geamăt şi apoi m-au condus amândoi până la uşă. M-am bucurat că parcasem la câteva străzi distanţă, fiindcă aşa puteam respira aerul rece al nopţii.

M-am oprit agitat în pragul uşii, apoi am înaintat stângaci, îmbrăţişându-mi mama. Ea m-a strâns în braţe, apoi ne-am desprins şi am stat încremeniţi o clipă, nefiind siguri ce trebuia să urmeze.

I-am întins mâna lui Steve, dar el s-a mulţumit să mi se adreseze cu asprime:

– Dacă jumătate din ceea ce spui e adevărat, atunci te desparte de adevăr un drum lung şi urât. Şi, din câte am auzit, în toată viaţa ta n-ai terminat niciodată nimic.

În jurul becului de pe verandă se învârteau fluturi de noapte, izbindu-se zgomotos de sticlă.

– Poate asta, am spus.

– Ce?

– Poate o să termin asta.

I-am auzit certându-se cu voci scăzute în timp ce mă îndepărtam pe alee, cu fotografia lui Frank și Charlie în buzunarul de la spate.

CAPITOLUL 27

Ferestrele mele erau încuiate, ușa din față zăvorâtă, jaluzelele trase. Pe salteaua mea ciopârțită erau împrăștiate rămășițele a ceea ce apăruse în viața mea și mi-o dăduse peste cap. O fotografie alb-negru, în care Frank arăta ceva cu furculița lui, iar Charlie se răsucea să-l asculte de la o altă masă. O sută optzeci de mii de dolari, în teancuri legate cu bandă violet. O foaie ruptă, cu cifre pe nouă coloane. Un număr de pager, scris de o fată duplicitară pe o bucată de hârtie.

Ce dracu' aveau toate acestea în comun cu tatăl meu vitreg?

Stând turcește, mi-am proptit obrajii în pumni și am reflectat. Liniște desfătătoare. Nici un elicopter, nici un aparat foto cu teleobiectiv, nici un trăgător de elită, nici un lăcătuș zgomotos, nici un Nokia transparent și nici un drum cu limuzina. Becurile erau stinse, obiectele fiind luminate de televizorul fără sonor și de strălucirea felinarelor care se strecura printre jaluzele.

Voce trebuia să fi fost fiul lui Charles. Nimic altceva nu explica forma identică a gurii și emoția din glasul lui când îmi dăduse explicații despre datoria față de mort. „Charlie a făcut asta pentru mine." De ce „pentru" el? Descrierea oferită de Callie era un început. „Un copil problemă. Mă refer la droguri. Cu câțiva ani mai mare decât tine, Nicky."

Era o poveste despre un tată și un fiu. Fiul dăduse de belea, datora niște bani unor oameni periculoși. Mai mulți bani decât îi putea da tatăl din pensia de agent în Serviciul Secret. Așa că tatăl a venit să-l salveze scoțând la lumină un secret vechi de șaptesprezece ani și punându-l în vânzare într-un an electoral, când valorează cel mai mult. Știa cum să se descurce până într-un anumit punct. Fusese instruit în armată. În Serviciul Secret. Știa care erau oamenii potriviți din cercul intim al lui Caruthers și știa cum să intre în legătură cu ei. Totul a început să meargă prost când a primit cele două sute de mii de dolari fără să-și dea seama că plata era momeala din cârlig. Iar Deținătorii Puterii se ridicaseră la înălțimea acestei titulaturi. Când s-a pomenit încolțit, ultima șansă a lui Charlie a fost fiul vitreg al unui agent cu care lucrase, pe care îl admirase.

Din păcate, această ultimă a lui Charlie am fost eu.

Cu șaptesprezece ani în urmă, Frank fusese adus la exasperare. Dar de ce anume? Oare el și Charlie dăduseră peste ceva în timp ce răscoleau noroiul pentru Caruthers? Sau acopereau ceva pentru el?

Atunci, la sfârșit, Frank lipsise câteva zile de la serviciu pentru prima oară în cariera lui. Intrase într-o afacere controversată și încerca să-și dea seama cum să iasă fără să ne pună în pericol pe mine și pe Callie. Era prudent, acționa strategic. Ceea ce scăpase din vedere eram eu, urmându-mi instinctele care m-au chemat afară în noaptea aceea, oferindu-i ucigașului e oportunitate.

Dar, dacă și Charlie știa secretul, de ce fusese cruțat de vizita din noaptea aceea? Poate *nu știau* că el știa. Sau poate că el dispăruse. Sau poate făcuse o înțelegere. Indiferent care ar fi fost adevărul, după toți acești ani își dorise să redeschidă

cutia Pandorei, fiindcă băiatul lui intrase într-o nouă rundă de belele?

Callie ar fi crezut asta?

Am închis ochii, copleşit de un nou puseu de paranoia – mirosurile fantomatice de English Leather şi de cafea prea tare, Frank afundat în fotoliul lui, filmul grăunţos al lui Zapruder derulându-se în faţa chipului său impasibil. Oare Frank se osândise *singur*, printr-o mie de decizii mărunte?

Un mesaj surprins din întâmplare, conducând către Pasărea de Foc. Un agent făcându-şi apariţia în apartamentul meu ca să mă îndemne să vorbesc la telefon cu preşedintele. Frank şi Charlie sunându-se unul pe altul la ore târzii din noapte, chiar înainte de uciderea lui Frank. Vocea din Beznă, depănând poveşti despre extorcare. Faptele erau pline de culoare şi formau modele diferite, în funcţie de direcţia în care răsuceam caleidoscopul. Erau mai multe variabile decât mă simţeam în stare să definesc. Aşa că am căutat-o, fireşte, pe Induma.

A răspuns după ce a sunat telefonul de mai multe ori, cu vocea buimacă de somn.

– Da?

– Salut. Îmi cer scuze. Am...

– Ce? *Nick?*

– Am nevoie de ajutorul tău.

– OK. Sunt singură aici.

– Alejandro nu-şi petrece noaptea cu tine?

Am regretat întrebarea de îndată ce am rostit-o. După minciuna lui Kim Kendall, după ce-l pocnisem în cap pe soţul lui Callie şi după ultima mea rundă de ipoteze murdare, eram nervos, nu mă simţeam în apele mele. Mi-am strâns pumnul şi mi-am apăsat încheieturile degetelor în perete.

Dar ea mi-a răspuns cu voce egală.

– Nu. A ieşit, e la club. Cu obişnuiţii clubului. Ştii cât de mult îmi plac oamenii aceştia. Ei, ce se petrece?

O sunasem deja, după plecarea de la Callie, ca să spun cele două nume de familie care-ar fi putut fi ale lui Charlie, dar era ocupată şi nu discutaserăm pe larg. Aşa că acum i-am dezvăluit pe scurt, nu doar tot ce se întâmplase de când ne văzuserăm ultima oară, ci şi teoria pe care reuşisem s-o elaborez despre extorcarea pusă la cale de Charlie. Pe urmă am întrebat-o dacă aflase ceva despre Wydell şi Sever.

– Doar că sunt amândoi în biroul din L.A. de ani de zile, mi-a răspuns ea. Wydell de şase, Sever de cinci.

– N-ai putut să afli de protecţia cui s-au ocupat înainte de asta?

– Sunt o împătimită a softurilor cu codificare accesibilă, cu câteva relaţii la poliţie, dar nu pot face orice. Am solicitat o droaie de favoruri, dar ceea ce vrei tu, Nick, e prea delicat, din motive evidente. Nu s-ar putea spune că asemenea chestii se afişează online.

– Ai aflat ce agenţi ai Serviciului au luat parte, împreună cu LAPD-ul, la schimbul de focuri din casa din Culver City?

– N-am putut. Operaţiunea a fost efectuată de unitatea Antitero a LAPD-ului, ceea ce e exact atât de ermetic cum sună. Mi-a simţit frustrarea şi a adăugat: Uite ce e, nu-i nevoie să-ţi-o spun eu, aici totul e numai reflexii şi umbre. Fiindcă îţi rişti fundul, probabil că merită să punem următoarea întrebare: Eşti dispus să urmăreşti povestea asta chiar dacă se dovedeşte că Frank a fost un nemernic?

– S-ar putea ca Frank să fi fost ucis fiindcă *n-a vrut* să coopereze, am spus, ceva cam prea repede.

Ea a lăsat tăcerea să-şi facă efectul asupra mea. Era un argument mai eficient decât ale mele. M-am gândit la Voce, adresându-mi-se din întuneric şi întrebându-mă dacă ştiam ce înseamnă să-i fii dator unui mort.

– Ăsta nu e un răspuns, a zis Induma.

Mi-am muşcat buza de jos până când am simţit că mă doare.

– Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Indiferent în ce direcţie o să fiu condus. Trebuie să aflu de ce a fost ucis Frank.

– E mort. Nu e ca şi cum ar trebui să i se reabiliteze numele. Induma a făcut o pauză. Poate e timpul să începi să te sinchiseşti de cei vii.

Nu i se întâmpla des să-i judece pe alţii. Am păstrat tăcerea, gândindu-mă la Callie şi la efectul pe care l-ar fi avut întreaga poveste asupra ei, dacă ar fi fost atât de urâtă cum mă aşteptam.

– Dacă *a fost* un ticălos, asta ar schimba felul în care l-ai văzut când erai copil?

– La fel îl văd şi *acum.* Asta n-a murit pe covorul din camera de zi. Aşa că poate ai dreptate. Poate aici *nu e* vorba numai de Frank. Poate că el a dormit aşa cum şi-a aşternut. Dar n-a fost singurul afectat de deciziile lui. Şi dacă toate acestea nu s-au petrecut pentru o cauză dreaptă, sau, mai rău...

Am tăcut o vreme amândoi.

– OK, a spus ea încet. După ce m-ai sunat, mai devreme, mi-am petrecut o bună bucată de timp făcând săpături prin câteva baze de date. Pentru cele mai multe dintre ele nu pot obţine aprobare, dar mă descurc bine în domeniul financiar.

O ezitare atipică.

– Am verificat evidenţele pensiilor federale şi n-am găsit nici un Charlie Jackson sau Johnson în Serviciul Secret în perioada respectivă. De fapt, într-o perioadă de doi ani din jurul

morţii lui Frank, în Serviciul Secret n-au existat decât trei Charlie, sau Charles, sau Chuck. Doi erau negri, iar al treilea avea *atunci* cincizeci şi doi de ani.

– Ce înseamnă asta?

– În ceea ce priveşte genul ăsta de cercetare? Când am acces la o bază federală de pensii? Dacă nu-l pot găsi, tipul nu există.

– L-am *văzut*.

– Sunt sigură că el ţi-a spus că e Charlie...

– Mama *l-a cunoscut*. Avea un tatuaj. Gura. N-avea o faţă pe care s-o uiţi. Există. Am o fotografie de-a lui.

– Acum îmi spui că ai o fotografie?

– Ajută la ceva?

– Bineînţeles! O pot trece prin câteva softuri de recunoaştere facială, să văd dacă se potriveşte cu ceva din alte baze de pensii ale statului California şi ale oamenilor legii din serviciul federal. Nu dă rezultate sigure, dar îmbunătăţeşte criteriile de căutare. Vin s-o iau.

– Nu e sigur pentru tine să vii aici.

– N-or să-şi piardă vremea cu mine dacă nu ştiu cine sunt. Iar odată ce-şi vor face temele şi vor afla, *chiar* nu-şi vor dori să se deranjeze pentru mine. Sunt foarte cunoscută şi nu cu puţine relaţii în sfera politică. Târându-mă pe mine – sau cadavrul meu –, în povestea asta, n-ar face decât să complice totul, indiferent ce-ar avea de gând să facă.

– Totuşi, de ce să rişti?

– Bine. Linişte, apoi, o aud convingându-se pe ea însăşi: Bine. Pune poza într-un plic şi lipeşte-o pe capacul tomberonului de lângă magazinul de la colţul străzii tale. O iau peste câteva ore. Ne întâlnim mâine la amiază, la Starbucks. În localul cu acces gratuit la internet.

– Cel de pe Montana?

– *Celălalt* de pe Montana.

După ce a închis, am lăsat în jos clapeta mobilului și mi l-am ținut alături. Am închis ochii, dar nu mi-a plăcut nici ce-am văzut acolo. Lăsând deoparte fotografia și bucățica de hârtie cu numărul de pager, am adunat toate celelalte obiecte grămadă pe saltea și le-am îndesat din nou în rucsacul lui Charlie. S-a potrivit perfect în imensul vas pentru paste de la Evelyn din dulapul din bucătărie.

Mi-am înșfăcat cheile, am ieșit și am mers pe jos câteva străzi, oprindu-mă din când în când în fața vitrinelor și a automatelor pentru ziare ca să văd dacă era cineva pe urmele mele.

Homer își petrecea timpul dormind după beție, căzut lângă peretele micului magazin universal, cu un picior atârnându-i peste bariera unui loc de parcare. O mașină i s-a oprit exact în față, cu farurile strălucindu-i în ochi. El și-a ridicat un braț ca să se ferească de lumină, clătinând alene din cap. Șoferul a sărit din mașină trăncănind la telefon și s-a grăbit să intre.

Homer înjura, reașezându-se într-o poziție confortabilă. Semăna cu o băltoacă maronie. Devenea dezgustător când se îmbăta prea tare, spre deosebire de vagabonzii prietenoși din filme. Avea ochii injectați, sinistri, cu talpa gâștei ca niște linii albe pe fața cu o crustă jegoasă. M-am gândit la ceea ce-mi spusese Kim Kendall despre soția și copilul lui, despre modul în care-și lăsase trecutul să-l doboare la pământ. Se părea că mă aflam pe un traseu foarte bun, cu aceeași destinație.

– Hei, Homer, am spus. Ai vorbit cu cineva de la Oficiul pentru Problemele Veteranilor despre posibilitatea de a da de urma acelor soldați?

– ... creatură afurisită ce ești... a bombănit el, cu gâtul uscat. Lasă-mă dracului în pace.

Am trecut pe lângă el și am intrat în magazin. Când am pus pe tejghea încă două telefoane de unică folosință, Hacmed m-a privit chiorâș.

– Îți deschizi o companie de telecomunicații, Nicolas?

Am plătit cu bani gheață și am ieșit. Homer dormea dus, pe spate, cu gura ca un oval zdrențuit. Avea capul sprijinit de aceeași barieră. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-l mut, dar circumferința burdihanului și duhoarea lui m-au învins. În cele din urmă am reușit să-l rostogolesc pe-o parte, cu fruntea lovindu-i-se cu zgomot de asfalt. I-am îndesat o bucată împăturită de carton sub obrazul asudat și l-am lăsat sforăind asurzitor.

Peretele din spatele magazinului din colț, tapetat cu reclame pe foi volante pentru filme independente și linii erotice fierbinți, se învecina cu o alee împuțită, dotată cu un tomberon. Am lipit cu bandă adezivă fotografia lui Charlie și Frank sub capac, apoi am studiat peticul de hârtie cu numărul de pager.

Zece cifre pe o hârtiuță ruptă. Singurul meu canal de legătură cu Deținătorii Puterii.

Am săltat clapeta unuia din telefoanele abia cumpărate, am format numărul pagerului, apoi am tastat cele zece cifre tipărite pe aparatul ieftin, de plastic. Am închis și am așteptat. O reclamă pe jumătate jupuită trâmbița: „Faceți sex cu localnici, acum!!!!" M-am întrebat de ce se hotărâseră să se oprească la patru semne de exclamare. Vântul purta un miros vag de canal, dar vag însemna suficient.

Țârâitul strident m-a făcut să tresar. Am răspuns cu voce groasă:

– Alo?

Tăcere. O șoaptă a paraziților de pe linia deschisă. Un foșnet ușor, suflul unei respirații, captat de receptor. Apoi nimic.

– Alo? am repetat, sperând să mi se răspundă măcar cu un singur cuvânt pe care să-l compar cu glasurile lui Sever, Voce, Charlie, aşa cum rămăseseră în amintirea mea. Dar nu s-a mai auzit decât un păcănit şi, în final, a venit tonul.

Am strivit telefonul de pământ, l-am aruncat în tomberon şi am plecat spre casă.

M-am trezit cuprins de groază, cu răsuflarea tăiată, zvârcolindu-mă în cearşafuri. Timp de câteva clipe jalnice, m-am rostogolit printre scenarii. Îl ţineam în braţe pe Frank, pe podeaua alunecoasă de sânge? Eram trântit de detunătura care mistuise capul lui Charlie? Mă băteam cu un intrus, lângă uşa glisantă de sticlă? Ţesătura dintre trecut şi prezent se sfâşiase şi eram liber să cad dintr-unul într-altul.

Într-un târziu mi-am dat seama că eram în ghearele spaimelor nopţii. N-a fost nevoie să mă uit la ceas ca să ştiu cât arăta. Pentru mine, era ora vrăjitoarelor.

Am descris realitatea cu voce tare, încercând să mă liniştesc:

– E 2.18, şi te afli în patul tău, în siguranţă. E 2.18, şi te afli în patul tău, în siguranţă.

Dar tot n-am reuşit să-mi domolesc respiraţia, gândurile, bătăile furioase ale inimii.

Spiritele rele scăpaseră din cuştile lor şi nu puteau fi mânate înapoi cu nici un chip.

CAPITOLUL 28

Mi-am început dimineaţa următoare devreme, cu spatele sprijinit de perete, cu genunchii strânşi la piept şi cu ochii la uşa de la intrare. Aşteptam să aud pe cineva ciocănind, să mi se livreze un alt celular transparent. Dar a continuat să nu sosească. M-am plimbat în jurul apartamentului, uitându-mă iarăşi şi iarăşi printre jaluzele la strada scăldată în lumina strălucitoare a dimineţii. În cele din urmă, am lăsat o serie de mesaje, anulându-mi întâlnirile care se apropiau – un interviu pentru angajare, o vizită la dentist pentru curăţarea tartrului, o întrunire la Maloney's, ca să văd meciul de baseball dintre Dodgers şi Giants. Am dat de decanul programului de management al afacerilor/politici publice de la Universitatea Pepperdine şi i-am cerut scuze fiindcă nu ajunsesem la întâlnirea noastră. Refamiliarizarea, chiar şi numai pentru scurt timp, cu viaţa normală, n-a făcut decât să sublinieze cât de departe de ea mă trimiseseră ultimele câteva zile.

La 11.30 a.m., eram un caz grav de claustrofobie şi am fost încântat să plec la Starbucks, la întâlnirea cu Induma. Am ajuns ceva mai devreme şi mi-am făcut loc prin înghesuială către telefonul public din fundul sălii. Clienţii se roteau pe lângă tejghea în mare viteză, respectându-şi programul dimineţii, comandau apelând la prescurtări şi folosind terminologia adecvată, de-a dreptul ridicolă. Cu umerii lipiţi de peretele de

lângă toaletă și cu receptorul apăsat pe obraz, mă simțeam mult mai nelalocul meu decât de obicei. Poate aveam un alt acces de invidie față de supraadaptați, cu BlackBerry-urile lor, cu mapele de piele și cu găleţile de cafeină. Mi-am scos din buzunar bucata de hârtie îndelung plimbată și am format numărul de pager pe care mi-l dăduse Kim Kendall.

Telefonul a sunat o singură dată, întrerupându-se brusc.

– Acest număr nu mai este activ. Dacă aveți convingerea că ascultați această înregistrare ca urmare a unei erori...

Când închideam, am remarcat-o pe Induma făcându-și loc prin mulțime, ținându-și laptopul lipit de coapsă. Purta un pulover de cașmir cu glugă, de un portocaliu aprins, care-i scotea în evidență tunul de culoarea caramelului. S-a folosit de un șervet ca să șteargă o masă, a dat deoparte ceștile goale și s-a așezat. În timp ce mă apropiam, a rămas cu ochii la ecran. Cu degetele ei suple zburând pe tastatură, a împins cu piciorul un scaun care mi-a aterizat în mâini.

– Stai jos. Acesta e?

Pe ecranul laptopului se vedea fotografia lui Charlie, aceeași cu cea pe care mi-o pusese Wydell sub nas după ce descinseseră în apartamentul meu. O ușoară încruntare, sacou albastru, păr pieptănat peste cap. Un portret din dosarele unei școli profesionale, arhivat pe site-ul pensionarilor pe care Induma reușise cumva să-l acceseze. Agent special Charlie Jackman. Poliția Statală din California.

Mă confruntam în sfârșit cu o dovadă, cu un nume.

– Acesta e, am reușit să spun în cele din urmă. Acesta e. A fost real. A fost acolo.

Induma m-a studiat cu ochii ei mari, căprui.

– Nu m-am îndoit niciodată.

– Ce naiba e Poliția Statală din California?

– Ce naiba a fost. În '96 s-a transformat în CHP[1]. Şi ghici ce intra în jurisdicţia lor? Privirea Indumei mă fixa, neclintită, peste computer.. Protecţia oficialităţilor de rang înalt ale statului. A remarcat că eram uluit şi a dat din cap. Exact. Erau o agenţie de pază a poliţiei. Acum şaptesprezece ani, Charlie Jackman era un ofiţer însărcinat cu protecţia demnitarilor şi avea în grijă siguranţa...

– Guvernatorului Andrew Bilton, am spus. Sfinte Sisoe! Charlie nu cunoştea un secret murdar de-al lui Caruthers...

– Ci de-al lui Andrew Bilton.

Luate în considerare din această perspectivă, cuvintele Vocii din Beznă aveau mai mult sens. „Charlie îl respecta extrem de mult pe Caruthers. Intenţiona să încerce să-l ajute. Mi-a spus că avea ceva care-i trebuia lui Caruthers pentru campania electorală."

Pentru prima oară după mai multe zile, m-am simţit cuprins de speranţă. Cu cât se îndepărta totul de Caruthers, cu atât se îndepărta şi de Frank. M-am gândit cum încercase Bilton să mă influenţeze la început, aranjând o discuţie cu mine după ce-mi recăpătasem cunoştinţa în camera aceea de spital. Cât de sigură de sine sunase vocea lui mai târziu, la telefon, ce ameninţări voalate se simţeau dincole de şarmul lui aparent: „Dacă te foieşti pe anumite scene, lumina reflectoarelor sfârşeşte prin a te găsi în cele din urmă". Că legăturile lui cu Serviciul Secret erau, în prezent, cu mult mai puternice decât ale lui Caruthers. Că mesajul divulgat de Kim Kendall, care-l indica pe Caruthers – „Naşul e cu Pasărea de Foc" – îmi mirosise a dezinformare.

[1] California Highway Patrol – Patrula Autostrăzilor Californiene (n.tr.)

– Charlie i-a dezvăluit lui Frank secretul murdar al lui Bilton, am spus, gândindu-se că el putea intermedia un târg cu tabăra lui Caruthers, ca să-l cumpere. Fiind omul lui Caruthers, Frank ar fi trebuit să-i comunice orice informație. Dar, dintr-un motiv oarecare, Caruthers n-a mușcat – poate era ceva prea fierbinte sau poate nu voia să se înjosească apelând la intrigi murdare. Când au prins de veste oamenii lui Bilton și au venit să vadă cum stau lucrurile, Charlie a dat vina pe Frank.

–Asta, a spus Induma, e, cu siguranță, una din posibilități.

– Și?

– Cealaltă, la fel de evidentă, e că secretul i-a fost dezvăluit lui Frank pentru că Charlie avea nevoie de cineva din exterior care să-l șantajeze pe Bilton. Lucrând pentru guvernator, nu putea s-o facă el.

Un nou nor întunecat. O altă rețea de considerente. M-am încovoiat iarăși în scaun.

– Aici sunt două variante, a zis Induma, cu voce scăzută. Frank i s-a adresat fie lui Caruthers, din motive corecte, fie lui Bilton, din motive greșite.

M-a privit o clipă, în timp ce-i luam în considerare spusele, apoi și-a reîndreptat privirea încruntată către ecranul computerului.

–De ce-a spus mama ta că Charlie lucra pentru Serviciu?

– Fiindcă așa i se părea. Când l-a cunoscut ea, era un alt tip în negru, cu cască în ureche.

– Ei bine, Charlie și-a aranjat o dispariție a naibii de reușită. A ieșit la pensie anticipat, la o săptămână după uciderea tatălui tău vitreg. Pe urmă s-ar putea spune că s-a făcut nevăzut. Nici o declarație de venituri, nici o ipotecă, nici un număr de telefon. Și știu unde să caut.

Şi-a reîndreptat atenţia asupra laptopului, şi-a trecut un deget peste touchpad[1] şi a tastat cu degetul mare.

– Charlie avea un fiu. Mack. Treizeci şi opt de ani.

Mack Jackman?

– Am făcut şcoala elementară cu Ronnie Ronald. Mack Jackman este un star rock în comparaţie cu el.

Ecranul s-a umplut. O pagină de internet dedicată lui. *Fotografiile comerciale ale lui Mack Jackman*. Prezenta numeroase poze de catalog cu piese de mobilier. O canapea din lemn de fag, îmbrăcată în piele. Un şezlong din imitaţie de piele de căprioară de un verde marin pastelat. O masă de sufragerie, în detalii laborioase.

– Filmul folosit pentru fotografia ta din faţa casei lui Charlie? a zis Induma. Kodak Ektachrome 100. Ce ţi-a spus tipul de la atelierul foto? „Granulaţie fină, claritate ridicată, evidenţiază culorile."

– Dacă fotografiezi ceva pentru care e într-adevăr necesară acurateţea culorilor, am completat eu. Haine sau draperii.

– Sau mobilă, a spus Induma.

Am apăsat butonul „Fotografii artistice" al site-ului şi pe ecran au apărut peisaje urbane în alb şi negru, printre care le-am recunoscut pe cele din holul de la intrarea în Opaque. Vocea din Beznă, în relaţii strânse cu administraţia restaurantului, aşa cum îmi imaginasem; infatuatul şef de sală elveţian îmi dăduse de înţeles cât se putea de clar că nu voia să dezvăluie nimic, iar chelnerilor le-ar fi fost imposibil să-şi asume rolul de martori oculari. M-am întrebat dacă exista vreo legătură între Charlie şi Kim Kendall, celălalt artist fotograf din peisaj.

[1] Suprafaţa senzorială care permite deplasarea mouse-ului pe ecranul unui laptop (n.red.)

– Am verificat sursa paginii web, spunea Induma. Elementele paginii sunt stocate în directoare cu sortare de date. El obişnuia să adauge documente de pe server la fiecare câteva zile, dar n-a mai plasat nimic nou din iunie.

– Ceea ce înseamnă că...

– Site-ul ăsta n-a mai fost actualizat de trei luni. Nu e un mod de a conduce o afacere. A ieşit din reţea. Nici un contract nou, nici un angajament nou, nici o informaţie transmisă mai departe.

– Dificultăţi financiare, am spus. Se ascundea de cei cărora le era dator, oricine ar fi aceea. Pe urmă a intervenit tatăl lui, ca să evite o nenorocire.

Induma a tastat cu unul din degetele mari.

– N-am reuşit să aflu cui îi aparţine numărul de pager pe care l-ai obţinut de la fata aia. Bineînţeles că n-am autorizaţie de acces pentru toate bazele de date ale oamenilor legii, dar chiar şi aşa. Indiferent cine a setat pagerul acela ştie ce face. Ştie cum să nu fie văzut, cum să nu lase urme.

Şi-a închis laptopul şi s-a ridicat.

– Când o să te caute Mack? Ca să-ţi dea cealaltă cheie?

– Nu ştiu. Dar nu destul de curând.

Mi-am scris numărul de celular pe o bucată de hârtie şi ea şi l-a îndesat într-un buzunar. I-am pus mâna pe braţ.

– Mulţumesc.

Simţeam caşmirul moale sub degete. Mi-am plimbat vârful degetului mare de-a lungul materialului.

– Purtai puloverul acesta când te-am cunoscut.

– Ţii minte?

– Cu blugi de un albastru-închis şi cu sandale fără vârf. Aveai unghiile de la picioare vopsite într-un portocaliu

intens şi părul prins la spate, cu o clemă din carapace de broască-ţestoasă.

Induma s-a oprit, cu laptopul sprijinit de coapsă. I-am privit pieptul ridicându-se şi liniştindu-se apoi sub pulover.

– Îmi pare rău, am adăugat, că nu ţi-am spus atunci totul.

În spatele ei, în jurul nostru, oamenii se înghesuiau şi înaintau cu greutate şi sorbeau din mers. Buzele ei au zvâcnit – într-un zâmbet dulce-amar– apoi s-a întors cu spatele şi a dispărut dincolo de uşă.

CAPITOLUL 29

Leoarcă de sudoare, m-am aşezat pe bancheta din faţa vestiarului meu. Ridicasem greutăţi, sărisem coarda, apoi alergasem până la epuizare pe banda rulantă. Antrenamentul ar fi trebuit să-mi limpezească mintea, dar, în loc de asta, mă simţeam nervos, îmi doream cu nerăbdare să ajung acasă, să văd dacă DHL nu lăsase cumva un celular transparent la uşa pe care mi-l furniza guvernul.

Am deschis dulapul cu o smucitură. Printre hainele mele atârnate se zărea clema cu bani de pe raftul subţire de metal. Era încă doldora – trecusem pe la un bancomat – dar ceva se schimbase. Sub clemă era îndesată o bucată de hârtie, paralelă cu bancnota de deasupra. Am scos banii împăturiţi, am desfăcut clema şi m-am holbat la familiarul bon de la atelierul foto.

O rolă de film, pe care o puteam lua deja.

Fotografia arăta ca naiba, dar îşi îndeplinise misiunea. Cinci cifre mari, trasate cu vopsea, ieşeau în relief pe fundalul unei pete de stuc galben. Fuseseră fotografiate pieziş, incluzând şi indicatorul de la colţul străzii. Toate informaţiile într-o poză mică, realizată cu dibăcie.

Am lăsat-o în jos şi am privit imaginea reală. Exact acelaşi unghi, exact aceeaşi distanţă. Stăteam în locul de unde

fusese făcută fotografia – vizavi de un complex de apartamente, a cărui alee cobora abrupt într-un garaj subteran. În poziția aceea, sprijinit de zidul de susținere, aveam capul cu doar cu puțin deasupra nivelului străzii. O pată minusculă. Ceea ce era bine, ținând cont de berlina neagră parcată lângă bordură, în fața clădirii de alături.

Fotografia era una din cele două expuse de pe întreaga rolă de film lăsată la același atelier foto pe care-l vizitasem ultima oară. Logica îmi spunea că erau opera lui Mack. La urma urmelor, el îmi lăsase primul bon de la atelierul foto. Însă mă deranjau două lucruri. Pentru un fotograf profesionist, calitatea imaginii lăsa de dorit. Iar filmul era unul standard, de 35 mm, nu sofisticatul Ektachrome pe care-l folosise înainte.

Am tras a doua fotografie din spatele primei poze. Plăcuța de pe ușa unui apartament. Deasupra vizorului, din alamă mată – cu inscripția 2G. În spatele acelei uși putea fi oricine sau orice, care m-ar fi putut conduce într-acolo. Dar trebuia să mă duc.

M-am uitat în urmă, la berlina neagră. Geamuri fumurii. Motorul oprit. Dar știam că înăuntru era cineva. Spionul în privința căruia mă avertizase Wydell?

Făcându-mi curaj, am ieșit din ascunzătoare și m-am îndreptat cu pași repezi în susul străzii, mergând în direcția opusă, pe lângă clădiri. Aglomerarea de apartamente de acolo, la sud de Pico și în apropiere de Lincoln, rămăsese neatinsă de prosperitatea din Westside. Vopsea cojită, stuc sfărâmițat. Rădăcinile copacilor curbaseră betonul în mai multe locuri. Transpiram, dorindu-mi cu disperare să mă uit peste umăr. Am încercat să mă grăbesc, apoi să-mi încetinesc pașii. În urma mea nu s-a deschis nici o portieră; n-a huruit nici un motor. Am ajuns dincolo de colț, apoi am mers pe

lângă camioneta mea parcată şi am ocolit-o, revenind în spatele complexului. Am sărit peste o poartă încuiată, pătrunzând într-un patio cu piscină. Uşa dintre curte şi clădire era descuiată. Am urcat pe scări, părăsindu-le cu prudenţă la primul etaj. Un coridor deprimant, cu un covor care rezista din anii 1970. L-am străbătut, am trecut de o spălătorie, am intrat printr-o uşă de incendiu, şi acolo era: 2G.

Uşa stătea uşor întredeschisă, cu zăvorul sprijinit de cadru.

Am rămas locului, ascultând. Nimic.

Uşa aceea descuiată nu-mi plăcea câtuşi de puţin. Înainte de a trece dincolo de ea, voiam să verific restul palierului, să descopăr alte ieşiri, să-l fac pe Liffman mândru de mine.

Am străbătut coridorul în sens invers, către o scară de incendiu, care dădea într-o alee laterală. Pe drumul de întoarcere către 2G, m-am strecurat în spălătorie. Căldură uscată. Văzând fereastra deschisă, m-am uitat afară. La un metru şi nouăzeci mai jos era copertina piscinei. Nu arăta prea bine.

Am făcut cale întoarsă cu prudenţă. Prin crăpătura uşii apartamentului 2G venea un miros pătrunzător. Am bătut şi uşa s-a legănat, deschizându-se alţi câţiva centimetri. Nici un răspuns.

Am păşit înăuntru. Miros de benzină. Soarele bătea imens în geamul dinspre stradă, făcându-mă să-mi îngustez ochii. O siluetă pe un scaun, cu capul în piept. Ziare răspândite pe podea, sub şi în jurul lui.

Locul era întors pe dos. Sertare golite. Pernele canapelei crestate. Scaune răsturnate. Un tablou familiar. Fereastra mare era deschisă şi adierea uşoară dădea formă unei draperii mototolite, trase într-o parte.

– Mack?

M-am apropiat încet. Pe cămaşă, în dreptul inimii, bărbatului era o pată. O bavetă stacojie.

Pantofii mei au călcat apăsat pe ziarele umede. Scrisul părea vătuit și cețos, îmbibat cu benzină. Bărbatul era legat de scaun cu fâșii de pânză care-i înconjurau încheieturile mâinilor și gleznele. Păr blond rebel, exact ca al lui Charlie.

Răsuflarea mi s-a întors înapoi ca un ecou, parcă izbindu-se de pereții unei caverne. Am întins o mână nesigură, am înșfăcat părul și am săltat capul. Asemănarea era șocantă. Nu doar gura care-mi amintea de Mick Jagger, ci și fruntea lată și ochii arzători, nevrotici. Vocea din Beznă, o copie identică a tatălui său, așa cum arătase în tinerețe. Diferența majoră era un al doilea zâmbet, gravat de-a curmezișul gâtului.

Uluit, am dat drumul capului lui Mack, care a căzut din nou în față, cu bărbia în piept. Conștient de existența ferestrei, m-am aruncat la podea. Piciorul lui gol era la câțiva centimetri de capul meu. M-am străduit să-mi liniștesc stomacul. Nu mai văzusem un cadavru de la moartea lui Frank și numai mirosul aproape că m-a dat gata.

Pielea răzuită, legăturile, înmuierea în benzină – fără îndoială că fusese silit să mărturisească. Ceea ce însemna că vorbise despre mine. Și probabil că le trucul invenția cu bonul de la fotograf, pe care îl imitaseră folosind o poză mizerabilă, folosind un de pe ieftin.

Fie mă strecurasem pe lângă indiferent cine o fi stat la pândă, fie căzusem în cursa lor. În ciuda ferestrei deschise, vaporii de benzină începeau să mă deranjeze. M-am târât către fereastră și am aruncat o privire jos, în stradă. Berlina era încă la locul ei, cu impenetrabilul parbriz negru strălucind orbitor.

M-am întors, cu spatele sprijinit de peretele de sub fereastră, uitându-mă la apartamentul răvășit. Ucigașul sau ucigașii lui Mack căutaseră ceea ce încercase Charlie să vândă. Sau teancurile de sute de dolari legate cu bandă, încă înghesuite în vasul pentru paste de sub masa mea din bucătărie, într-o

ascunzătoare necunoscută nici măcar de Mack. El îmi spusese că avea o a doua cheie, de la Charlie. Am presupus că o ţinea ascunsă – dar unde? Probabil în apropiere, să poată ajunge uşor la ea în cazul unei urgenţe. M-am gândit la Charlie, care dormea în fiecare noapte deasupra seifului din podea. Poate îşi învăţase fiul unde să ascundă lucrurile, aşa cum mă învăţase Frank pe mine. Frank şi Charlie, camarazi de arme din acelaşi pluton şi colegi, aveau în comun cunoaşterea câtorva trucuri. Oare fuseseră antrenaţi să caute în aceleaşi ascunzători?

M-am târât către chiuvetă şi, rămânând ghemuit, mi-am întins mâna în ea, trecând-o pe deasupra mesei, şi mi-am strecurat-o în tocătorul de gunoi.

O cutie magnetică sub buză.

Am desprins-o, m-am chinuit s-o deschid. O altă cheie. Alamă, exact ca prima, numai că aceasta avea numărul 228. Probabil chiar lângă căsuţa poştală în care găsisem foaia ruptă, plină de numere. Mă aflasem la numai treizeci de centimetri de indiferent ce păzea a doua cheie. Fără să am habar. Am răsucit-o şi am citit inscripţia familiară: GUVN. SUA, DUPLICAREA INTERZISĂ. Am pus cheia în casetă şi caseta în buzunarul meu din faţă.

Ce altceva aş mai fi putut găsi eu şi nu găsiseră ei? Şi cât timp mai aveam?

Din ce în ce mai cuprins de panică, m-am grăbit către dormitor, alunecând peste cărţile căzute, cu titlurile lor scrise cu litere îngroşate holbându-se în sus, către mine: *Viaţa cumpătată*, *Doisprezece paşi şi douăsprezece tradiţii*, *Cartea cea mare*. O fâşie de covor umed se întindea sub mine şi înaintea mea, ca o dâră călăuzitoare. Îmi ţineam faţa lângă podea, destul de aproape pentru ca vaporii să-mi înţepe ochii. Mack se holba

la mine de pe scaun, o pată întunecată la marginea câmpului meu vizual.

În dormitor, un fişet de lângă canapeaua mică răsturnat, iar fotografiile şi hârtiile se împrăştiaseră. Am căutat prin harababura de pe podea. Casete singhere pentru filme, cu rolă Ektachrome 100. O alta conţinea o doză de marijuana. Gata cu viaţa cumpătată. Printre fotografiile lucioase, douăzeci pe douăzeci şi cinci, ale unor fotolii şi biblioteci, am găsit poza mea, coborând pe stâlpul de telefon în noaptea când mă dusesem acasă la Frank.

Veioza de pe noptieră căzuse pe o parte, aşternând un oval de aur peste o carte. *Doisprezece paşi*. Fără supracopertă. În drum spre dormitor, alunecasem pe o altă carte, având o supracopertă cu acelaşi titlu. Întorcându-mă în patru labe către încăperea principală şi făcând tot posibilul ca să ignor silueta prăbuşită, legată vizavi de mine, am aruncat cărţile deoparte până ce am găsit-o pe cea cu supracoperta purtând titlul *Doisprezece paşi*. Am rupt-o ca să descopăr ce ascundea– un jurnal legat în piele.

L-am răsfoit cu furie. Un registru. Câteva plusuri. Multe minusuri. Alături de fiecare sumă se afla, am presupus eu, scorul unui meci de baschet. *LA 98, Miami 102, -8 000$. NC 88, Duke 90 -8 000$.* Între ele erau notate dobânzi negative exorbitante. Pentru ultima lună, datoria se ridica la 383 918$.

Vocea din Beznă vorbise clar. „Am nevoie de banii mei." Nu spusese *vreau* banii mei. Imediat ce dispăruseră alte vicii, căzuse în ghearele unuia nou.

Mi-am silit ochii să se întoarcă spre el. În ciuda unghiurilor impuse de muşchii contractaţi ai membrelor sale legate, din spate arăta ca şi cum ar fi dat din cap, încuviinţând. Legat şi îmbibat cu benzină – stilul părea mai degrabă al sindicatului crimei decât al Serviciului Secret. Oare Mack fusese ucis de

echipa lui Bilton sau de dealerii lui de pariuri? Dar de ce ar fi vrut dealerii să mă momească la locul crimei cu bonul de la atelierul fotografic? Răspunsul a venit cu un şoc: Mack le spusese, probabil, că banii erau la mine.

Crimă săvârşită de dealeri sau atac al Serviciului Secret? Nici una din cele două variante nu era liniştitoare.

M-am târât înapoi, în dormitor, ca să-mi continui cercetările. Când treceam pragul, din partea din spate a registrului a căzut ceva. Un plic de modă veche, îngălbenit şi sfărâmicios. Nu fusese deschis, şi pe lipitură era scrisă o dată, cu cerneală albastră decolorată: 5/91. Luna morţii lui Frank. Şi probabil luna în care plicul fusese sigilat. Stând ghemuit, i-am rupt clapa, şi hârtia mi-a lăsat o tăietură pe deget. În palma mea a căzut o fotografie polaroid. Bilton într-un birou de campanie de pe teren, cu un zâmbet pe chip şi cu o cravată maronie prea îngustă, cuprinzând cu braţul o femeie radioasă, de aproape treizeci de ani. Ea avea nişte cercei lungi, turcoaz, şi părul pieptănat cu cărare la mijloc, în spatele unui breton înfoiat. O pancartă din spatele lor proclama: BILTON GUVERNATOR! Pe verso nu scria nimic.

Viitorul nostru preşedinte apărând din spatele unui registru de pariuri, alături de o femeie care nu era soţia lui. Cine era ea, ce rol avea în toate acestea?

N-aveam timp să meditez – cineva ar fi putut deschide uşa cu o lovitură de piciorîn orice clipă. Împingându-mi fotografia în buzunarul de la spate, m-am uitat cu disperare de jur împrejurul dormitorului. Nerăbdător cum eram, mă ridicasem în picioare. Stăteam în dreptul ferestrei, expunându-mă din plin vederii. Unghiul în care mă aflam mă ascundea totuşi de trecătorii de pe stradă şi de ocupanţii berlinei, dar m-am holbat cu groază la ferestrele apartamentelor de vizavi.

O sclipire de lumină de pe acoperişul din partea opusă a străzii mi-a atras privirea.

Înainte de a avea timp să reacţionez, am auzit ceva căzând în chicinetă simultan cu o bufnitură pneumatică de afară, ca de minge de tenis expulzată dintr-un tun. M-am uitat prin deschizătura uşii. Ceva bâzâia în mica bucătărie, azvârlind frânturi din plăcile de mozaic. Un obiect aruncat din camera de peste drum? L-am privit rotindu-se pe linoleumul ieftin, apoi oprindu-se.

O rachetă în miniatură, de nici cinci centimetri, cu o tijă îngustă conectând focosul cu un ansamblu de aripioare. Semăna cu o săgeată dolofană, verde-oliv.

Nu-mi amintesc că am sărit, ci doar că zburam prin aer către peretele opus când suprapresiunea m-a înălţat din spate, dându-mă peste cap. Şrapnelul a împroşcat imediat pereţii. Aerul a fost supt pe lângă mine, atras către uşa din faţă, şi apoi camera a părut să pulseze, cu flăcările tălăzuind în acelaşi timp, din toate părţile, nori de un portocaliu strălucitor. M-am grăbit să mă ridic în picioare, în timp ce flăcările se apropiau, curbând fotografiile de pe podea, escaladând pereţii.

Am aruncat o privire înnebunită pe fereastră. Acoperişul de vizavi era acum pustiu. Jos, berlina neagră rămăsese la locul ei, dar portiera era larg deschisă şi scaunul şoferului gol. Mâna mi s-a repezit spre buzunar, verificând instinctiv dacă mai aveam caseta magnetică a cheii, dar dispăruse şi buzunarul era rupt. M-am rotit disperat, cu focul trosnind în timp ce se prelingea spre mine. Caseta zăcea, făcută bucăţi, lângă canapeaua în flăcări. Căzând în genunchi, mi-am repezit mâna spre ea. Bucăţi topite de plastic şi jumătatea de sus a cheii. Plesnise, o spărtură perfectă, chiar prin mijlocul dinţilor de alamă, dar unde era partea de jos? Cu vâlvătăile strângându-se în jurul meu, mi-am plimbat mâna peste covor,

până când mi-am simțit palma sfredelită de o durere fierbinte. Era acolo, într-un cuib de fibre arse. Înainte de a mă putea convinge să n-o fac, am înșfăcat-o. Metalul fierbinte mi-a pârlit vârfurile degetelor, dar am strâns-o în pumn și am luat-o la fugă spre ușa din față.

Focul a dat să-mi cuprindă pantalonii și mâinile. Cadavrul lui Mack ardea, mirosul era îngrețoșător. Flăcările mușcau pe sub legăturile din pânză și leșul se legăna pe măsură ce cedau, una câte una. Am alergat pe lângă el și am ieșit pe coridor clătinându-mă.

Câțiva vecini erau afară, vârstnici holbându-se șocați, un puști pe un scuter demodat. Un bărbat voinic ținea ușa de incendiu deschisă fixând-o cu piciorul și striga la toți ceilalți să iasă. Dincolo de el, la o distanță bună în lungul coridorului, o siluetă înaltă, puternică apărea de după colț.

Reid Sever.

Ne-am holbat unul la altul, eu pe jumătate ghemuit, el înlemnit în costumul negru. Și pe urmă eram în picioare, alergând către el. Mâna i s-a dus către șold, dar eu m-am aruncat spre stânga, pătrunzând cu forță în spălătorie, și am sărit pe fereastră, aterizând cu un pocnet pe copertina piscinei, aflată la aproape doi metri mai jos. Pantofii mi-au alunecat de sub mine și am picat în fund, ricoșând, apoi am alunecat dincolo de margine, aterizând pe beton cu brațele și picioarele răşchirate. Capul retezat al cheii mi-a sărit din mână și a lovit pavajul, răsunând ca o monedă aruncată cu un bobârnac. M-am rostogolit o dată și l-am prins chiar deasupra suprafeței întunecoase a piscinei.

Uitându-mă în urmă, l-am văzut pe Sever aplecându-se pe fereastra spălătoriei, pregătindu-se pentru cădere, și fumul tălăzuind prin fereastra învecinată. Am sărit. Peste gard, în susul străzii, străduindu-mă să-mi scot din buzunar cheile

mașinii. La două străzi distanță și accelerând, încă nu reușeam să-mi trag răsuflarea.

Trebuia să ajung acasă până nu mi-o luau ei înainte, punând mâna pe rucsacul cu pagina ruptă, plină cu numere misterioase.

CAPITOLUL 30

Vizavi de blocul meu, un agent stătea în spatele roţii unui Chevrolet, cu buzele mişcându-se. Nu-i vedeam casca din ureche, nu de la distanţa aceea, dar nu vorbea cu un prieten imaginar. Făcea parte din grupul corupt al lui Sever sau acum eram o problemă oficială a Serviciului Secret? Oricare ar fi fost adevărul, mai mulţi agenţi erau pe drum. N-aveam timp pentru fineţuri.

Mi-am lăsat maşina la o stradă distanţă, pe colţ, cu faţa spre intersecţie, gata s-o iau repede din loc dacă, foarte probabil, aveam să fiu urmărit. Ieşind din spatele camionetei poştei din susul străzii, unde mă ascunsesem, m-am îndreptat în grabă spre blocul meu.

Când intram în hol, am auzit portiera Chevroletului închizându-se în spatele meu. M-am îndreptat calm spre casa scării, ieşind din raza lui vizuală, apoi am luat-o la fugă, urcând câte trei trepte odată. Am ajuns la etajul trei înainte ca uşa de jos să se deschidă, trântită zgomotos, şi pe urmă agentul a strigat la mine, cuvintele fiind imposibil de deslușit din cauza ecourilor de pe casa scării. Dând buzna pe coridor, aproape că m-am ciocnit cu Evelyn, care-şi plimba pisica, cu o lesă prinsă de zgardă. Am bâlbâit o scuză şi m-am repezit spre apartamentul meu, trântind şi încuind uşa în urma mea.

Am măturat cu mişcări furioase cratiţe şi capace, aruncându-le din dulap şi croindu-mi drum către vasul pentru paste. L-am azvârlit după ce am scos din el rucsacul lui Charlie dintr-o smucitură, apoi am alergat spre uşa glisantă. Am auzit în spatele meu un strigăt, urmat de zgomotul lemnului făcut ţăndări. Agentul s-a rostogolit în cameră în timp ce închideam uşa glisantă în urma mea şi săream de pe balcon, izbindu-mă de stâlpul de telefon mai tare decât aş fi vrut. M-am agăţat cu o mână de una dintre barele de metal, dar cealaltă mi-a alunecat şi a ratat. Răsucindu-mă ca o maimuţă, cu pavajul ca un vârtej cenuşiu dedesubt, l-am întrezărit prin uşa de sticlă pe agentul care venea în fugă spre balcon. Mi-am încleştat picioarele în jurul stâlpului şi am coborât pe jumătate alunecând şi pe jumătate căzând. Când goneam pe lângă Chevroletul în care suna alarma din cauza uşii lăsate deschise, am riscat o privire peste umăr. Agentul stătea fixat deasupra golului de două etaje dintre marginea balconului şi stâlpul de telefonie.

Cele două SUV-uri negre care au intrat pe strada mea în scrâşnet de cauciucuri s-au pus din nou în mişcare. Cu rucsacul fâlfâindu-mi în spate, am străbătut în fugă aleea din partea opusă, am trântit zgomotos poarta unei case şi m-am trezit pe strada pe care-mi lăsasem camioneta. Era acolo, parcată la o jumătate de cvartal distanţă de intersecţie. Paralel cu ea staţiona o berlină, iar Sever stătea în picioare, uitându-se prin geamul pasagerului. Faţa lui bronzată şi pătrăţoasă s-a înălţat, începând să se întoarcă spre mine.

M-am răsucit brusc pe călcâie şi am început să mă îndepărtez, însă l-am auzit pe Sever ţipând în staţia radio şi am luat-o din nou la goană. M-am năpustit în stradă, peste un biciclist care s-a clătinat înjurându-mă, am traversat terasa

cuiva şi holul unui bloc. Am ieşit într-o alee, uitându-mă cu disperare împrejur. Huruitul unor motoare nevăzute, nerăbdător şi rapace. Doi agenţi alergau prin dreptul intrării pe alee, în direcţia apartamentului meu. Eram chiar în câmpul lor vizual, dar s-a întâmplat să nu se uite în direcţia mea. Am alergat în partea opusă, dând colţul către magazinul lui Hacmed. Când am făcut primul pas pe trotuar, am dat cu ochii de ceafa lui Sever. Stătea în V-ul portierei deschise a maşinii sale privind insistent strada. Eram la o distanţă atât de mică, încât îi vedeam pielea albă de sub linia părului proaspăt tuns. Am înlemnit. În spatele meu se auzea, de dincolo de colţ, pârâitul tot mai apropiat al unor staţii radio.

O siluetă întunecată a fandat către mine din spatele tomberonului, aruncându-mi peste cap o haină zdrenţuită. Am auzit spunându-mi-se „linişte" în şoaptă şi haina mi s-a aranjat pe umeri. Greutatea ei şi duhoarea erau cutremurătoare. Homer şi-a aruncat un braţ în jurul umerilor mei şi m-a tras după el, împleticindu-ne chiar pe lângă Sever şi apoi pe trecerea de pietoni. În timp ce Homer urla la mine cu o supărare prefăcută, mi-am coborât privirea spre asfalt, capul fiindu-mi astfel mai puţin vizibil din spate. Pur şi simplu doi vagabonzi nesiguri pe picioare. Aşteptam un strigăt, o mână fermă pe umăr, paşi grei.

În spatele meu, i-am auzit pe agenţi adunându-se în jurul maşinii lui Sever.

– Cercuri concentrice, a spus el. Să mergem.

Eu şi Homer am traversat strada, cu tivul hainei ajungându-mi până la gambe. Am avut un moment de recunoştinţă care mi-a înmuiat genunchii pentru pantofii mei Puma ponosiţi, un detaliu în plus pentru hainele sărăcăcioase. Am intrat în bucătăria igrasioasă a unei spelunci cu semipreparate

chinezeşti, cu Homer dând din cap către bucătari, care l-au privit ca pe unul de-al lor şi l-au salutat cu o familiaritate prietenoasă. Ne-am strecurat pe lângă tigăi în care sfârâiau carnea de pui şi legumele din kung pao şi pe lângă cuve cu orez, îndreptându-ne către o uşă de serviciu care dădea în spatele clădirii, unde erau marcate trei locuri de parcare. Am trecut printre maşini şi printre butoaie cu gunoi şi ne-am îndreptat spre vest, ţinându-ne departe de străzile principale, şi oprindu-ne în cele din urmă în curtea liniştită din spatele unei biserici. Lângă uşă stătea o cutie imensă de carton, deformată de umezeală şi plină cu îmbrăcăminte.

Mi-am scos haina împuţită a lui Homer şi i-am înapoiat-o. Pe urmă m-am aşezat pe treptele din spate ale bisericii şi mi-am pus palmele pe genunchi. Braţele continuau să-mi tremure. Nu puteam să scap de duhoarea cărnii arse a lui Mack, care-mi stăruia în nări.

– Probabil că tocmai mi-ai salvat viaţa.

Vocea mea era subţire şi spartă.

– Or să caute un tip în cămaşă albă, a spus Homer, şi a făcut un semn spre cutie.

Am căutat înăuntru. Tricouri cu teme creştine. Am dat deoparte *Soak Up the Sun*[1] şi *Tougher Than Nails*[2], hotărându-mă asupra mai ecumenicului *Şi ne iartă nouă greşelile noastre*, cu literele sale spiralate cenuşii pe fond negru. Când îl îmbrăcam, s-a înălţat sirena unei maşini de poliţie, asurzitor de stridentă. Vehiculul a trecut în viteză pe după cealaltă parte

[1] Titlul unei melodii interpretate de Sheryl Crow, *Baie de Soare* (n.tr.)
[2] Titlul unui album al cântăreţului de muzică country Joe Diffie, „Mai puternic decât cuiele" (n.tr.)

a gardului, apoi sunetul s-a stins. Mi-am lăsat umerii în jos conştientizând gestul.

– Am fost la Administraţia Veteranilor pentru tine, a spus Homer, şi am încercat să găsesc tipi care au făcut serviciul militar într-un regiment sau altul, dar administratorul e prost şi nu mi-a fost de mare folos.

– Mulţumesc, am zis. Am aflat oricum numele care-mi trebuia.

– Mergem spre plajă, aşteptăm acolo să se înnopteze. Tunelele de sub PCH[1] coboară în pantă în zonele dintre traseele patrulelor, aşa că poliţaii nu le inspectează niciodată. În plus, le e greu să ajungă acolo, trebuie să se dea jos din maşina de patrulare. Sau din berlina neînmatriculată.

Am mers pe un traseu tot atât de ocolit, şerpuind la nord de San Vicente, unde străzile coborau către nivelul oceanului. Homer m-a grăbit în josul unor trepte murdare de beton, şi apoi eram în siguranţă, în tunel, unde câţiva tipi nervoşi se întorceau de la plajă trecând în goană pe lângă vagabonzi, în drum spre maşinile lor. Locul era rece şi umed, ca din altă lume, iar paşii noştri reverberau, stârnind nenumărate ecouri. În aerul stătut, duhoarea de urină părea mai puternică. Homer a tuşit şi sunetul denaturat a străbătut tunelul ca o poruncă, până ce l-a absorbit vântul de dincolo de intrare. M-a prins de braţ şi ne-am oprit la jumătatea drumului, aşezându-ne jos, cu spatele lipit de peretele curbat. Un bărbat zdrenţăros, purtând rame de ochelari fără lentile s-a împleticit pe lângă noi, urmat de o femeie obeză, mimând cântatul la vioară pe o rachetă de tenis fără plasă. Mai multe siluete lipsite de culoare, puţind a transpiraţie şi a gunoi, negociind şi glumind şi jucându-se cu

[1] Pacific Coast Highway (n.tr.)

bastoanele lor bizare, diforme – o arenă a vagabonzilor. Vântul şi-a schimbat direcţia, aducând mirosul proaspăt al oceanului prin gâtlejul de beton. Deasupra capetelor zăngănea Pacific Coast Highway, ca un timpan într-o vibraţie fără de sfârşit. Cercul de cer din capăt strălucea în toate culorile curcubeului. O scenă de o frumuseţe stranie.

M-am întors spre Homer.

– Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

– Nu uita să-mi dai bacşiş pentru ajutor, a spus el.

Vizavi de noi, un bărbat costeliv, foarte bătrân, adormea acoperit cu un ziar. Un titlu trâmbiţa: TALAZ AMENINŢĂTOR – BILTON AVANSEAZĂ VERTIGINOS. Consecinţele a ceea ce duceam în rucsac mi-au adus gândurile foarte aproape, propagându-se ca nişte unde, până când implicaţiile au devenit prea vaste pentru a putea fi înţelese. În timp ce soarele cobora către câmpia strălucitoare a Pacificului, umbrele noastre se întindeau groteşti în susul pereţilor curbaţi ai tunelului.

Mi-am lăsat capul re spate până când s-a lovit uşor de betonul transpirat. Îngropat într-un tunel îmbibat de urină de sub autostradă, fugind împreună cu un vagabond alcoolic care avea un nume fals. Fusesem văzut părăsind apartamentul în flăcări, martorii oculari erau numeroşi. Îmi puteau pune în cârcă uciderea lui Mack. Fuseseră gata să mi-o pună pe a lui Frank, pentru mai puţin de atât.

Lunetistul de pe acoperişul de vizavi m-ar fi putut ucide. Dar, în loc să trimită racheta în dormitor, către mine, trăsese prin fereastra deschisă în încăperea din faţă. Sever stătuse în aşteptare, pregătit să mă înşface. Plănuiau să mă ducă într-o cameră de interogatoriu, ca aceea în care mă puseseră cu şaptesprezece ani în urmă, şi să-şi folosească nou descoperitele pârghii ca să-mi stoarcă răspunsuri. Sau poate aveau un alt

plan ca să mă facă să vorbesc – un scaun, o frânghie și vreo patru litri de benzină.

Am scos din buzunar cele două bucăți ale cheii lui Mack. Se potriveau perfect în partea subțiată dintre dinți – nu lipsea nici măcar o așchie. Spaima mi-a trimis o zvâcnire ezitantă în tâmple.

– Trebuie să plecăm, am zis.

Respirația lui Homer a șuierat prin nări.

– Așteaptă să se întunece, a spus. Să se-ntunece.

M-a bătut pe genunchi, un gest de unchi care nu-i stătea în fire.

Capul i s-a înclinat spre piept și n-am putut să nu mă gândesc la fiul lui Charlie. Greutatea fără viață din mâna mea când îi înălțasem fața, dând la iveală tăietura care-i secționa traheea. Mack nu le spusese ceea ce voiau să știe, așa că acum aveau nevoie de mine ca să le dau informația.

În capătul tunelului, în disperata străfulgerare îngustată de cer, soarele a coborât, dispărând. Siluetele s-a pierdut în întuneric. În jurul nostru, pretutindeni, vânzoleala omenească s-a întețit, cumva interconectată, trupuri vorbind tăios și murmurând la unison, ca o jucărie sofisticată, cu arc. Printre umbrele fără fețe, toate fugare, toate prăbușite, mi-am simțit mai întâi ochii umezindu-se și apoi revărsarea lacrimilor. Mi-am blocat gâtlejul, mi-am încleștat o mână peste gură ca să-mi stăvilesc groaza. Nici un sunet, doar dâre de umezeală, prelingându-mi-se peste încheieturile degetelor, și un pumn invizibil în gâtlej. Nu era frică, nu tocmai, ci ceva mai dens și mai îngrozitor. Era un soi de teroare rece, plus greutatea unei apăsări pe care n-o puteam susține.

Mă păcălisem singur, spunându-mi că mă puteam bucura de o viață normală. Trebuia să plec cât mai eram încă de

această parte a morții, să-mi pun pe umăr rucsacul cu bani și să mă urc într-un autobuz către un alt oraș, către un alt stat. Să las din nou totul în urmă. Indiferent cât de groaznică părea perspectiva, puteam s-o iau de la început. O mai făcusem.

Dar pe urmă n-aveam să știu, niciodată. Poate că nimeni n-avea să știe vreodată.

Era întuneric, tunelul se umpluse de bodogăneli și de sforăituri. Am aruncat o privire grăbită în jur și l-am împuns pe Homer cu degetul, trezindu-l.

– Poți să mă duci pe Montana Avenue fără să fim văzuți?

– Bineînțeles.

– Cum?

– În afară de femeile de serviciu, eu sunt efectiv singura persoană care folosește mijloacele de transport în comun din orașul ăsta.

S-a ridicat mormăind, apoi s-a clătinat puțin, legănat de foame sau de reziduurile beției.

– Și nimeni *nu vede* pe nimeni care merge cu autobuzul prin Los Angeles. A râgâit, punându-și ambele mâini pe pântecul enorm. Ce treabă ai acolo?

Bucățile zimțate ale cheii căsuței poștale m-au înghiontit în pumnul strâns.

– Trebuie să vorbesc cu cineva despre o încuietoare.

CAPITOLUL 31

L-am prins pe Raz tocmai când închidea. Am ieşit din umbră, l-am strâns de braţ şi l-am întrebat:

– Poţi face o cheie din acestea două jumătăţi? Mi-am desfăcut pumnul şi am lăsat bucăţile de alamă să lucească. Plătesc bine.

S-a oprit, renunţând să mai încuie uşa din faţă a magazinului.

– Eşti într-un rahat dat dracului, frăţioare.

Şi-a strâns mustaţa deasă între degetul mare şi arătător şi m-a condus înăuntru. Îl lăsasem pe Homer în susul străzii, în faţa magazinului de băuturi alcoolice Duck Blind, cu o sticlă de whisky King Cobra. O terminase de băut înainte de a apuca eu s-o plătesc şi preferase să rămână acolo, afară, căutând prin coşurile de gunoi cu speranţa că mai lăsase cineva vreo înghiţitură pe fundul vreunei sticle aruncate.

Magazinul era întunecos şi înghesuit, şi Raz a lăsat luminile din plafon stinse, din respect pentru natura ilicită a muncii sale. A aprins un lampadar cu braţ flexibil, a ridicat cele două bucăţi de cheie şi le-a privit îngustându-şi ochii şi făcând din asta un adevărat spectacol.

– Refacerea unei chei funcţionale o să fie dificilă. N-am cheie brută cu şapte rizuri, frăţioare. Ţi-am spus că trebuie s-o comand din Canada.

– N-am ştiut că o să am nevoie de ea.

– Da. A oftat cu tristețe. Da, nimeni nu știe, niciodată, înainte de a avea nevoie. O să folosesc un alt tip. O să încerc. O să încerc pentru tine. Degetele lui late s-au agitat deasupra unei cutii de scule plină cu chei brute. Chestia asta e ilegală, copierea acestei chei.

– Da, am încuviințat, este. Dar trebuie să deschid căsuța aia poștală.

– Ca și pe cealaltă?

– Da.

– Ce e atât de important în aceste căsuțe poștal?

– În asta nu știu ce e.

Și-a țuguiat buzele și s-a aplecat înainte, evaluându-mă.

– Te ajut, frățioare. Dar de ce? Nu știu la ce-ți trebuie cheia asta. Poate ar trebui să chem poliția.

A făcut o pauză, pentru efectul dramatic. A prins bucata de cheie în mașina de frezat, a reglat șuruburile, a strâns în mâini manetele.

– Dar n-o fac. Așa merg lucrurile. Așa s-a întâmplat cu bunicul meu. Mai întâi i-au cerut să-și predea pușca de vânătoare. Pentru efortul de război, frățioare.

S-a aplecat asupra obiectului muncii sale și capul de frezat a început să se rotească și a mușcat din metal. A potrivit a doua bucată a cheii rupte, dându-și toată silința să o fixeze în același unghi. Vorbea printre izbucnirile de scântei, în propoziții scurte, echilibrate de frezările stridente.

– Pe urmă, i-au spus că el și bunica trebuiau să fie strămutați. Pentru binele lor. Întotdeauna pentru binele lor. Au fost escortați. Escortați, ca o prietenă cu care te duci la balul de absolvire. Au traversat Anatolia. Pe drum au violat femeile. I-au lăsat pe mulți să moară de foame. Fără apă. Au murit în șanțuri. Pielea lor era ca o hârtie întinsă peste coaste.

A trecut cheia peste peria mașinii de debavurat. În atelierul întunecat au zburat alte scântei, adunându-se într-un glob care și-a revărsat lumina peste fața lui, peste obrajii lați și fermi. Nu purta ochelari de protecție. Pentru o clipă, a semănat cu un băiețel. Și-a trecut degetele peste dinții noii chei. Pe urmă a clătinat nemulțumit din cap, a aruncat-o la gunoi și a luat-o de la început, cu o altă cheie brută.

– Știi povestea asta. E aceeași poveste. Cruciadele, războaiele mondiale, Croația, Sudanul, Irakul. Asta e omenirea.

Din nou peria de debavurare, și zborul scânteilor, și chipul lui arămiu în centrul atenției.

– În timpul marșului, o țărancă i-a ascuns pe bunicii mei într-un coteț de găini. De ce? Nu știu. Dacă ar fi fost descoperită, ar fi fost ucisă. Dar oamenii îi ajută uneori pe alți oameni. Fără să știe de ce. Și asta e *tot* omenirea.

S-a așezat pe taburetul lui care scârțâia, cu umplutura vizibilă prin crăpăturile din lateral ale învelișului de vinilin. S-a uitat la ultima cheie strâmbând din buze.

– Îmi pare rău, frățioare. Am trăncănit despre ajutor ca o gură spartă, dar nu pot. Nu pot să fac o cheie funcțională din bucăți. Nu dintr-o cheie brută nepotrivită. Pot să comand una corespunzătoare în Canada.

– N-am timp să aștept.

Mi-a cântărit bine spusele, cu bărbia sprijinită pe pumnul lui ca un bolovan, astfel încât umărul obrazului i s-a ridicat, acoperindu-i ochiul.

– Am o idee. O metodă de a deschide căsuța poștală. Numai o singură dată. O să ai o șansă. E un joc care ține de încrederea în sine. Trebuie s-o poți face. Ești în stare?

– Sunt, am spus.

Am inspectat strada pe care se afla oficiul poştal şi n-am descoperit pe nimeni aşteptând, dar, dată fiind tehnologia lor, n-aş fi avut cum să-i văd dacă erau ascunşi. Staţia de autobuz era la două străzi distanţă, aşteptând să mă ducă din nou în anonimat. Am făcut un ocol, întorcându-mă la Homer, care stătea pe bordură, în parcarea unui complex comercial din susul străzii.

– Eu plec. Ne întâlnim la cinci în staţia de autobuz?

Şi-a fluturat mâna, făcându-mi semn s-o iau din loc.

M-am apropiat de oficiul poştal din Sherman Oaks cu prudenţă, mergând prin spatele copacilor şi al furgonetelor de poştă parcate. Fiecare maşină în trecere mă înfiora. Am prins în sfârşit o întrerupere a traficului. M-am strecurat printre uşile din faţă şi m-am lipit cu spatele de perete. Sala cu mese şi ghişee era încuiată, dar aripa din stânga, cu şirurile de căsuţe poştale, era deschisă, aşa cum spunea anunţul, deşi sărăcăcios luminată, ca să descurajeze vizitatorii nocturni.

O mişcare din exterior mi-a atras privirea. Homer se plimba plin de curaj pe trotuar. S-a strecurat printre uşi, s-a uitat la mine şi a spus:

– Ce e? M-am plictisit.

Mi-am golit plămânii de aer cu un şuierat.

Şi-a afundat mâna în coşul de gunoi de lângă uşă şi a găsit resturi de tortilla împachetate, pe gustul lui.

– Tu chiar crezi că dacă tipii stau la pândă, n-o să le apari pe radar doar fiindcă mergi pe vârfuri, ca Sylvester J. Pussycat[1]?

A luat-o spre masa cu formulare şi şi-a îndesat sub haină plicuri pentru poşta prioritară, fie ca strat izolator, fie pur şi simplu fiindcă o putea face.

[1] Personaj de desene animate (n.tr.)

M-am îndreptat spre şirurile de căsuţe poştale. Ghemuit în lumina slabă a lămpilor fluorescente economice, am ridicat cele două bucăţi ale cheii în mână şi m-am holbat la cifrele ştanţate: 228.

Făcusem presupunerea că a doua căsuţă poştală şi prima se aflau în acelaşi loc. Numerele consecutive păreau s-o sugereze, dar, dacă ultimele patru zile mă învăţaseră ceva, atunci îmi intrase în cap să nu mă aştept la lucruri evidente. Nu puteam face decât o singură încercare şi avea să fie destul de dificil şi fără să mă tem că-mi puteam irosi şansa fiindcă greşisem oficiul poştal.

M-am aşezat pe podea, strângând vârful cheii rupte între degetul mare şi arătător. O bucată subţire de alamă, toată numai dinţi, terminându-se cu o porţiune înclinată în zona rupturii. Am introdus vârful în locaş şi l-am ghidat în interior până când a scos câteva sunete metalice, dar nu i-am dat drumul, exact aşa cum mă sfătuise Raz. Mi-am ţinut respiraţia. Am pregătit a doua bucată în cealaltă mână şi am apropiat marginile rupte până când s-au aliniat. Pe urmă mi-am întărit strânsoarea în jurul capătului gros al cheii, am numărat până la trei şi am împins. A pătruns în broască torcând. Am oprit-o acolo o clipă, strângând-o cu putere şi rugându-mă să se fi aliniat corect în canal. Pe urmă am răsucit-o încet. Butucul yalei încuietorii s-a rotit ca prin farmec. Continuând să apăs cheia în interior cu aceeaşi presiune, am tras uşor. Uşa dreptunghiulară s-a întredeschis cu vreo trei centimetri. Mi-am strecurat degetul în gol şi am împins, deschizând, iar bucata de sus a cheii a căzut, zăngănind pe podeaua de mozaic.

Căsuţa poştală părea să nu conţină nimic. Am întins mâna înăuntru şi am găsit plicul lucios lipit cu bandă adezivă de partea de sus. Mack dezvăluise multe înainte de a muri, dar

nu şi asta. Plicul s-a desprins. L-am rupt la un capăt şi în mână mi-a alunecat o coală rigidă.

O ecografie.

M-am uitat la zona luminoasă conică, la amestecul de nuanţe de gri şi de negru, o picătură ca din altă lume, reprezentând capul unui fetus. Pe marginea neagră de sus ieşeau în evidenţă o serie de litere albe: „J. Everett 10.07.28 a.m., 12 decembrie 1990".

În lateral, sub rezultatele câtorva măsurători, era o notiţă: „18 săpt., sex feminin." Fără numele spitalului şi al grupului medical, fără numărul asigurării sociale.

Mi-am vârât mâna în rucsac şi am scos foaia ruptă, plină de numere, pe care o găsisem în căsuţa poştală de alături. Încă nu puteam da cifrelor nici un sens. M-am uitat în plicul lucios abia găsit şi, aşa cum era de aşteptat, conţinea o bucată de hârtie. Am extras-o şi s-a potrivit perfect cu marginea ruptă a foii mai mari.

Un raport de laborator. În partea de sus erau trecute numele mamei, „Jane Everett", şi al tatălui, „Bărbat Neidentificat". Iar în dreapta scria „Bebe Everett". Sub ele era capul tabelului cu numere – indicii de paternitate, numerele eşantioanelor şi configuraţiile cromozomiale. Litere îngroşate specificau că era vorba de „Alelele mamei, Alelele fătului, Alelele presupusului tată" şi, în sfârşit, de „Probabilitatea procentuală a paternităţii". Ochii mi-au coborât în josul acestei ultime coloane şi am dat peste singurul număr care se deosebea de celelalte: „99,999".

Un braţ în jurul umărului unei participante la campania electorală. O sarcină. Şi un copil nelegitim, avându-l drept tată pe Andrew Bilton, domnul Valori Familiale în persoană. Oare era suficient ca să conducă la toate cele întâmplate?

într-un an electoral, fiind vorba de preşedinţia celei mai puternice naţiuni din lume? Cu siguranţă.

M-am străduit să-mi scot din buzunar fotografia polaroid în care apărea Bilton alături de o femeie tânără. Salut, Jane Everett.

Copilul se născuse probabil chiar înainte de uciderea lui Frank. Acum trebuia să fie în ultimul an de liceu. Şaptesprezece ani, exact vârsta pe care o avusesem eu atunci. Acelaşi număr de ani pe care-i trăisem de atunci încoace. Eram amândoi implicaţi în povestea asta, cumva, de la bun început. Ca şi mine, ea îşi purta povara. Chiar dacă nu-şi cunoştea punctele delicate ale moştenirii, avea în propriul ADN o istorie necunoscută, îi purta greutatea în oase.

Mă simţeam aşa cum se simţise probabil Frank, ca şi cum mi-ar fi căzut în braţe o grenadă vie. Dar sub suprafaţa gândurilor mele ardea un nou element care trebuia luat în considerare. Bebe Everett. În 1991 fusesem destul de matur ca să iau propriile decizii, ca să ies din casă, pătrunzând în malaxorul consecinţelor. Ea nu fusese decât un nou-născut. Doream, mai mult decât orice, să aibă şansa unei vieţi diferite de cea care mi se servise mie.

Bilton ar fi fost mai în siguranţă dacă ea ajungea sub pământ. Şi el nu ducea lipsă de prieteni dornici s-o trimită acolo.

Oare se ascundea? În stilul lui criptic, Charlie voise să-mi spună că trebuia să o salvez? Asta era responsabilitatea pe care mi-o lăsase cu limbă de moarte?

M-am aşezat pe podea, uitându-mă la ecografie cu privirea pierdută şi aşteptând să mi se liniştească tumultul din cap. M-am gândit la autobuzele care opreau în staţia aflată la o jumătate de cvartal distanţă şi la toate locurile în care m-ar fi

putut duce. Am pus documentele şi fotografia în rucsac, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre Homer. El s-a oprit cu câte unul din plicurile căptuşite, destinate poştei prioritare, în fiecare mână, şi m-a privit trecând.

Am ieşit afară, în vântul muşcător al nopţii. În dreapta se vedea adăpostul din staţia de autobuz – pereţi de sticlă şi o bancă albastră. L-am privit o clipă, apoi am luat-o la stânga şi am găsit un telefon public. Am format numărul cu mâini surprinzător de ferme.

După ce a ridicat Induma receptorul, i-am povestit ce aflasem. Ea a rămas tăcută preţ de câteva clipe, apoi m-a întrebat:

– Ce-ai de gând să faci?

– Fiindcă mă hăituiesc cu atâta îndârjire, poţi face pariu că vor să şteargă toate dovezile. Trebuie s-o găsesc pe fata aia. Bebe Everett. Înainte de a o găsi ei.

– Bebe Everett, a repetat ea, parcă vrând să vadă cum suna numele.

– Poate nici măcar nu ştie că e în pericol.

– Cum o poţi găsi când habar n-ai cum o cheamă?

– Începând cu mama ei, am spus. Eşti în continuare dispusă să mă ajuţi?

– Bineînţeles, a răspuns ea, dar avem nevoie de un minim de criterii de căutare. Sunt sigură că există o grămadă de Jane Everett care se încadrează exact în marja de vârstă potrivită şi nici măcar nu le putem limita numărul referindu-ne la un singur oraş. Când a fost vorba de Charlie, am ştiut cel puţin că trebuia să-l căutăm printre oamenii legii din California.

– Atunci de ce am nevoie?

– De cineva cu un program puternic de corelare şi de analiză, cu o lărgime de bandă al naibii de mare, cu un motor sofisticat de căutare şi de corelare a informaţiilor din bazele

de date și de un mandat care să-i permită să se uite în înregistrările secrete ale spitalelor.

– Înregistrările nașterilor din spitale.

– Exact. Informații despre naștere și despre spitalizare. Pentru cercetările acestea ai nevoie de cineva cu autorizație oficială și cu un computer de mare putere.

– Nu mai poți cere o favoare celor din LAPD?

– Au devenit foarte reci. Cred că investigațiile făcute de secretara-șefă în folosul meu au atins un punct nevralgic. Mi-au blocat accesul – asta nu include nici o amenințare – dar n-o să mai pot trage cu ochiul în departament. Cel puțin nu în interes personal. Și, date fiind relațiile tale cu oamenii legii, asta nu îți lasă prea multe opțiuni. Sau cel puțin nu prea multe pe care să fii dispus să le irosești.

Vântul mi-a biciuit fața.

Deci nu mai e vorba doar despre Frank.

– Nu, a spus ea, cred că nu.

Când m-am întors înăuntru, Homer era întins pe masă, încerca să adoarmă. Nu m-a deranjat liniștea. Am stat în tăcere cam o jumătate de oră. În cele din urmă, luminile unor faruri au bătut în fereastră. Apoi Range Rover-ul și-a continuat drumul.

Homer s-a trezit și m-a privit cu ochi mieroși, întunecați. M-a urmat supus afară și am străbătut mai multe străzi, am trecut printr-un parc, am sărit un gard. Induma parcase mașina, mă aștepta. Geamul Range Rover-ului a coborât cu un zbârnâit și ea s-a uitat la mine.

– El e Homer, am spus.

– Bună, Homer.

El şi-a rotit o mână, în stilul reginei mame, şi a făcut o jumătate de plecăciune.

– O să ne fie de folos, am spus eu.

CAPITOLUL 32

Induma m-a lăsat la două străzi distanță și a rămas să mă aștepte, împreună cu Homer, în Range Rover. Cu rucsacul la purtător, am escaladat gardul din spate al casei lui Callie și am traversat curtea interioară.

Am bătut la ușa din spate și Steve a deschis-o o clipă mai târziu, dintr-o smucitură. La vederea lui, mi s-a strâns stomacul. Partea stângă a feței i se umflase ca un balon în locul unde îl lovisem, o șa lucioasă, roșie, peste umflătura galbenă cu negru de dedesubt.

Gura mi s-a deschis, dar n-am scos nici un sunet.

– Oh, grozav. Adu-ți fundul înăuntru.

– El e? a strigat Callie, din cealaltă cameră.

Steve m-a tras înăuntru.

– Nici o *vorbă* de față cu Em, mi-a spus.

A așteptat să trec și a rămas în urma mea, ca să nu mă scape din ochi. Callie și Emily stăteau la masă, în fața farfuriilor lor. Mama și-o lustruise cu pâine – unul dintre vechile ei obiceiuri –, dar a lui Em era aproape neatinsă. O tavă cu lasagna tăiată bucăți stătea pe trepiedul în formă de porc pe care i-l făcusem mamei în liceu, la ora de atelier.

Callie s-a ridicat tulburată sau agitată, sau probabil și una, și alta.

– Nicky.

– Grozav, a spus Emily. *Acum* pot să plec?

– Bine, a zis Steve.

Ea s-a aplecat spre frigider, a deschis un Pepsi cu un pocnet, apoi s-a uitat la mine.

– *Ce e?* Vrei una?

– Sigur, mulţumesc.

A adus o doză şi m-a înghiontit cu ea în umăr.

– De câţi ani stau împreună cu tine nu mi-ai adus niciodată o apă gazoasă, a spus Steve.

– Nu eşti chiar atât de neajutorat, a răspuns Emily, şi a urcat la etaj.

– Ţi-am spus că eşti pe placul ei, a zis Callie. Stai jos. Ai mâncat?

– Sigur, a adăugat Steve. Simte-te ca acasă. Avem o cameră de oaspeţi la etaj, poate vrei să te muţi la noi câteva luni.

Callie i-a aruncat o privire tăioasă, dar eu am spus:

– Nu, are dreptate. Nu v-am adus decât necazuri.

– Suntem în sfârşit de acord, a spus Steve.

La etaj, uşa lui Emily s-a închis cu putere. Callie şi-a coborât vocea.

– Trebuie să vezi ceva. Ar putea fi de rău.

Steve a şoptit:

– *Ar putea?*

M-au condus în camera de zi. Draperiile erau trase. Steve a schimbat patru telecomenzi până când s-a dus Callie să apese pe două butoane. Televizorul a prins viaţă, apoi, mulţumită lui TiVo[1], ea a derulat repede reclamele. A aruncat o privire către bucătărie şi s-a încruntat.

– Em!

[1] Dispozitiv video digital (n.tr.)

O gheată neagră, împodobită cu un craniu reliefat, a ieșit, stângace, cu puțin în afara cadrului ușii. Apoi, la cel mult un metru cincizeci deasupra ei, a apărut o față încruntată.

– Fiți recunoscători că sunt prea proastă ca să profit de faptul că se petrece ceva ciudat.

– Fugi la etaj, *acum*, a spus Steve. Du-te să asculți *Fall Down Boy*, sau ce-o fi.

– Doamne, ești atât de *dezastruos* de picat din lună.

Ghetele au urcat scările cu un tropăit demn de laudă.

–Trei... doi... unu... a spus Callie, și s-a ghemuit.

O clipă mai târziu, o ușă s-a trântit atât de tare, încât au vibrat podelele. Pe urmă, Callie a apăsat pe telecomandă cu degetul mare.

Un crainic de la o emisiune locală de știri și-a îndreptat spre noi fața colțuroasă.

– Astăzi, în vestul orașului Los Angeles, agenții federali au organizat un raid într-un apartament identificat drept cartierul general operațional al grupului răspunzător pentru atacul eșuat asupra centralei nucleare de la San Onofre. Un suspect a fost ucis. Al doilea a fugit.

Am făcut un pas înapoi, împleticindu-mă, și m-am așezat, lăsându-mă greu pe canapea.

Pe ecran se vedeau acum pompierii, reușind să țină sub control vâlvătăile din apartament.

– Suspectul care a scăpat a detonat rezervele de explozibil înainte de a fugi de raid. Ca răsturnare bizară de situație, primele aprecieri ale medicului legist sugerează că teroristul căruia i s-a recuperat cadavrul a murit înainte de explozie, iar poliția investighează posibilitatea de a fi fost torturat și ucis de complicele său.

Comentatorul solemn a preluat legătura.

– O mare parte a dovezilor căutate de autorităţi au fost distruse.

Callie a închis televizorul.

– N-au arătat nici o fotografie, a spus ea. A suspectului care a fugit.

– Nu încă, a completat Steve.

Mâinile mi se încleştaseră de materialul cămăşii mele.

– Mai e ceva.

Aproape că nu mi-am recunoscut vocea.

– Sunt sigur, a spus Steve.

S-a îndreptat înspre bucătărie, iar noi l-am urmat. Callie s-a lăsat pe scaunul ei, ca şi cum ne-am fi aflat la o cină în familie, dar eu şi Steve am rămas în picioare.

– Te rog. Ascultă-mă. Am nevoie de ajutorul tău.

Steve a lăsat să-i scape un hohot de râs.

– De ajutorul *meu?*

– Ascultă-mă. Atât. Şi dacă n-o să crezi ceea ce am să spun, o să plec şi n-o să mai fiţi nevoiţi să mă vedeţi niciodată.

Callie s-a crispat la auzul cuvintelor mele.

– Dar, dacă o să mă crezi, e al naibii de sigur că am nevoie de ajutorul tău. Ar putea fi riscant să apelez la oricine altcineva.

Steve s-a holbat la mine până când am început să mă simt stânjenit. Am numărat douăzeci de tic-tacuri ale ceasului din bucătărie, aflat în spatele meu, timp în care n-a făcut altceva decât să mă fixeze cu privirea. În cele din urmă, s-a uitat la Callie. Ea ne privise în tăcere, fără să scoată vreo vorbă, fapt atât de neobişnuit, încât probabil că asta l-a dat gata. Şi-a tras pe jumătate un scaun, s-a aşezat, şi-a sprijinit un braţ pe masă şi şi-a înclinat capul spre scaunul din faţa lui. M-am aşezat şi eu.

Le-am spus povestea de la cap la coadă, adăugând amănuntele peste care sărisem ultima oară şi oferindu-le versiunea mea asupra confruntării din apartamentul lui Mack. Le-am

arătat ecografia și raportul laboratorului de analize medicale și fotografia polaroid a lui Bilton și a femeii. După ce-am terminat, am spus:

– Trebuie s-o găsesc pe mama care a cerut să se facă analizele ADN. Sau măcar să aflu tot ce se poate afla despre ea. Şi despre fiica ei. N-am pe nimeni altcineva care să facă asta pentru mine.

– Trebuie să te predai, Nick, a spus Steve. E singurul mod în care...

– Nu, a zis Callie.

Am privit-o amândoi cu surprindere.

– Dacă se predă și toată povestea asta e reală, o să fie ultima dată când îl mai vede *cineva,* a spus ea. Ajută-l, Steve, te rog.

– Şi dacă el l-a *ucis* pe tipul ăla? Plus banii – cine știe de unde a făcut rost de ei? E fiul tău, sigur că da, dar hai să fim sinceri: nu mai știi nimic despre el de ani de zile.

– Îl cred, a subliniat ea, hotărâtă.

Fruntea lui Steve strălucea. Şi-a trecut o mână prin părul buclat, s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a strâmbat.

M-am uitat în jos, la farfuria murdară din fața mea.

– Mulțumesc, mamă.

Steve a inspirat adânc, și-a ținut răsuflarea, și-a încrucișat brațele. Pe urmă mi s-a adresat:

– Sunt polițist. Nu te-am ajutat niciodată. N-am intrat niciodată în contact cu tine. Dacă te văd, o să fiu probabil obligat să te arestez. Înțelegi?

Am dat din cap.

A scos un carnețel din buzunarul de la spate, a scris ceva și mi l-a arătat, așa cum procedează oamenii din filme când fac o ofertă financiară. Era un număr de telefon.

– Memorează-l, a spus. E celularul meu. Nu suni decât dacă ești pe punctul să fii ucis.

M-am uitat cu atenție la număr și am dat iarăși din cap.

Și-a strecurat carnețelul la loc, în buzunar.

–Lasă-mi un număr de telefon. De preferat unul de mobil. Nu pot să mă duc și să încep pur și simplu să pun întrebări fără să trezesc suspiciuni, dar mâine lucrez după-amiaza și îmi pot face timp să stau la birou când e liniște. O să verific dacă ești dat în urmărire sau dacă urmărirea i-a fost încredințată Serviciului Secret. Și o s-o caut pe Jane Everett prin bazele de date, deși îmi ceri foarte mult, băiatule. Confidențialitatea medicală e un dezastru, n-aș putea face rost de un mandat nici dacă am ști la ce spital s-a născut copilul, ceea ce habar n-avem. Va trebui să folosesc celălalt traseu – demodata muncă asiduă – să văd dacă pot găsi o Jane Everett între patruzeci și cinci și cincizeci de ani, care are o fiică de șaptesprezece. Și, dacă arată ca tipa din fotografia polaroid, cu atât mai bine. Deși e încă destul de tânără, cu vârsta trebuie să se fi schimbat foarte mult. Dacă găsesc ceva – și aici e un *dacă* – te sun. Între timp trebuie să stai ascuns. Și n-ai fost niciodată aici. Nu fără să ne pui pe mama ta și pe mine – și pe Emily – în pericol.

– N-am fost niciodată aici, i-am spus.

– Ce zici de asta? a exclamat Steve. Suntem de acord în două privințe.

Induma stătea, cu picioarele încrucișate sub ea, pe o canapea enormă. Îmi dădeam seama că era supărată, fiindcă își trăsese în poală una dintre pernele supradimensionate. Raportul de paternitate al lui Jane Everett zăcea alături de ea, pe canapea, acolo unde îl pusese după ce-i aruncase o privire fugară. Din baia de la etaj se auzeau dușul și cântecul lui

Homer, o interpretare bolovănoasă a unui fragment din *Pirații din Penzance*. Alejandro își petrecea noaptea în apartamentul lui, ceea ce constituia o ușurare din mai multe puncte de vedere. Pe măsuța pentru cafea ardeau lumânări cu aromă de rodie, răspândind în aer un miros plăcut.

– N-ar fi trebuit să venim aici, am spus. Vor începe să se intereseze de relațiile mele. Nu știu când îi vom auzi bătând la ușă.

– *Dacă* ajung la fostele tale prietene de acum trei ani – și aici apare un *dacă* – ce-i cu asta? N-au pe ce bază să solicite un mandat de percheziție și, dacă sapă atât de adânc, vor afla și cine se află în memoria telefonului meu. Cu riscul de a părea infatuată, asta nu e o adresă la care să deschizi ușa cu o lovitură de picior. Suni la ușă, întrebi politicos și apoi o iei la goană și te izbești de-un caz dat dracului.

– Tipii ăștia nu se ostenesc să facă rost de mandate.

– Sunt dispusă să-mi asum riscul, a zis Induma. Acum să ne concentrăm, ca să merite tot acest risc.

Din lumânările roșii se înălțau șuvițe ondulate de fum.

– Singura mea cale de ieșire e să am cât mai multe dovezi în buzunar. Să i le las cuiva, drept poliță de asigurare. Și să dispar înainte de a mă face ei să dispar.

Induma și-a coborât brusc privirea.

– Să fugi din nou?

– Nu înainte de a o avertiza pe Bebe Everett. Cu cât se încinge mai tare povestea asta, cu atât mai mult își vor dori să lege capetele libere. Și ea e cel mai mare dintre ele.

Induma nu și-a reîndreptat privirea spre mine.

– Le-ai scăpat, a spus. Dar nu se știe dacă o să reușești să o faci din nou.

– Atunci ar fi cazul să le-o iau cu mult înainte, am ripostat. Canalele tale către laboratorul criminalistic sunt încă deschise? Ai putea obţine o analiză a ADN-ului de acolo?

Ea a strâns perna mai tare şi s-a uitat în jos, către raportul laboratorului.

– În cazul când ajungi destul de aproape ca să smulgi un fir de păr din capul preşedintelui? Probabil. Le-am configurat afurisita aceea de reţea de stocare. Dacă spun că a apărut o dereglare, directorul îmi dă permisiunea să intru. Dar, chiar dacă pot pătrunde în bazele de date cu ADN-uri, mă îndoiesc că o să-l găsesc pe Bilton acolo unde află restul populaţiei.

– Trebuie să existe o înregistrare undeva, pentru eventualitatea în care va trebui să i se identifice cadavrul după o explozie, după un incendiu, după ce doboară cineva avionul *Air Force One* sau după o altă chestie de acelaşi gen.

– Chiar dacă profilul lui ADN coincide cu cel din raportul de paternitate, tot ar mai putea pretinde că raportul acela e contrafăcut. Trebuie să mergi pe urmele originalului până la laboratorul respectiv.

– Dar fotografia polaroid? Este posibil să fi fost contrafăcută.

Mi-a cerut-o cu un gest şi am scos-o din rucsac. A înclinat-o spre lumină, muşcându-şi buza.

– Pare veche, cu mult înainte de Photoshop. E al naibii de convingătoare. Să presupunem că e autentică. Şi că femeia e Jane Everett. Dar tot nu reprezintă o dovadă solidă, în nici un caz.

– Nu mă duc la tribunal. Nu vreau decât un avantaj strategic. Şi reacţia lui Bilton faţă de chestiile pe care le-am găsit dovedeşte că l-am obţinut.

– Ar fi totuşi drăguţ să ai ceva *concret* despre orice parte a acestei muşamalizări.

– Am.

A încruntat din sprâncene.

– Ce?

– Homer a fost dentist, am spus.

–Da? Induma a clipit. O dată și încă o dată. Oh, nu. *Oh*, nu.

Homer cobora agale scările, într-un halat de baie roz și pufos. Ud, părul lui zbârlit îi atingea umerii. Cordonul era întins la maximum, abia reușind să țină cele două părți ale halatului la locurile lor, peste pântecul lui umflat.

– Fermecător, a comentat Induma.

– Ne dăm toată silința, a răspuns el.

– Am nevoie să faci ceva pentru mine, am intervenit eu.

– Buddha a plâns, a zis Induma.

– Obiectul din obrazul meu e un fragment de os. Am nevoie de el. Și nu mă pot duce la un spital. Știu că nu e tocmai domeniul tău de activitate, dar vreau să mi-l scoți de-acolo.

Homer s-a holbat la mine, apoi a ridicat din umeri.

– OK.

M-am dus la bucătărie și m-am întors cu câteva cuțite. Din fericire, Induma avea de tot soiul.

– Cred că la etaj e un bisturiu adevărat, a spus ea. L-a cumpărat Alejandro, pentru una dintre sculpturile lui.

–Excelent. Ai o cameră digitală, nu-i așa? Vreau să-l filmezi când îl extrage din fața mea, ca să pot dovedi de unde a provenit.

Homer a studiat cuțitele, apoi a privit-o pe Induma întinzând un cearșaf pe canapea.

Am apus:

– Ascultă, poți s-o faci. Știu că ai senzația că nu poți. Dar poți.

Părea destul de calm. Probabil că-l încurajasem fiindcă eu aveam nevoie de încurajare.

– Aveți vreun anestezic? a întrebat el.

– Pentru tine sau pentru mine? am spus.

Homer n-a râs.

M-am uitat la Induma.

– Nu cred că avem.

– Unul dintre prietenii de la club ai lui Alejandro a lăsat în jur de un gram de cocaină în torpedoul Jaguarului meu. Încă nu l-am aruncat în toaletă.

– Vrei să trag cocaină pe nas? am întrebat.

– Nu, a ripostat ea, *tu* vrei să tragi cocaină pe nas.

A adus o bucată pătrată de ziar, împăturită, în care era cocaina, a înmuiat bisturiul în alcool şi ne-am ocupat locurile. Homer stătea deasupra mea, în halatul parcă desprins din *Unora le place jazzul*, cu ochii închişi, încercând fără nici o îndoială să-şi reamintească principiile chirurgiei faciale. Eu zăceam pe cearşaf ca un cadavru, strângând mâna Indumei într-a mea, în aşteptarea lamei. Bisturiul s-a apropiat. Mâna lui Homer tremura. Şi-a şters fruntea şi s-a tras înapoi.

– N-ai nişte scotch? a întrebat. Am nevoie de un pahar mare ca să scap de tremurături.

În timp ce Induma se îndrepta spre bar, mi-am ridicat privirea spre trăsăturile lui palide.

– Mai bine pregăteşte-i unul dublu, am spus.

CAPITOLUL 33

M-a trezit lumina după-amiezii, revărsându-se prin peretele curbat, de sticlă, din spatele camerei de zi. Durerea din obraz a prins imediat viață. Pe măsuța pentru cafea, chiar sub nivelul feței mele, pătrate de tifon se încrețeau în jurul unor cheaguri de sânge înnegrit. Cuțite de diverse mărimi, cu vârfurile de culoare întunecată. Un castron pentru salată, plin cu apă rozalie. Un sfert de pagină din *Vanity Fair*, despăturită, cu fulgi albi pe rochia lui Nicole Kidman. Prosoape și iar prosoape. Și acolo, triumfător pe o farfurioară metalică pentru dropsuri Nambé, fragmentul din osul lui Charlie Jackman.

Durere zvâcnitoare, traversându-mi creștetul. Parcă aveam nisip în gură. Amorțeală coborându-mi în josul părții stângi a corpului, ca o greutate lipsită de viață. La vreo șaizeci de centimetri de fața mea, atârnând de tulpina sa arcuită, din oțel inoxidabil, umbra unei lămpi imense mi se legăna deasupra, ca lumina dintr-un cabinet dentar. Eram pe canapea. Săltându-mi capul chinuit de durere în spațiul limitat, m-am uitat în jur. Induma era întinsă între mine și pernele spătarului, cu fața presată pe pieptul meu gol, cu obrazul turtit schimonosindu-i gura. Homer era pe colț, cu brațele și picioarele răsfirate, cu burdihanul păros tresăltându-i prin deschiderea halatului de baie ca un mamifer marin eșuat pe plajă. Scena părea urmarea unei petreceri sado-masochiste.

M-am tras de sub Induma și ea a mormăit, dar s-a întins imediat pe locul eliberat de mine. Apăsarea corpului ei îmi lăsase o urmă înroșită pe coastele din stânga. O parte din pielea mea a început să-și recapete simțurile. Cel puțin amorțeala nu se datorase unei erori chirurgicale.

M-am străduit să mă ridic în picioare, amețit, cu toate paleativele folosite revenindu-mi în minte într-un vârtej, ca în filmele de desene animate. Argintiul și purpuriul din vederea încețoșată mi-au adus înapoi sfredelirea nesfârșită din noaptea precedentă, o amintire la fel de vie ca senzația de vomă din gâtlej. Fusese groaznic și cocaina nu se ridicase la înălțimea reputației. În ciuda eforturilor lui Homer, care-și dăduse toată silința, operația se tot prelungise, un hău fără de fund care mă spinteca, cu vârfurile de oțel sfredelind osul. Bucata din osul lui Charlie fusese eliberată abia când prima geană de lumină a zorilor intra în competiție cu veioza, și Induma izbucnise în plâns, ușurată și epuizată.

Camera digitală continua să tragă cu ochiul de pe trepied, deși ledul roșu nu mai strălucea. La sfârșitul unei unice filmări istovitoare, demne de Hitchcock, Induma prinsese așchia însângerată de os într-o penseta, ținând-o în fața obiectivului, ca să ateste că acela era fragmentul de os scos din obrazul meu. Codificase și încărcase fișierul MPEG, alături de copiile scanate ale ecografiei și ale testului de paternitate, pe un server sigur, aflat în altă parte.

Nerăbdător să aflu vești despre Bebe Everett, mi-am verificat celularul, dar nu primisem nici un mesaj de la Steve. Am intrat în baie, ocolind trepiedul cu pași nesiguri. Prima privire în oglindă m-a umplut de groază, dar, după câteva treceri ale unui prosop îmbibat cu apă caldă, cea mai mare parte a crustei negre s-a desprins. Tăietura era înspăimântătoare

prin adâncimea ei, dar acoperea o zonă relativ restrânsă, cu puțin mai mare decât vârful unui glonț. După ce am înghițit două pastile de Tylenol forte și patru de Advil, am găsit în dulap o trusă de prim ajutor. Un plasture rotund a acoperit rana, redându-i feței mele înfățișarea normală, cu excepția ochilor îngustați de durere.

Zgomotul apei din chiuvetă îi trezise probabil pe Induma și pe Homer, fiindcă, în momentul când am ieșit din baie, stăteau în capul oaselor și se uitau unul la altul, ca doi tipi mahmuri, care s-au cunoscut la beție și nu mai știu dacă în noaptea trecută s-au culcat sau nu împreună. Dincolo de ferestrele fumurii, surferii pedalau către plajă, cu planșele sub braț. Los Angeles-ul lipsit de griji, în plină activitate într-o zi de duminică.

– Cât e ceasul? a bâiguit Induma.

– Aproape cinci.

Homer s-a săltat în picioare, s-a împleticit către bar și și-a reumplut paharul cu Johnnie Walker Blue Label. L-a dat de dușcă, apoi s-a frecat la ochi și a clătinat din cap. Halatul îi atârna acum deschis, dar nimeni nu părea să observe.

– Trebuie să mă îmbrac, a spus, apoi s-a îndreptat clătinându-se către camera alăturată, să-și caute zdrențele.

Eu și Induma ne-am uitat pur și simplu unul la altul. Micul ei zâmbet obraznic părea să spună: „Îți vine să crezi ce-am făcut azi-noapte?" Am continuat să ne privim, mulțumiți de secretul pe care-l împărtășeam – un legământ de sânge și o glumă numai a noastră, ambele cuprinse într-un întreg. Era cu mult mai prețios așa, nerostit, doar noi doi într-o neclintire imperfectă, exact așa cum fuseserăm eu și Callie pe veranda din spatele casei lui Frank, ea cu paharul ei de Crystal Light și cu cărbunele pentru desen, eu privindu-i munca, într-o

fericită necunoaştere a faptului că n-aveam să mă mai simt atât de mulţumit niciodată.

Homer s-a întors în sfârşit, cu halatul roz de baie pe care pusese stăpânire ieşindu-i de sub straturile de haine murdare. Oricum mă îndoiam că Induma îl mai voia înapoi. Mi-am pus în grabă o cămaşă, ca să-l conduc până afară, şi am înşfăcat rucsacul lui Charlie – nu voiam să-l scap din vedere.

Homer a dat peste cap încă un pahar cu scotch înainte de a se apleca să sărute mâna Indumei. Am ieşit, şi el şi-a ridicat faţa spre soare.

– Ştii, am spus, te-aş duce cu maşina, dar probabil că nu trebuie să ies pe stradă. Uite nişte bani pentru autobuz.

Mi-am vârâ mâna în rucsac, am scos cinci sute de dolari de sub una dintre benzile violet şi i-am întins banii lui Homer.

A răsuflat uşurat, lăsându-şi umerii în jos.

– Am crezut că voiai într-adevăr să-mi dai numai bani de autobuz.

A luat bancnotele, frecându-le una de alta ca pe nişte monede de aur.

Am simţit un val de afecţiune pentru el, pentru cele prin care trecuserăm, şi am adăugat:

– Ascultă, simt că trebuie să-ţi spun că ştiu. Despre soţia şi copiii tăi, toate acestea. Şi-mi pare rău.

A avut o reacţie întârziată de surprindere, i-a căzut falca sub barba nepieptănată.

– N-am fost însurat niciodată.

– E OK. Am aflat din întâmplare. Că ai fost dentist şi apoi ai început să bei, şi ai lăsat totul în urmă.

– *Dentist?* Despre ce tot vorbeşti, Nick? Am vândut hai impermeabile.

A împăturit bancnotele clătinând din cap, şi le-a pus în buzunar şi a plecat, lăsându-mă ca lovit de secure pe aleea din faţa casei Indumei.

Induma încă mai râdea.

– Deci ai lăsat un fost vânzător de impermeabile, beat criţă, să-ţi facă o operaţie de chirurgie maxilo-facială.

– Informaţie eronată. Li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi. Ca să nu mai spun că, în momentul respectiv, eram bine drogat cu cocaină. Raţionament defectuos.

– Mai ales săptămâna asta. Istoria profesională a lui Homer provine de la aceeaşi femeie care ţi-a servit replica „Naşul e cu Pasărea de Foc"?

– Şi *tu* încerci să te implici într-o conspiraţie guvernamentală. Asta te poate înfrânge prin epuizare.

– Sper că data viitoare o să-ţi arate strângerea de mână secretă.

– E o glumă transparentă, pe care n-am de gând s-o fac.

– Ei. Manierele cavalereşti n-au dispărut.

Eram în bucătărie, eu pe taburet, ea rezemându-se de masă. Vechile noastre poziţii. Făcuserăm duş şi ordine în camera de zi. Pe urmă ne dăduserăm seama că eram morţi de foame, şi ea pregătise repede nişte *vadai* – pe care, spre supărarea ei, eu îl caracterizasem drept falafel indian. Acum beam ceai verde.

Induma mi-a urmărit privirea către aşchia din osul lui Charlie, pusă într-o pungă de plastic Ziploc pe masă, alături de borcanul cu chutney[1].

– Mă întreb din ce os o fi fiind, am spus.

---

[1] Amestec de condimente, fructe şi legume (n.tr.)

– Sacroiliac, aşa cred. Verific chiar acum. Asta-i tot ce te interesează sau vrei şi un test ADN?

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Am mai sorbit amândoi din ceai, simţindu-ne bine în încăperea luminată de soare şi amânând inevitabilul.

– S-ar putea face în acelaşi timp.

– OK. Durează două zile. Şi nu, nu se poate mai repede.

– Iubito, iau Jagul. M-am gândit că-l imitam destul de bine pe Alejandro. Îl aduc înapoi pentru slujbă.

– Parcă ai fi Ricky Ricardo, a pufnit ea. Încotro?

– Vreau să văd dacă-l pot scoate din ascunzătoare pe cel care mă urmăreşte.

– Numai să nu laşi cocaină în torpedo. Începe să mă calce pe nervi.

S-a retras, îndepărtându-se de masă.

– Trebuie să mă pregătesc. Handro mă scoate în oraş.

– Corect. Aniversarea.

Mi-am făcut mâinile căuş în jurul cănii calde, holbându-mă la ceai de parcă ar fi ascuns ceva fascinant.

– E un bărbat norocos.

– Da, a încuviinţat ea. Este.

Am urmărit-o cu privirea în timp ce urca scările.

CAPITOLUL 34

Cu numeroasele sale aglomerări de studenţi de la UCLA, Westwoodul are chiar mai multe cafenele pe fiecare stradă decât restul Los Angeles-ului. La o masă de pe trotuar a uneia dintre ele, am găsit un tip cu pielea întunecată care trăgea dintr-o narghilea şi sorbea zgomotos dintr-o băutură cu perle de tapioca.

– Vrei să câştigi uşor o sută de dolari? l-am întrebat.

– OK, a răspuns, dar eu stau deasupra şi te mai costă cincizeci dacă vrei şi-o labă.

– Dă-mi voie să reformulez.

– Te rog.

– Ăsta-i cardul meu de credit. Câştigi suta dacă traversezi strada, intri în Starbucks-ul ăla, plăteşti o cană cu cafea şi mi-o aduci aici.

– De unde ai luat cardul?

– E al meu.

I-am arătat numele şi permisul meu de conducere. Pe urmă am desprins cinci bancnote de douăzeci din teancul meu de bani.

– Dacă-mi cer un act de identitate?

– Nu cer acte de identitate pentru trei dolari cincizeci.

A tras un fum din narghilea.

– Dacă ai impresia că arăt ca tipul pe care-l cheamă Horrigan, fumezi mai mult decât mine.

– Îți plătesc o sută de dolari pentru o încercare.

A înălțat din umeri și s-a ridicat, smulgându-mi bancnotele din mână. A făcut doi pași, după care s-a întors.

– Ce fel de cafea?

– O Mocha Valencia.

– O ce?

– O Toffee Nut Latte.

– Cum?

– O cană cu cafea.

– De ce n-ai spus așa?

Am așteptat să străbată în fugă traficul lent și să se așeze la coadă, apoi am traversat intersecția și am intrat într-un mic magazin de bijuterii, cu geamuri fumurii, de unde se vedea foarte bine afară. Durerea îmi radia din tăietura din obraz ori de câte ori îmi mișcam falca, dar nu voiam să plec ca să mai iau niște Advil.

Puștiul s-a întors cu cafeaua pe partea cealaltă a străzii și a găsit masa goală. Și-a rotit privirea, apoi s-a așezat din nou și a reînceput să fumeze și să se uite după fete. Au mai trecut câteva minute. Pe urmă s-a apucat să bea din cafeaua mea.

Mă uitasem prea mult timp la aceeași vitrină. Vânzătoarea s-a apropiat cu un zâmbet agresiv.

– Vă pot ajuta să vă hotărâți asupra unei bijuterii?

– Sigur, caut ceva pentru prietena mea.

– Cercei?

Mi-am coborât privirea. Cercei.

– Da.

– Știți ce preferă ea?

Două berline s-au oprit în scrâșnet de cauciucuri lângă bordura din dreptul Starbucks-ului, iar Sever și alți trei agenți

pe care nu i-am recunoscut au sărit jos și s-au grăbit să intre. Îmi imaginasem că echipa lui Bilton îmi marcase cardul de credit și voiam să rețin figurile câtorva alți agenți implicați. Fiind o ramură a Departamentului Trezoreriei înainte de fuzionarea cu Securitatea Internă, Serviciul Secret știa cum stăteau lucrurile cu banii și știa cum să le dea de urmă. Începuse să aresteze falsificatori imediat ce se încheiase Războiul Civil. Iar aceste resurse considerabile erau îndreptate acum împotriva mea. Afacerea era prea importantă ca să rămână doar în seama lui Sever și a câtorva amici de-ai lui. Echipa lui Bilton folosea sistemul împotriva mea. Voiau testul de paternitate și ecografia. Poate își închipuiau chiar că i-aș fi putut conduce la Bebe Everett.

Vânzătoarea și-a dres glasul.

– E blondă sau brunetă?

– Oh, scuze. Are pielea de culoarea caramelului. Poate ceva mai întunecată. Păr negru, superb. Ochi căprui-închis.

– Rubinele sunt frumoase.

– Da, dar are un smarald ca piercing în nas. Mă tem că ar arăta ca pomul de Crăciun.

Agenții au ieșit din Starbucks și s-au uitat în jur. Sever și-a încrucișat privirea cu a puștiului de vizavi. Băiatul ținea muștiucul narghilelei de capătul furtunului, la câtiva centimetri de gura deschisă.

Vânzătoarea s-a aplecat peste tejghea. Ușor încordată.

– Poate perle?

– Piatra ei de naștere e safirul. Cei cu montură de aur?

– Da. Aceia sunt din bucăți, nu sunt safire întregi.

Sever a traversat strada. Puștiul i-a dat cartea mea de credit, a arătat cu brațul în jur. Sever l-a ascultat o vreme și apoi a râs, cu scânteierea albă a dinților contrastând cu fața lui bronzată. A vorbit în stația radio și agenții s-au readunat.

– Să-i împachetez? Domnule?

Agenții s-au urcat în mașini și au plecat.

– Domnule?

I-am zâmbit.

– Acceptați bani gheață?

O oră mai târziu, când m-am întors intrând prin ușa din spate, Induma stătea pe canapea, în întuneric. Ceasul playerului Blue-Ray arăta 9.30 p.m., dar părea să fie mai târziu. Când m-am apropiat, am văzut că purta o bluză neagră și o pereche de chiloți bărbătești Calvin Klein. Pe vremea când eram împreună, își pusese o dată chiloții mei pe drumul dintre pat și baie și i se păruseră atât de confortabili, încât își făcuse obiceiul să-i poarte când dormea. N-am putut să nu mă holbez la picioarele ei netede, maronii.

– Mă bucur că te-ai întors teafăr, a spus.

Dar părea supărată.

– Ce s-a întâmplat?

A expirat cu exasperare.

– Pentru un tip care are nevoie să i se dea atât de puțină atenție, Alejandro mă scoate uneori din minți.

Am lăsat cheile să cadă pe masă, mai ales ca să-mi găsesc ceva de făcut. Am așteptat până când am putut cel puțin să mă prefac că nu-mi păsa.

– Partea bună cântărește mai mult decât partea rea?

– În relație? Da. Adică, pentru început, e superb.

– Nu e *chiar* superb.

– Arată mai bine decât *tine.*

A zâmbit văzându-mi indignarea prefăcută.

– Nu te bosumfla – asta nu-i o noutate. Și e destul de cumsecade. Are inima unui retriever auriu.

– Și mintea unui caras auriu. Privirea ei m-a înduplecat. OK. Uneori e o blândețe plăcută.

– Prin urmare, e superb...

– Ai mai spus asta.

– Mă străduiesc să-mi exprim un punct de vedere. Induma zâmbea. Dar, indiferent cât de bine ar arăta un bărbat, până la urmă ajungi să nu mai bagi de seamă. După o vreme, ajungi la un... *dispreț* pentru intimitatea lui. Pete de transpirație pe cămașă. Picături de gel de păr pe tăblia mesei. Gura deschisă când doarme. Asta nu mi s-a întâmplat niciodată cu tine. Nici o parte din tine nu mi se părea murdară. A fost vina mea? A fost numai vina mea?

Aveam pumnii strânși și îmi era inexplicabil de frig. Simțeam până și cea mai firavă urmă a parfumului ei – Jo Malone, Orange Blossom.

– Nu, am spus. N-a fost doar vina ta.

– Dar n-a fost de-ajuns pentru tine.

Strălucirea unei lămpi din grădină pătrundea prin fereastra din spate, încadrându-i fața într-o bandă de un galben palid. Aș fi vrut să-i spun atât de multe, dar ea a continuat înainte de a reuși să găsesc eu formula potrivită:

– În ciuda problemelor, Alejandro e întotdeauna aici când am nevoie de el. Relația asta e funcțională pentru mine.

– Da? am întrebat. Cum?

– Cu toți banii mei, cu toată lumea vrând câte ceva, presupun că țin să păstrez o parte din mine în siguranță. Acolo unde n-o poate atinge nimeni. Cu el nu există niciodată riscul ăsta.

Vocea ei era moale, aproape vulnerabilă, dar avea privirea la fel de echilibrată ca întotdeauna.

– Am învățat asta de la tine.

Am traversat încăperea către ea. A tresărit ușor pe canapea când m-am așezat alături.

– E ultimul exemplu pe care aș fi vrut să-l ofer, am spus.

– Ei bine, l-ai oferit. Mi l-ai oferit mie. Iarăși și iarăși.

– Îmi pare rău, am spus.

– Iau propriile mele decizii. Nu caut nici o scuză.

– Ceea ce nu înseamnă că eu nu-ți sunt dator cu una.

Și-a mușcat buza și mi-a respins vorbele cu o fluturare de mână. Ochii îi licăreau ușor, sau poate era numai din cauza modului în care îi cădea lumina pe față.

Am simțit o gaură neagră în locul unde ar fi trebuit să am stomacul. Aș fi dat orice ca să pot rescrie trecutul, dar iată-ne aici, cu ea întoarsă pe dos și cu mine vrând să spun ceva – orice – care ar fi putut s-o ajute.

– Îmi pare rău că întâlnirea voastră a mers prost.

– N-aș numi-o o întâlnire.

– Oh. Mi s-a înfierbântat fața. Hait!

– M-a dus la Hooters. Vorbesc serios, la *Hooters.* Și știi care a fost marea surpriză? Aripi de pui. Sunt vegetariană, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi pasă că nu e un restaurant elegant – adică, ia un sendviș la pachet și du-mă pe plajă. Ceva care să arate că ai dat măcar pe departe atenție la ceea ce sunt.

Am descoperit brusc că pielițele de pe unghiile mele erau fascinante.

– Eu... ăă...

– L-am întrebat ce naiba a fost în capul lui, dar n-a zis absolut nimic.

S-a uitat la mine și mi-a observat stânjeneala.

– Ce e?

– Aici s-ar putea să am și eu o parte de vină.

– Spune.

Aş fi dat orice ca să pot evita recunoaşterea rolului meu de mare şmecher în privinţa întâlnirii lor eşuate. N-aveam cum să scap cu faţa curată fără să-mi dezvălui sentimentele faţă de ea. Dar le-o datoram, ei şi lui Alejandro.

– El m-a rugat să-l sfătuiesc ce să facă cu ocazia aniversării voastre şi eu... ăă, i-am spus unde să te ducă. Pe jumătate în glumă. Aş vrea să pot spune că el a interpretat greşit, dar cred că, totodată, pe jumătate n-am glumit.

Induma s-a uitat urât la mine pentru o clipă, apoi şi-a pierdut controlul. Când s-a oprit din râs, şi-a şters ochii şi m-a întrebat:

– De ce-ai *făcut* asta?

M-am aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, şi m-am holbat la ecranul gol al televizorului.

– Oh, Nick, a spus ea.

În voce i se suprapuneau empatia şi dezamăgirea.

Pe urmă s-a ridicat şi s-a dus la culcare.

CAPITOLUL 35

M-am trezit pe canapeaua Indumei, cu cearşafurile egiptene de bumbac răsucite în jurul meu. Aer încins. În noaptea precedentă închisesem şi încuiasem ferestrele care dădeau către curtea din spate şi către canalul de dincolo de ea.

Telefonul celular, sprijinit exact în faţa ochilor mei, mă anunţa că n-aveam nici un mesaj. Aşteptam cu nerăbdare să mă caute Steve, cu informaţii despre Bebe Everett. Echipa lui Bilton avea toate motivele să facă săpături până când îi dădea de urmă. Dacă n-o găsiseră deja.

Am făcut duş în baia de la parter, m-am bărbierit şi mi-am schimbat plasturele de pe obraz. Stând pe scaunul de toaletă cu rucsacul la picioare, am scos cinci sute de dolari din clema care îmi ţinea banii laolaltă şi i-am strecurat, fără să-i potrivesc prea bine, sub banda violetă a unuia dintre teancurile de bani, înlocuind bancnotele pe care i le dădusem lui Homer. Asta mă rodea încă din ziua precedentă şi m-am bucurat fiindcă puteam pune banii la loc. Indiferent ai cui or fi fost, nu voiam să-i rămân dator.

M-am holbat o vreme la celular. Nici un apel pierdut. Dacă lacheii lui Bilton erau pe urmele lui Bebe Everett, şansele lor de a o încolţi creşteau cu fiecare minut.

Am format un număr.

Când am ieşit din baie, Induma avea o tigaie în care sfârâiau demodatele ouă cu şuncă şi o alta, cu cârnaţi de soia. Pe

masă erau o sticlă cu suc de portocale și un teanc intimidant de clătite.

– Astea sunt ouăle exotice din Bangalore[1]? am întrebat eu.

– Sosite azi-dimineață pe calea aerului.

– Și șunca?

– Rețetă de familie de la însuși Mahatma.

– Credeam că era vegetarian.

– Mănâncă-ți afurisitul ăsta de mic dejun, albule.

– Credeam că numai negrilor li se permite să spună „albule".

– Și indienilor cum le e permis să-ți spună?

– „Non-inginer."

– Pentru un fugar, ești destul de inteligent.

Mi-a împins farfuria de-a curmezișul mesei.

După ce am terminat de mâncat, am ajutat-o pe Induma să strângă, apoi mi-am pus rucsacul în spate. Ea i-a aruncat o privire, părând îngrijorată.

– Nu mai pot aștepta, am spus. Trebuie s-o găsesc pe Bebe Everett, să-i dau de știre, să fac ceva.

– Crezi că Steve nu va reuși s-o găsească?

– E posibil să n-o găsească la timp. Am tras aer în piept. De-asta l-am sunat pe Caruthers.

– L-ai sunat pe *Caruthers?*

– Pe consilierul lui. Alan Lambrose – mesagerul cu papion. Caruthers tocmai s-a întors de la Sacramento și se poate întâlni cu mine peste o oră. S-a oferit să mă ajute atunci. Dacă știe cineva cum să dea de urma unei persoane...

– Încă nu știm dacă nu cumva e implicat și Caruthers, într-un alt mod. Poate încearcă să ofere mai mult decât Bilton pentru ecografie sau cine știe.

[1] Oraș din India, centru industrial (n.tr.)

– Cred că ăsta o să fie testul. Dacă-și pune oamenii să mă înșface, o să știm că e implicat.

– Nick. Ești *căutat*. Caruthers ar trebui să-și pună agenții să te aresteze oricum.

– Alan a verificat. A spus că nu există nici un mandat de arestare pe numele meu.

La asta, buzele ei s-au întredeschis ușor.

– Echipa lui Bilton face pe dracu-n patru ca să-mi dea de urmă, dar nu consemnează nimic, din motive evidente.

Ea și-a suflat o șuviță de păr de pe față, continuând să mă fixeze cu privirea.

– Vor să te acuze de terorism, Nick. Ceea ce înseamnă că, dacă te prind, n-o să ai nici un drept. Vrei să pariezi pe viața ta mizând pe Caruthers?

– Ca s-o avertizez pe Everett? Ce altceva aș putea să fac?

– Și dacă echipa lui Caruthers se bazează pe tine ca să le dai *lor* dovezile?

– Contez pe asta. Nu-mi pasă, Caruthers n-are decât să-și facă jocul politic atâta timp cât pot ajunge la fată.

Induma și-a împletit degetele în creștetul capului. S-a holbat la mine.

– Dacă ai nevoie de mine, nu mă suna de pe fix, am zis.

Am căutat în rucsac și i-am întins celălalt telefon mobil de unică folosință.

Ea n-a spus nimic.

– O să fiu prudent.

Mi-a aruncat cheile mașinii, spunând:

– Toate bune și frumoase, dar tu ești partea cea mai neînsemnată a ecuației.

CAPITOLUL 36

Stând în mijlocul străzii și transpirând ca un idiot sub soarele din miezul zilei, m-am răsucit, descriind un cerc complet. Alan Lambrose îmi dăduse numele unei străzi care intersecta bulevardul și o oră. Nici un număr de telefon, nici o adresă. Așa că eram acolo, pe o pantă dintr-o zonă rezidențială liniștită, ca un pungaș la drumul mare pândind un Cadillac.

Dinspre Santa Monica Canyon s-a auzit torsul unor motoare bine întreținute, asfaltul trosnind sub cauciucuri, și m-am întors nervos spre baza pantei, strângând mai tare în mână plicul lucios. Mai întâi și-a făcut apariția convoiul de SUV-uri, cu geamurile lor fumurii, fâlfâind ca un miraj deasupra pavajului negru. Au urmat doi alergători, cu piepturile bombate ca niște butoaie și talii subțiri, împovărați de borsete. Doi polițiști pe motociclete, gen Poncherello, cu antebrațe bronzate și ochelari de aviator. Și apoi, urcând cu greu panta, cu câte un alergător suplimentar într-o parte și într-alta, venea Caruthers. Cu tricoul pătat de sudoare părea foarte uman în mijlocul procesiunii mecanizate.

Alergătorul din frunte s-a grăbit să se apropie, mirosind a deodorant, cu mâna pe borseta cu fermoarul închis. L-am recunoscut drept James, agentul din Serviciul Secret care stătuse de pază în sala de ședințe a lui Caruthers. Ce ușor i-ar

fi fost să-mi pună cătușe și să-mi facă vânt într-unul dintre SUV-urile în așteptare. În schimb, a spus:

– Domnule, permiteți?

A așteptat cu stoicism cât m-a percheziționat partenerul lui. Pe urmă au dat din cap către Caruthers și ne-au lăsat la dispoziție zece metri liberi, ei întorcându-se cu spatele, gata să țină piept amenințărilor care s-ar fi putut apropia. În timp ce Caruthers se îndrepta spre mine, ușor instabil pe genunchii lui bătrâni, SUV-urile s-au oprit în jurul nostru, separându-ne de drumul deschis.

Caruthers s-a apropiat, trăgându-și răsuflarea.

– Îmi pare rău pentru asta, Nick. Știi cum e.

– Își fac datoria.

Mi-a remarcat plasturele de pe obraz.

– Și-o fac întotdeauna.

– Încă nu există nici un mandat pe numele meu?

– Nimic oficial, cel puțin prin canalele noastre de informare. Și-a țuguiat buzele. Probabil știi că asta e o veste *proastă*, nu-i așa?

Durerea de cap mă chinuia surd, o favoare a zaiafetului chirurgical improvizat. Am aruncat o privire nervoasă către agenții-alergători, care se uitau intenționat în altă parte.

– N-am putea discuta bucurându-ne de ceva mai multă intimitate?

– James, a spus Caruthers, iar agentul a dat din cap și s-a strecurat în partea opusă a perimetrului delimitat de SUV-uri.

Mi-am amintit vocea ca de catifea a președintelui în timpul convorbirii telefonice, avertizarea voalată care-mi spunea să mă țin departe de Caruthers: „Nu ți-ai dori să te întâlnești cu o asemenea persoană, Nick. Cu siguranță nu de două ori". Ce-ar fi putut să-mi aducă întâlnirea de acum?

Am gesticulat către agenţi.

– M-au văzut. Ne-au văzut împreună.

– Am fost văzuţi împreună şi acum câteva zile. Care e diferenţa?

– Ceea ce ştiu acum. Cel căruia îi vor raporta.

– Asta-i echipa *mea* de protecţie, Nick. Am încredere în oamenii aceştia. Plus că lucrez tot timpul cu oamenii. Ca şi stafful meu. Nimeni nu poate şti ce am aflat şi de la cine.

– Pot ghici.

– Sigur că pot. N-am de gând să pretind că nu există nici un risc. Eşti prea inteligent ca să crezi aşa ceva. Ascultă, fiule, tu m-ai sunat. Dacă te simţi prea stânjenit ca să vorbeşti...

Şi-a fluturat palma deschisă în direcţia străzii.

M-am uitat, cu o strâmbătură, la toţi oamenii adunaţi laolaltă, la armele ascunse care ar fi putut zvâcni în direcţia mea într-o clipă. Provocarea lui Caruthers mi-a adus aminte de Frank, sorbindu-şi cafeaua în întuneric, cu ecranul televizorului în sfârşit odihnindu-se după ce redase, iarăşi şi iarăşi, plimbarea catastrofală a limuzinei lui JFK. „Singurul lucru pe care te poţi baza e caracterul unei persoane. Nu ţii cont de vorbe şi de promisiuni, ci de fapte. Omul e măsura faptelor sale."

M-am apropiat pe nesimţite cu încă o jumătate de pas.

– Aţi crede că Bilton se află în spatele unei muşamalizări enorme?

Am aşteptat schimbarea din adâncul ochilor, zâmbetul care trage de timp, privirea nervoasă către agenţi. Dar Caruthers fie avea o limită ridicată a toleranţei faţă de teoriile conspiraţiei, fie învăţase să nu excludă niciodată nimic. A continuat să-şi mestece guma. Firele aspre ale sprâncenelor i se răsuceau într-o parte şi într-alta deasupra privirii vii a irişilor.

– Asta face parte din fişa postului şefului executivului, a spus. Depinde...

– Ce anume se muşamalizează.

A încuviinţat.

– Bilton e un costum gri şi o siglă, e reprezentantul companiei. E supus aceloraşi presiuni care ne apasă pe toţi, dar cedează în faţa lor ceva mai repede decât noi, ceilalţi, se lasă dus de curentul dominant. Ştie că este acolo unde este pentru că asta a fost voinţa unor forţe puternice. Aşa că, de ce să le reflecte şi, cu atât mai mult, de ce să le opună rezistenţă? Principiile lui sunt avantajoase şi testate prin sondaje, ceea ce înseamnă că poate fi convins de orice.

– Asta e un răspuns politic.

– Sunt politician, Nick. Acum putem trece la subiect, oricare ar fi?

– În centrala aceea nucleară n-a fost Mike Milligan. A fost un fost membru al Poliţiei Statale a Californiei, pe nume Charlie Jackman.

Ochii de un verde strălucitor ai lui Caruthers m-au ţintuit până când mi-am ferit privirea. El şi-a tamponat fruntea cu marginea tricoului şi şi-a golit plămânii de aer.

–Rapoartele de la locul faptei şi testele ADN spun altceva.

– Au fost *făcute* să spună altceva.

– OK, şi ce făcea la San Onofre fostul membru al Poliţiei Statale a Californiei?

– Jackman a fost însărcinat să-l protejeze pe Bilton pe vremea când actualul preşedinte era guvernator.

– Continuă.

Am scos ecografia din plic şi i-am întins-o.

– Cred că aici este fiica nelegitimă a preşedintelui Bilton.

– Arată ca un fetus.

– Şi s-a născut acum şaptesprezece ani. Există şi un test de paternitate.

El a ridicat ecografia în soare. Boţul de om, capul ca un bulb, trupul ca un bob de fasole.

– Iisuse.

S-a uitat în jur, parcă în căutarea unui loc unde să se aşeze, dar a ales să se sprijine cu palmele pe genunchi, cu coala îndoită într-o parte. Încă mai respira greu după alergare.

– Iisuse, Nick. Şi testul de paternitate e concludent?

– Toată atenţia care mi se acordă demonstrează că e al dracului de real. Dar întrebaţi dacă e concludent pentru un tribunal? Nu sunt avocat. Nu sunt agent. Nu sunt decât un tip care a fost împins într-o situaţie nepotrivită.

Şi-a lăsat capul pe-o parte.

– Ştim amândoi că nu eşti un tip atât de simplu cum pretinzi. Deci să renunţăm la atitudinea asta.

Avea buzele strânse, brăzdate de nenumărate liniuţe minuscule. Soarele îi trecea prin păr, făcându-l să pară de aur.

– Charlie era în plin proces de înapoiere a dovezilor, adică i le vindea lui Bilton. Primise prima plată, însă au apelat la un raid, pătrunzând în locuinţa lui, ca să obţină obiectele. El a fugit, apoi s-a dus la San Onofre. Au aranjat să-i zboare capul, făcând din mine complicele lor fără voia mea şi aproape omorându-mă când s-a întâmplat asta. Am bătut cu degetul în ecografie. Dacă iese la lumină, asta cam dă o lovitură valorilorfamiliale.

Caruthers a părut să cadă pe gânduri, ca un puşti care găseşte biletul auriu[1] în batonul lui de ciocolată Wonka. Agitat, şi-a scos din gură guma de mestecat cu nicotină şi a aruncat-o

[1] *The Golden Ticket*, aluzie la opera cu acelaşi nume, reali tă după povest *Charlie and the Chocolate Factory*, semnată de Roald Dahl

spre marginea drumului. Guma s-a izbit și s-a lipit de stâlpul care susținea o cutie poștală.

– Te-ai uitat în dimineața asta în *Times?* Acum nu se mai leagă de divorțul meu, au trecut la al lui June. Scrisori trimise la redacție. Grupările pledante nepărtinitoare s-au ridicat la arme. Cetățenii Preocupați de Valorile Tradiționale sunt... ei bine, neliniștiți. Bilton mă mușcă de fund.

Mi-a înapoiat ecografia.

–*Dar?*

Intrigat de tonul meu, cel mai apropiat agent de pază a întors capul.

– Ce e asta, Nick? m-a întrebat Caruthers.

– O ecografie.

– Întocmai. Nu e o problemă. Și tu vrei, în aceeași măsură în care o doresc și eu, ca această campanie să se axeze pe problemele noastre. Bilton ar folosi așa ceva fără să aibă probleme cu somnul. Noi nu putem. Fiindcă puțin îmi pasă dacă Bilton s-a hârjonit cu o femeie acum aproape două decenii. Dacă pretind că *îmi pasă* sau dacă le sugerez așa ceva simpatizanților mei, alegătorii îmi vor mirosi ipocrizia înainte de a-și începe Chris Matthews[1] trăncănelile.

A clătinat din cap, iritat de propriile opțiuni.

– Nu, mi-am petrecut ultimii doi ani criticând exact genul acesta de distragere meschină a atenției de la problemele politice.

– Probabil că lui Charlie nu i s-a părut chiar atât de meschină.

– După descrierea ta, Charlie era un șantajist care a amenințat că aruncă în aer o centrală nucleară. Ei, sunt sigur că Bilton și lacheii lui din Serviciul Secret fac undeva cercetări în

[1] Analist politic, realizatorul talk-show-ului „Hardball with Chris Matthews"

privința asta, dar ne aflăm pe terenul unui joc al interpretărilor, și un asemenea joc creează obligații. Mai e ceva ce ține tot de transparență – nu pot folosi ceva care nu e etanș. Ochii lui verzi au căpătat o expresie serioasă, deși părea amuzat de sine însuși. Mă pot gândi oricând la o reconsiderare în ultima săptămână din octombrie. Zâmbetul atotștiutor i-a dispărut și pe fața lui s-a putut citi îngrijorarea. Apreciez riscul pe care ți l-ai asumat aducându-mi asta. Sper că nu par ingrat.

Am spulberat o asemenea ipoteză cu o fluturare de mână.

Ochii lui verzi, pătrunzători au continuat să mă privească.

– *Corect,* a spus. Ai nevoie de ceva. Ai vrut să negociezi.

– Da, dar nu vă interesează mocirla. Ați dovedit că alți politicieni sunt interesați de așa ceva.

Buzele i s-au curbat într-o expresie amuzată.

– Te-aș putea ajuta totuși?

– E vorba doar de fata asta... Am scuturat ecografia, într-o încercare de a mă face bine înțeles. Încă nu e decât un copil. La șaptesprezece ani e înspăimântător să știi că e cineva pe urmele tale. Cred că e în pericol și n-am cum să dau de ea.

– Numele ei de familie e Evers?

– Everett.

– Și mama se numește Jane? Nu pot face asta în văzul tuturor, dar există o mulțime de alte căi și îți promit că o să descopăr un mod de a atrage atenția autorităților potrivite.

Am dat din cap, în semn de mulțumire.

– E tot ce ceri?

În vocea lui era o notă de neîncredere.

– Da. E tot.

– Ce zici de asta? a spus. Ai găsit în sfârșit ceva ce-ți doreai.

Agenții s-au încordat, unul după altul. O Honda a ajuns lângă SUV-urile parcate pieziș și a întors, șoferul fiind atât de intimidat, încât și-a cerut scuze cu o ușoară fluturare a mâinii.

– Dacă scap cu bine din povestea asta, am spus, poate mă înscriu pe lista votanților.

– Bilton are nevoie de toate voturile pe care le poate obține.

A zâmbit și s-a întors cu spatele, gata de plecare.

– *O clipă*, aș...

Vocea mi-a răsunat mai tare decât aș fi vrut.

El s-a oprit. I-am simțit ochii asupra mea, iar apoi s-a aplecat spre mine, încercând să-mi prindă privirea.

– Ce e?

– Prin urmare, nimeni...

Am fost nevoit să mă întrerup ca să-mi dreg glasul.

– Nimeni nu v-a adus nimic de genul acesta când erați vicepreședinte?

– Oh, a făcut el. *Oh.* Te referi la Frank. Nu, mă tem că n-a făcut-o niciodată.

Probabil că păream distrus, fiindcă a rămas locului, să pună faptele cap la cap.

– Fiindcă Frank n-avea de ce să *nu*-mi arate ecografia asta acum șaptesprezece ani – trăsăturile i s-au îndulcit, pline de compătimire – dacă nu cumva o folosea ca să-l șantajeze pe Bilton.

Vântul mi-a izbit fața, amorțind-o și mai mult.

Caruthers a adăugat, cu voce scăzută:

– Eu și Frank n-am discutat niciodată ceva de acest gen.

Aveam buzele uscate.

– Și ar trebui să vă cred?

– Tu ești prea inteligent ca să crezi vreun politician, Nick. Iar eu sunt prea inteligent ca să dau crezare unei teorii a conspirației. Și totuși, suntem amândoi aici.

S-a îndepărtat cu un pas, apoi s-a oprit, rămânând o clipă cu spatele la mine înainte de a se întoarce.

– Nu ştiu dacă nu cumva e momentul potrivit s-o spun în lumina tuturor acestor lucruri, dar cred că Frank ar fi fost mândru.

Mi-am ferit privirea, ca să nu-mi poată vedea reacţia.

El a dat solemn din cap, apoi s-a îndreptat spre agenţi. Alergătorii s-au grăbit să-l încadreze, ocupându-şi locurile înainte de a se pune el în mişcare. SUV-urile au început să toarcă în faţa şi în spatele lui, şi Caruthers a pornit-o hotărât în susul dealului, un bărbat singuratic, trăgând după sine un convoi.

CAPITOLUL 37

Am accelerat pe Ocean Avenue, cu Pacificul biciuind țărmul dincolo de stâncile din dreapta mea. Strângeam celularul cu cartelă preplătită cu atâta putere, încât mi se contractaseră mușchii.

– De ce trebuie să stau aici și să-mi risc viața pentru o fată de șaptesprezece ani pe care n-am întâlnit-o niciodată? I-am spus lui Caruthers despre Bebe Everett. I-am spus și lui Steve. Acum se pot ocupa ei de asta. Nu sunt polițist.

– E adevărat, a spus Induma, la celălalt capăt al conexiunii. Nu ești.

Însetat de aer curat, am oprit în scrâșnet de cauciucuri într-un spațiu de parcare oblic față de axul drumului și am coborât, trântind portiera.

– Agenții lui Bilton sunt pe urmele mele. Dacă-mi continui cercetările, i-aș putea conduce direct la ea. Și ar putea sfârși prin a fi ucisă din cauza asta.

– O îngrijorare justificată.

– Nu dau nici o ceapă degerată pe politică. Sau pe Bilton. Și nu datorez nimic nimănui.

– Nimeni nu susține contrariul.

– Am făcut tot ce se putea face.

Vocea îmi tremura.

– Nick, s-a mulțumit Induma să spună.

Am traversat fâşia de iarbă şi m-am rezemat de gardul şubred, din fier. Sub şi dincolo de el, de cealaltă parte a Pacific Coast Highway, se întindeau patru sute de metri de nisip şi apa nesfârşită. Soarele era jos şi în imaginea lui filtrată prin norii pufoşi nu apăreau decât nuanţe de purpuriu şi violet. Îmi aducea aminte de apusul rotund privit din tunelul în care mă ascunsese Homer. Mi-am coborât privirile spre tricoul meu, cel scos din cutia de carton din spatele bisericii. Cu inscripţia lui stupidă, cu litere spiralate – ***Şi ne iartă nouă greşelile noastre.***

– Frank ştia de Bebe Everett, am spus, dar i-a ascuns asta lui Caruthers.

Greutatea implicaţiilor atârna între noi. Am auzit-o pe Induma foindu-se pe canapea sau poate ridicându-se:

– Încerci să-l dezvinovăţeşti pe Frank, a zis. Ştiu. Dar, dacă-ţi continui cercetările, trebuie să fii conştient că s-ar putea să-ţi confirmi cele mai urâte temeri.

Telefonul îmi tremura lângă obraz.

– Trebuie să plec de-aici, am spus, şi am închis.

Am respirat adânc de câteva ori. Pe urmă, m-am întors la Jaguar. Mai târziu, puteam să i-l las Indumei undeva, într-un alt oraş. M-am holbat la rucsacul de pe locul pasagerului, apoi la rigola largă, pregătită pentru uraganele din L.A. Trei paşi, şi aş fi putut arunca rucsacul în canal, scăpând de toată povestea asta. Cinci metri şi o împingere. Aş fi putut lăsa sutele de dolari legate în teancuri pe bordură, pentru vagabonzii campaţi pe toată lungimea fâşiei de iarbă.

În loc de asta, am dat înapoi şi am intrat pe panta care lega Santa Monica de Pacific Coast Highway. Am pătruns în trafic şi m-am îndreptat spre nord, îndepărtându-mă de oraş, de Bilton, de ecografie şi de rămăşiţele carbonizate ale lui

Mack Jackman. Acum eram una dintre mașinile pe care le auzisem zăngănindu-mi deasupra capului când mă aflam în tunel, unul dintre sufletele norocoase care se puteau duce într-un loc mai bun. Exact așa cum îmi spusese Homer cu patru zile și cu o viață în urmă, eram un fugar, nu un luptător. Și, exact așa cum zisese, oamenii nu se schimbă.

Fuga mea era acum îndreptățită de cel mai bun motiv pe care-l avusesem vreodată. Încercam să fug de vinovăția lui Frank. Nu puteam rămâne să înfrunt posibilitatea de a fi făcut tot ceea ce făcusem în ultimii șaptesprezece ani pentru cineva care nu era demn de asta. Numai gândul era suficient ca să-mi alunge dorința de a lupta, ca să mă lase resemnându-mă să duc singura viață de care mă temusem întotdeauna – camere de motel și slujbe ocazionale, amintiri sumbre și treziri la 2.18 noaptea. Oricât de deprimant ar fi părut, era mai bine decât să-l pierd pe Frank pentru a doua oară.

Am străbătut în goană Malibu, am trecut pe lângă speluncile unde găseai tortilla cu pește, cu surferii sleiți de puteri numărându-și mărunțișul plin de nisip din buzunarele de neopren, pe lângă Country Mart, unde-și parchează vedetele de cinema Prius-urile între două plimbări cu avioanele Gulfstream, pe deasupra uluitoarelor și neumblatelor pajiști verzi din Pepperdine. Mi-am continuat drumul, pe lângă plajele stâncoase aflate în proprietatea statului, pe lângă autobuze Volkswagen parcă desprinse din filmele de groază ale anilor 1970, pe lângă indicatoare care anunțau posibile căderi de pietre și chiar pe lângă câțiva bolovani căzuți. Undeva, pe lângă Paradise Cove, telefonul meu a început să sune.

L-am scos din buzunar. Am verificat identitatea apelantului. Induma. I-am săltat clapeta.

– L-au ridicat pe Homer.

Cuvintele m-au străbătut ca un val de gheață. După o vreme am întrebat:

– De unde?

– L-au luat din locul lui de parcare de lângă magazinul lui Hacmed. Hacmed a încercat să te sune. Cred că aparatele din stocul lui de telefoane de unică folosință au numere consecutive. L-a format pe al ultimului telefon vândut, dinaintea celui de pe raftul lui. Cel pe care l-ai lăsat la mine a sunat, așa că am răspuns.

– OK. Lasă-mă... Am nevoie de un minut. Scuze.

Am închis și am tras mașina pe acostament, într-o poziție periculoasă, cu mâinile mele golite de sânge pe volanul negru. Vehiculele treceau pe lângă mine luând curba în viteză și legănând Jaguarul pe îndărătnicul său șasiu englezesc, unul sau două oferindu-mi chiar și un sunet ascuțit de claxon ca o înjurătură după consumarea faptei.

Nu știu cât am stat acolo, dar, când mi-am ridicat privirea, soarele nu mai era decât o amintire pâlpâitoare a apei de lângă orizont. Câteva secunde mai târziu, oceanul întunecat a stârpit până și ultimul punct galben. Am așteptat o pauză în succesiunea farurilor, apoi am semnalizat și am făcut o întoarcere în U, pornind-o înapoi, către indiferent ce mă aștepta.

M-am apropiat de magazinul de pe colț cu o groază crescândă, ocolindu-l și trăgând Jaguarul în spate. M-am holbat de-a curmezișul liniilor albe care delimitau spațiile de parcare.

Dacă-l omorâseră deja, pur și simplu ca să-mi atragă mie atenția? Era ușor de șters de pe hartă. Citeam din când în când, cu un interes pervers, istorisirile din ziare – un cadavru descoperit după scurgerea mai multor săptămâni sau ani de la un sfârșit disperat, transformat în schelet într-un coș de fum,

buhav într-o fântână, putrezind în aerul captiv într-o cameră de motel închiriată cu luna. Suflete rătăcite, care nu pontau la sosirea la serviciu şi nu mergeau duminica să ia cina în familie. Nimeni nu le simţea lipsa. Nimeni nu remarca înlăturarea lor. Nimeni nu se sinchisea, până când un miros distrugător, un morman de sfărâmături calcaroase sau o altă substanţă cartilaginoasă nu se punea în calea mersului vieţii sau a inspectării unei proprietăţi imobiliare.

Înainte de a apuca să cobor din maşină, am auzit pe cineva chemându-mă din clădire:

– Psst!

Hacmed gesticula furios către mine prin uşa din spate, abia întredeschisă.

– Nicolas. Vino aici.

M-am strecurat afară din maşină şi am intrat în magazie. El şi-a proptit mâna în pieptul meu, conducându-mă la colţ, în afara câmpului vizual al camerei de supraveghere din plafon.

– L-au ridicat pe Homer.

– Am auzit. Ce s-a întâmplat?

– E vina mea. Hacmed îşi frângea agitat mâinile transpirate. Vineri n-am avut timp să duc chitanţele pentru încasările în bani gheaţă la bancă. Aşa că a fost primul lucru pe care l-am făcut azi. Le-am lăsat acolo. Două ore mai târziu, în magazin au apărut doi bărbaţi. Serviciul Secret. Au întrebat despre bancnota de o sută de dolari pe care o depusesem la bancă. Mi-au spus că seria fusese verificată de casieră şi găsită pe-o listă.

M-am sprijinit cocârjat de perete. N-ar fi trebuit să-i dau niciodată lui Homer sutele acelea de dolari din ascunzătoarea lui Charlie. Monitorizarea băncilor făcea actualmente parte din infrastructura Serviciului Secret, de vreme ce agenţia fusese

înființată ca să-i prindă pe falsificatori. Ar fi trebuit să știu că echipa lui Bilton luase în evidență seriile înainte de a-i da bancnotele lui Charlie.

– M-au amenințat că mă acuză de terorism, de participare la un complot pentru uciderea președintelui. M-au întrebat de unde primisem acea bancnotă de o sută de dolari. N-aveam decât una, dată de Homer noaptea trecută. Le-am spus, Homer era afară. L-au ridicat. L-au aruncat într-o mașină.

Ochii lui Hacmed erau acum umezi.

– Mi-a fost frică, Nicolas. N-am știut ce să fac. Ce-ar fi trebuit să fac?

– N-ai fi putut face nimic care să schimbe lucrurile.

– Aș fi putut să inventez ceva. Să spun că n-a fost suta lui.

– Ar fi verificat benzile camerei de supraveghere și l-ar fi descoperit oricum.

– M-au întrebat și despre tine. Dacă te cunosc. Le-am spus că recunosc fotografia, că uneori cumperi de la mine. Dar nu le-am spus nimic altceva. Să fii prudent, Nicolas.

Ușa din față a zăngănit și clinchetul aproape că l-a trimis pe Hacmed dincolo de plăcile de pe plafon. M-a lăsat acolo, năucit, și s-a grăbit să-l servească pe clientul anunțat de clopoțel. Pe urmă s-a întors. Eu nu mă clintisem. Aproape că nici nu respirasem.

Am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că el vorbea din nou.

– Pe cumnatul meu l-au ridicat pentru trei luni. E ebenist. Nimic mai mult. Dar l-au ridicat pentru că e din Pakistan. Nici avocat, nici nimic. Pur și simplu a dispărut. Trei luni. Mi-am ajutat sora și pe copiii lor. *Trei luni*. Și pe urmă, într-o bună zi, s-a întors. Fără nici o explicație. L-au ținut într-o închisoare secretă, punându-i întrebări, hrănindu-l ca pe un câine.

Cumnatul meu e un bărbat voinic. Homer nu supraviețuiește dacă e tratat așa.

– Își vor da seama că Homer nu știe nimic.

– Și ce, cumnatul meu știa ceva?

Hacmed striga pur și simplu.

– Nu, nu. Ce altceva ți-au mai spus?

– Îl vor acuza pe Homer de crimă. *Crimă.* Au spus că a ucis un bărbat într-un apartament, apoi i-a dat foc, și pe urmă a aruncat apartamentul în aer. Au spus că bancnota dovedește că era în cârdășie cu mortul. Homer le-a spus că o avea de la altcineva. Nu l-au crezut. N-are bani să-și angajeze un avocat ca lumea. Nu poate plăti cauțiunea. Îl vor lăsa să putrezească.

– Cine ți-a spus toate acestea?

– Agentul din Serviciul Secret s-a întors acum o oră. Mi-a spus totul.

– Un tip voinic, tuns scurt, bronzat?

– Da. El e.

– Drăguț din partea lui. Să-ți dea toate informațiile acestea.

Hacmed m-a privit nesigur.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, scuze. Altceva?

– Acum îi întocmesc dosarul de acuzare. Mâine îl duc alături de toți ceilalți infractori. La prima oră a dimineții. Alături de violatori și de ucigași.

A clătinat din cap, din nou gata să plângă.

Sever mersese până-n pânzele albe, vrând să aflu că Homer avea să sufere mai mult decât suferise deja dacă nu mă predam. Unul din noi doi avea să fie acuzat de uciderea lui Mack Jackson. Decizia îmi aparținea.

– Trebuie să pleci. Hacmed m-a condus la ușa din spate. Trebuie să te ascunzi.

– Hacmed, ascultă-mă, i-am spus eu. Nu e vina ta.

Şi-a împins din nou capul prin crăpătura uşii şi m-a privit cu ochi plini de jale.

– Nu? Atunci a cui e?

Clădirea înaltă mă domina, ferestre negre încadrate de beton alb, un fagure arogant. Îmi lăsasem Jaguarul la trei străzi distanţă, în parcarea unei băcănii, cu cheile în locaşul roţii, pentru Induma. Baza construcţiei era înconjurată de ghivece din beton şi de lăzi pentru gunoi armate, ca măsură de siguranţă împotriva maşinilor-capcană lipsite de ingeniozitate.

Simţindu-mă ciudat de dezgolit fără rucsac, mi-am scos celularul din buzunar pentru o ultimă convorbire.

Steve mi-a răspuns cu voce ţâfnoasă:

– Credeam că ţi-am spus să mă suni numai dacă eşti pe punctul să fii ucis.

– Da, bine.

– Rahat, a spus el.

O rafală de vânt a trecut peste obrajii mei şi peste microfon şi Steve a zis:

– Alo?

– Sunt aici. Ai făcut vreun progres?

– Intru în bazele de date ori de câte ori îmi pot găsi un minut liber, dar trebuie s-o fac fără zarvă, cum îţi spuneam. Jane Everett nu e cel mai comun nume, darnici cel mai neobişnuit. Până acum am găsit multe potriviri de nume, dar nimic care să coincidă cu profilul sau cu fotografia.

Mi-am dres glasul.

– Nu încerca să dai de mine. Nu mă suna la numărul ăsta. Aşteaptă, şi-o să te caut eu. Dacă o să pot.

– Ascultă, Nick, mama ta...

– Dacă nu-ți mai dau nici un semn de viață, spune-i lui Callie...

– Ce?

– Spune-i că-i mulțumesc fiindcă m-a crezut.

Am închis clapeta telefonului cu un pocnet, înainte de a apuca el să mai spună ceva. L-am pus pe beton și l-am strivit cu călcâiul pantofului. Pe urmă am scos plăcuța cu circuitul electronic, am îndoit-o și am lăsat-o să cadă prin grătarul unei guri de canal. Am aruncat carcasa de plastic într-o ladă de gunoi.

Aveam mari șanse să devin în curând un dușman al statului, cu toate privilegiile implicate. Sau unul dintre acele cadavre anonime, ascuns într-o conductă a sistemului de încălzire și descoperit peste câteva săptămâni, când avea să se schimbe vremea. Dispărut, dar de data asta pentru totdeauna. Păcat, mă simțeam ca și cum în clipa aceea aș fi avut de pierdut mai mult ca niciodată. Atât de mult se schimbaseră lucrurile în ultimele șase zile. Le împărtășisem trecutul meu Indumei și lui Callie și asta însemna că eu aveam să le lipsesc mult mai mult.

Un autobuz a trecut hârâind pe Figueroa, apoi a încetinit, expulzând un jet de gaz. Vântul nopții a ridicat într-un vârtej ambalaje de hotdog și câteva frunze căzute prea devreme. Lăsându-mă pe călcâie, ca un țărănoi în Manhattan, am contemplat clădirea impozantă. Aproape că ascundea cerul.

Transpiram prin tricoul meu cu mesaj creștinesc.

Am intrat în hol înainte de a-mi pierde curajul. Chiar și la ora aceea, exista un trafic moderat către și dinspre lifturi. În virtutea obiceiului, mi-am lăsat capul în jos și am ocolit consola de la recepție. Nu-mi plăcea să semnez în cărțile vizitatorilor, deși nimic din toate acestea nu mai conta. Distras de

telefoane și de femeia cu voce stridentă care rătăcise o hai gardianul nu m-a observat.

M-am strecurat printre ușile unui lift, care tocmai se închideau. Apăsând butonul etajului doisprezece, mi-am dat seama că mă întorsesem cu spatele spre oglinda de pe peretele din fund, unde era de obicei ascunsă camera de supraveghere. Atât de multe obiceiuri, întinzându-se pe durata unor numeroși ani din trecut. Dar acela era sfârșitul, era timpul să pun alături cartea lui Liffman cu reguli și să mă îndrept către pântecul fiarei.

Când am sosit, inima îmi bătea nebunește și simțeam furnicături în vârfurile degetelor. Mi-am impus să ies, asaltat de strălucirea fluorescentă. În capătul holului, alături de biroul de la recepție, atârna emblema amplă, cu vulturul său și cu steagul.

Femeia și-a ridicat privirea. În spatele ei era camera deschisă a detașamentului, birouri înșiruite în jurul unor pereți despărțitori înalți până la talie. În ciuda cravatelor lărgite și a faptului că-și scoseseră hainele costumelor, încăperea era o imagine a hărniciei. Agenții răsfoiau dosare, primeau faxuri, împungeau cu degetele fotografiile bust ale suspecților.

Mi-am continuat drumul către recepționeră. Aveam palmele lipicioase. M-am retras, ferindu-mă de atingerea unui agent în trecere, de parcă ar fi fost contagios. Simțeam camerele de supraveghere fixate în tavan de parcă ar fi fost luminile unor lămpi de interogatoriu căzându-mi pe față. Speriat de strălucirea lor, am ajuns lângă birou. Nu mai aveam unde altundeva să mă duc. Recepționera, fardată frumos, ca una dintre femeile reprezentative ale anilor 1950, mi-a zâmbit, așteptând. Câțiva agenți și-au ridicat privirile desprinzându-și-le de birourile lor. Respiram cu greutate.

– Sunt...

– Da? a întrebat ea.

Un puseu de greață, ca acela care-mi însoțea trezirile de la 2.18, însă mult mai intensă sub luminile strălucitoare. Dincolo de peretele despărțitor, am recunoscut umerii lați ai lui Reid Sever. Se uita în altă parte, aplecat să studieze un document. Linia de piele albă de sub tunsoarea lui scurtă era accentuată.

– Sunt...

Mi-a înțepenit gâtlejul. N-am putut să-mi rostesc numele.

– *Ce,* domnule?

– S... Sunt...

Ochii mi s-au îndreptat spre Sever. El – și toți ceilalți agenți din încăpere – se holbau acum la mine. Eram complet imobilizat, patetic.

– Nick Horrigan, a spus Sever.

CAPITOLUL 38

– Eliberați-l pe Homer acum sau nu vă spun nimic.

Mă dureau brațele. Sever nu mă ajuta deloc ținându-mă de cătușe ca să mă conducă și îmbrâncindu-mă de pe un coridor pe altul. Agenții și secretarele din fața monitoarelor sau a cănilor cu cafea făceau câte o pauză ca să observe trecerea noastră.

– Nu stabilești tu regulile, a spus, cu tenta molatică a accentului lui din sud.

– Asta a fost înțelegerea. O știi, așa cum o știu și eu.

– N-avem nici o înțelegere.

– Știm amândoi că toată povestea n-are nici o legătură cu Homer. L-ați folosit ca să ajungeți la mine. A mers. Acum nu vă mai e de nici un folos. Dacă vrei să vorbesc, lăsați-l în pace și dați-i drumul înainte de a fi aruncat printre infractori.

Sever nu și-a încetinit pașii. Am trecut pe lângă ușile deschise ale câtorva birouri, apoi cătușele mi-au mușcat încheieturile și umerii mi s-au încordat în articulații când m-am oprit cu o smucitură. L-am auzit în spate, respirând greu, i-am simțit pumnul strângându-se în jurul lanțului cătușelor. În cele din urmă m-a târât înapoi, făcând un nou viraj. După alți câțiva pași dureroși eram în afara unei uși armate duble, uitându-ne la un paznic prin geamul antiglonț.

Sever s-a aplecat către microfonul încorporat, spunând:

– Dă-i drumul.

Paznicul și-a îndepărtat scaunul pe role de lângă geam și a dispărut. Zumzetul unor uși de siguranță. Un huruit metalic. O clipă mai târziu, Homer a fost scos pe ușă sub escortă, încadrat de doi paznici care-l țineau strâns de bicepși cu mănușile lor albe, de latex. Tremura, un munte de zdrențe vibrând. Buzele i se mișcau de capul lor, barba îi trepida. M-a văzut, a pălit sub jeg și a încercat să-mi spună ceva, dar n-a reușit. Paznicii l-au purtat pe lângă noi, ducându-l către lift și l-au îmbrâncit înăuntru. Ușile glisante s-au închis și gardienii au trecut din nou pe lângă noi, scoțându-și mănușile și chicotind pentru ei înșiși.

Au dat din cap către geam. Ușa s-a deschis cu un pocnet și au dispărut.

Sever nu s-a clintit.

–Oricum, m-a întrebat, ce legătură ai cu vagabondul acesta?

– Mi-e prieten.

– Ai niște obiceiuri dubioase, Horrigan.

Eram din nou în mișcare.

– Unde mă duci?

– La interogatoriu.

– Vreau să vorbesc cu Wydell.

Sever a scos un sunet care-i trăda iritarea și cătușele mi s-au înfipt mai adânc în carne. Încă un coridor, o ușă, apoi am trecut pe lângă o agentă a cărei privire a rămas lipită de Sever o secundă în plus. Eu eram un infractor nemernic, în contrast cu bărbații minunați cu îndatoriri și intenții admirabile. Cu brațele țintuite la spate, m-am apropiat de ușa metalică. Sever n-a încetinit. Am izbit-o cu pieptul și s-a deschis. Mi-a făcut vânt înăuntru și, după ce m-am clătinat câțiva pași, am căzut pe un scaun de lemn din mijlocul cutiei de beton. Scaunul s-a înclinat, ajungând să se sprijine pe numai două picioare, apoi

şi-a regăsit locul cu un păcănit. Sever a închis uşa. A încuiat-o. Nici o cameră de supraveghere. Nici un geam-oglindă. Un bec gol deasupra capului, pentru efectul gulag.

Aici sfârşeau oamenii care-l ameninţau pe preşedinte?

Sever a păşit în faţa becului care se legăna, plasându-şi faţa în umbră. Mi s-a tăiat răsuflarea, dar am expirat încet, ca să se observe cât mai puţin.

– Nu mă puteţi ucide, am spus. Lumea o să afle.

– Să te *ucidem?* Despre ce dracu' vorbeşti?

– Caută în şoseta mea, am zis.

A scos din ea o bucată de hârtie împăturită şi s-a uitat la scrisul meu urât. „Mă numesc Nick Horrigan. Am fost dus la San Onofre în timpul incidentului «terorist» de săptămâna trecută. Nu l-am ucis pe Mack Jackman. Nu sunt terorist. M-am predat Serviciului Secret la sediul din Figueroa 725 S, în noaptea de 15 septembrie. În clipa când am intrat în clădire nu aveam nici o rană şi eram perfect sănătos."

– Cu ce naiba o să te ajute asta? a-ntrebat Sever.

– Am închiriat o cameră de motel. Cu un fax preprogramat. Dacă nu sunt eliberat până la miezul nopţii, faxul o să fie trimis.

– Unde?

– La *L.A. Times*, *New York Times*, CNN, MSNBC şi Fox News.

– Nimeni n-are de unde să ştie că ai fost la San Onofre.

– Asta-i ultima dintre grijile tale.

– Da? Atunci de ce nu-mi spui care sunt adevăratele mele griji?

– Ce *altceva* mai trimit în faxul ăla.

– Ce *altceva* mai trimiţi?

– Vreau să vorbesc cu Wydell.

– Ar trebui să vorbeşti mai degrabă cu mine.

– De ce-ar trebui să vorbesc mai degrabă cu tine?

A făcut o pauză, și-a umezit buzele.

– Sunt un ascultător mai bun.

– O să-mi încerc norocul cu Wydell.

– Nu e aici.

– Unde e?

– Supraveghează pregătirile pentru discuția de la UCLA. Mă crezi sau nu, el e agentul special responsabil, are alte probleme urgente. Nu poate ajunge aici. Asta nu se poate aranja.

– Ai timp de aranjamente până la miezul nopții. Pe urmă n-o să mai aibă nici o importanță.

– Poate că ar trebui să recomand pentru tine o evaluare psihiatrică.

M-a studiat. Probabil se vedea limpede că eram hotărât, fiindcă s-a strâmbat și a spus:

– O să văd ce pot face.

La ușă s-a oprit.

– Ce te face să crezi că te poți încrede în Wydell?

– N-am spus niciodată că am încredere în el. Dar o să vorbesc cu el.

Dar ieșise deja, încuind ușa în urma lui. M-am îndreptat spre ușă, însă spre interior n-avea mâner. Nici măcar o plăcuță de metal în spatele yalei. Pereții etanși m-au adus într-o stare vecină cu panica. În primele cincisprezece minute am mers în jurul încăperii atingând pereții cu umerii, cu o durere fierbinte pulsându-mi în rana din obraz. După ce a trecut cam o jumătate de oră, am descoperit în sfârșit cum să fac un pas înapoi, trecând peste cătușe și aducându-mi mâinile în față. Asta mi-a liniștit mușchii încordați ai umerilor, dar n-a rezolvat nimic altceva. Aerul reciclat devenea tot mai dens și mai umed.

Când a intrat Wydell, urmat de Sever, stăteam din nou pe scaunul tare, de lemn.

– Nu, am spus. Doar tu.

Wydell a dat din cap către Sever, care a oftat și a ieșit. Wydell a închis ușa, apoi s-a întors spre mine. Cărarea lui din stânga, trasată cu atâta precizie încât părea o muchie de cuțit, nu-i lăsa nici un fir de păr nelalocul lui. Nodul cravatei era atât de simetric, încât părea fixat cu clipsuri. Transpirația îi păta cămașa și pliurile de pe abdomen. O zi lungă, fierbinte. S-a îndreptat spre mine, cu becul aruncându-i umbre pe nasul subțire, cu șaua ușor îndoită de o lovitură de demult. S-a oprit în picioare, deasupra mea, cu brațele pe lângă trup, prea cizelat ca să și le încrucișeze, deși nerăbdarea lui era evidentă.

Mi-a aruncat o privire acuzatoare.

– Am văzut biletul pe care amenințí să-l trimiți prin fax. Credeam că avem o înțelegere în legătură cu San Onofre.

– Lucrurile s-au schimbat.

– Da, trebuie să ne dai o mulțime de răspunsuri.

– Scurgerile de informații i se datorează lui Sever?

– Nu. Scurgerea a fost stopată.

– Cine a fost?

– Oh, corect. Am uitat că ai o autorizație valabilă la toate nivelurile.

– De unde știu că nu ești *tu* spionul?

– Nu știi.

– Atunci de ce-aș vorbi cu tine?

– Tu ai cerut să vin aici, Horrigan, ai uitat? Îi putem da celui de-al treilea terorist un nume și un chip oricând avem chef. Nu ești pe o poziție care să-ți permită să joci dur.

Wydell s-a dus către ușă, a deschis-o și a făcut un semn. Și a spus, peste prag:

– A decis că suntem ticăloși amândoi... sau poate nu.

Sever a intrat, părând să nu fie prea mulțumit de mine.

– Poate că și Mack Jackman era un ticălos. Poate de-asta l-ai tăiatgâtul.

– Sau poate că Mack Jackman era mort când am ajuns acolo.

– Era?

– Asta să mi-o spui tu.

Sever și-a privit superiorul.

– Ce e cu tipul acesta?

– Ce crezi că am făcut eu? am întrebat. I-am tăiat gâtul lui Jackman și pe urmă am încercat să m-arunc singur în aer și să-mi dau singur foc?

– Ai aprins muniția existentă în apartament cu o grenadă. Ca să distrugi dovezile.

– Convenabilă poveste, am spus.

– Nu pentru Mack, a zis Wydell.

– Despre ce vorbești? Sever s-a întors spre Wydell. Despre ce vorbește dobitocul acesta?

Ochii lui Wydell nu m-au slăbit nici o clipă.

– Așa deci, a spus. *Noi* l-am ucis pe Mack Jackman. Asta era?

Am încetat să-l mai fixez cu privirea.

– Ai fugit de la fața locului, a insistat Wydell. Nu e decizia unui nevinovat.

– După explozie, nu m-am mai simțit bine-venit.

– *Eu?* Sever și-a ieșit brusc din fire. Crezi că *eu* am declanșat incendiul?

Deruta și furia lui păreau îndreptățite, cu accentul lui sudic tot mai puternic din cauza emoției.

– Ai fugit de la fața locului, a repetat Wydell. Făceai afaceri cu victima.

– De unde știi asta? am întrebat. Alte fotografii de la Kim Kendall?

– Cine e Kim Kendall?

Wydell părea sincer nedumerit. Nu i-am răspuns, aşa că întrebat:

– De ce sunteţi tu – şi amicul tău vagabond – în posesia unor bancnote marcate?

– De ce au fost marcate? am întrebat.

– Nu ştiu. Decizie luată în sistem. De sus.

– Corect, am zis eu. De sus. Poate că Aripa de Vest stă cu ochii pe bancnotele alea de o sută de dolari.

Lui Sever i-a sărit din nou muştarul.

– Ce tot spui despre preşedinte? Furia i-a asprit trăsăturile. Aici, între patru ochi, te pricepi să ripostezi, nu-i aşa? Nu ca afară, în sală, în faţa altora, unde aveai limba prea încleiată ca să mai fii în stare să-ţi spui numele.

Wydell a deschis uşa şi a întins braţul în afară. Când i-a reapărut mâna, ţinea un Glock într-o pungă pentru prelevare de la locul crimei. Trecerea vremii înnegrise sângele lui Frank de pe mâner.

– Istoria vieţii tale e extraordinară, Horrigan; recunosc asta.

Scăldat brusc în sudoare într-o cameră de interogatoriu. Din nou. Era ca şi cum ultimii şaptesprezece ani s-ar fi îngustat până la dimensiunile unui vârf de ac, aşteptând să mă străpungă.

Faţa lui Wydell era încordată de furie.

– Povestea asta ne-a picat în braţe de sus şi încep să am oarecum senzaţia că sunt un pion într-un joc politic. În asta ai intrat? Într-un joc politic?

Arma care-l ucisese pe Frank se legăna în plasticul murdar. Îmi era greu să-mi iau ochii de la ea.

– Amprentele mele sunt pe arma aceea dintr-un anumit motiv – citiţi raportul, am spus.

– Deci răspunsul e da?

Wydell i-a înapoiat punga indiferent cui s-o fi aflat afară. Uşa s-a închis cu o bufnitură surdă concludentă, care demonstra că încăperea era antifonată.

– Nu ştiu pe ce canale s-a deplasat această probă, ca să ajungă pe biroul meu aşa cum a făcut-o. Dar să spunem că pare să fi apărut ca prin farmec. În politică se petrec o mulţime de fenomene magice. Dovezile apar. Oamenii dispar. Chiar vrei să te joci pe nisipul ăsta? Fiindcă e al dracului de sigur că noi nu vrem.

Privirea aspră a lui Sever nu se dezlipise de mine.

– Ai luat legătura cu Caruthers?

– Nu.

– Noi credem că ai făcut-o.

– Daţi-i un telefon. Spuneţi-i că sunt aici.

– De ce-am face asta?

– Poate vrea să ştie.

– Cui naiba-i pasă? a zis Sever. Noi nu dăm raportul în faţa unui senator oarecare. Îl *protejăm*. Dar cea mai importantă dintre misiunile noastre e protecţia preşedintelui Statelor Unite.

– Şi a intereselor sale, a adăugat cu răceală Wydell.

– Atunci trimiteţi-i Omului un mesaj. Spuneţi-i că am dovada pe care o caută Serviciul Secret din ordinul lui.

– Ce dovadă? a întrebat Sever.

– Dovada care nu există.

– Şi în ce constă această dovadă inexistentă? a întrebat Wydell.

– E cea care-o să fie trimisă prin fax către principalele organe de presă peste... – mi-am înclinat capul, ca să pot vedea ceasul lui Wydell – ... două ore şi cincisprezece minute.

Sever s-a uitat la mine chicotind.

– E o rușine că președintele Statelor Unite n-are contacte în mass-media. Sunt sigur că forțele lui sunt neajutorate în fața unui fax oarecare, trimis de un maniac neidentificat.

– Dacă nu l-ai ucis pe Mack Jackman și n-ai aruncat în aer apartamentul acela, m-a întrebat Wydell, de ce te joci de-a extorcarea cu un fax?

– Pentru că, dacă o să fiu ciopârțit în vreo clădire camuflată sau aruncat în aer, cu capul spulberat, măcar să știe cineva.

– *Ce să știe?*

Sever l-a dat pe Wydell la o parte, un act de insubordonare pe care acesta a părut să-l ierte în acele circumstanțe. Sever a înșfăcat brațele scaunului meu și și-a apropiat fața de a mea atât de mult, încât îi simțeam mirosul transpirației.

– Sistemul ne aparține. Așa că uite ce joc o să jucăm. O să am grijă să fii acuzat de crimă – uciderea lui Mack și a lui Frank – și o să stabilesc o cauțiune atât de mare, încât o să stai în celula ta până la proces.

– Transmite-i lui Bilton mesajul, am spus eu.

Sever s-a strâmbat și s-a ridicat. Wydell a făcut un pas înainte, blocând revărsarea de lumină crudă a becului atârnat. Mâinile i s-au încordat pe lângă corp. „Acum e acum", m-am gândit, dar el s-a mulțumit să mă studieze cu ceea ce părea a fi sinceră curiozitate.

Pe urmă m-a întrebat:

– Ce vrei, Horrigan?

– Răspunsuri.

– Nu, a zis Wydell, ce vrei să câștigi din toate acestea?

M-am foit pe scaun, uitându-mă în sus, la el.

– Nimic.

– Asta te face atât de-al naibii de periculos.

S-au îndepărtat, dispărând dincolo de ușă și apoi am auzit pocnetul sonor al yalei. Încă mai simțeam mirosul detergentului din cămașa lui Sever. Am bătut în ușă până când au început să mă doară mâinile la baza palmelor, după care mi-am apăsat urechea pe metalul rece. Nimic, doar zumzetul cablurilor din pereții din jur.

Au trecut douăzeci de minute sau patruzeci. Când s-a deschis ușa, stăteam din nou pe micul meu scaun. Sever a intrat primul și a pus în fața mea o măsuță, pe care Wydell a așezat un telefon negru, de modă veche. Firul lui trecea peste prag, ieșind pe coridor. Era un soi de serviciu în cameră, cu chelneri care te urăsc.

Agenții s-au rezemat de perete și s-au holbat la mine. Eu le-am întors privirea. Costumul impecabil al lui Wydell îmbrăcându-i trupul suplu, părul lins, cărunt, cu un V ascuțit în mijlocul frunții, aerul de membru al generației născute în anii 1950. Și Sever, masiv ca un atacant din echipa de fotbal american cu o siguranță de sine amenințătoare, gravată în fiecare trăsătură a feței sale colțuroase. Erau acel gen de oameni albi care nu mai vin acum pe lume, dintr-o generație care a ratat muzica rap și globalizarea artei culinare, și filmele de acțiune din Hong Kong, o generație a jucătorilor albi de pe linia de trei sferturi și a piloților de linie și mai albi, bărbați care crescuseră fiind prieteni cu negri și cu fete orientale, albi din cluburile de golf, băutori de martini, albi cu pantofi albi, albi ca Frank, albi autoritari, albi din Serviciul Secret. Wydell era probabil cu un deceniu mai bătrân ca Sever, probabil achitase deja acontul pentru apartamentul lui de pensionar din Sarasota. În privirea lor, privirea impenetrabilă a autorității, nu exista nici o ezitare.

Am ridicat cu atenție receptorul. Era cel mai greu pe care-l ținusem vreodată în mână. Am desfăcut șuruburile capacului difuzorului, apoi pe celălalt, care protejează microfonul, și m-am uitat înăuntru. Cătușele mă stânjeneau, dar am reușit. Sever și Wydell păreau gata să mă declare apt pentru cămașa de forță.

Sunetul strident al soneriei telefonului a reverberat de pereții de beton, și am tresărit cu toții. Am ridicat receptorul la ureche, acoperind măruntaiele microfonului cu căușul palmei, ca să le feresc de atingerea buzelor.

– Alo?

– Sunt alături de președinte.

O voce profundă, pe care n-o mai auzisem niciodată. Domnul Pager?

– În clipa asta?

– Nu, fac parte dintre membrii echipei sale.

– Cum vă numiți?

– Asta nu te privește.

– Văd că nu mai e la fel de nerăbdător să mi se adreseze personal, am spus.

A continuat ca și cum eu n-aș fi vorbit între timp.

– Am înțeles că faci afirmații delirante în privința președintelui Statelor Unite.

– Nu sunt chiar atât de delirante, de vreme ce îmi vorbiți acum la telefon.

– Președintele Bilton ne-a cerut să ne purtăm în continuare cu amabilitate, ca urmare a rolului tău în eliminarea amenințării teroriste de la San Onofre.

– N-a fost o amenințare teroristă.

Pentru o vreme n-am auzit decât pârâiturile estompate de pe fir, apoi vocea a spus:

– Dă-mi-l pe agentul care răspunde de caz.

I-am oferit receptorul disecat lui Wydell, care a făcut un pas înainte și și l-a apropiat de față extrem de iritat.

– Da, domnule? Nu, domnule, nu sunt sigur că e recomandabil. Da, domnule.

A lăsat piesele receptorului pe masa dinaintea mea cu un gest respectuos, apoi capul i-a zvâcnit către Sever, care l-a urmat afară. Mi-am apăsat din nou difuzorul pe ureche, iar celălalt a știut, cumva, că eram acolo.

– Vorbește, a spus.

– Știu că, în 1991, președintele Bilton a devenit tatăl unui copil nelegitim.

– Te înșeli.

– După cum sunt sigur că v-a explicat agentul Wydell, dețin dovezi în acest sens. Iar acestea sunt programate pentru a fi trimise prin fax peste circa o oră și jumătate. Sunt reținut pentru crime pe care știm cu toții că nu le-am comis. Dacă nu sunt eliberat imediat, faxul va fi trimis.

– Mă amenințI?

– Nici măcar nu știu cine sunteți. Vă expun niște fapte în baza cărora să luați o decizie.

– Ești un tânăr cu extrem de multe probleme. Ar fi cazul să te gândești cu toată seriozitatea la ajutorul unui profesionist.

– Atunci de ce vă obosiți să discutați cu mine?

– Din cauza rolului pe care l-ai jucat în afacerea delicată de săptămâna trecută, președintele Bilton ne-a cerut să ascultăm ce ai de spus și să verificăm dacă deții informații credibile. Nu deții. Noapte bună, domnule Horrigan.

Legătura s-a întrerupt. Bărbatul de la celălalt capăt al firului vorbise atât de calm și de încrezător în sine, încât mi-am simțit propriile convingeri zdruncinându-se. *Înțelesesem*

totul greşit? Pusesem fragmentele cap la cap astfel încât să formeze o reflexie a paranoiei mele? Oricum ar fi fost, jetoanele erau pe masă şi ruleta se învârtea.

N-am avut timp să mă cufund prea mult în panica pe care o simţeam împresurându-mă încet-încet. Uşa s-a deschis şi a intrat Wydell, cu buzele subţiate de furie. A scos o cheie din buzunar şi mi-a descuiat cătuşele.

– Nu ştiu ce rahat ai răscolit.

A aruncat cătuşele pe masă cu dezgust şi a ieşit.

Uşa era deschisă. Mi-am scos cu prudenţă capul pe coridor. Câţiva angajaţi văzându-şi de treburile lor. Cineva folosea un copiator, într-un birou de alături. Am înaintat pe culoar. Uşile liftului erau deschise, aşteptându-mă – am presupus. Sever stătea în partea din spate a cabinei, sprijinit de balustradă. Nu am fost surprins.

– Ţi-ai făcut nişte prieteni în poziţii înalte, a zis.

Am intrat în lift şi el a apăsat butonul nivelului inferior al parcării.

– Indiferent de ce magie neagră te-ai folosit în convorbirea aceea telefonică, a spus el, te-a scos basma curată.

– Basma curată?

Am apăsat butonul holului de la parter şi am rămas tăcuţi în liftul care cobora şuierând.

– Ai maşină? m-a întrebat.

– Nu. N-am.

– Te duc cu a mea.

Îndatoritor.

Ascensorul a încetinit, ajungând la nivelul holului.

Sever a înaintat, proptindu-şi umărul de panoul cu butoane.

– Ce-ar fi să vii cu mine în garaj?

– Am de ales?

– Întotdeauna există mai multe posibilități.

Ușile au început să gliseze, deschizându-se. Sever s-a îmbățoșat, desprinzându-se de perete. M-am uitat lung la consola de la recepție, la strada de dincolo de ușile masive de sticlă. În același timp, am numărat. „Unu... doi... trei... patru... cinci." Ușile s-au închis, ascunzându-mi libertatea întrezărită.

– Am fost însărcinat să recuperez anumite obiecte, a spus Sever, imediat ce am reînceput să coborâm.

– Ce obiecte?

– Cele pe care intenționai să le trimiți prin fax la miezul nopții.

– Nimeni nu pare să știe ce sunt obiectele acestea, am zis eu, și totuși au făcut multe.

– S-ar părea că sunt secrete.

– Mă îndoiesc, am ripostat.

– Secrete sau nu, o să-mi spui cum le recuperăm.

– Pot să-ți trimit o scrisoare din Ketchikan, Alaska?

Ușile liftului s-au deschis cu un clinchet. Am pășit în garajul întunecat și Sever m-a înșfăcat de braț.

– S-ar putea să nu fie chiar atât de ușor.

În spatele nostru, ușile liftului au rămas deschise. „Unu... doi..."

– Nici nu mi-am imaginat asta, am spus. „Trei... patru..." OK, am adăugat. Să mergem.

Mi-a adresat un zâmbet superior și mi-a eliberat brațul. El a făcut un pas înainte, eu, unul înapoi. Aproape ca într-un cadril. Am apăsat din nou butonul parterului și ușile s-au închis, cu Sever răsucindu-se, nedumerit, cu năvala sângelui adus de furie în obraji devenind vizibilă pe tenul bronzat.

Liftul a părut să aibă nevoie de o veșnicie ca să urce trei niveluri. L-am lovit cu tălpile, dorindu-mi să meargă mai

repede. Imediat ce s-au deschis uşile către hol, m-am strecurat printre ele, cu cămaşa frecându-mi-se de marginile de cauciuc, şi am trecut grăbit pe lângă paznici. Unuia dintre ei i-a pârâit staţia radio, şi şi-a desprins-o de la centură, iar eu mi-am impus să n-o iau la fugă, nu înainte de a ieşi în stradă. Pe urmă am început să alerg. Traversând Figueroa, evitând luminile farurilor, apoi pe trotuar, dând în goană colţurile, cu trecătorii ferindu-mi-se din drum.

Am ajuns în parcarea băcăniei şi am luat eu însumi cheile din locaşul roţii. Mi s-a părut că nu m-am urcat destul de repede în maşină, nu m-am oprit să mă uit în oglinda retrovizoare. Abia după câteva străzi mi-am descleştat mâinile de volan şi mi-am permis să respir adânc. Mergând în viteză, am lăsat geamul în jos, îngăduindu-i vântului să-mi sufle în faţă. Aerul purificator al nopţii, ba chiar şi câteva stele vizibile pe cerul întunecos al Los Angelesului, pe care nu fusesem sigur că aveam să-l mai văd vreodată.

Nu exista nici un fax şi nici o cameră de motel, dar rămâneau o mulţime de capete libere care trebuiau legate.

CAPITOLUL 39

Homer era exact acolo unde aş fi putut ghici că este – în faţa magazinului lui Hacmed, sorbind dintr-o sticlă de bourbon Jim Beam de o jumătate de litru. Înainte de a coborî din Jaguar m-am uitat în jur, cu încheieturile mâinilor încă durându-mă de la cătuşe.

Homer era pe jumătate adormit, zăcea pe o parte, cu ochii rozalii, cu buzele – abia vizibile prin barba încâlcită – zvâcnind. Pe pavaj, alături de obrazul lui, era o mică băltoacă de vomă. Urmărindu-mă cu privirea, a înclinat sticla goală, lăsând să se scurgă ultimele picături. Pe urmă a aruncat-o spre tomberon. A căzut lângă, spărgându-se cu un pocnet.

S-a grăbit să se tragă înapoi până când a atins peretele şi l-a folosit ca să se salte tremurând, până ce a ajuns să stea mai mult sau mai puţin în capul oaselor. M-am oprit în faţa lui.

– Ai intrat acolo, a spus. Pentru mine. Te-ai întors. A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă. De ce-ai făcut ceva atât de stupid?

Am dat să răspund, dar el m-a întrerupt.

– Mi-a fost frică, Nick. Continua să clatine din cap. Vorbeau atât de *dur*. N-am... N-am putut să mai fac mare lucru. Erau o mulţime de întrebări şi de oameni. M-am lepădat de tine. O lacrimă şi-a lăsat urma pe jegul de pe obrazul lui. Te-am abandonat.

– Nu le-ai spus nimic pe care să nu-l fi ştiut deja, Homer. Te-au folosit ca să ajungă la mine. E vina mea că te-am târât în asta.

– Nu m-ai târât în asta. *M-am lăsat târât.*

În colţurile ochilor i s-a adâncit laba gâştei – semn că se amuza.

– E o diferenţă.

– Eu te-am implicat. Fără să-ţi dezvălui toate faptele.

– Nu putem şti. Cum şi când. Ce facem. Efectele secundare. Nu putem.

Ochii i s-au împăienjenit. Şi-a şters nasul, pornind de jos şi împingându-şi-l în sus, brutal, cu o mânecă zdrenţuită.

– Nu poţi trăi fără să răneşti oamenii.

– Cred că nu.

– De-asta n-o recomand.

– Ce nu recomanzi?

– Viaţa.

Mi-am adus aminte de el, în parc, sărind în spatele schizofrenicului cu ochi roşii, sau cel puţin încercând s-o facă. Mă gândisem întotdeauna că gestul lui scosese la lumină o rezervă ascunsă de curaj. Dar poate pur şi simplu nu-i mai păsa dacă trăia sau murea. Şi iată-ne aici, doi refugiaţi de Dumnezeu ştia ce, marcaţi de cele prin care trecuserăm în viaţă şi de încercarea disperată de a lăsa totul în urmă. M-am uitat la ochii lui înceţoşaţi. Pierzându-şi echilibrul, fu cât pe ce să cadă din picioare.

Am privit strada, pe jumătate aşteptându-mă să-l văd pe Sever într-o berlină care să frâneze cu cauciucurile scrâşnind.

– Trebuie să te luăm de-aici. Poţi să stai sub pământ câteva zile?

– Te rog. *Duc o viaţă* subpământeană.

– Haide, te duc cu mașina până la tunel.

L-am prins de brațe și l-am tras în sus, clătinându-mă sub greutatea lui. Duhoarea era cumplită, copleșitoare. Straturile lui de mâneci zdrențuite, ude de ceva pe care nu voiam să-l identific, grămadă peste umerii mei, peste pielea goală a gâtului. Mirosul puternic de băutură, emanat de Homer prin toți porii, îmi umezea ochii. Era o treabă murdară, dar, în cele din urmă, l-am ridicat în picioare, sprijinindu-l de perete. Burdihanul i se legăna. M-am îndreptat spre mașină.

– Îmi cumperi o sticlă? a întrebat.

– Ești sigur că mai ai nevoie de încă una?

– Da, al naibii de sigur.

Mi-am ridicat mâinile, recunoscându-mă învins, și am intrat în magazin.

În spatele tejghelei, Hacmed era cât se putea de pornit.

– Ia-l de-aici, Nicolas. Va trebui să chem poliția. Vomită peste tot, mi-a speriat doi clienți. Nu pot face afaceri cu un bețiv în fața ușii.

– Luna de miere s-a terminat, eh? am spus.

– Îmi pare foarte bine că e teafăr. Că e în siguranță. Dar să fim sinceri, Nicolas. Nimeni nu-și dorește un om ca el în preajmă.

Am arătat către o sticlă de jumătate de Jim Beam de dincolo de tejghea, apoi am luat de pe raft ultimul telefon cu convorbiri preplătite și l-am pus lângă sticlă.

Hacmed a refuzat banii cu o fluturare de mână – un act de generozitate fără precedent.

– Pentru indiferent ce-ai făcut ca să-l eliberezi.

Când m-am întors să plec, și-a fluturat un deget către mine și a adăugat:

– Și pentru indiferent ce faci ca să plece acum.

Mi-am pus cele două obiecte în buzunar și am ieșit. A durat ceva timp ca să-l duc pe Homer în partea opusă a parcării și să-l instalez pe scaunul pasagerului. A stat în tăcere pe toată durata drumului către plajă, uitându-se pe geamul lui. Am fost nevoit să-l țin deschis pe al meu ca să nu simt mirosul. La un moment dat i s-au cutremurat umerii și m-am întrebat dacă plângea.

Am oprit lângă treptele de beton care duceau în tunel. Acum arăta altfel. Mai lumesc și întristătorde urban. Aerul jilav avea gust de mare și de gaze de eșapament. Deasupra noastră vuiau mașinile de pe autostradă. Homer și-a îndreptat ochii roșii către bord. I-am întins sticla de jumătate. N-a luat-o. I-am apăsat-o de braț și, în cele din urmă, și-a întins mâna jegoasă și a strâns-o în jurul sticlei.

– Să te întorci.

Vocea lui era răgușită, uscată. A coborât și a trântit furios portiera. În urma lui, pe scaunul de piele a rămas o amprentă murdară. S-a împleticit pe lângă faruri, oprindu-se lângă geamul meu, cu privirea către autostradă și către gura tunelului de sub ea. Avea ochii umezi.

Știam atât de puține despre el. Trecutul îl năpădea ca o haită de câini, dar eu nu aflasem nimic din acel trecut. Era tot numai prezent. Jim Beam. Parcarea magazinului din colț. Dușul din fiecare joi. Nu fusese căsătorit. Nu fusese dentist. Acestea erau minciuni inventate de Kim Kendall. Sau poate erau adevăruri pe care el nu le mai conștientiza. Nu știam nici de ce anume fugise, nici din ce motiv. Nu știam dacă-și pierduse prietenii. Nu știam dacă lăsase în urmă o soție, sau un fiu, sau un părinte bătrân. Știam doar că toate acestea nu erau treaba mea.

A început să se îndepărteze târându-și picioarele, apoi a încremenit locului, cu umerii zgâlțâindu-se de parcă inerția l-a luat prin surprindere în momentul opririi. Nici acum nu s-a uitat înapoi. Dar i-am auzit clar vocea, acoperind zgomotul traficului și al valurilor care se spărgeau în depărtare.

– Dacă se întâmplă din nou, a spus, lasă-mă pur și simplu acolo.

L-am privit coborând scările și dispărând în gura tunelului.

Conduceam ca să conduc, nefiind sigur unde ar fi trebuit să mă opresc. Am luat-o pe San Vicente, îndepărtându-mă de plajă, cu arborii înălțându-se din peluza de pe linia mediană și prinzând ceața între crengile lor răsucite. Apoi am intrat pe Sunset și am virat pe lângă marginea de nord a UCLA, a campusului la care visam cu ochii deschiși în timpul orelor de liceu. Mi-am continuat drumul spre nord printr-un canion, trecând pe lângă vilele din Bel Air, cu garduri în stil gotic, frontoane în stil Tudor și alei pavate cu gresie din Santa Barbara, o arhitectură confuză, care-mi oglindea gândurile răzlețe. Am ajuns pe primejdiosul Mulholland, clipind în lumina farurilor în timp ce luam virajele strânse, cu o stâncă înălțându-se în lateral, pentru a dispărea apoi brusc, ca o draperie căzută, dezvăluind Valley, o întindere nocturnă strălucitoare sub o pâclă zămislită de poluare – priveliște care îți tăia răsuflarea.

La radio difuzau în reluare discuția dintre Caruthers și Sean Hannity din după-amiaza aceea.

Caruthers:

– Ne întoarcem la valorile familiale, nu-i așa?

Replica pripită a gazdei talk-show-ului:

– Dumneavoastră sunteţi acela care a adus discuţia pe făgaşul campaniei.

– Şi a dat rezultate, nu-i aşa?

Caruthers s-a alăturat chicotelilor lui Hannity, apoi tonul lui a părut uşor ultragiat:

– La ce se referă preşedintele Bilton când vorbeşte despre valorile familiale? Suntem interesaţi de vorbe sau de realitate? De exemplu, unii dintre noi sunt partizanii vieţii, iar alţii, ai dreptului de a alege. Dar printre noi nu există partizani ai avorturilor. Şi în cei trei ani şi jumătate petrecuţi de Bilton la Casa Albă s-au înregistrat mai multe avorturi decât sub orice altă administraţie de dinainte de Reagan. Uitaţi-vă care e adevăratul impact al acestor cifre. *Economia.* Actualul preşedinte a preferat pe de-a-ntregul imaginea şi ipocrizia, în locul conţinutului şi al eficienţei. E o alegere clară, pe care o avem în faţa ochilor. Putem să ne batem cu pumnii în piept şi să ţinem prelegeri făţarnice despre valori sau putem să discutăm despre cauzele fundamentale şi să găsim soluţii care conduc actualmente la o schimbare.

– Îmi place bătaia cu pumnii în piept.

– Am auzit vorbindu-se despre asta.

– Unde aţi fost astăzi?

– În Ohio.

– De ce?

– Pentru că e un stat care poate influenţa rezultatul alegerilor. Tu unde-ai fost?

Hannity a râs.

– Un alt răspuns direct din partea unui om cu o campanie transparentă. Mă temeam că o să vă ploconiţi în faţa tipilor din Midwest, că o să lăudaţi castanii şi Rock and Roll Hall of Fame din Cincinnati, că o să înduioşaţi publicul vorbind despre o reţetă de bomboane de ciocolată.

– Rock and Roll Hall of Fame e în Cleveland. Şi June gă-tește la noi acasă.

– Ce preferă să facă?

– Rezervări.

Gluma era veche, dar modul în care fusese spusă m-a făcut oricum să zâmbesc. Senatorul găsea întotdeauna cuvintele potrivite, oferind replici excelente fără să lase impresia că erau regizate. Probabil fiindcă nici nu erau. De altfel, era de notorietate că nu făcea nici un fel de repetiție. Aveai impresia că nu urmărea sondajele de opinie, deşi bineînţeles că o făcea, şi că nu-şi pregătea dinainte declaraţiile pentru emisiunile de ştiri cu un grup de indivizi sastisiţi, care spuneau tot ce le trecea prin cap fără să stea pe gânduri, sorbind zgomotos cafea de proastă calitate şi mestecând tablete Rolaids. Alegătorii îl apreciau – sau erau împotriva lui – datorită personalităţii sale, pe care nu se temea s-o dezvăluie într-o manieră relativ nefiltrată.

Am virat, intrând pe un drum desfundat, am văzut ţărâna ridicându-se în valuri în urma cauciucurilor şi risipindu-se ca un spectru, ca Homer. Am rămas cu ochii la priveliştea din jur, minunându-mă de modul în care ajunsesem să mă implic în ceva care putea afecta subiecte abordate în emisiuni de radio şi televiziune şi pe primele pagini ale ziarelor din întreaga lume. Mi-am adus aminte cum stătusem alături de Caruthers în sala lui de şedinţe, atât de aproape încât mi-aş fi putut sprijini mâna pe umărul lui. Cum se răsucise, astfel încât lumina amiezii revărsată prin fereastră îi conturase silueta. Am văzut în minte imaginea tăieturii pe care şi-o făcuse bărbierindu-se, şi mica aluniţă de pe antebraţul lui. Nu era decât un bărbat, exact ca Frank. Dar, ca şi Frank, părea să fie mai mult decât atât.

În depărtare, un punct clipitor s-a adâncit în ceață, îndreptându-se către aeroportul Burbank. L-am urmărit până când s-a contopit cu luminile cât vârful de ac din Valley.

Pe afișajul celularului meu de două parale apăreau, în mod surprinzător, trei dungi. Am sunat-o pe Induma, pe mobilul pe care i-l lăsasem. Când a răspuns, am zis:

– Sunt OK.

Ea a rămas tăcută vreme îndelungată și m-am întrebat care i-o fi fost expresia feței. Când a vorbit, vocea îi șovăia ușor:

– Vii încoace?

Mi s-au redeșteptat temerile obișnuite.

– Bilton știe acum că eu știu. Am dat totul pe față. Sunt expus la un alt nivel, cu totul nou. N-ar trebui să mă aflu în apropierea ta.

– Nu e o decizie pe care s-o iei de unul singur.

– Asta e pe viață și pe moarte, Induma.

– Totul e pe viață și pe moarte.

– Nu așa. Uită-te la ce i s-a întâmplat lui Homer.

– *Exact*, a spus ea. Uită-te la ce i s-a întâmplat lui Homer.

Și a închis.

Cu telefonul pe genunchi, am încercat să redescopăr avionul, dar pierdusem punctele de reper care mă ajutau să-l urmăresc. Nu se auzea nici o mașină și puteam distinge țârâitul greierilor care se foiau încoace și încolo în josul dealului. M-am oprit pe un drum singuratic și am format un alt număr.

Steve a răspuns imediat ce-a început să sune telefonul și m-a recunoscut când am spus „alo".

– Nick?

I-am auzit ușurarea din glas când mi-a pronunțat numele.

– Sunt în viață, am spus.

– Atunci ai face bine să vii

– De ce?

– Am dat de urma lui Jane Everett. A fost ucisă la unsprezece zile după Frank. I-au găsit cadavrul pe un teren viran.

Paraziţii captaţi de aparat se potriveau cu zăngănitul roţilor la întâlnirea cu drumul desfundat, într-o compoziţie năucitoare, contrastantă. Pentru o clipă, m-am simţit suspendat, desprins de maşină, luând în viteză curbe întunecate, la un metru deasupra pământului.

Mi-am auzit vocea, de la mare distanţă.

– Bebe Everett?

– Avea două săptămâni. Mă tem că au găsit-o şi pe ea.

CAPITOLUL 40

Stăteam în jurul mesei din bucătărie eu, Steve și Callie, cu noile fotografii ale lui Jane Everett în fața noastră. Una de la absolvirea colegiului, alta făcută opt ani mai târziu, trăgându-se de cămașa Snoopy pentru gravide, strâmtă pe pântecul bombat, și zâmbind către obiectiv. Avea ochi mari, expresivi, și buze pline, care o făceau să pară mai tânără decât era. Grăsimea i se depusese pe coapse și își ținea vizibil spatele arcuit, într-o încercare de a exagera greutatea care o trăgea în față. Părea fericită.

Prin cap mi se derula o frază, aidoma celor care se târăsc în partea de jos a ecranului la Fox News: „Președintele a pus să fie ucisă această femeie, împreună cu bebelușul ei".

Intensitatea luminii din bucătărie era redusă la jumătate, iar noi vorbeam numai în șoaptă. Nu numai fiindcă Emily dormea la etaj, ci, cred, și fiindcă ne simțeam copleșiți de adversarul împotriva căruia ne ridicam. Deocamdată nu eram decât noi, uniți de cercul acela de lumină estompată. Dacă vorbeam prea tare, era posibil să trezim gigantul adormit.

Am ridicat de pe masă articolul din *Los Angeles Times*, scos la imprimantă, și l-am recitit.

Oxnard, California – Cadavrul unei femei de treizeci și doi de ani și cel al fii i ei de treisprezece zile au fost descoperite ieri, la

ora 11.00 p.m., pe un teren viran din Oxnard. Jane Everett a fost împuşcată încap, iar fetiţa ei, Grace, a fost sufocată.

O vecină, Tris Landreth, a văzut doi bărbaţi aruncând cadavrele din partea din spate a unei camionete pe terenul viran. A anunţat imediatpoliţia.

Jane Everett locuia şi lucra în Sherman Oaks, dar Landreth susţine că o mai zărise pe tânăra mămică în cartier. „Am văzut-o de câteva ori prin jurul rulotelor de lângă autostrada 101, cam acum o lună. O ţin minte fiindcă avea o burtă foarte mare. E o tragedie îngrozitoare,îngrozitoare."

Suspecţii au fost descrişi cafiind hispanici după înfăţişare. Nu s-a făcut nici o arestare. Departamentul Poliţiei din Oxnard a cerut ca toate informaţiile suplimentare şi toate datele despre apariţiile anterioare alelui Jane Everett să fie comunicate la sediulsău.

LuiJanei îi supravieţuiesc sora samai mare,Lydia, în vârstăde patruzeci şi trei de ani, şi mama, Bernice, în vârstă de şaizeci şi şase. Janearămasîn amintireaprietenilorcafiind o femeie cu suflet cald, interesată de politicalocală şi de muzicasimfonică.

Date fiind oboseala şi stresul, Callie îşi arăta vârsta – pleoapele uşor întunecate, colţurile gurii căzute, pielea uşor lăsată de-a lungul liniei maxilarului. În timp ce Steve închisese şi încuiase uşa, ea mă ţinuse în braţe în holul de la intrare, uşurată fiindcă, pe moment, eram în afara pericolului. Când mâinile ei mă strângeau cu putere, deveniserăm amândoi din ceîn ce mai stânjeniţi de imaginea pe care-o ofeream. Acum eram doi adulţi, care nu se mai cunoşteau unul pe altul chiar atât de bine cum sugera o asemenea manifestare.

– La început n-am reuşit să găsesc nici o informaţie despre Everett, a spus Steve. Nici un raport de credit, nici o factură pentru servicii utilitare, nici o companie telefonică, nici un

permis de conducere, nici un vehicul înregistrat, nici una dintre informaţiile uzuale. Aşa că am verificat evidenţa deceselor.

– Avem în sfârşit un nume pentru bebeluş, am spus eu.

Am observat că Steve şi Callie şi-au rotit uşor capetele, schimbând o privire, fără îndoială uluiţi de reacţia mea în privinţa lui Grace Everett. Fetiţa venise pe lume în aceeaşi lună în care fusesem eu silit să încep o nouă viaţă. Se născuse în aceleaşi circumstanţe, generate de acelaşi efect secundar nefast. De când văzusem ecografia, eu şi ea fuseserăm implicaţi în toată povestea aceasta împreună, cel puţin în mintea mea, dar, la urma urmelor, ea nu fusese totuşi acolo. Mă considerasem răspunzător pentru ea şi, exact atât de prosteşte cum părea, nu-mi puteam alunga sentimentul că, într-un fel, o dezamăgisem.

– Sună stupid, dar m-am gândit, cred, că, poate, dacă reuşeam s-o salvez, ar fi fost cu putinţă, ştiţi...

Dar nu am putut să duc clişeul ăsta până la capăt. Faţa a început să-mi dogorească şi m-am concentrat din nou asupra hârtiilor de pe masă.

Din cauza bebeluşului, crimele făcuseră senzaţie, dar, fiindcă se petrecuseră la numai două săptămâni după moartea lui Frank, nici eu, nici Callie nu le remarcaserăm.

Cine ajutase la neutralizarea problemei lui Bilton? Cine o împuşcase pe Jane în cap, cine-şi pusese mâna pe faţa minusculă a lui Grace, astupându-i gura şi nasul? Câţi alţii îşi imaginaseră că trecerea anilor păstra în siguranţă ceea ce ştiau? Un astfel de secret putrezeşte, până când începe cineva să se sinchisească oricât de puţin de existenţa lui.

În minte mi-au răsunat cuvintele Vocii: „Charlie a făcut asta pentru mine, dar dorea ca totul să devină public." De ce? „A vrut să procedeze aşa cum era corect." Charlie avea, cu siguranţă, multe de ispăşit. Dacă el nu l-ar fi ameninţat pe

Bilton cu șantajul, oare oamenii lui Bilton ar mai fi fost nevoiți să le scoată din ecuație pe mamă și pe fiică? Oare povara uciderii lor apăsa și pe umerii lui Frank?

Voiam ca moartea lui Frank să aibă sens, așa cum avusese până atunci. M-am holbat la foaia scoasă la imprimantă și la fotografii ca și cum ar fi avut puterea de a face ca lucrurile să stea astfel.

Steve a săltat articolul lovindu-l ușor cu degetul și s-a ui la ultimul rând.

– „Interesată de politica locală", a citit el.

– Nemernicul, a spus Callie. Propriul lui copil.

– Și ce-i cu citatul care afirmă că Jane Everett a fost văzută în apropierea autostrăzii? am întrebat eu. Nu e ceva oarecum de genul insinuărilor strecurate în știrile prezentate pe scurt?

– E un joc al subînțelesurilor, a spus Steve. La periferia Oxnardului au existat întotdeauna probleme cu metamfetamina. Rulotele sunt preferate pentru instalarea laboratoarelor de preparare.

– Prin urmare martora minte? Când spune că Everett a fost văzută în apropierea rulotelor?

– Nu neapărat. Oamenii lui Bilton sunt abili. Poate au găsit o modalitate de a o atrage în acea parte a orașului unde trebuia să fie văzută. Sau poate era într-adevăr implicată în vreo poveste cu droguri, iar ei au folosit asta drept acoperire.

– Cei doi bărbați care păreau hispanici se potrivesc foarte bine aici.

– Corect. Oamenii lui Bilton au fost suficient de isteți să-i folosească pentru a se descotorosi de cadavre, fiindcă puteau fi luați drept traficanți de droguri. E întotdeauna bine să mizezi pe temerile rasiste și să distragi atenția.

– Dacă poliția bănuia că e o crimă legată de traficul de droguri, de ce n-a spus pur și simplu așa? a întrebat Callie.

– Pentru că detectivii nu puteau anunța public că, după părerea lor, o fată albă cumsecade din Sherman Oaks era o târfă care vindea metamfetamină în partea rău famată a Oxnardului, a răspuns Steve. Aveau nevoie de indicii, bineînțeles, dar era necesar să fie prudenți. Așa că s-au asigurat că articolul e formulat astfel încât să comunice informația fără să facă nici o afirmație ireverențioasă.

– Poate că oamenii lui Bilton au supervizat articolul. Sau ancheta.

– Nu cred că voiau să-și lase amprentele. Plus că nici nu era *necesar*. Au găsit o soluție mai bună. Steve a bătut cu degetul în articol. Toată lumea crede că știe ce s-a întâmplat aici. Jumătate urmează o pistă greșită, iar cealaltă jumătate nu vrea să pună întrebări stânjenitoare. E o modalitate perfectă de a îngropa un cadavru sub implicații nerostite.

– Două cadavre, am precizat eu.

– Tu păzește-ți fundul, Nick. Ăsta nu e un joc al interpretărilor, cu rezultatele sondajelor drept miză. E o acuzație de crimă la adresa președintelui Statelor Unite.

Dar nu-mi era frică. Nu simțeam nici măcar obișnuitul sentiment de paranoia. Nu eram nervos. Nu eram stresat. Simțeam numai o furie rece, calmă.

– Are vreo rudă în apropiere? am întrebat.

Steve și-a trecut degetele prin părul buclat.

– Mama lui Everett a murit în 2001. Cancer la plămâni. Dar am la serviciu o adresă a surorii ei. Mâine, înainte de orice altceva, îți telefonez și ți-o spun.

M-am ridicat și mi-am închis fermoarul hainei.

Callie m-a privit nevenindu-i să creadă.

– Nick, e vorba despre comandantul suprem.

Am arătat cu degetul numele martorei din articol. Tris Landreth.

– Vrei să-mi faci rost și de adresa ei?

Le-am mulțumit amândurora și am ieșit pe ușa din spate.

Stând pe întuneric în Jaguar, la patru străzi distanță de casa lui Callie, am format numărul lui Alan Lambrose. A răspuns cu o voce plină de sine, rostindu-și numele de parcă ar fi fost ceva de care se cuvenea să fie mândru.

– Sunt eu. Nick Horrigan, am spus. Trebuie să vorbesc cu Omul. Numai cu el.

– Ai un număr la care poți fi găsit?

I-am citit cifrele de pe spatele telefonului preplătit, am închis și am așteptat, rozându-mi unghia degetului mare. N-a durat mult.

Aceeași voce pe care o auzisem cu o oră înainte pe calea undelor.

– Nick? Ești bine sănătos?

Faptul că aveam acces la un candidat prezidențial se încadra în acel gen de lucruri cu care n-aveam să mă obișnuiesc probabil niciodată.

– Da, sunt bine. Unde vă aflați?

– În ținutul Franklin. Mi se spune că ăsta e în Ohio.

Telefonul mi s-a frecat de plasture, trimițându-mi o vibrație dureroasă în toată fața.

– Trebuie să vă văd. Între patru ochi. Povestea asta tocmai a sărit într-o cu totul altă ligă.

– Ce s-a întâmplat?

Îngrijorare în glas.

– Nu pot spune pe-o linie neprotejată. Dar amenințarea că voi dezvălui totul a fost suficientă ca să mă scoată din arestul Serviciului Secret în noaptea asta, ceva mai devreme.

– Ai fost *arestat?* De ce n-ai luat legătura cu mine? Te-am fi putut ajuta. Intimidarea intimidatorilor.

– N-am vrut să vă târăsc în asta. În plus, nici nu mi s-a oferit o convorbire gratuită.

El s-a foit cu telefonul în mână, apoi i-a spus altcuiva:

– Sunt gata. Așteaptă un minut. Pe urmă din nou către mine: Nu-i poți comunica lui Alan, indiferent ce e?

– Nu, domnule senator.

– Am foarte mare încredere în el. Și e chiar acum în Los Angeles.

Nu te încrede în nimeni. N-am răspuns. M-am holbat pur și simplu prin parbriz, neștiind cum să refuz respectuos, până când m-a salvat Caruthers.

– Înțeleg, a zis. Mă întorc în L.A. mâine după-amiază. Ne putem întâlni la trei, în apartamentul meu?

– Aș vrea să ne întâlnim pe ascuns. Fără agenți.

– Nu-ți pot promite că nu vor fi de față agenți, și nu pot veni singur, dar o să văd dacă nu mă pot furișa însoțit doar de câțiva asistenți și poate doar de James. Dar vom vorbi între patru ochi. O să-l pun pe Alan să te sune, mai înainte de orice, ca să-ți comunice locul. Îmi pare rău, dar acum chiar trebuie să plec. Oh... și, Nick? O pauză care să dea greutate cuvintelor. Păzește-ți beregata.

CAPITOLUL 41

Induma a deschis uşa purtând o cămaşă de noapte transparentă. Vântul i-a săltat tivul, dezvelindu-i coapsa de un maroniu întunecat.

– A ucis-o, am spus. Avea treisprezece zile. A pus să fie aruncată pe un teren viran, împreună cu cadavrul mamei ei.

Induma nu m-a întrebat absolut nimic. Şi-a deschis doar braţele şi m-am apropiat de ea, aplecându-mi capul şi inhalând parfumul loţiunii Kai de pe gât. Deşi aerul era cald în spatele ei, frigul se strângea în jurul nostru, făcându-i pielea de găină pe braţe. Îi simţeam inima bătând. Puterea, dar şi fragilitatea inimii ei. Nu voiam să mă desprind de ea, dar în final am făcut-o.

Ea a închis uşa în urma noastră, iar eu am încuiat-o şi am tras zăvorul. Ne-am dus în camera de zi şi am stat turceşte pe canapea în vreme ce ea m-a ascultat cu răbdare. Când am terminat, s-a auzit zumzetul tăcerii, apoi ea a spus:

– De ce simţi nevoia?

– De desene animate.

Le-a găsit imediat, piept alb umflându-se în pene, morcov pregătit.

– „Ştii, fireşte, că asta înseamnă *război*."

În faţa ochilor mei obosiţi s-au perindat personaje animate puse pe şotii. Iepuri vicleni, sconcşi francezi, şoareci elastici,

cu bâlbâielile lor., cu planurile lor bine chibzuite. Erau o alinare, nu un amuzament. Nu te făceau niciodată să te gândeşti la fragilitatea inimilor lor bătând lipite de trupul tău.

Ce clar era totul pe tărâmul Merrie Melodies. Tunuri cu cordită. Cilindri roşii cu TNT., cu capse detonante ca un foc bengal. Îţi pui o pălărie, îţi schimbi accentul şi eşti cu totul alt iepure. Sau îţi propteşti pur şi simplu capul în pământ şi sapi, până ce te trezeşti într-o arenă cu tauri, sau la Polul Sud, sau în Ketchikan, Alaska. Când faci asta nu apare decât o singură problemă, nu mai ştii cum să ajungi unde voiai să mergi şi sfârşeşti prin a te rătăci. Sau, şi mai rău, te întorci de unde ai plecat.

Genericul s-a derulat în grabă, într-o rafală bine organizată, apoi Induma a apăsat pe butonul uneia dintre cele patru telecomenzi, făcând surf pe pernele canapelei, şi canalul s-a schimbat cu o sclipire, iar noi am revenit în lumea reală. Ca o anticipare a dezbaterii de joi, C-SPAN[1] o redifuza pe cea din Harlem, din noaptea când atât eu, cât şi uşa mea fuseserăm doborâţi la pământ de Serviciul Secret.

Induma s-a uitat la mine, să-mi vadă reacţia, dar nu mă deranja să mă uit. Voiam să-l văd pe Bilton în deplina glorie a banalităţii lui. Voiam să-l văd pe Caruthers desfiinţându-l şi măturând podiumul cu resturile lui.

Fără să clipească, Jim Lehrer s-a aplecat peste pupitrul moderatorului, cu ochii lui ca de păpuşă.

– Domnule senator, am pentru dumneavoastră o întrebare alcătuită din două părţi. La începutul carierei, v-aţi pronunţat în favoarea pedepsei cu moartea, iar acum sunteţi împotriva

---

[1] Cabl e Satellit e Public Affairs Network – Reţeau a de Televiziune prin Cab lu şi Satelit a Departamen tului Afacerilor Publice

ei. Prima mea întrebare e următoarea: Dacă June Caruthers ar fi violată și ucisă, v-ați declara în favoarea condamnării irevocabile la moarte a ucigașului?

– Ah, a spus Caruthers, vechea poveste cu Dukakis[1].

– Vă rog, domnul senator, îngăduiți-mi să termin. Iar a doua parte a întrebării este: De ce v-ați schimbat poziția?

Ochii verzi ai lui Caruthers au aruncat scântei.

– Dacă soția mea ar fi violată și ucisă, aș vrea să pun mâna pe ucigaș și să-l spintec. Însă în țările civilizate rudele victimelor nu sunt lăsate să aleagă pedeapsa. Imaginați-vă cum ar fi dacă am face-o. Ca să vă răspund la a doua întrebare, chiar înainte de a pune în discuție moralitatea pedepsei cu moartea, suntem asaltați de un fapt inevitabil: e ineficientă, părtinitoare și incredibil de costisitoare. Am ajuns să-mi dau seama de asta din ce în ce mai bine. În decursul carierei mele îndelungate, *mi-am* schimbat de câteva ori opiniile. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Câți dintre dumneavoastră preferă un politician care refuză să învețe în timp ce-și face meseria? O pauză diabolică. Ei bine, presupun că e vorba de un procent de patruzeci și șase la sută.

Râsete tunătoare, punctate de câteva fluierături dezaprobatoare. Pe ecran a apărut pentru scurt timp Bilton, întruchiparea sobrietății mature, notând ceva pe pupitru.

Caruthers i-a adresat o înclinare colegială a capului.

– Contracandidatului meu i-ar plăcea să exploateze o evoluție rezonabilă a modului de gândire pentru a mă descrie drept ezitant. Sau drept evaziv. Sau anexându-mi orice epitet dezaprobator care are valoare în această carusel. Dar sper că

[1] Michael Stanley Dukakis (n.1933), om politic căruia i s-a pus o întrebare similară când candida la președinție și care a scăzut considerabil în sondaje ca urmare a răspunsului său neconvingător. (n.tr.)

eu nu voi ajunge niciodată să pun consecvenţa mai presus de conştiinţă. Şi nu voi pretinde niciodată că nu am făcut greşeli. De fapt, e posibil ca în trecut să fi făcut suficient de multe greşeli ca să le pot evita pe cele din viitor.

Bilton s-a aplecat către bobocul negru al microfonului său zvelt.

– Domnule senator, cel mai adesea se pare că aţi făcut prea multe ca să li se poată ţine evidenţa.

Animaţi de un sentiment de uşurare, simpatizanţii lui au aplaudat mai mult decât entuziaşti.

Induma a închis sonorul.

– Dacă din automulţumire s-ar putea face un costum de haine...

Buzele lui Bilton se mişcau în vreme ce-şi continua replica. „Ce te-a făcut să ordoni uciderea mamei copilului tău? Carne din carnea lui şi sânge din sângele lui, sufocat şi aruncat pe un teren viran?"

– Nu pot să cred că nemernicul ăsta are şanse să câştige, am spus.

– Asta se referă la politică? a întrebat Induma.

– Nu, câtuşi de puţin, am răspuns.

Am sărit din somn, m-am ridicat zbătându-mă din cearşafurile de pe canapea, cu un 2.18 strălucind în întunericul de sub televizor. Am adus cu mine, din somn, imaginea piciorului lui Frank zvâcnind înainte şi înapoi, contorizând scurgerea sângelui din rana din pântec. În vreme ce încercam să-mi recapăt răsuflarea, şirul de ferestre mi-a apărut în câmpul vizual legănându-se, odată cu peluza lunguiaţă, cu gardul din lemn de merişor şi canalul întunecat. Camera de zi a Indumei. Eram în camera de zi a Indumei.

M-am frecat la ochi, i-am simțit chinuiți de somn. Rucsacul era la picioarele mele. Capacul era deschis, puteam să văd cutia roșie de bijuterii din interior. Am întins mâna și am scos cerceii cu safire. I-am ridicat în lumina sărăcăcioasă și mi i-am imaginat pe pielea Indumei.

M-am gândit la Frank și la mia lui de decizii mărunte.

Scările au scârțâit ușor când am urcat. M-am oprit lângă ușa ei. Am deschis-o cu delicatețe.

Ea dormea pe burtă, alunecase de pe pernă, părul era un semicerc perfect lângă obrazul ei. Intruchiparea seninătății. A deschis ochii, și-a șters buzele și s-a ridicat brusc. Și-a înclinat capul, făcându-mi semn să intru, iar eu am traversat camera șovăind și m-am oprit la vreun metru de pat, strângând cutia cu bijuterii în mâna asudată, lăsată în jos pe lângă corp, ascunsă. Ea s-a lăsat pe spate, sprijinindu-și coatele pe grămada de perne, cu ochii negri serioși, cu părul lucios revărsat pe umeri, cu mișcarea claviculelor vizibilă sub pielea de catifea.

– Nu există nici o parte din tine pe care să n-o consider magică, am zis.

Voiam să-i spun tot, fiindcă știam că, dacă m-aș fi oprit, n-aș mai fi fost în stare să o iau de la capăt.

– Știu că mai înainte am dat-o-n bară. În privința noastră. Dar ceea ce s-a întâmplat m-a făcut să-mi văd viața așa cum este. Și să văd cum nu este. Aș face orice ca să fim din nou împreună și sunt pregătit să fie altfel.

Am auzit-o foindu-se, ca apoi să se ridice în pat.

– Nick, a șoptit, iar eu am înțeles din tonul ei ce voia să zică și am simțit cum mi se năruiesc speranțele.

Aveam gura uscată și m-am gândit că poate era nevoie să mă așez, dar n-am putut, așa că am rămas în picioare acolo, pe dușumeaua rece, ca să primesc ceea ce avea să urmeze.

Ea a spus:

– Te voi iubi întotdeauna, Nick, dar nu mai sunt acolo unde eram. Viața nu așteaptă. Nu poți s-o reiei pur și simplu de unde-ai lăsat-o.

De departe, dintr-una din casele învecinate, se auzeau râsete, de la un televizor dat prea tare. Aveam vocea răgușită.

– Nu, dar uneori primești o a doua șansă.

– Uite, știu că acum ești sensibilizat și crezi tot ceea ce spui, dar cum aș putea ști că vei rămâne pe aceeași poziție? Cum poți *tu* s-o știi? Nick, ai atât de multe lucruri pe care trebuie să le reunești, readucându-le la locurile lor.

M-am răsucit pe jumătate și mi-am împins cutia cu bijuterii în buzunar. Am tras aer în piept.

– Cum fac asta? Cum le reunesc, aducându-le la locurile lor?

– Le scoți la suprafață, a spus ea. Zi după zi.

Am privit în podea.

– Vreau să știi, am spus. A meritat să fiu împreună cu tine. A meritat din toate punctele de vedere. Numai că eu n-am reușit să-mi dau seama ce să fac ca să fie bine.

Pe față i se putea citi emoția – tristețe, dar și altceva, ceva ce nu se aștepta să simtă.

Mi-am oferit o clipă în care să respir aerul din dormitorul unde mă simțisem cândva ca acasă. Lumânarea cu trei fitiluri, mai înaltă decât noptiera. Pereții de culoarea caramelului ars ai băii, asortați cu prosoapele aruncate peste buza căzii de forma unui picior cu gheare, în care obișnuiam să ne afundăm înainte de a ceda în fața unui somn istovitor, în care ne împleteam.

Pe urmă m-am întors și am ieșit, coborând treptele. În baie, mi-am aruncat apă rece pe față, am încercat să-mi recapăt răsuflarea.

Am auzit, prin perete, scârțâitul ușii de la intrare.

Mi-am desfăcut fără zgomot cureaua și mi-am scos-o, înfășurându-i ambele capete în jurul pumnilor mei.

Pași înăbușiți. Apropiindu-se.

M-am lipit de peretele din spatele ușii băii. Clanța s-a lăsat în jos și ușa s-a deschis. Mă pregăteam să fandez când l-am văzut pe Alejandro în oglindă.

Am ieșit din ascunzătoare, lăsându-mi mâinile în jos.

– Ce cauți aici?

– N-ar trebui să te întreb eu asta?

S-a oprit ca să-mi privească ștreangul improvizat, apoi a început să caute prin dulăpiorul cu medicamente.

– Frumos sfat mi-ai dat. Pentru întâlnire. Pentru tine a fost o glumă, dar acum ne certăm.

– Handro, ascultă-mă. Nu poți... n-ar fi trebuit să mă vezi. Nu poți spune nimănui c-am fost aici. Ar putea fi realmente periculos.

– Acum ești Ethan Hunt, ei?

A început să fredoneze laitmotivul din *Misiune imposibilă*.

– Nu glumesc. Am putea fi uciși cu toții.

Zâmbetul i-a dispărut, înlocuit de ceva care aducea a încruntare, și am fost surprins de oțelul din privirea lui întunecată.

– Nick, eu am crescut în Boyacá. Când eram copil, rata criminalității din Columbia era cea mai mare din lume. Cartel, DEA– erau vremuri urâte. Oamenii se învinuiau arătându-se cu degetul. Oamenii dispăreau. Ai auzit de cravată, nu-i așa?

A făcut un gest care sugera o tăietură sub bărbie și a mimat trecerea limbii prin despicătură.

– De obicei nu se oboseau cu asta. Tăiau pur și simplu capul cu maceta.

– OK, am spus. Înțeleg.

– În drum spre școală, treceam pe lângă camioane și pe lângă muncitori. Îmi îndreptam privirea numai înainte. Aveam grijă să nu văd nimic.

Se uita prin sertarele de sub chiuvetă, ușor neliniștit fiindcă nu găsea ceea ce căuta.

– Ajungeam la școală în fiecare zi. Unii dintre prietenii mei nu reușeau. În unele nopți trebuia să ajut la căutarea lor. Uneori găseam un trup. Alteori găseam un cap.

A terminat cu ultimul sertar și a rămas locului, exasperat.

– Ce cauți? l-am întrebat.

– Pastilele mele.

Am întins mâna spre prosopul cu care-mi ștersesem fața. Sub el era un flacon portocaliu. Am deslușit indicația terapeutică – *ÎN CAZUL ATACURILOR DE PANICĂ* – chiar înainte de a-l înhăța Alejandro, îndesându-și-l în buzunar. Pe fața lui am văzut din nou ceva ce nu văzusem înainte și m-am gândit la comportamentul lui degajat și nepăsător, întrebându-mă cât de mult se străduise să se simtă în largul lui în lume.

Și-a dat părul lins din ochi și a înșfăcat ușa de margine.

– Am trecut prin acest *mierda*[1] stil Lumea a Treia. Așa că nu pune la îndoială ce fac *eu* pentru un prieten numai fiindcă tu nu știi cum să te porți prietenește.

Pașii i s-au îndepărtat tiptil, apoi am auzit ușa din față deschizându-se și închizându-se cu foarte puțin zgomot.

M-am holbat la imaginea mea din oglindă și nu mi-a plăcut ce-am văzut.

M-am asigurat că Alejandro încuiase ușa în urma lui și m-am întors pe canapea. Sprijinindu-mi picioarele pe măsuța pentru cafea, m-am uitat la ferestre. Aveau încuietori cu

[1] Rahat, în limba spaniolă, în orig. (n.tr.)

pârghie, o simplă împingere, cu un pocnet și un cârlig care le făcea imune la deschiderea cu forța. Încuietori bune.

Sub puterea unui impuls, m-am repezit și am împins toate pârghiile acelea, una după alta, și am deschis toate ferestrele lovindu-le cu cotul ca să se încline ușor. Reîntors pe canapea, mi-am ascultat inima exprimându-și dezaprobarea prin bătăi puternice. Dar nu m-am ridicat.

M-am holbat la încuietori, respirând adierea proaspătă, preț de câteva ore bune. E uimitor cât de multe poți auzi, noaptea, printr-o plasă de țânțari. Puteam să simt canalul. Libelule zumzăind, cicade cântând, izul de mușchi al apei stătute. Vedeam umbrele fâlfâitoare ale steagurilor de rugăciune tibetane țintuite de streșini.

Mi-am desprins privirea de ferestre cu un mare efort, m-am lăsat să alunec în jos, pe canapea, am închis ochii. Încuietorile mă strigau, jinduind geloase după atenția mea, dar le-am ignorat. Rugămințile s-au transformat în cereri poruncitoare, proteste vehemente, zgomotoase și pline de furie în capul meu, dar tot nu le-am răspuns.

E important să fii în siguranță. Dar poate contează și confortul.

O mie de decizii mărunte.

La un moment dat, aproape de zorilor, am adormit.

CAPITOLUL 42

Când mi-a deschis ușa, am fost izbit de lipsa de asemănare. Poate din cauza anilor care trecuseră sau poate fusese întotdeauna așa, dar înfățișarea Lydiei Flores nu avea nimic în comun cu a surorii ei. Sau cel puțin cu înfățișarea lui Jane Everett la treizeci și doi de ani. Am împins fotografia polaroid a lui Jane și a lui Bilton înapoi în buzunar și am zâmbit.

Lydia m-a studiat prin plasa de țânțari, scăldată de lumina dimineții.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Sper. Mă numesc Nick Horrigan. Îmi cer scuze fiindcă vin nepoftit și vă tulbur dimineața, dar mă întrebam dacă v-aș putea pune câteva întrebări despre sora dumneavoastră.

A descuiat plasa și a deschis-o larg. Trebuie să fi avut șaizeci de ani, dar părea mai bătrână, cu îmbrăcămintea aceea de bunicuță. Purta o rochie de casă și-și ținea părul strâns cu grijă într-un coc. Avea fața pufoasă și rotundă, impresie accentuată de ochelarii prea mari. Fard – nimic excesiv, dar făcea parte dintr-o generație care-l folosea cu adevărat. Ciorapi și pantofi fără toc, delicați, dar cu siguranță nicidecum confortabili când te foiești prin casă de una singură. Știam cumva că rămăsese văduvă – un al șaselea simț se ivise dintr-o parte necunoscută a creierului meu ca să pună diagnosticul.

– Lucrați în presă? m-a întrebat. La fiecare câțiva ani îmi bate cineva la ușă. Pentru o retrospectivă sau oricum îi spun ei. Anul trecut m-a căutat cineva care făcea un studiu psihologic despre mâhnire.

– Nu, am răspuns, nu sunt reporter.

Dar asta n-a părut să fie o piedică. Nici măcar nu m-a întrebat pentru cine lucram. M-a condus în camera de zi printr-un coridor îngust. Casa era curată, dar pe fiecare suprafață găseai un talmeș-balmeș. O masă laterală ticsită de cutii Limoges. Pisici de porțelan pe un mileu. Plante peste tot, răsărind în stropitori decorative și atârnate de lațuri croșetate, împrumutându-i aerului ceva care amintea de mucegai. Fotografii înrămate înălțându-se ca niște pene de pe capacul și de pe apărătoarea clapelor unei pianine. Lydia la altar, Jane ca domnișoară de onoare, deși nu putea avea mai mult de treisprezece ani. Era imposibil să nu recunoști buzele lui Jane Everett. Soțul Lydiei, un bărbat hispanic cu înfățișare prietenoasă, părea cu cel puțin un deceniu mai bătrân decât mireasa lui. Îmbătrânea cu demnitate de-a lungul pianinei. În ultima poză, un prim-plan cu el în pulover galben și cu o rachetă de tenis în mână era cu mulți ani mai bătrân, albit ca toți ceilalți care-l priveau în față. El, sprijinit de o masă de la club, bând ceai cu gheață, și cu părul argintiu, cu dinții ieșind în evidență prin contrast cu bronzul frumos, de pensionar.

M-am așezat pe o canapea cu husă de plastic. Locul era călduț și alături se afla o carte cu cuvinte încrucișate, închisă peste creionul care marca o pagină. Mă așezasem pe locul Lydiei, dar ea era prea politicoasă ca să spună ceva. În partea opusă a încăperii, pe un ecran plat care părea anacronic prin comparație cu celelalte obiecte, două vedete de telenovelă își terciuiau fețele una de alta într-un mod evident stânjenitor.

Când mi-am dat seama că Lydia mă privea, un sentiment neașteptat de jenă m-a făcut să privesc în altă parte. Pianina nefolosită era prea deprimantă, așa că m-am uitat pe fereastră. O grădină mică, pătrată, își găsea după un metru și jumătate sfârșitul marcat de gardul de scânduri al vecinului, agresiv de înalt.

Lydia mi-a urmărit privirea și a spus:

– Familia tânără a construit gardul, când s-a mutat. E pe hotarul proprietății, așa că n-am putut face nimic.

– Planuri urbanistice zonale proaste.

Ea s-a lăsat să alunece pieziș pe un fotoliu, cu o mișcare grațioasă, feminină.

– Casa lor nici măcar nu e aproape. Se află la două sute cincizeci de metri mai în spate, dar au vrut gardul ăsta aici. L-au făcut respectând cu strictețe legea. Soțul meu a fost furios. L-am pierdut acum trei ani, în mai. Ernesto. Atac de cord.

I-a pronunțat numele cu un ușor accent. O femeie WASP[1] care să se mărite cu un hispanic nu era ceva foarte obișnuit la momentul nunții lor. Mi-am amintit de bărbații hispanici despre care se spunea că aruncaseră cadavrul lui Jane, m-am gândit cu câtă abilitate profitase echipa lui Bilton de prejudecăți. M-am simțit ca un intrus acolo, în căsuța dezordonată a Lydiei, trăgând cu ochiul printr-un vizor la o viață personală.

– Îmi pare rău, am spus.

– Mă pomenesc gândindu-mă tot mai mult la Janie. Acum, când el s-a dus.

Mi-am dat seama că ei puțin îi păsa dacă eram de la *L.A. Times*, sau de la CIA, sau din Brownie Troop 9882. Ea nu voia decât să vorbească.

[1] O albă protestantă, de origine anglo-saxonă (n.tr.)

– Să uiți e greu.

Ea și-a încordat buzele, s-a uitat spre colțul încăperii.

– E mult de-atunci.

– Da, am încuviințat. E mult.

Ochii i-au zăbovit o vreme asupra tavanului. Pe urmă și-a înclinat capul și mi-a vorbit cu jumătate de gură, deși stăteam pe laturi opuse ale camerei. Destăinuindu-mi-se.

– L-am iubit foarte mult pe Ernesto, după cum vă puteți imagina. Patruzeci și opt de ani de căsnicie. Și încă mai sunt dimineți când eu... când... Vocea i s-a stins. Dar *violența* morții lui Janie. Asta nu-și găsește locul. Nu și l-a găsit niciodată.

– Nu, am spus eu. Pentru așa ceva nu există nici un loc.

– Ei vorbesc tot timpul despre încheiere. Despre a lăsa în urmă. Despre înfruntarea problemelor.

– Cine vorbește despre asta?

– La televizor. „Încheiere." Ca și cum ar fi un obiect. Un obiect pe care-l poți dobândi. Pe care-l poți ține în palmă.

Degetele i s-au agitat în poală, prinzând o cută a rochiei. Am fost luat prin surprindere de franchețea ei. De singurătatea ei. De profunzimea cu care continua s-o afecteze pierderea.

– N-ați reușit să ajungeți niciodată până acolo, am spus. Presupun că n-ați încetat să încercați.

– Dar astfel de lucruri *îți fac rău*... Îmi cer scuze, cum ați spus că vă numiți?

– Nick.

– Lucrurile astea *îți fac rău*, Nick. Nepoata mea...

I-au tremurat degetele, apoi a pescuit o batistă fină dintr-o mânecă și a strâns-o în pumn.

– Eu și Ernesto n-am avut niciodată copii. M-am ocupat de Janie, când era mică. Până la unsprezece ani. Asta înseamnă mult. Așa că presupun că voiam... Nu știu. Eu și Ernesto ne-am

simțit foarte bine împreună. Janie mi-a fost ca o fiică. Nepoata mea mi-ar fi fost... ca o altă fiică, înțelegeți? Lui Janie îi plăcea „Grace", dar eu am fost cea care a început să-i spună „Gracie". Partea asta era – partea asta era a mea. După moartea lor...

– Înțeleg.

– Da?

Tonul ei nu era acuzator, era adânc, de o curiozitate intensă. Era aproape o necesitate.

– Da, cred că da.

– Poate că renunți la ceva. E ca o penitență. O parte din viața ta. Pentru a cinsti ce ai pierdut. Nu pentru a-l înlocui.

– Înțeleg și asta.

Am rămas în tăcere fără să ne uităm unul la altul. O altă fotografie de pe pianină o surprinsese pe Jane în prim-plan, pregătind un anumit eveniment din campania electorală, cu banda teleimprimatorului și cu confetti într-o încețoșare roșie cu alb pe fundal.

– Cum era ea? am întrebat.

– Era *dulce*. A rostit ultimul cuvânt clătinând ușor din cap. Știți cum au unii oameni pur și simplu inimă? Au un râs care te ia prin surprindere. A luat o serie de decizii care, ei bine...

Batista i s-a ridicat până la jumătatea distanței către față, dar încheieturile degetelor i s-au albit și a lăsat-o jos. N-avea să plângă.

– Nu știa cât de îndelungat poate fi viitorul. Cât de îndelungat *poate fi*.

– Tatăl..., am spus eu, cu prudență.

Buzele i s-au încordat.

– N-am știut niciodată cine era tatăl.

A scuturat din cap, de data aceasta mai repede, parcă luptându-se ca un gust neplăcut.

– N-a suflat nici o vorbă. Nici măcar către mine.

Însă fața ei n-a putut ascunde adevărul. Am știut că mințea și ea a știut că știam.

Actorii din telenovelă se despărțiseră, femeia împotrivindu-se în stilul nu-înseamnă-da, și apoi, ca într-o glumă oribilă, pe ecran a apărut Bilton. În hainele lui sport, pulover și pantaloni kaki, comandantul suprem în ținută neoficială, înconjurat de progeniturile sale pe covorul imaculat din Biroul Oval. Domnul Moralitate, într-un puternic contrast cu contracandidatul său însurat a doua oară.

Lydia a căutat telecomanda în punga atârnată de brațul fotoliului. Eu m-am uitat la fața îngrijit bărbierită a lui Bilton.

– Senatorul Caruthers spune că nu înțelege „valorile familiale". Chiar vă doriți la Casa Albă pe cineva care afirmă asta cu mândrie?

Literele cursive impunătoare traversau ecranul, anunțând: „Plătit de Andrew Bilton pentru președinte."

Lydia a reușit în sfârșit să scoată telecomanda și a închis televizorul. Am rămas o clipă într-o tăcere stânjenitoare, apoi ea a spus, cu amărăciune:

– Janie merita mai mult de la viață. Și Gracie. Ar fi fost iubită. Era și ea o persoană și ar fi avut o familie.

S-a uitat dezgustată la ecranul întunecat al televizorului. În cele din urmă, ochii i s-au ridicat spre mine:

– Spuneați că lucrați în presă?

Aveam gâtul uscat de emoție.

– Da, am răspuns, lucrez în presă.

S-a ridicat și și-a netezit rochia la spate cu o mișcare des repetată a mâinii.

– Vă rog să scrieţi despre ea cu blândeţe. Când a murit s-au făcut o serie de aluzii răutăcioase.

– O să fac pentru ea tot ce-mi stă în puteri, am spus.

CAPITOLUL 43

Încă un nume pe bucata de hârtie mototolită. Tris Landreth, care fusese martoră la aruncarea cadavrelor. Cea mai recentă adresă asociată cu numele ei pe care o găsise Steve, în contul unui celular, era a unei case dărăpănate din Van Nuys. Soneria era stricată, așa că am bătut la ușă și, o clipă mai târziu, o femeie îndesată, într-un halat de baie plușat, mi-a deschis trăgând de rama plasei de țânțari.

– Tris Landreth? am spus.

S-a încruntat și și-a fluturat mâna într-un gest de respingere.

– Ți se pare că semăn cu vreo *Tris*, fiule?

– Vă rog să mă scuzați. Voiam doar...

– Și-a luat tălpășița din casa de oaspeți acum șase luni, la miezul nopții. *Fără* să ne-anunțe. Și nici n-a depus vreo sumă într-un fond de siguranță, de unde am fi putut scoate bani.

– Acum șase luni.

– Da. Și acum, dintr-odată, aud numai Tris, Tris, Tris. Era o cucoană liniștită. De ce vin toți tipii ăștia după ea?

Mi s-a accelerat pulsul.

– Au mai întrebat de ea și alții?

– Da, fiule, un polițai. Rahat, ba chiar mai rău. Tipi din societăți secrete. Știi genul.

– Când?

– Săptămâna trecută. Habar n-am, miercuri, joi. Rahat, doar nu-s calendar.

Am făcut eforturi ca să-mi păstrez mintea limpede.

– Şi-a împachetat lucrurile? Când a plecat?

– Da, puţinul pe care-l avea. Ea a stat aici aproape un an, dar nu s-a mutat niciodată cu adevărat în casa asta, înţelegi ce vreau să spun? Avea o valiză pe post de comodă. Ca şi cum ar fi aşteptat tot timpul s-o înhaţe şi să plece iar.

O voce a strigat din interiorul clădirii.

– Vin într-un minut, iubitule, a zbierat ea drept răspuns şi a plecat târşâindu-şi picioarele.

Am rămas la uşă timp de alte câteva minute înainte de a-mi da seama că n-avea de gând să se întoarcă.

Am traversat peluza cu iarbă şi am stat o vreme aşezat pe bordură, uitându-mă la copiii care jucau fotbal pe stradă şi la maşinile cu garda joasă, care treceau vibrând în tonuri de bas. Indiferent ce-ar fi ştiut Tris Landreth trebuia să aflu şi eu. „Ca şi cum ar fi aşteptat tot timpul s-o înhaţe şi să plece iar." Ducea o viaţă care-mi era mult prea familiară. M-am gândit la singurătatea mea din Ketchikan, izolarea aceea care-ţi amorţeşte sufletul fiindcă eşti despărţit de cei dragi, la cărţile poştale pe care i le trimiteam lui Callie de două ori pe an prin serviciul de repostare, la nopţile reci, lipsite de somn, pe care mi le petreceam aşteptând să aflu dacă nu cumva cărţile alea poştale se întorseseră înapoi, dacă nu cumva mama mea se mutase sau era bolnavă, sau murise. Ţinând cont de faptul că Tris Landreth fusese, un an întreg, prea nervoasă ca să-şi despacheteze bagajele, m-am întrebat ce o reţinuse acolo.

În partea din spate a magazinului cu băuturi de pe colţ era un telefon public. Am format numărul celularului pe care i-l dădusem Indumei şi care a sunat şi a tot sunat înainte de a răspunde ea. Plecasem dimineaţa devreme, ca să evit o întâlnire

stânjenitoare, și vocea ei m-a făcut să mă simt rușinat. Și împovărat de o dorință arzătoare.

– Îmi cer scuze pentru noaptea trecută, am spus.

– N-ai pentru ce să te scuzi.

– Atunci pot să-ți mai cer o favoare?

– Pentru așa ceva sunt prietenii.

– Repetă-mi cât mai des asta.

A râs.

– Tris Landreth, am zis. Martora? S-a mutat.

– Și vrei s-o caut prin bazele de date pentru a o localiza.

– Prin baze s-a uitat deja Steve. Vreau să afli dacă n-are cumva, în zona asta, vreun copil bolnav sau părinți bătrâni.

După ce am închis, am cumpărat o coca-cola și am mai stat o vreme pe bordură. Un cuplu de hispanici tineri se sprijinea de o camionetă din parcare, sărutându-se cu pasiune. Pe pleoapele ei închise se întindeau dungi întunecate de fard, și mâinile lui erau pe obrajii ei. Cu detașare. M-am gândit cât de rece fusese podeaua sub tălpile mele goale când îmi spusese Induma că viața nu așteaptă.

Telefonul public din magazin a sunat.

Patronul mi-a aruncat o privire ciudată când am reintrat în fugă.

– Nici un copil bolnav și nici un părinte bătrân, a zis Induma, dar se pare că Landreth a fost crescută de-o mătușă care n-o duce prea grozav. Mătușa locuiește în Northridge.

Aveam un pix pregătit.

– Ai găsit o adresă?

Am intrat în complexul de locuințe bine întreținut și am bătut la ușa cuvenită. După o așteptare îndelungată și un târșâit prelung de picioare, mi-a deschis o femeie foarte bătrână. Apartamentul mirosea a pudră de talc și a pisici.

– Bună, am spus. O caut pe Harriet Landreth. În legătură cu nepoata ei, Tris.

– *Tris,* a repetat ea, pe un ton evident batjocoritor.

Avea o cocoaşă pronunţată şi era nevoită să-şi lungească gâtul ca să se uite în sus, către mine.

– Dumneavoastră sunteţi Harriet?

– Nu, sunt Glenda, sora ei mai mare. Am grijă de ea.

– Tris v-a vizitat în ultima vreme?

– *Tris?* Vizită *în ultima vreme?*

Aş fi putut să întreb, la fel de bine, dacă Peter O'Toole nu trecuse pe acolo pentru un cocteil Gimlet.

M-a privit cu prudenţă.

– Despre ce *e* vorba?

– Încerc să dau de urma ei. E într-adevăr important.

– Ei bine, Tris nu s-a ostenit să vină pe la noi. Harriet a crescut-o pe fata asta ca pe propria fiică. Când n-o voia nimeni altcineva, aş putea să adaug. Şi acum sora mea e bolnavă, şi credeţi că Tris se deranjează să vină pe-aici? N-a mai fost de *luni de zile.* Şi, mai înainte, abia dacă venea o dată pe an.

– Poate există o explicaţie, poate n-a putut să vină dintr-un anumit motiv.

– Dacă e aşa, Tris are explicaţia pregătită. Întotdeauna e ceva. Mereu o urmăreşte cineva. Un colector de taxe. Un fost iubit.

– Presupun că niciodată nu se ştie din ce motive fac oamenii diverse lucruri, am spus. Poate o sperie ceva.

Nu ştiam de ce simţeam nevoia s-o apăr cu atâta vehemenţă, dar apoi mi-am dat seama, fireşte.

– N-are importanţă, spunea Glenda. Toată lumea găseşte motive pentru orice. Ne-a părăsit. Ne-a lăsat în plata Domnului. Nu mă interesează ce justificare o să găsească de data asta.

Am văzut în fața ochilor chipul lui Callie, asprit de resentimente: „În șaptesprezece ani nu ți-ai făcut apariția pentru nici o afurisită de ocazie".

– Aveți dreptate, am spus. Privind lucrurile din perspectiva dumneavoastră, senzația trebuie să fie foarte neplăcută.

Fața Glendei a părut să se retragă în ea însăși, cu ridurile mișcându-i-se, dar rămânând de fapt neclintite.

– Aș putea totuși să vorbesc cu Harriet? am întrebat. Doar pentru un minut?

– Să văd cum se simte.

Ușa mi s-a închis în nas.

O clipă mai târziu s-a deschis din nou. Glenda începuse deja să-și târască picioarele către interior. La televizor rula, cu sonorul redus, *America's Funniest Home Videos*. O pisică sărea în jurul unui ghem, acompaniată de o muzică nebunească, de circ. În apartament mirosul era mai urât, în spatele celui de pudră de talc persista altceva. Glenda a străbătut un coridor acoperit de un covor mițos, strigându-mă peste umăr.

– Trebuie să-i pun lacrimi artificiale, ca să vă poată privi.

– Lacrimi artificiale? am întrebat, cu voce scăzută.

Ea s-a împins într-o ușă, pătrunzând în dormitorul principal. Silueta descărnată a unei femei se adâncea în așternuturile pufoase de pe un pat enorm, cu baldachin. Avea pielea îngălbenită, ca pergamentul, și mușchii feței i se atrofiaseră. Jur-împrejur erau echipamente medicale – stative, aparatură pentru perfuzii intravenoase și monitoare. Mâna ei stângă atârna la marginea saltelei. O noptieră susținea un număr nesfârșit de flacoane cu pastile. Ochii lui Harriet Landreth s-au îndreptat spre noi, dar nu și-a putut întoarce capul. Buzele i s-au încordat într-un zâmbet firav.

Acolo era mai puternic, mirosul acela, mirosul care atrage vulturii în deșert, de la distanțe de mai mulți kilometri.

Glenda a traversat încăperea, a ridicat mâna dreaptă a lui Harriet – o greutate fără viață – și i-a pus-o pe o tavă, unde se afla un mouse cu un buton minuscul, proeminent. A călăuzit degetul surorii ei mai mici către buton, până când aceasta a clipit de două ori.

– Ți-e foame, iubito? a întrebat Glenda.

Ochii lui Harriet s-au îndreptat către ecranul unui computer și degetul ei a făcut câteva mișcări infime. Un difuzor a emis o voce sintetizată sonoră, făcându-mă să tresar.

NU MAI POT MÂNCA SUPĂ DIN ACEEA AI PUS PREA MULTĂ SARE.

Glenda și-a fluturat mâna către sora ei, desconsiderându-i spusele.

– Atunci o să-ți aduc o supă chioară de pui, ca să nu mă mai sâcâi cu vocea ta oribilă.

A clătinat din cap către mine, cu un amuzament morbid.

Din sintetizatorul surorii ei au izvorât din nou cuvinte electronice tărăgănate.

VREI SĂ-MI PUI BRAȚUL DREPT SIN NOU PE SALTEA MĂ DERANJEAZĂ.

– Tu nu poți să simți nimic, iubito.

DURERE FANTOMĂ FURNICĂTURI NU POT SĂ SUPORT.

Glenda a ocolit patul, a ridicat brațul care atârna și l-a așezat pe cearșaf, alături de Harriet. În timp ce Glenda se foia, adunând căni și farfurii murdare, eu am rămas în picioare, confuz, copleșit și încercând să nu mă port ca atare. Dinspre monitor șerpuia un cablu, îndreptându-se către telefonul digital de pe noptieră.

– Trebuia să fi văzut pisica de la televizor. A sărit și a tot sărit peste un ghem, și pe urmă comicul evreu a spus că, dacă nu-s șoareci în casă, pisica sare pe masă. Glenda a chicotit. Pisica sare pe masă.

EMISIUNEA ASTA O SĂ MĂ UCID HA HA E DESTUL DE RĂU S-O VEZI DARĂMITE SĂ-ȚI FIE DESCRISĂ AI MILĂ NU E CA ȘI CUM AȘ PUTEA SĂ PLEC DE AICI

Glenda și-a fluturat mâna spre noi, desconsiderându-ne deopotrivă, și s-a retras, lăsându-mă singur cu Harriet.

Pupilele ei întunecate s-au desprins de ecranul computerului, descoperindu-mă. Ochi conștienți, inteligenți, de un albastru frumos.

SUNTEȚI PRIETEN CU TRIS.

Am presupus că era o întrebare. Uitându-mă la ea, nu m-am putut convinge să mint.

– Nu tocmai prieten. Încerc s-o găsesc. Mă numesc Nick.

DE CE ÎNCERCI S-O GĂSEȘTI.

Am avut senzația că era furioasă, dar, neputând să-i interpretez tonul vocii, m-am simțit în derivă.

– Tatăl meu vitreg a fost ucis acum șaptesprezece ani. Cred că ea ar putea ști ceva despre asta.

N-AM MAI VĂZUT-O PE TRIS DE ANI.

O minciună, bazată pe ceea ce-mi spusese Glenda la ușă. Am avut impresia că Harriet fusese de acord să mă primească numai ca să afle ce urmăream și s-o anunțe pe Tris.

Mi-am dres glasul.

– Știți unde e? Chiar aș vrea să vorbesc cu ea.

Mușchii i-au zvâcnit scurt sub pielea ca de hârtie.

NU ȚINEM LEGĂTURA.

– Nu e vorba doar despre mine, am spus. Trebuie s-o avertizez într-o anumită privință.

Ochii ei inexpresivi m-au fixat din nou.

– Cred că e posibil să vrea și ea să stăm de vorbă.

Am așteptat îndelung în timp ce degetul ei pulsa, atingând butonul.

NU PUTEȚI ÎNȚELEGE CEL MAI IMPORTANT LUCRU ÎN PRIVINȚA EI.

– Înțeleg mai multe decât vă dați seama.

Harriet clipea din ce în ce mai lung. Îi era greu să-și țină ochii deschiși.

– Vă pot lăsa numărul meu de telefon, ca să i-l dați dacă ia legătura cu dumneavoastră?

Limba i se mișca în spatele buzelor uscate, cu maxilarul păcănind de prea multă agitație. Saliva i s-a prelins ca un fir de păianjen, atingându-i cămașa.

PUTEȚI FACE ORICE DORIȚI.

Ochii i s-au închis fără să se mai deschidă. Mâna i-a căzut de pe tastatură și ea și-a schimbat ușor poziția, cu celălalt braț alunecându-i din nou de pe saltea, astfel încât antebrațul îi atârna dincolo de margine. N-aș fi putut spune dacă vreunul dintre tuburile care șerpuiau printre cearșafuri o alimenta cu aer, dar pieptul ei se înălța și cobora cu mișcări din ce în ce mai uniforme. O vreme am studiat firul care se întindea de la computerul ei la telefonul digital, cu inima bătându-mi puternic. Pe urmă m-am apropiat ușor de pat.

Computerul avea, bineînțeles, o interfață extrem de simplificată. Am atins butonul minuscul, îmboldind cursorul către iconul agendei cu adrese. Am derulat și m-am uitat la litera L. Apăreau câțiva Landreth cărora nu le-am recunoscut numele. Eram dezgustat de mine însumi, respiram greu și încercam să nu fac nici un zgomot. Mă îngrozea gândul că Harriet s-ar fi putut trezi ca să se uite la mine cu ochi acuzatori, iar eu n-aș fi putut spune absolut nimic în apărarea mea. Am căutat mai jos și am găsit o singură inițială, T. Și un număr de telefon. Am luat un pix de pe noptieră și mi l-am

notat pe dosul mâinii. Induma putea afla adresa în câteva secunde, folosindu-se de o carte de telefon.

Respirația lui Harriet a căpătat un ușor hârâit. M-am îndreptat spre ușă, dar m-am oprit după câțiva pași. Am ocolit patul și i-am ridicat brațul care atârna. Era incredibil de ușor, ca o aripă de pescăruș. I l-am așezat cu delicatețe lângă ea și i-am aranjat cearșaful.

În camera din față, Glenda, părând mai mică în fotoliul în care stătea, se uita la un câine cu capul îndesat într-o găleată roșie de plastic.

– Acum nu i-a mai rămas mult.

Glenda nu-și lua ochii de la televizor.

– Poate Tris o să se întoarcă s-o vadă.

Ea s-a strâmbat a zeflemea.

Afară, vântul era fierbinte și mirosea puternic a verdeață. M-am oprit pe peluza din față, bine îngrijită, recunoscător pentru spațiul deschis, pentru orizonturile joase, pentru palmierii care tresăltau. Îmi simțeam pieptul încordat și plin, de parcă n-aș fi putut trage în el destul aer.

Am stat acolo câteva minute, mulțumindu-mă doar să respir.

CAPITOLUL 44

Numărul de telefon era alocat unui apartament situat la parter, în San Fernando, în spatele unui chioşc cu sendvişuri franţuzeşti şi al unui atelier mecanic cu bălţi de unsoare şi cu buruieni luând în stăpânire asfaltul crăpat. Cămaşa îmi dădea mâncărimi din cauza aerului stătut, ceea ce nu era puţin lucru, fiindcă purtam una dintre bluzele confortabile ale lui Alejandro, scoasă la lumină din dulapul cu haine al Indumei. Dogoarea pavajului îmi trecea prin tălpile pantofilor de sport şi mirosul mizeriei care se situa din susul străzii plutea peste izul amar de gudron al aerului.

Numerele căzuseră de pe uşi de multă vreme, dar amintirea lor rămăsese în vopseaua mai puţin decolorată din locurile unde fuseseră fixate. Un aparat de aer condiţionat atârna în afara ferestrei picurând apă şi zdrăngănea ca un automobil rablagit. În competiţie cu el, urla un televizor – o ceartă desfăşurată conform scenariului între participanţii la un talk-show, cu glasurile estompate de paraziţi. Am bătut la uşă.

– Vin, vin, a zbierat o voce, mai degrabă vlăguită decât iritată.

Mi-a deschis o femeie scundă, îndesată, de peste cincizeci de ani, ştergându-şi mâinile ude de un şorţ pătat, legat strâns şi fără s-o avantajeze printre protuberanţele de la mijlocul trupului. Nu era obeză, ci îngroşată, lăbărţată de trecerea anilor. Sânii

masivi i se lăsaseră, odihnindu-i-se pe burtă. Şi-a înălţat privirea spre faţa mea şi s-a crispat, cu mâinile încremenindu-i într-un vârtej de pânză.

Şi-a repezit-o pe una din ele în sus, împingându-şi fără succes bretonul lipit de fruntea asudată. Părul i se rărea, îi vedeam lucirea scalpului în creştet. Pe maşina de gătit din spatele ei stătea o cratiţă murdară şi locul duhnea a grăsime de porc. O perdea din mărgele de toate culorile curcubeului, încă ondulându-se în urma trecerii ei, astupa cadrul unei uşi din dreapta.

– O, scuze, a spus. Aşteptam pe altcineva.

O eczemă îi luase în stăpânire cotul, astupându-i-l ca un petic şi avansase pe partea din spate a antebraţului. Şi-a scărpinat pielea albă, solzoasă, cu unghiile scoţând un sunet care mi-a trimis fiori pe şira spinării.

– Îmi pare rău că v-am speriat.

– Nu m-am speriat.

A scos un râs nervos. Ochii ei aveau ceva familiar – nu forma, ci creţurile adunate în jurul lor de zâmbetul ei forţat, semiagresiv.

– Doamna Landreth?

A dat din cap, şi gestul ei m-a dus cu gândul la o veveriţă care decojeşte alune cu frenezie.

– Cum m-aţi găsit?

– Prin mătuşa dumneavoastră.

– Harriet? I s-au umezit ochii. Aţi văzut-o pe Harriet?

– Da. Uitaţi, înţeleg de ce vă e frică...

– Nu mi-e frică. De ce mi-ar fi?

– V-aţi mutat de foarte multe ori. Sunteţi foarte greu de găsit.

– De unde sunteţi, de la Biroul de Recensământ? S-a uitat în spatele meu, să vadă dacă mai era şi altcineva. Ce doriţi?

– Vreau să aflu câte ceva despre Jane şi Gracie Everett. Vă aduceţi aminte de ele?

– Bineînţeles că-mi aduc aminte.

Mâinile ei au găsit un smoc de păr şi l-au tras în jurul tâmplei. A început să caute şi să rupă vârfurile despicate, un tic obsesiv. N-avea părul destul de lung ca să le poată vedea cu uşurinţă, şi pupilele i se îndreptau spre lateral cu atâta încordare, încât operaţiunea părea dureroasă. Carnea moale a braţelor i se legăna la fiecare mişcare. M-am întrebat dacă era drogată.

– A fost îngrozitor. Ceva care nu se uită.

I-am studiat faţa, încercând să regăsesc sclipirea de familiaritate, dar dispăruse. Una dintre prietenele mele de la şcoala serală din Oregon avea un bebeluş pe care-l aducea la cursuri, ca să se mândrească. Mi-am adus aminte cum gungurea copilaşul şi cum căpăta trăsăturile mamei sale pentru o scurtă clipă, pentru a le pierde apoi sub înfăţişarea comună tuturor bebeluşilor. M-am pomenit concentrându-mă ca să recapăt aceeaşi senzaţie satisfăcătoare de déjà-vu.

– Aţi văzut când au fost aruncate cadavrele?

– Da. Îmi plimbam câinele. Au oprit în susul străzii. Nu m-au văzut. Era o parcelă de pământ neasfaltat. Am zărit doi bărbaţi. Păreau mexicani. Poate din America Centrală. Oricum, m-am dus acasă şi am chemat poliţia.

Suna ca şi cum ar fi făcut repetiţii – toate accentuările necesare, bine ordonate, ca şi cum ar fi repetat totul în minte, de nenumărate ori, ani de zile.

– Şi aţi văzut-o pe Jane în preajma unor rulote cu mai multe luni înainte?

Dar n-a căzut în cursă.

– Cu *vreo lună* înainte.

Ochii i s-au îndreptat spre mine, apoi din nou spre părul ei. Ca și cum s-ar fi temut să mă privească direct.

– Uite care-i treaba, cine *sunteți?* De ce-mi puneți mie întrebări? Pot să văd o legitimație sau ceva asemănător?

– N-am nici o legitimație.

– Bine, atunci, a spus, și a închis ușa.

Am auzit foșnetul perdelei din mărgele și, o clipă mai târziu, am simțit o ușoară mișcare a obloanelor închise de la fereastra din dreapta mea. Nu-mi puteam permite să aștept până când avea să cheme pe cineva. Neavând de ales, m-am îndepărtat pe alee, cu adierea fierbinte azvârlindu-mi în față mirosul de gudron. Îi simțeam privirea sfredelindu-mi spatele.

Pe la jumătatea aleii, am înțeles în sfârșit. Tresărirea ei speriată, încrețiturile din jurul ochilor, nervozitatea acută și faptul că se ferea să mă privească în față – ea mă recunoscuse imediat. Și era îngrozită de gândul că aș fi putut s-o recunosc și eu.

Isabel McBride. Bob's Big Boy. Ieșire din schimb la 1.00 a.m.

Am dat din cap, e drept că foarte ușor, și am făcut o jumătate de pas spre dreapta, ca să-mi păstrez echilibrul. Șaptesprezece ani de presupuneri, descâlcindu-se. Totuși, îi mai simțeam ochii în spatele meu, ascunși după jaluzelele venețiene, sfredelindu-mă.

M-am întors. Obloanele s-au mișcat iarăși, formând o suprafață impenetrabilă, un copil acoperindu-și ochii ca să se ascundă. Am apăsat soneria. Nici un răspuns, doar o așteptare plină de spaimă, intensificată de cearta din talk-show. Am sunat din nou. Am așteptat. Am sunat încă o dată.

În cele din urmă, ușa s-a deschis. Dintr-o smucitură.

– Isabel, am spus.

În ciuda căldurii înăbuşitoare, ea tremura.

– Nick.

– Te rog, am spus, stai de vorbă cu mine.

Lacrimile au apărut din senin. Numai două, revărsându-i-se din orbite, alunecând drept în josul feţei ei rumene. Capul i-a zvâcnit într-un gest de încuviinţare.

Am urmat-o în încăperea cu miros de grăsime, trecând prin perdeaua zăngănitoare din mărgele în toate culorile curcubeului. Pe ecranul televizorului dinspre care veneau zbieretele, Jerry Springer îşi cerea înapoi microfonul luat în stăpânire de un spectator prea zelos. În partea de jos a ecranului, tema zilei: EŞTI TĂTICUL BEBELUŞULUI MEU? Isabel – sau Tris – l-a închis în trecere, şi ne-am aşezat pe canapele desperecheate, împinse alături pentru a improviza un perete separator. Liniştea post-Springer părea atât de intimidantă încât era maiestuoasă. Dincolo de o uşă se vedeau o valiză deschisă pe podeaua dormitorului şi hainele pe care începuse să le arunce înăuntru.

– Eşti Isabel sau Tris? am întrebat.

– Tris. Sunt Tris. Patricia.

Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra părului ei, privind-o într-o parte, rupând capete uscate şi despicate şi azvârlindu-le pe duşumea.

Începând din noaptea aceea, revăzusem de multe ori cu ochii minţii aventura aceea. Cine mai ştia de câte ori o reinventasem pe Isabel McBride? Îi mărisem bustul cu doi până la şapte centimetri, îmi imaginasem nişte trucuri duse la bun sfârşit cu limba, combinasem rotunjimea fermă a fundului ei cu cea a unui model, a unei femei cu care mă întâlneam sau a unei trecătoare de pe stradă? Tot ce era cu

putință ca s-o fac suficient de atrăgătoare pentru a justifica modul în care mă strecurasem afară în noaptea aceea, lăsându-l pe Frank neprotejat.

Ea a părut să-mi intuiască gândurile.

– Gravitația preia controlul, a spus, pe un ton defensiv. Când te întinzi, sfârcurile îți ajung la subsuori. O să vezi. Așteaptă să împlinești patruzeci, cincizeci de ani. Bărbații o ascund mai bine, dar nu e cu nimic mai frumos.

– În clipa asta e periculos.

A încuviințat din nou cu o zvâcnire a capului.

– Mi-am imaginat că s-ar putea ajunge aici. Am fost prudentă. A pufnit, dând din cap către mine. Văd că nu destul de prudentă.

–O să-mi spui ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Adevărata poveste?

Și-a ferit privirea, cu bărbia tremurând.

– Nu *vrei* s-auzi adevărata poveste.

Am păstrat amândoi tăcerea o vreme, apoi eu am spus:

– Ai fost angajată ca să mă seduci? Ca să mă momești afară din casă?

– N-am știut că ăsta era scopul. N-am știut de ce. Banii erau puțini și aveam de crescut o fetiță. Tu n-arătai deloc rău, așa că mi-am spus, ce naiba. Am primit mai mult decât câștigam fiind chelneriță. M-au pus să fac ce-am făcut. N-am știut.

– N-ai întrebat.

– Mai întâi m-am gândit că era un soi de ritual bizar de trecere, la majorat. Că poate erau prietenii tatălui tău sau cam așa ceva. O pauză plină de tristețe. Nu, n-am întrebat.

Din când în când întrezăream părți din femeia care fusese– linia perfectă a dinților, un anume gest al mâinii, o coardă vocală săltând – dar dispăreau aproape instantaneu. Îmi aducea

aminte de acele abțibilduri magice de pe vremea copilăriei care-ți dezvăluiau o altă imagine când le înclinai. Acum e Superman, acum e din nou Clark Kent.

– De unde-ai știut că aveam să mă duc la Bob's Big Boy în seara aceea? am întrebat-o.

– Nu știam nimic. Ei știau că te duceai acolo în fiecare weekend. Așa că m-au ajutat să mă angajez. Tu ai venit în primul meu schimb.

– Cine sunt „ei"?

– Nu știu.

Încă mai tremura. Unghiile i s-au întors pe peticul de piele uscată și l-au atacat cu o mișcare circulară. Praful albicios cădea pe covor ca mătreața.

– Nu l-am văzut niciodată pe tipul care m-a angajat. M-a găsit prin vărul meu. El cunoaște oameni care cunosc oameni. Toată lumea are câte un văr de genul ăsta, nu-i așa? Tipul voia o femeie sexi. Experimentată, dar nu prostituată. Eu eram. Sexi. Atunci.

– Erai, am spus, înainte de a-mi da seama cât de sarcastic suna complimentul. Cum ai vorbit cu el?

– A fost un adevărat mister. Am ajuns cu mașina pe o fâșie de pământ defrișat din Runyon Canyon...

– Noaptea, am zis eu. Ți s-a cerut să parchezi, să oprești motorul și să stingi farurile, să îndrepți oglinzile retrovizoare în alte direcții și să lași ușile descuiate. El a întârziat. S-a strecurat pe bancheta din spate. Ți-a spus ce să faci. Unde mă puteai găsi, cum arătam, cum să mă manevrezi, unde să mă duci. Nu i-ai văzut niciodată fața.

– Da, a confirmat ea, uluită. Cred că ai mai auzit povestea.

– Numai partea asta.

– Am tot așteptat. Aștept de șaptesprezece ani. Să bată cineva la ușa aceea. Tu. El. Și nici măcar nu știu cine e.

– N-ai aflat *niciodată?*

– Ai idee cum e? Să nu te stabilești nicăieri, niciodată. Să stai mereu cu o ureche lipită de pământ. Să aștepți Dumnezeu știe ce. Ai *idee* ce-i face asta unui om?

– Da, am răspuns. Am.

Degetele i s-au foit tremurând pe scalpul lucios, prin păr. Le-a strâns cu putere în cealaltă mână și le-a coborât în poală. A vorbit din nou, cu un soi de groază calmă.

– N-o să mă iert *niciodată.*

– Pentru ceea ce mi-ai făcut mie? Lui Frank Durant?

– Asta a fost cea mai neînsemnată parte. Avea vocea răgușită. Cea mai neînsemnată.

– Ce-a mai fost?

– Au mai fost doi bărbați. Ucigași plătiți. Înalți și negricioși. Cu accente din Europa de Est, ca băieții răi din filme. Nu vorbeau mult. Cam la o săptămână după întâlnirea mea cu tine, au venit și-au spus că erau trimiși de el. Eu tremuram. Citisem în ziare despre bărbatul din Serviciul Secret, văzusem numele tău. Al mamei tale. Suntem de vârste apropiate, eu și mama ta, nu ne despart decât câțiva ani. S-a aplecat înainte. Jur pe Dumnezeu că, dacă aș fi știut...

Nu voiam să se îndepărteze de subiect.

– Ucigașii plătiți.

– Au spus că găsiseră pe cineva care să aibă grijă de fetița mea câteva zile. Au spus că aveau să se întoarcă în noaptea aceea și că urma să primesc o grămadă de bani. Au spus că, dacă nu eram acasă, aveau să mă găsească. Nu am avut de ales. Aveam de crescut o fiică.

Încă mai tremura din tot trupul, acum aproape cu violență, ca și cum ar fi fost gata să se desfacă în bucăți. Dar a continuat să vorbească.

– M-au dus undeva, într-o casă. Nu știam unde mă aflam. Era o casă goală, fără mobilă. Podelele nu erau încă nimic altceva decât plăci de beton turnat. Acolo era o femeie, cu un copil nou-născut. Încă nu-și revenise după naștere. O țineau în camera din spate, pe o saltea goală. Am avut grijă de ea. Am hrănit-o. Am spălat-o. Am ajutat-o să meargă la baie. Nu m-a lăsat să mă ating de copil.

– Grace, am spus. Gracie Everett.

– Exact. Gracie.

Ochii i s-au umezit din nou. Instantaneu. A fost cuprinsă de un calm înspăimântător, a încetat să tremure, și, când a vorbit din nou, avea vocea egală.

– Am dormit acolo, în aceeași cameră cu ele. Iar în dimineața următoare, devreme, bărbații au venit și au luat bebelușul. Femeia a țipat fără încetare. Isterie totală. Nu-ți poți imagina ce înseamnă asta. Am crezut că n-o să se mai oprească niciodată. A țipat timp de patru ore. Eu plângeam, rugându-mă de ea. I-am promis orice, numai să tacă. Doar ca să tacă.

Respira superficial și, din cauza asta, cuvintele ei erau șuierătoare.

– Au adus înapoi bebelușul – pe Gracie. Și Jane a strâns-o în brațe și a legănat-o și a spus că n-o să-i mai lase să i-o ia. Vorbea țipând. Dar bărbații au devenit din ce în ce mai agitați. I-am auzit vorbind la telefon când m-am întors, după ce cumpărasem alimente. Luaseră bebelușul pentru un alt test ADN. Cred că-i mai făcuseră unul, dar voiau să fie siguri. Erau hiperparanoici. Presupun că unul dintre exemplarele din

primul test dispăruse. Era o mare problemă. Ceva legat de Serviciul Secret.

– De unde știi?

– L-am auzit pe unul din ei spunând c-aveau de-a face cu o scurgere de informații din Serviciul Secret. La început m-am gândit că era vorba de armată. Dar pe urmă mi-am amintit că tipul din Serviciul Secret – scuze, tatăl tău vitreg – fusese ucis în noaptea când te scosesem pe tine din casă. Nu trebuia să fiu Einstein ca să fac legătura.

Am făcut eforturi ca s-o urmăresc. Frank lăsase informația să transpire. Dar către cine? Sau voiau să spună că el era o amenințare, că putea da totul pe față? Voiam s-o țin pe Tris așa, vorbind întruna.

– Și pe urmă ce s-a întâmplat?

Și-a cuprins stomacul cu brațele și s-a legănat ușor pe canapea. A scos un vaiet gros, care a sunat bizar, de vreme ce nici nu mai plângea, nici nu mai tremura.

Am vrut s-o detest, dar n-am putut. Se angajase în asta de bunăvoie, firește, dar fusese zdrobită de mecanismul declanșat în aceeași măsură în care fusesem zdrobit și eu, o decizie compromițătoare după alta.

– Ce s-a întâmplat pe urmă? am repetat, cu blândețe.

A continuat cu voce scăzută, nefiresc de calmă.

– Tipii aceea erau încordați la culme în așteptarea rezultatelor testului ADN. I-au luat fetița. Au ținut-o într-o altă cameră. Jane era prea slăbită ca să se poată ridica, dar eu am încercat să-i implor. Unul chiar m-a lovit. Credeau că ea avea să fie mai... docilă fără copil.

A continuat să vorbească într-o șoaptă răgușită, cu fața lucind.

– Au ţinut fetiţa departe de ea. Două zile. Eu trebuia să mă duc s-o hrănesc, pe Gracie, s-o ţin în braţe când oboseau ei s-o audă plângând. Dar n-o puteam face să se oprească. Era cumplit că mă presau s-o fac să se oprească. O ţineau singură, într-un pătuţ pentru copii. Eu îmi petreceam cea mai mare parte a timpului cu Jane, o ascultam plângând. Doar *plângând.* Auzeam scâncetele bebeluşului prin pereţi. Fetiţa aceea plângea fără întrerupere, şi laptele se scurgea din sânii lui Jane prin cămaşă. Şi totul a continuat aşa, fără încetare. Eu nu puteam face nimic. Ea se ruga de mine, dar eu nu puteam face nimic. Sânii i s-au congestionat şi din ei curgea lapte şi ele plângeau în camere diferite, amândouă, tot timpul. A fost cea mai groaznică experienţă din viaţa mea.

Ochii i-au devenit sticloşi şi a încetat să se mai legene.

Am fost surprins de sunetul slab al vocii mele.

– Continuă. Te rog.

Tris stătea perfect neclintită. Când a clipit, pe obraji i s-au scurs mai multe lacrimi.

– Într-o noapte, bărbaţii au intrat în cameră. Testul ADN. Indiferent care ar fi fost rezultatul, era o veste proastă. Au luat-o pe Jane. Au ajutat-o să se ridice – era atât de slăbită – şi să iasă pe uşă, şi apoi afară. M-am uitat printre perdele. I-am văzut urcând-o într-o maşină de culoare întunecată. Vorbeau cu cineva, dar n-am reuşit să văd cu cine, fiindcă geamurile maşinii erau fumurii. Bebeluşul plângea în camera alăturată. Pe urmă ei s-au întors înăuntru, şi eu m-am dus în partea opusă a încăperii, ca şi cum nu m-aş fi uitat pe fereastră. S-au dus în camera de alături. Şi pe urmă fetiţa s-a oprit din plâns. Au ieşit iarăşi, şi i-am văzut punând ceva în portbagajul maşinii întunecate, şi maşina a demarat. Am alergat în camera cealaltă şi pătuţul era gol. Gol. M-am aşezat pe

podea. I-am auzit intrând în spatele meu. Am crezut că aveau de gând să mă omoare. Dar mi-au spus să mă duc acasă și să nu povestesc nimic, nimănui. Că avea să ia cineva legătura cu mine. Și, așa cum era de așteptat, vărul meu m-a sunat a doua zi. Și a urmat același gen de întâlnire, sus, în Runyon Canyon. Eram atât de speriată, dar m-am dus, fiindcă ei știau cine sunt și aveam de crescut o fetiță. Și bărbatul acela s-a urcat pe bancheta din spate și m-am gândit că avea să mă împuște, dar el a zis în schimb că trebuia să le spun reporterilor povestea despre aruncarea celor două cadavre. Și că, dacă o făceam, dacă susțineam povestea aceea în fața poliției și a presei, mie și fetiței mele n-avea să ni se întâmple nimic. Și am făcut-o. N-am spus nimănui altceva. Până în clipa asta.

– Ei sunt pe urmele tale, i-am spus. Chiar acum, în timp ce stăm de vorbă.

În privirea ei se deslușea aceeași înfrângere deplină pe care o văzusem pe fața lui Homer, o dată, după mai multe porții de alcool. Dar mai licărea și altceva. Poate era ușurare.

– N-au decât să mă prindă. Nu-mi mai pasă.

– Și cum rămâne cu fiica ta?

– Fiica mea nu a mai vorbit cu mine de șapte ani. Când am auzit ultima oară de ea, era în Costa Rica.

– Te-au plătit?

S-a uitat vreme îndelungată la ecranul gol al televizorului, apoi a încuviințat cu o zvâcnire a capului care ar fi putut trece drept un tremur. Unghiile i s-au dus din nou la eczemă, răzuind-o cu același sunet oribil.

– Nu cred în rai sau în iad. Dar mi-e frică de ceea ce mă așteaptă.

– Atunci fă ceva.

– Am uitat cum. Când te atinge ceva de genul ăsta, pătrunde în tine. Nu te mai poţi întoarce niciodată la normal. Nici măcar n-aş şti de unde să încep.

Dăduse glas celei mai întunecate dintre temerile mele. Abia dacă mă puteam convinge s-o privesc.

– Ia legătura cu bărbatul care te-a angajat.

Aveam nevoie s-o facă nu numai pentru mine, ci şi pentru ea însăşi, pentru ceea ce însemna să ţii ceva în siguranţă, îngropat adânc, într-un loc de unde nu poate fi dezrădăcinat şi aruncat în praf.

– El şi oamenii lui te caută. Nu poate fi prea greu să le dai de veste.

– Nu, a răspuns. Nici gând.

Nu mi-am putut regăsi vocea. M-am mulţumit s-o privesc.

S-a cuprins din nou cu braţele şi s-a mai legănat puţin.

– Aş putea să-l sun pe vărul meu. Poate încă mai are vreo cunoştinţă care ştie pe cineva care are numărul de telefon al tipului respectiv. E bun la aşa ceva vărul meu. Dar, să zicem că dau de individul acela. Ce-ar trebui să-i spun?

– Spune-i că te-a căutat cineva. Cineva care ştia deja toată povestea. Că trebuie să te întâlneşti cu el. Ca să staţi de vorbă, să faceţi un plan. El ţi-a spus să te întâlneşti cu mine pe terenul de baseball, nu-i aşa?

– Da. A zis că jucai baseball şi că trebuia să te duc acolo.

– Atunci spune-i că vă-ntâlniţi în locul unde ţi-a cerut să mergi cu mine în noaptea aceea. Dar nu-i spune că e vorba de terenul de baseball – dacă el e tipul în cauză, o să-şi aducă aminte. Mâine, la miezul nopţii.

– Ce-ai de gând să faci?

– Să mă uit de la distanţă. Să văd cine e.

– Şi pe urmă?

– Pe urmă o să știu.

– Și asta o să-ți fie de folos?

–Probabil că nu. Dar pot pune informația în mâinile cuiva care știe cum s-o folosească.

– Oamenii aceștia sunt periculoși.

– O să dispar.

– N-o să afli cât de mult te consumă asta decât după ce-o să fie prea târziu.

Ochii i s-au umplut iar de lacrimi, dar a clipit, revenindu-și în fire. Și-a înșfăcat o șuviță de păr și a început din nou să rupă capetele despicate, apoi a azvârlit-o într-o parte.

– OK. O să-mi sun vărul, o să trimit porumbelul călător. Mâine la miezul nopții, voi încerca să stabilesc o întâlnire în locul unde mi-a spus să te duc pe tine. Cine știe dacă tipul o să primească sau nu mesajul, dar o să încerc. Asta e tot?

– O să fie nevoie să te muți din nou. De data asta pleci din oraș. O să-ți plătesc eu...

– *Nu.* Nu, n-o să te pun să plătești pentru nimic. Dar cu mătușa mea... Cât timp va trebui să fiu plecată?

– Urmărește știrile. O să-ți dai seama când e sigur să te întorci.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă. Ea m-a urmat la mică distanță.

– N-am știut. Despre nimic din toate astea n-am știut unde aveau să ducă. Crezi că sunt o mizerabilă. Crezi că sunt groaznică.

– Nu, am spus.

M-a prins de cot la ușă, ușor, ca și cum s-ar fi temut să nu mă enerveze. Era o femeie obișnuită cu bărbați temperamentali.

– Am avut pur și simplu nevoie de niște bani în plus, a zis. N-am avut idee care aveau să fie urmările, iar pe urmă n-am

mai avut de ales. Am fost îngrozită. M-au amenințat. Aveam o fetiță de crescut.

„Așa cum avea și Jane Everett", m-am gândit.

Am dat ușor din cap către ea și a rămas în ușă, privindu-mă în timp ce mă îndepărtam.

CAPITOLUL 45

Încă îndurerat de povestea lui Tris, am traversat parcarea, îndreptându-mă apoi spre Brentwood Inn. În urma mea, traficul amiezii răsuna strident pe Sunset Boulevard, capetele amorţeau de atâta scâşnet de frâne, behăit de claxoane şi muzică rap pulsând dincolo de geamurile deschise. Alan Lambrose mă sunase, anunţându-mi locul nu chiar atât de discret al întâlnirii cu Caruthers, mult lăudatul motel aflat la o distanţă de câteva cvartale spre vest de autostrada 405. Lăsasem Jaguarul dincolo de colţ, în faţa unui bloc cu apartamente, pentru ca numerele de înmatriculare ale Indumei să nu fie la vedere.

Am găsit camera către partea din spate a modestei clădiri lăbărţate, cu un singur etaj, şi am bătut. Uşa s-a deschis, dându-i la iveală pe Alan, în toată gloria papionului său, şi pe un alt consultant, pe care nu l-am recunoscut, dar care împărtăşea preferinţa echipei pregătitoare a dezbaterilor pentru îmbrăcămintea bogată. Era un bărbat atletic, dar de pe tărâmul politic, nu din Serviciul Secret. James, agentul pe care-l întâlnisem prima oară în sala de şedinţe a lui Caruthers, stătea în fundul încăperii. Faţa lui cu trăsături cărnoase s-a îndreptat nemulţumită preţ de o clipă către mine, apoi şi-a desprins mâna de tocul pistolului şi privirea i s-a întors, îndatoritoare, către ferestre. Caruthers stătea pe un scaun din faţa şemineului

îngust, încheind o convorbire telefonică. S-a ridicat și m-a întâmpinat cu căldură în vreme ce Alan, căruia îi dăduse telefonul încă deschis, murmura în microfon formulele de rămas-bun.

Caruthers părea epuizat – mi-am imaginat că șase zboruri cu avionul în aceeași zi îți pot face una ca asta – și fălcile lui mestecau guma cu nicotină mișcându-se ca un ferăstrău, aproape simetric, când într-o parte, când într-alta.

Am aruncat o privire nervoasă spre James – prezența lui acolo nu-mi era pe plac –, iar Caruthers a înțeles aluzia.

– Ne oferiți un strop de intimitate?

Consultantul atletic a ieșit pe ușa din față, iar James a trecut pragul către minuscula curte din spate. Câte un om la fiecare ieșire vizibilă. Ușa de sticlă, care se închidea glisând, părea să absoarbă din încăpere zgomotul traficului.

Alan se agita grăbit în chicinetă, pentru a aduce apoi o cană cu cafea pe măsuța de lângă scaunul lui Caruthers.

– Îmi cer scuze, domnule senator, Fred a uitat să aducă Sweet'n Low.

– Oh, ce naiba, Alan, orice alt îndulcitor pe bază de zaharină e la fel de bun.

Alan a lăsat cafeaua jos și s-a retras în dormitor, deja apăsând pe tastele BlackBerry-ului. Mi-am adus aminte cum îmi povestise Frank că, oriunde s-ar fi dus, își luau propria mâncare pentru șeful lor, ca să reducă riscul unei otrăviri.

Caruthers și-a trecut o mână prin părul rebel, care a revenit tot în poziția pe care o prefera.

– Sweet'n Low, a bombănit el cu dezgust, apoi a adăugat: Le place să creadă că ai mai multă nevoie să ți se poarte de grijă decât în realitate. Așa se simt ei mai importanți. Ce soi de îndulcitor. Câte pachete. Pe ce canal e televizorul când te

instalezi la un hotel. Trebuie să ai mare grijă, altminteri ajungi s-o crezi şi tu.

– Devine într-adevăr obositor.

A râs din toată inima şi am avut senzaţia că dusesem ceva la bun sfârşit. Pe urmă ochii lui verzi au devenit serioşi.

– Eşti bine, sănătos?

– Până acum.

– Ai aflat ceva despre fiica lui Jane Everett?

– Trebuie să vă spun o poveste despre contracanditatul dumneavoastră.

Mi-a citit expresia feţei şi a ştiut că nu trebuia să insiste. În schimb, s-a aşezat şi mi-a arătat cu un gest scaunul din faţa lui. L-am pus la curent cu tot ce aflasem de la ultima noastră discuţie. Când am ajuns la povestea lui Tris, şi-a strâns pumnul şi şi-a apăsat încheieturile de sus ale degetelor peste buze, ca şi cum ar fi vrut să-şi ţină furia în frâu. Cum s-a oprit bebeluşul din plâns. Portbagajul berlinei închizându-se. Pătuţul gol. Am povestit exact aşa cum o făcuse Tris, şi cuvintele erau încărcate cu aceeaşi groază. Când am terminat, a clătinat din cap nevenindu-i să creadă, şi ochii lui verzi înotau în lacrimi.

A sorbit din cafea. Obrajii îi străluceau. S-a holbat în şemineu. Flăcările de propan lingeau un buştean turnat din beton.

A recuperat o batistă dintr-un buzunar şi şi-a suflat nasul. Pe urmă a împăturit-o gânditor şi a pus-o la loc.

– Fac pariu că Bilton nici măcar n-a ştiut nimic din toate acestea. N-a ştiut decât că exista femeia aceea intrată în stafful lui ca voluntar şi alături de care petrecuse un timp de calitate, şi poate ştia că ea începuse să facă tapaj, şi atâta tot. Bilton avea oameni care să rezolve problema în locul lui, şi au rezolvat-o.

– Aşa că e mai puţin responsabil?

Starea lui de şoc se transformase în furie.

– Nu tocmai. Dar, Nick, gândeşte-te cine s-a ocupat de asta pentru el.

– Charlie Jackman.

– Şi cui i-a adus Charlie informaţia?

Am păstrat tăcerea.

– Exact. Frank a ştiut de Jane Everett şi de sarcină, şi n-a venit la mine. Nu s-a dus la autorităţi. Nu s-a dus la presă. Şi ştii al naibii de bine de ce.

Şi-a lăsat remarca să atârne o clipă în aer.

– Cu cât te străduieşti să afli mai multe, cu atât se aşază toate mai bine la locurile lor. Eşti sigur că vrei asta?

– Vreau să aflu întreaga poveste.

– Nu aflăm întreaga poveste niciodată.

– Poate că nu. Dar există ceva cu care mă puteţi ajuta.

– Bineînţeles. Orice.

– Tris mi-a povestit că i-a auzit din întâmplare pe ucigaşii plătiţi spunând că în Serviciul Secret exista o scurgere de informaţii. Dar asta n-are de fapt sens. Totul a început cu Charlie şi cu Poliţia Statală a Californiei. Sigur, Frank a prins de veste, dar când afirmi că în Serviciul Secret a existat o scurgere transformi totul într-o operaţiune a Serviciului.

Caruthers a clipit scurt, de două ori. L-am urmărit cu privirea, l-am urmărit cu foarte mare atenţie. Fruntea lui lată s-a încreţit.

– E clar, Serviciul a fost implicat într-o mai mare măsură decât ne place să credem.

Caruthers a respirat adânc. A închis ochii, strângându-i cu putere. Din cauza zbârciturilor răsucite, pleoapele lui te duceau cu gândul la nişte morişti. A oftat.

– Fir-ar să fie. Pe urmă şi-a ridicat ochii. Nick... O privire grăbită către uşă. Trebuie să-ţi spun ceva ce n-o să vrei să auzi, şi nici n-o să-ţi placă.

– Se pare că apar o mulțime de astfel de lucruri.

Compătimirea i-a îndulcit chipul.

– Mi-am pus oamenii să facă niște cercetări în privința asta. Azi-dimineață l-au descoperit unul dintre bărbații care au ținut-o prizonieră pe Jane Everett. Adăugând ceea ce mi-ai povestit, imaginea se limpezește într-o foarte mare măsură. Nu cred c-o să-ți placă rezultatul.

– Din cauza lui Frank?

– Frank e mort, fiule. Speram c-o să te pot cruța de asta. Tatăl tău vitreg a fost unul dintr-o mână de oameni decenți pe care i-am întâlnit într-o viață. Am vrut să văd dacă nu exista cumva o cale de a-ți păstra impresia asta.

L-am privit fără nici o expresie.

– Am mai văzut așa ceva și înainte, și de atunci încoace. Cineva găsește ocazia potrivită...

– Nu, am spus eu.

– ... sau pârghia potrivită...

– Nu și Frank.

– Jane Everett începea să devină o problemă pentru Bilton, a spus el. L-a pus pe Charlie pe urmele ei ca să încerce s-o controleze, să n-o lase să atragă atenția. Dar Charlie și-a dat seama că de-aici se puteau scoate niște bani. S-ar părea că l-a recrutat pe Frank ca să vadă dacă eu n-aș fi fost interesat să cumpăr o ecografie și un test de paternitate care-l demascau pe Bilton. Însă au decis că Bilton ar fi plătit mai mult ca să păstreze secretul. Frank a atras mai mulți oameni din Serviciul Secret ca să aranjeze lucrurile. Asta-i tot ce-am aflat până la sosirea ta aici.

– Și ce credeți că s-a întâmplat mai departe?

– Din câte mi-ai spus, cred că Frank a văzut încotro se îndreptau lucrurile și nu a putut să meargă până la capăt. El a reprezentat scurgerea din Serviciu despre care vorbeau ucigașii

plătiți. Charlie a intrat în panică, dar era un tip abil. A plasat documentele într-un loc de unde ar fi putut fi date publicității dacă i se întâmpla ceva. Și s-a făcut nevăzut ca să-i lase pe oamenii lui Bilton și pe agenți să curețe tot ceea ce era necesar în privința părților lor din înțelegere. Curățenia a început cu Frank și s-a terminat cu Jane și Grace.

Mi-am simțit fața amorțind. Am făcut tot ce-am putut ca să continui să-l îmboldesc să vorbească.

– Frank n-ar fi fost *niciodată* de acord cu șantajul, nici măcar pentru un singur minut, nici chiar la adresa unui politician pe care-l disprețuia. Și sunt al naibii de sigur că n-ar fi folosit niciodată Serviciul Secret pentru un plan de extorcare.

Caruthers s-a aplecat înainte, m-a strâns de antebraț.

– Știu că asta e ceea ce trebuie să crezi.

S-a ridicat în picioare, agitat, și-a ocolit scaunul descriind un cerc strâns, cu lumina trecându-i prin părul blond cu o tentă arămie care, alături de nasul proeminent, îi atrăsese apelativul Pasărea de Foc.

– Eram gata să spun că nu-mi pot imagina cât de dureros e pentru tine, fiule. Dar pot – e al naibii de dureros și pentru mine.

A clătinat din cap și s-a așezat din nou. După o pauză și-a întins din nou mâna către antebrațul meu.

– E singurul răspuns care are sens.

Șocul a dispărut încet, treptat, așa cum se ridică ceața, dezvăluindu-mi neîncrederea rece ca gheața. M-am gândit: „Tocmai ai făcut o greșeală". Caruthers era atât de aproape încât simțeam o adiere de Nicorette când respira. La baza părului i se lipise o picătură de sudoare. Mi-am eliberat brațul.

–Nick, a spus el, acum vorbim despre crimă. Despre două crime– la naiba, despre *cinci*. Nu mai e vorba despre politică și despre interpretări menite să influențeze. E vorba despre

decenţă. Chiar dacă n-a fost implicat în ceea ce priveşte detaliile, totul s-a petrecut sub supravegherea lui Bilton. Nu putem lăsa un astfel de om să stea în Biroul Oval.

– Nu, am spus. Nu putem.

– Ai cuvântul meu că îl voi face pe Andrew Bilton să plătească pentru faptele sale.

A prins privirea lui James prin uşa de sticlă şi l-a chemat înăuntru cu un gest. Agentul a venit imediat.

– Am fost nevoit, i-a spus Caruthers, să-i dezvălui lui Nick o serie de amănunte din discuţia de azi-dimineaţă.

James a ezitat o clipă.

– Ar fi trebuit să rămână secrete, domnule senator, a spus apoi.

– A fost tatăl lui vitreg. Are dreptul să ştie. Face parte din asta mai mult decât oricine altcineva. Şi deţine informaţii pe care trebuie să le dăm pe mâini potrivite.

James a dat din cap.

– Voi păzi tot ce ne oferă cu toată grija cuvenită unor chestiuni de securitate naţională. Le voi feri chiar şi de Serviciu.

– Mulţumesc, agent Brown, a spus Caruthers.

Atenţia mea s-a deplasat în salturi, o piatră aruncată pe suprafaţa memoriei mele–*James, agentul Brown, James Brown*[1], *Godfather of Soul* – şi a aterizat pe replica auzită din întâmplare de Kim Kendall când îl sunase pe domnul Pager: „Naşul e cu Pasărea de Foc, aşa că nu e nici un pericol".

Îmi vuia capul, dar faţa mea nu putea să trădeze nimic. Nimerisem în bârlogul leului. Oare puteam ieşi de-acolo viu? O scuză stângace şi o plecare grăbită m-ar fi dat de gol. Ar fi trebuit s-o iau la fugă? Consilierul atletic era afară, plasat

[1] Cântăreţul James Joseph Brown (1933–2006), supranumit, printre altele, şi Godfather of Soul – Naşul muzicii soul (n.tr.)

într-o poziţie convenabilă, păzind ieşirea. De uşa glisantă mă despărţeau mai puţin de cinci paşi mari, dar escaladarea gardului înalt care delimita curtea ar fi durat prea mult cu Brown pe urmele mele.

Am început să-mi rod agitat unghia degetului mare, dar m-am oprit când l-am văzut pe Caruthers urmărindu-mă. Dacă mai stăteam mult acolo, m-ar fi citit.

– Cred că-mi vine să vărs, am spus.

M-am ridicat. James Brown nu s-a retras ca să-mi facă mai mult loc. Un strop de sudoare stătea agăţat la marginea unui favorit, deşi avea faţa la fel de impasibilă cum speram că rămăsese şi a mea.

Mergând pe coridor, am auzit un camion gonind pe autostradă şi claxonând ca să i se elibereze banda. În spatele meu, Caruthers şi Brown discutau cu voci scăzute, insistente. Am intrat în baie, am încuiat uşa şi am respirat de câteva ori adânc. O fereastră minusculă, dar exact atât de mare cât să pot trece prin ea. Am deschis-o făcând-o să gliseze cu o încetineală migăloasă, crispându-mă la auzul sunetului. M-am urcat pe toaletă şi m-am strecurat afară.

M-am lipit de peretele de stuc, încercând să-mi păstrez calmul, şi m-am orientat. Mă aflam pe latura de est a clădirii – vreo doi metri de beton, apoi gardul. Alan era în dormitor, James se întorsese la Caruthers, iar consilierul politic se afla în afara câmpului meu vizual, dincolo de colţ – îl auzeam mergând şi vorbind la celular. Trei paşi până la gard. M-am căţărat făcând cât mai puţin zgomot, cu grijă ca să nu mi se lovească pantofii de lemn, şi am sărit jos aterizând cât mai silenţios cu putinţă. Pe urmă am alergat spre maşină.

Am demarat în viteză şi am condus cât de repede am îndrăznit. Dacă eram tras pe dreapta m-aş fi pomenit înapoi, în sistem, şi în momentul acela nu era câtuşi de puţin un loc

sigur. Aruncându-mi întruna privirea către oglinda retrovizoare, am intrat pe autostradă.

Dacă aş fi avut un număr de telefon, aş fi putut suna, dar o parte din mine voia s-o audă prin viu grai.

Am avut la dispoziţie patruzeci de minute ca să-mi limpezesc gândurile.

Şi totuşi, când am oprit în faţa casei mi-am mai acordat un moment, închizând ochii. L-am văzut pe Frank aşa cum arăta prima oară când îl întâlnisem, în bucătăria noastră prea mare pentru scaunul acela mic. Cu mâna pe genunchiul mamei. Ceasul Garfield, stupid, cu ochii şi cu coada ticăind. English Leather şi Maxwell House. „În casa asta o să fie întotdeauna un loc pentru tatăl tău."

Am coborât din maşină, am pornit-o cu paşi grei pe alee.

Nu.

Am sunat la uşă.

Nu Frank.

O clipă mai târziu, uşa s-a retras scârţâind şi Lydia Flores m-a studiat cu atenţie. Faţa i s-a luminat – putea să facă o pauză, lăsând deoparte cuvintele încrucişate şi telenovelele de duzină şi pisicile de porţelan şi istoria rudelor moarte de pe pianina nefolosită şi gardul prea înalt care le îngrădea pe toate, insulta finală dintr-o viaţă de nenorociri.

– Nick, a spus ea. Bună. A împins plasa de ţânţari într-o parte şi expresia i s-a schimbat când mi-a văzut faţa. Alte întrebări pentru articolul tău?

– A cui campanie? m-am trezit eu vorbind.

– Poftim?

Cuvintele mele erau învălmăşite. Nu reuşeam să-mi dau seama cum să exprim ceea ce aveam de spus sau ce semnificaţie aveau cuvintele.

– Campania... Jane a lucrat...? Pentru cine a lucrat?

Lydia a clătinat din cap, îngrijorată de purtarea mea şi în acelaşi timp luată prin surprindere.

– Pentru vicepreşedintele Caruthers, bineînţeles.

CAPITOLUL 46

În timp ce goneam pe autostradă, mi-am auzit telefonul de două parale sunând. Mâna mea l-a hăituit în jurul scaunului pasagerului, apoi am răspuns.

– Nick, a spus Caruthers.

La auzul vocii lui, am simțit broboane de sudoare furnicându-mă pe umeri. Sângele mi-a năvălit în obraji și rana a început din nou să mă doară.

– Încotro ai plecat de-aici? m-a întrebat.

Nu i-am răspuns, așa că a continuat.

– Îmi imaginez că nu te interesează banii.

– Mă interesează adevărul.

– Și scoaterea lui la lumină? Gândește-te la consecințe. Îl vrei pe Andrew Bilton din nou în funcție? Lumea e în pericol și el și-a petrecut ultimii patru ani în defensivă, gata să facă față unor interese speciale.

– Da, dar nu dețin dovada crimelor *lui*.

– Vino încoace. Avem noi destule.

– Nu le-a omorât el pe Jane și pe Grace Everett. Nu i-a ucis nici pe Charlie și pe Mack Jackman. Nici pe tatăl meu vitreg.

– Afirmații nefondate.

– Atunci de ce mi-ai telefonat?

– Vreau să te întorci la viața ta, Nick. Dar de data asta în pace. Fără să-ți mai atârne nimic deasupra capului. Dă-mi măcar ocazia să încerc să te conving să revii pe calea rațiunii.

– Ţi-ai ucis propriul copil. Şi vrei să-mi vorbeşti mie despre raţiune?

– Fiule, crede-mă, nu eşti pregătit pentru jocul acesta.

– Nu-mi spune mie „fiule", domnule senator.

– Nick, nu vrem să facem asta. O să-ţi distrug credibilitatea într-un asemenea hal, încât capul o să ţi se învârtească. Gândeşte-te la trecutul tău. La implicarea ta dubioasă în uciderea lui Frank. Un tip care emite teorii ale conspiraţiei pregătit să toace Serviciul Secret cu securea? O să cer să fii arestat şi, odată ce-o să intri în malaxorul sistemului, o să fii mestecat mai repede decât poţi tu spune Scooter Libby[1], iar eu o să obţin două mandate la Casa Albă.

– Am dovezi.

– Am mai avut de-a face cu documente false. De acestea o să scăpăm cât ai clipi. Uită-te ce s-a întâmplat cu Dan Rather şi, Nick, tu eşti departe de el. Echipa mea n-o să permită să mi se păteze imaginea ca urmare a unei istorii mincinoase, inventate de un om care fuge de lege. În epoca noastră şi în zilele noastre, nimic nu se rezolvă cu un fax trimis peste noapte. De la un document dubios până la prima pagină a ziarelor e un drum lung, cu o mulţime de interferenţe. Am redactori la toate ziarele. Am oameni în conducerea tuturor conglomeratelor. Am echipe de intervenţie în cazul dezastrelor şi manageri de criză şi stilişti şi specialişti în lustruirea reputaţiei şi în combaterea comentariilor ostile. Am fonduri pentru urgenţe cu mai multe cifre decât inflaţia din Ecuador. Eliberează şoarecele ăsta în labirint şi-o să vedem cine ştie jocul.

– OK, am spus.

---

[1] I. Lewis „Scooter" Libby (n. 1950) fost consilier al vicepreşedintelui Dick Cheney, ulterior exclus din barou şi condamnat pentru obstrucţionarea Justiţiei, sperjur şi fals în declaraţii (n.tr.)

– Aici nu e vorba despre informație. Important e cine o *deține.* Nimeni n-o să creadă ce ai de spus. Nu te numeri printre oamenii ale căror cuvinte sunt ascultate, ești un nimeni, Nick.

– Prin urmare, campania transparentă nu trece de limita asta, ei?

Se istovise singur și acum părea pur și simplu secătuit.

– Nick, e complicat. Totul e complicat.

– Nu și atunci când ești un nimeni.

Am deschis geamul și am aruncat telefonul mobil. În oglinda retrovizoare, i-am văzut piesele ricoșând la înălțimi diferite și urmărind bara de protecție ca niște greieri lăsați în spate.

Am ajuns în Santa Monica și m-am oprit la o stație de benzină. Am plătit cu bani gheață ca să fac plinul și am găsit un nou tip de telefoane cu convorbiri preplătite pe raftul din spatele tejghelei. Numărul de minute incluse era sub orice critică, dar telefoanele mele celulare aveau oricum vieți mai scurte decât ale căsătoriilor de la Hollywood. Am pus pe tejghea și o cutie cu pungi etanșe Ziploc, la suprapreț.

Stând în automobil în timp ce pompa de benzină era în funcțiune, am sunat-o pe Callie și i-am cerut să-l apelăm și pe Steve, aflat la birou, într-o convorbire tip conferință. După câteva ezitări și o întrerupere accidentală a conexiunii, eram toți trei în legătură.

– E celălalt candidat, la președinție, am spus eu.

Callie:

– *Caruthers?*

– Jane Everett a lucrat în campania lui. El a lăsat-o gravidă. El a pus să fie ucisă.

– Cine a comis crimele? a întrebat Steve.

– Oameni aflați în solda lui.

Ce altceva aş fi putut spune? Domnul Pager? Doi est-europeni? Răspunsul era probabil reprezentat de numele indiferent cui s-o fi aflat în berlina neagră care plecase cu Jane Everett, dar n-aveam timp să le explic totul. Dacămesajul lui Tris ajunsese la destinaţie, urma să aflu la miezul nopţii. Pe terenul de baseball al liceului din Glendale.

Vocea lui Steve suna înăbuşit.

– Tocmai ai fost dat în urmărire în tot oraşul. Faţa ta e peste tot. Cred că, în prezent, publicul e domic să creadă că oricine e terorist.

– Ce-ai de gând să faci? m-a întrebat Callie.

– Încă nu sunt sigur, am răspuns.

– O să te revăd?

– Aşa sper.

– N-o să fugi?

Îi auzeam respiraţia în telefon, contorul de benzină numărând cenţii şi dolarii, schimbările de intensitate ale traficului de pe autostradă.

– De data asta nu, am spus.

Pompa s-a oprit cu un clic. Mi-am luat rămas-bun şi am închis.

Câteva minute mai târziu, înaintam cu prudenţă pe panta din cartierul rezidenţial liniştit din Santa Monica Canyon, unde-l întâlnisem pe Caruthers în timp ce făcea jogging. Strada era mărginită de case– clădiri mici, cu pereţi în trepte, geamuri mate şi scări minuscule la intrare. Am parcat chiar lângă locul unde stătuserăm de vorbă, apoi am înşfăcat o pungă Ziploc şi un pix din torpedo. Când am coborât, portiera s-a închis cu un pocnet care a reverberat de faţadele aflate la distanţă.

M-am apropiat de rigolă şi m-am ghemuit. Şi era acolo, la păstrare în bune condiţii, aşa cum sperasem. Un punct bej,

lipit de stâlpul cutiei poștale. Guma cu nicotină a lui Caruthers, înțepenită acolo unde-o aruncase. Am desprins-o folosindu-mă de pix, am pus-o în pungă și am sigilat-o.

Pe drumul de întoarcere către casa Indumei, am încercat să deschid radioul, dar toate discuțiile erau numai despre politică. Un senator mediocru se lăuda cu simțul său moral, după ce adversarul lui politic i se adresase unei reportere spunându-i „iubito". Un membru al Camerei Reprezentanților ne cerea să votăm pentru „Schimbare". Cineva cerea instituirea unei taxe pe țigări pentru plata benzinei, sau pe benzină pentru plata îndiguirilor. În cele din urmă, am optat pentru tăcere. Am parcat la câteva cvartale de locuința Indumei și am inspectat Jaguarul cu magnetometrul, dar n-am găsit nici un microfon. Crepusculul pâlpâia pe linia orizontului când am escaladat gardul vecinului și am străbătut în grabă curtea din spate a Indumei. Îmi plăcea să merg acolo, așa cum îmi plăceau bucătăria lui Callie și tunelul lui Homer și toate celelalte unghere pline de căldură spre care îmi croisem drum ca să scap de nebunia din ultima săptămână. Cu opt nopți în urmă, fusesem târât afară din apartamentul meu și îmbrâncit în elicopterul Blackhawk. Opt nopți, dar, pentru mine, timpul scurs părea o întreagă a treia viață.

Când a deschis Induma ușa din spate, am ridicat mica pungă de plastic, legănând bila de gumă mestecată.

– Știi, a spus ea, unii aduc flori.

– E a lui Caruthers.

Am urmărit rotițele învârtindu-se în spatele ochilor ei negri, inteligenți, și apoi ea a clipit o dată, lung, înainte de a spune:

– Mostră ADN.

– Se poate obține una de pe gumă, nu-i așa?

– Am auzit că se poate.

S-a retras cu un pas și am intrat. Casa mirosea a ceapă caramelizată. Am rămas în picioare, uitându-ne unul la altul ca doi tipi ușor agitați, la întâlnirea pentru balul de absolvire.

– Am primit rezultatele analizei fragmentului de os, a zis ea. Mostra din obrazul tău e compatibilă cu Charlie Jackman. Am raportul sus.

– Poți să mai faci o analiză?

– Comparativ cu persoana din raportul de paternitate? Bărbatul Neidentificat?

– Bărbatul Neindentificat, am încuviințat eu.

– Ai fost ocupat.

– Și el, și eu am fost ocupați.

– Da, pot să cer efectuarea analizei. Ca să aflăm dacă persoana care a mestecat guma e tatăl copilului.

S-a îndreptat spre canapea și eu am urmat-o. Cu perna din nou în poală, m-a ascultat în timp ce o puneam la curent cu ultimele noutăți.

Când am terminat, și-a trecut mâinile prin părul întunecat. A inspirat adânc, și-a înclinat capul cu fața către tavan și a expirat.

– Caruthers e un candidat mai bun la președinție. O știi și tu, o știu și eu. Și ai ceva care-l va opri cu siguranță.

Am cântărit amândoi asta pentru o clipă. Părea o alegere surprinzătoare, însă nu era nicidecum o opțiune.

În final, pragmatismul Indumei a avut câștig de cauză.

– Cum ai de gând să dezvălui toate acestea astfel încât să ajungă la urechile publicului?

– E posibil să primești rezultatele testului ADN până joi dimineață?

– De ce tocmai până joi dimi...?

Apoi a înțeles, mi-am dat seama văzându-i licărul de pe chip.

– Oh, nu, Nick. *Dezbaterea?* Doar nu...?

– Ai uitat că poate lua parte oricine?

– Dezbaterea e o farsă, Nick, aşa cum e şi tot restul. Toate întrebările sunt studiate cu mare atenţie, iar oamenii care le pun vor fi întorşi de şase ori pe toate părţile. Nu vor primi în clădire decât VIP-uri şi reprezentanţi ai unor tipuri demografice preselectate. Toate acestea pe deasupra faptului că Serviciul Secret, care va deţine de facto controlul evenimentului, o să fie în căutarea ta. A clătinat din cap, cu părul legănându-i-se. N-ai cum să duci ecografia în Royce Hall fără să fii văzut.

– Ei bine, am spus, există o metodă.

M-a studiat arcuindu-şi curioasă o sprânceană. Dar nu mi-a pus nici o întrebare.

– Credeam că ai de gând să dispari, a zis în schimb, să trimiţi asta prin poştă, să laşi pe altcineva să rezolve problema.

M-am uitat la statuia din lemn de santal a lui Buddha, cu râsul pe buze, aşezată în nişă. Aveam gâtul uscat.

– N-a mai rămas nimeni altcineva care s-o rezolve, am spus.

Enormitatea provocării stătea în faţa noastră, intimidantă şi copleşitoare. Dar am început să discutăm planul meu, pas cu pas. Induma a adus din atelierul din garaj echipamentul de care aveam nevoie şi l-a conectat, declarându-se satisfăcută. Noaptea s-a lăsat în curând, dar nici unul din noi nu s-a clintit ca să aprindă vreo lampă. Poate eram prea distraşi de ceea ce aveam de gând, dar mai degrabă o parte din noi întâmpina cu plăcere întunericul. Ideile erau periculoase, şi era de preferat să fie murmurate în camere neluminate, unde nu erau nimic mai mult decât cuvinte ale nimănui şi unde noi nu eram decât umbre fără chip pe o canapea.

Silueta Indumei a înţepenit brusc. M-am uitat alarmat peste umăr, urmărindu-i privirea, şi am văzut prin fereastra

din spate o bandă de lumină care prinsese viață răsărind brusc și cuprinzând capătul dinspre stradă al aleii de la intrare. Cineva trecuse peste senzorul de mișcare de pe bordură. Musculițele au început să bâzâie în golurile dintre tulpinile de bambus înalte până la talie, care mărgineau aleea de beton. Noi ne uitam cu respirația tăiată.

Din întunericul străzii au apărut doi bărbați în costume, intrând în conul de lumină albă și rece.

Agenți. I-am recunoscut, îi știam de când îl trimisesem pe puști cu cardul meu la Starbucks.

Luminile high-tech au clipit aprinzându-se pe rând, anunțând apropierea lor.

Induma s-a ridicat pe jumătate, cu un genunchi pe canapea. Eram înlemniți. Vocile celor doi au început să se audă când au făcut primul pas pe verandă.

Soneria a izbucnit, spărgând indiferent ce vrajă ne paralizase.

– Pleacă, a șuierat Induma.

– Nu vreau să te las...

– Au venit pe aleea din față – sunt aici doar ca să iscodească și ca să mă sâcâie. Crede-mă, cu așa ceva sunt în stare să mă descurc. Dar trebuie să pleci acum, altminteri nici unul din noi n-o să mai aibă de ales.

M-am îndreptat către ușa din spate, ezitând.

–Dacă te prind aici, s-a terminat, a spus ea, cu înverșunare.

Soneria s-a auzit din nou.

Am ieșit în grabă prin spate. Cineva – un alt agent – își făcea de lucru cu zăvorul, încercând să descuie poarta din lateral. Am străbătut peluza în fugă, am făcut un salt cu boltă peste gardul din lemn de merișor și m-am lăsat să alunec în josul pantei, către canal, cu apa intrându-mi în pantofi.

Am mers prin apă pe o distanță de patru case, făcând cât mai puțin zgomot cu putință, m-am aplecat ca să trec pe sub

poduri și am ocolit rațele adormite, cu capetele odihnindu-li-se pe spate.

Raza unei lanterne a dansat scurt prin curtea Indumei, dar nimeni n-a trecut dincolo de gard ca să inspecteze canalul. Am apreciat greșit distanța față de un grup de rațe sălbatice și m-am speriat prostește când au explodat într-un jet de apă și de fulgi. Am făcut un salt pe docul cuiva și am scurtat drumul printr-o zonă năpădită de coada-vulpii.

Casa Indumei nu se mai vedea, dar am continuat totuși să mă furișez prin curțile din spate ca să evit locurile deschise. Jaguarul era acolo unde-l lăsasem, în umbra dintre două felinare. M-am urcat și am plecat, impunându-mi să nu accelerez. Mâinile îmi tremurau când am sunat-o pe mama. A răspuns Steve.

– Plasa se strânge, am spus. Trebuie să vă avertizez că s-ar putea să vină...

El m-a întrerupt.

– Da, Jenice, nu poate vorbi în clipa asta. Avem aici niște oameni care se interesează de fiul ei.

Și a închis.

M-am oprit și am rămas în mașină, respirând cu greutate. Oamenii lui Caruthers căutau peste tot, împuținându-mi opțiunile, silindu-mă să continui să fug, fiindcă așa era posibil să fac o greșeală. Trebuia să-mi găsesc un culcuș până se spărgea buba, dezvăluind secretul. Dar n-aveam unde să mă duc.

Cu excepția locului unde începuse totul.

M-am contopit cu mobila acoperită cu huse, respirând aerul familiar, devenind o parte din casa aceea care ajunsese o parte din mine. Din pereți reverberau amintirile. Așezat pe un fotoliu din camera de zi, de altminteri goală, ascuns în clădirea care mă adăpostise în copilărie, am închis ochii și, în parfumul

dulce de mosc al prafului și al lemnului putred, trecutul a devenit prezent și prezentul a devenit trecut. Acolo mă îmbrățișase Frank, spunând că eram o familie. Acolo sângerase până la moarte în brațele mele. Acolo stăteam, așteptând să refac drumul parcurs cu șaptesprezece ani în urmă, de la ușa din spate către terenul de baseball.

M-am ridicat.

Era timpul să-l întâlnesc pe ucigașul lui Frank.

CAPITOLUL 47

În întunericul de pe teren, am respirat mirosurile tinereții mele. Iarbă jilavă, sacâz și țărână – amalgamul de nămol, nisip și argilăroșiedin romb. Mi se părea de necrezut că jucasem baseball acolo, că îmi pierdusem virginitatea chiar în acel loc. Nu mă mai întorsesem la liceul din Glendale niciodată după noaptea aceea.

Așteptam în câmp deschis. Dat fiind faptul că toată lumea știa pe ce cărți mizam, îmi schimbasem strategia. Domnul Pager fusese probabil avertizat de mult că eu eram dușmanul. Dacă venea acolo așteptându-se să dea de Tris Landreth și mă vedea pe mine în locul ei, n-avea să reziste ispitei de a se confrunta cu mine, de a afla unde ascunsesem dovezile și de a mă ucide. Sau avea să mă împuște pur și simplu de la distanță. Ceea ce ar fi făcut planul meu mai puțin eficient.

Pe câmpul din dreapta,.un aspersor ciopârțea aerul de unul singur. Nu puteam să văd jeturile de apă, ci doar lucirea umedă a întunericului. Mi-am adus aminte cum o zărisem prima oară pe Isabel McBride pe teren, cu vântul lipindu-i rochia de vară de contururile trupului. Cât de schimbată era acum. Cât de schimbați eram cu toții.

Purtam o jachetă pe care-o cumpărasem în acea seară, dar asta nu numai pentru confort. În afară de zgomotul alb al traficului și de păcănitul sacadat al aspersorului, școala era

tăcută. Ba chiar dezolantă. Câteva felinare îndepărtate. Clădirile, blocuri plate, proiectate pe cerul fără lună. Afişajul luminos al telefonului meu arăta ora 12.18 a.m. Credincios obiceiului, domnul Pager întârzia cu eleganţă. Observându-mă chiar în clipa aceea. Cu reticulul lunetei poziţionat asupra capului meu sau poate lansând un apel telefonic către doi domni din Europa de Est cu o înclinaţie către investigaţii. Am încercat să mă relaxez, să las vântul rece să-mi pătrundă prin haine, purificându-mă. Cu şaptesprezece ani în urmă fusesem momit în locul acela pentru a evita întâlnirea cu ucigaşul lui Frank. Iar acum mă întorsesem să-l întâlnesc.

Am simţit o mişcare la limita câmpului vizual, umbră peste umbră, apoi a apărut o siluetă. Dând târcoale ca un rechin, cu capul întors cu vigilenţă, nu către mine, ci către întunericul de dincolo de mine. Eu nu eram perceput ca o ameninţare. S-a apropiat cu meticulozitate, până când i-am recunoscut ţinuta şi apoi, în sfârşit, faţa palidă, prelungă. A făcut un pas înainte şi s-a oprit, cam la jumătatea drumului către a patra bază. Baubau în costum negru. Îşi ţinea mâinile îndesate în buzunare şi am remarcat umflătura de sub materialul pantalonilor.

Wydell şi-a desfăcut braţele ca şi cum ar fi spus: „Iată-mă."
Pe urmă şi-a vârât din nou mâinile în buzunare.

– Fără dovezi n-ai nimic. Ceea ce ne aduce la întrebarea iminentă.

– Sau la întrebările de dinainte de ea, am spus eu.

– Care anume?

– Sever?

– Sever nu ştie nimic. E un soldat zelos.

– Tipii care au păzit-o pe Jane Everett?

– Ajutoare plătite. Agenţi secreţi bulgari, concediaţi după încetarea Războiului Rece, în căutare de lucru.

– Există agenți secreți bulgari?

– Poți să bagi mâna în foc. E o lume urâtă.

– Tot mai urâtă, pe minut ce trece. Ce s-a întâmplat cu ei?

– Unul a avut un accident. Altul a cumpărat o barcă și dus a fost. N-o să-l găsești niciodată. Cel puțin eu n-am reușit.

– Trebuie să fi avut mai multe ajutoare în cadrul Serviciului Secret. În afară de Naș.

– Brown? Wydell a afișat un zâmbet atotcunoscător. Caruthers încă mai are un nucleu interior. Cinci-șase agenți. Sunt loiali. Văd în tine o amenințare. Nu e necesar să știe nimic altceva.

M-am gândit imediat la agenții care intraseră cu pași mari pe aleea Indumei în seara aceea, ceva mai devreme, m-am gândit că figurile lor inexpresive și posturile ferme sugerau o anumită încredere în scopul misiunii lor, o eliberare de incertitudine.

– Dar încă n-ai înțeles. Aici nu e vorba de Caruthers și de niște agenți. Asta e aparatul de partid. Ai idee câte contracte de apărare și câte înțelegeri legate de subvenții se bazează pe *menținerea* lui în cursa prezidențială? Ce s-a întâmplat acum șaptesprezece ani? Nimănui nu-i *pasă*. Nici măcar nu știe nimeni întreaga poveste. Nici măcar Caruthers.

M-am gândit la lacrimile din ochii lui când îi povestisem cele petrecute cu Jane și Gracie. Deși nu mai credeam nimic altceva în ceea ce îl privea, durerea lui din momentul respectiv era incontestabilă. Nu știuse niciodată cu exactitate cum dispăruse totul sub orizont. Fusese protejat de orice impact printr-o negare plauzibilă a faptelor, oamenii care-l protejau îl izolaseră în toți acei ani. Cumva, asta înrăutățea lucrurile.

– Așa se procedează, mi-a explicat Wydell. Fiecare deține doar o singură bucată a mozaicului.

– Cu excepția ta.

Şi-a scos pistolul din buzunar şi l-a păstrat în mână contemplându-l, fără să-l îndrepte către mine.

– Şi acum, cu a ta.

Am construit o poveste din întreaga amestecătură, aşa cum o mai făcusem până atunci de atât de multe ori.

– Pe vremea aceea te ocupai de protecţia lui Caruthers, am spus. Ai aflat că încercam să-i vorbesc lui Callie despre moartea lui Frank, aşa că ai adus doi agenţi din vreun birou teritorial prăpădit, nişte agenţi neînsemnaţi pe care nu-i deranja să-şi petreacă în Los Angeles câteva zile plătite. Erau dispuşi să-mi ia viaţa fără măcar să ştie de ce.

– Ţi-au *salvat* viaţa, Nick. Gândeşte-te la alternativă.

– Tu ai angajat-o pe Tris Landreth. Şi pe Kim Kendall, şaptesprezece ani mai târziu. Tu mi-ai pus bonul în dulapul de la sala de gimnastică, dezvăluindu-mi adresa lui Mack. Pe urmă l-ai trimis pe Sever să aştepte în preajma apartamentului. El nu ştia că Mack era deja mort înăuntru. Ai urmărit totul de pe acoperişul învecinat, cu grenada de puşcă fixată, pregătită pentru momentul în care aveam să apar. Imediat ce ai văzut că găsisem fotografia polaroid cu Bilton şi Jane, plasată acolo...

– Ştii câte chestii din acelea am lăsat prin apartament ca să le găseşti? Ai *călcat* pe una în dormitor.

– Am auzit că e greu să falsifici fotografii polaroid.

– Pentru început, încearcă să găseşti pachete cu filme polaroid de acum optsprezece ani.

– Mi-ai plasat un microfon în camionetă şi apoi mi-ai vorbit despre el ca să-mi câştigi încrederea, ca să solicit prezenţa ta dacă eram în încurcătură sau arestat. Şi tu ai fost cel care m-a eliberat, ştiind că aveam să alerg la Caruthers.

– Şi ai făcut-o.

Stăteam în ceaţa fină creată de aspersorul îndepărtat.

– Tu conduceai berlina neagră în care au urcat-o bulgarii pe Jane Everett. Şi în al cărei portbagaj au pus-o pe Gracie.

Şi-a umezit buzele şi s-a uitat la mine cu ochii aceia spălăciţi, gânditori. Vântul i-a săltat o şuviţă din părul cărunt, îngrijit, într-un zbor planat desăvârşit peste ureche.

– Noi n-am aflat despre copil – adică tatăl lui – decât atunci când era prea târziu. Dacă ea ar fi venit la vicepreşedintele Caruthers mai devreme, am fi putut găsi o soluţie. Dar era furioasă fiindcă el îşi văzuse de drum. La ce se aştepta ea? Ai văzut-o pe June, pentru numele lui Hristos! Însă Jane Everett – a clătinat exasperat din cap, ca un turist a cărui soţie nu mai termină cu cumpărăturile – fetiţa asta îşi făcea iluzii. Hormonii – ai văzut cum le iau în stăpânire când sunt însărcinate. I-a trântit chestia asta în braţe la începutul celui de-al treilea trimestru de sarcină. A făcut o scenă la El Encanto – abia am reuşit s-o scot din hol înainte de a intra June.

–Jane s-a înfuriat mai tare, am spus. A ridicat pretenţii. Tu ai încercat să găseşti o soluţie împreună cu ea, dar devenea tot mai nerăbdătoare, mai greu de manevrat. În tabăra lui Bilton s-a aflat cumva că era posibil să existe o oportunitate. Totul a părut să meargă bine până când Charlie a trecut la atac în numele lui Bilton. A răscolit rufele murdare. Jane Everett, iubita desconsiderată, a fost mai mult decât încântată să-i dea lui Charlie tot ce avea. Ecografia. Testul de paternitate. Însă, în loc să i le ducă şefului lui, Charlie i le-a adus lui Frank, vrând să scoată un ban. Numai că Frank n-a vrut să cumpere.

Plină de afirmaţiile mele, relatarea a atârnat în aer ca o întrebare.

– Nu, a spus Wydell. N-a vrut. A venit la Caruthers. Lui Frank nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că eu mă străduiam deja s-o opresc.

N-am confundat asta cu o remuşcare, dar regretul putea fi simţit.

Mi-am acordat o clipă, cu aerul nopţii înţepându-mi ochii, cu acelaşi aer curat şi rece în plămâni.

– Frank a presupus că vicepreşedintele Caruthers voia să rezolve totul într-un mod decent.

Deşi ultimul meu cuvânt i-a smuls lui Wydell un zâmbet superior, am continuat:

– Dar, de vreme ce Frank v-a vorbit despre ecografie şi despre testul de paternitate, aţi aflat că Jane Everett strângea dovezi. Şi asta v-a spus că problema n-avea să dispară de la sine. Trebuia să-i închideţi gura lui Jane pentru totdeauna. Dar, odată ce-a aflat asta, Frank a afirmat limpede că el nu era dispus să coopereze. Şi, ştiind care era miza, a refuzat să-şi dezvăluie sursa informaţiilor, fiindcă ştia că intenţionaţi să-l ucideţi şi pe Charlie.

Mi l-am imaginat pe Frank lângă telefonul său din garaj, vorbind cu Caruthers despre ameninţare. O ameninţare politică.

– Aşa că l-ai împuşcat, am spus.

Wydell m-a privit cu un amestec bizar de dispreţ şi respect.

– Frank nu era un sfânt. Pur şi simplu nu era atât de rău ca noi, ceilalţi. Nu avea de gând să dea fuga la ziare şi nici să plece s-o salveze pe sărmana Jane Everett. Voia doar să ignore întreaga poveste. Exact cum voia şi Caruthers.

– Caruthers a luat măsuri.

– N-am venit la voi acasă ca să-l ucid pe Frank. Bineînţeles, voiam să aflu cine era sursa lui, dar intenţionam să-l găsesc singur, să am încă o şansă de a-l convinge că, în privinţa asta, nu putea rămâne neutru. Miza era prea mare.

– Corect. Dacă le omorai pe Jane şi pe fetiţă, Frank ar fi făcut totul public. Trebuia să-ţi netezeşti drumul scăpând de el.

– A avut de ales. Până în ultima clipă. Însă Frank era genul de om ferm pe poziție, hotărât să-și facă datoria, toate acestea. Nu putea să vadă tabloul mai mare.

– Tabloul mai mare, am repetat eu.

– Exact. Tabloul în care nu se potriveau Jane Everett și copilul ei.

– Viața nimănui nu valorează mai mult decât a altcuiva.

Propriile cuvinte mi-au sunat familiar. Pe urmă mi-am dat seama că-l citasem pe Frank.

– Bineînțeles că nu. Dar viețile unora au prioritate.

– Prin urmare, în noaptea aceea? am întrebat. Ai pus-o pe Tris să mă ademenească afară ca să deconectez alarma.

A părut să mă compătimească sincer.

– Oh, nu. Doar să te scoată de-acolo. Am bătut la ușa din spate. Frank m-a poftit el însuși înăuntru. Ai trăit cu *asta* în toți acești ani?

O lacrimă mi-a astupat ochiul drept, dar n-a vrut să cadă. Prin vălul lucios l-am văzut pe Wydell deformat.

– Pur și simplu n-ați vrut un martor.

– Erai un *puștan*, Nick. Nu puteam vorbi de față cu tine. Și nu voiam să fiu nevoit să te ucid și pe tine, dacă se ajungea la asta.

– Erai acolo când m-am întors acasă.

– Da. O vizită frumoasă, prietenească. Odată ce-a văzut că eram eu, și-a lăsat chiar și pistolul jos, pe măsuță. Voiam să lămuresc lucrurile cu el. Să ajungem la o înțelegere. Dar n-am reușit.

– N-a vrut să spună cine avea documentele originale.

Wydell a clătinat din cap cu regret.

– Sângera puternic, dar n-a vrut să spună. A durat mult mai mult decât plănuisem.

– Credeam că uciderea lui *nu era* în plan.

Filmul mi s-a derulat în minte, familiar după nenumăratele proiecții. Ușa laterală a garajului izbindu-se de peretele exterior. Frank arătând cu degetul, nu către cheia din panoul alarmei, așa cum crezusem întotdeauna, ci către ușa de dincolo de ea. Și ceea ce reușise să rostească, sufocându-se: „D...? D... de ce?"[1] Nu un cuvânt, nu o întrebare. Ci prima silabă a numelui pe care încercase să mi-l spună: „Wydell".

Am spus:

– În momentul când ai făcut-o pe Jane să-ți dezvăluie numele lui Charlie, el dispăruse. Și n-a reapărut decât acum câteva luni, cu o propunere discretă de afaceri pentru senator.

Aspersorul s-a oprit brusc, liniștea relativă nemaifiind întreruptă decât de răsuflarea mea.

Wydell a arătat înspre mine cu arma.

– Așa că tu, Nick, ai cam dat de dracu'. Toate agențiile sunt în alertă. Dar eu ți-aș putea oferi o soluție. Lasă toată mizeria asta să se curețe.

– Presupun că la asta te pricepi tu foarte bine.

– Da, mă pricep. Și, în momentul de față, sunt singura ta opțiune.

– Ei, am spus, nu *singura*. Mi-am desfăcut brațele, ca o sperietoare de ciori sau ca Iisus Hristos într-un hanorac. Percheziționează-mă, l-am invitat, vezi dacă n-am vreun microfon.

– Ți l-aș putea smulge. Aș putea distruge înregistrarea.

– E un flux live. Către – cum vă place vouă să spuneți – un loc sigur.

– Ce-ar fi dacă te-aș pune la pământ și aș începe să rup diverse chestii până când i-ai da instrucțiuni indiferent cui se află la celălalt capăt?

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: în original, „W...? W-why?" care se pronunță la fel ca prima silabă a numelui Wydell. (n.tr.)

Mi-am dus mâna sub cămaşă şi am smuls microfonul. Apoi l-am rupt în două şi l-am aruncat către exteriorul terenului.

– Punct fără întoarcere, am spus.

Pe buze i s-a citit amuzamentul şi şi-a scărpinat nasul strâmb cu un singur deget lung.

– Încă mai eşti un copil prost. După toţi anii scurşi de când am intrat în jocul ăsta, chiar crezi că ţi-am lăsat vreo şansă să mă înregistrezi? A scos o cutiuţă neagră din buzunarul din spate al pantalonilor şi a ridicat-o în sus. Generator de zgomot roz.

Mi-am desfăcut fermoarul jachetei şi am lăsat-o să se răsfrângă, dezvăluindu-mi propriul dispozitiv.

– *Filtru* de zgomot roz.

Mi-am dorit ca Induma să-i fi putut vedea privirea. Gadgetul ei arăta într-adevăr impresionant atârnat acolo. Am urmărit expresia feţei lui Wydell schimbându-se. Fruntea i s-a ridat, apoi i-au fremătat obrajii. Postura lui perfectă a rămas neschimbată, dar capul i s-a înclinat în faţă cu vreo patru-cinci centimetri.

S-a repezit spre mine în viteză, cu pumnul care îi încorseta arma legănându-se, gata să-mi spargă dinţii. Făcând un pas în lateralul lui, l-am înşfăcat de încheietura mâinii şi i-am smucit cotul până când i-am blocat braţul, apoi i l-am încovoiat în direcţia greşită. N-a pocnit. S-a îndoit pur şi simplu, cu acel trosnet uşor cu care se curbează o crenguţă fragedă. L-am pus cu umerii la pământ, înfundându-i faţa în terenul de baseball.

Respira apăsat şi a scos un fluierat din adâncul gâtului. I-am dezghiocat arma din strânsoare, apoi m-am ridicat deasupra lui. El nu s-a clintit.

– Pleacă, am spus. Pentru totdeauna.

Răsuflarea lui a făcut o brazdă în țărâna de pe teren.

– Mă lași să plec?

– Să fugi. Da. Dacă te oprești, știi ce-o să te-aștepte.

– De ce nu mă dai pe mâna poliției?

– Când se luminează de ziuă, toate agențiile importante aflate în serviciul legii vor fi pe urmele tale. În țara asta n-o să mai găsești, nicăieri, nici un loc sigur. N-o să mai poți nici să mergi pe stradă, nici să te urci la bordul unui avion. Cel care ai fost, cel care ești în clipa asta va înceta să mai existe.

M-am apropiat cu un pas și el s-a retras ușor. Am adăugat:

– N-am să te predau poliției fiindcă așa o să-ți fie mult mairău.

Degetul meu și-a croit drum către siguranța trăgaciului!

Ochii lui erau închiși, într-o anticipare plină de spaimă, dar eu mi-am pus pistolul în buzunar și am plecat. La marginea terenului m-am oprit și m-am uitat înapoi. Wydell continua să zacă acolo, întins cu fața în jos, cu brațul îndoit grotesc alături de trup, ca o aripă frântă. Îi auzeam respirația chinuită. Era posibil să plângă, dar nu puteam fi sigur.

CAPITOLUL 48

UCLA era înțesat de oameni – înșiruiți la punctele de verificare, clătinându-se toți ca unul când făcea cineva un pas greșit – o presă umană uriașă, umplând Dickson Terrace. Străfulgerările aparatelor de fotografiat erau tot atâtea pocnete, pancartele fluturau și grupurile scandau rime stupide din spatele barierelor mobile. Mii de oameni stăteau pe jos în curte, în stilul spectatorilor de la concerte, lungindu-și gâturile ca să privească ecranele imense, suspendate deasupra capetelor de cabluri de oțel. Aleșii păreau să se scurgă din pâlnii către punctele de verificare de pe treptele largi ale Royce Hall, unde își întindeau permisele către paznici de parcă și-ar fi cumpărat dreptul de a fi pipăiți, scanați cu detectoare portabile și trecuți prin detectoare de metale. Poșetele și celularele călătoreau pe benzi transportoare prin detectoarele cu raze X. Agenți cu fețe încordate, musculoase, priveau cu atenție dincolo de barierele mobile, punându-și la treabă abilitățile de paznici ai cordoanelor de protecție în căutarea mâinilor din buzunarele jachetelor, a femeii care nu zâmbește, a tânărului cu ten întunecat îmbrăcat într-o haină prea groasă, a broboanelor de sudoare prelinse în josul tâmplelor. Polițiștii își purtau echipamentul pentru înăbușirea revoltelor, agenții aveau căști în urechi, iar de umărul meu atârna rucsacul lui Charlie.

Ascuns în mulţime, m-am uitat la ecranele enorme pe care apăreau sigla C-SPAN şi scena goală a dezbaterii. Vocea lui Katie Couric bubuia prin difuzoarele puternice. Tunetul grandios al aplauzelor a răbufnit când i-a prezentat pe rând pe cei doi candidaţi.

Tabloul era de o prospeţime surprinzătoare. Caruthers şi Bilton şi-au ocupat locurile pe taburete cu speteze joase din faţa pupitrelor din material acrilic, fiecare devenind, fără să vrea, imaginea în oglindă a celuilalt – înclinare neglijentă către exterior, capul lăsat pe-o parte cu interes şi smerenie, degetele împletite peste un genunchi. Un covor bogat, cu sigiliul prezidenţial pe fondul albastrului său regal, se întindea între cei doi candidaţi, indicând limitele, pentru ca fiecare din ei să decidă dacă avea să păşească peste ele sau de-a lungul lor. Couric a continuat cu vioiciune:

– Dezbaterea fiind publică, viitorilor votanţi li se permite să le adreseze candidaţilor, direct, întrebările lor. Vă rugăm să vă aliniaţi pe oricare dintre culoarele din faţa microfonului, să nu uitaţi să vă prezentaţi şi să vă exprimaţi clar când vă vine rândul.

Mi-am oferit o clipă în care să mă adun şi să-mi înăbuş spaima strânsă în piept, apoi m-am împins prin mulţimea îndesată umăr la umăr, croindu-mi drum către punctul de verificare.

Din difuzoare s-a auzit prima întrebare, adresată de o femeie cu vocea piţigăiată de emoţie:

– Bună ziua, numele meu este Cynthia McGinty. Am o întrebare pentru domnul senator Caruthers. Aţi afirmat că avem nevoie de o schimbare în politica din Orientul Mijlociu. Dar chiar putem fi şantajaţi de oameni de teapa lui bin Laden pentru a ne schimba părerile? Chiar ne putem reconsidera poziţia din cauza ameninţărilor şi a violenţei?

Vocea calmă a lui Jasper Caruthers, într-un contrast remarcabil cu timiditatea interlocutoarei sale:

– Întrebarea din mintea mea, Cynthia, este dacă trebuie sau nu să persistăm într-o politică destinată eșecului pur și simplu fiindcă ne temem să nu creăm cumva impresia că am învățat din greșelile trecutului.

Pe alei și în patioul din fața Royce Hall erau parcate mașini negre. Geamurile lor fumurii erau întunecate și lipsite de orice emoție, ochi de animale de pradă. Ziua trecuse de la strălucirea specifică sudului Californiei la confuzia din amurg. Clădirile care străluceau cu nu mai mult de cincisprezece minute în urmă păreau acum să poarte mantii, deveniseră grăunțoase.

Caruthers încă mai continua să vorbească despre reacțiile la culturi diferite și despre actualizarea pozițiilor, dar, în cele din urmă, următorul spectator a pășit în fața microfonului.

– Bună ziua, mă numesc Bill Little și întrebarea mea i se adresează domnului președinte Bilton. Ca pedagog, îmi este greu să înțeleg reducerile salariale în favoarea cărora ați pledat în timp ce ați insistat pentru reducerea taxelor plătite de corporațiile bogate...

Mâinile mi se mișcau înainte și înapoi, atingându-mi ușor pantalonii în ambele părți. Chiar aveam de gând să fac asta? Mi-am dat seama că îmi țineam răsuflarea și am expirat cu atâta putere, încât peste câmpul vizual mi s-au suprapus paraziți. În ultimul minut rămăsesem fără oxigen. „Frumos și subtil, Horrigan, te clatini prin mulțime cu obrajii congestionați."

Mi-am potrivit mai bine rucsacul și m-am apropiat de șirul de agenți, dintre care nu l-am recunoscut pe nici unul. Brațe încrucișate robotic, păr lucios dat peste cap, fețe de dobitoci chipeși murmurând politicos și monoton:

– Mâinile, vă rog. Pot să vă văd mâinile? Mâinile.

Ochii li s-au rotit pe lângă mine. Unul şi-a apăsat un deget peste casca de culoarea pielii care îi dispărea în interiorul urechii şi a zâmbit tăios, un câine alfa din haita prezidenţială dezgolindu-şi dantura fără cusur. Mi-am adus aminte de vechea glumă a lui Frank despre tipii din Divizia de Protecţie Prezidenţială: două tocuri – unul pentru armă, celălalt pentru uscătorul de păr.

Agenţii însărcinaţi cu protecţia preşedintelui dirijau fireşte spectacolul, dar Caruthers avea echipa lui devotată – cinci sau şase agenţi, după cum spusese Wydell – dintre care cel puţin unul era probabil plasat afară, cu ochii în patru în căutarea mea. Deşi oamenii lui Caruthers nu ştiau toată povestea, se dovediseră cu toţii mult prea doritori să găsească o cale de a ocoli legile pentru a-şi proteja şeful.

Răspunsul lui Bilton continua, un discurs monoton, pe tonuri joase. Am aruncat o privire către unul dintre ecranele suspendate. Bombardamentul democraţiei îşi urma cursul:

– Mă numesc Patsy Ryan şi, fiind o persoană în vârstă, mă îngrijorează foarte mult creşterea costurilor îngrijirii medicale. Domnule preşedinte Bilton, dacă veţi fi reales, veţi...?

Am înaintat de-a lungul clădirii, cu ochii la cordoanele care blocau uşile laterale. În spatele meu, spectatorii aşezaţi în curte făceau glume batjocoritoare şi aplaudau, cu echipele emisiunilor de ştiri foindu-se printre ei, atât de împovărate de echipamente, încât păreau alcătuite numai din matahale. Era un an al furiei, furia marca alegerile, alegătorii nu se temeau să ia atitudine.

– Mă numesc John Quinn şi aş vrea să ştiu ce are de spus preşedintele despre înţelegerile prea tentante pentru a fi refuzate şi despre contractorii de război...

O elevă de liceu voinică a făcut un pas într-o parte, lăsându-și în urmă parfumul floral ca pe un zid și îngăduindu-mi să văd întreaga clădire. La ultima dintre intrările laterale stătea Reid Sever, greblând din priviri mulțimea. Era la vreo douăzeci de metri distanță, în spatele unui șir de bariere mobile și de polițiști. Am ezitat preț de o clipă invadată de panică, prelungită apoi aidoma sunetului modulat al unei coarde de pian.

M-am rotit, uitându-mă în altă parte. Figura enormă a lui Caruthers se contura amenințătoare pe ecranul de deasupra mea. Își ținea capul aplecat, cu o mână încleștată pe obraz, concentrându-se intens în vreme ce Bilton continua să înșiruie vorbe mari și sloganuri. Cu coada ochiului, am văzut fața lui Sever înălțându-se și încremenind, cu privirea brusc focalizată. Inima a început să-mi bată cu putere.

Mi-am întors capul, extrem de puțin. Sever vorbea cu încheietura mâinii lângă buze. Se uita către partea opusă a curții. Acolo se zărea un alt tip din Serviciul Secret – părea să fie Brown – care-și atingea casca. Și îi transmitea cele auzite bărbatului de lângă el. Lui Alan Lambrose.

Pe urmă s-au uitat toți trei drept la mine. Am rupt-o la fugă.

Sever a sărit peste barierele mobile, strigând în încheietura mâinii. Cu rucsacul tresăltându-mi pe umeri, m-am repezit ca un plug în mijlocul mulțimii, călcând peste gambe, împiedicându-mă de elevii de liceu. Oamenii s-au împrăștiat, țipând nemulțumiți până când l-au văzut pe Sever apropiindu-se, cu Glock-ul evident scos din toc. N-a fost nevoie de mult timp pentru ca echipele de la știri să remarce spargerea mulțimii. Obiectivele scânteietoare ale camerelor de luat vederi au basculat ca să-mi capteze imaginea – concentrându-se asupra mea din ambele părți, privindu-mă pieziș de pe furgonete parcate în poziții strategice, deplasându-se pe deasupra

capetelor sau înălțându-se ca Peter Pan într-un spectacol a cărui punere în scenă lasă de dorit.

Mi-am croit drum până în centrul curții și m-am răsucit, desfăcându-mi larg brațele. Energia mulțimii acționa asupra mea ca o încărcătură electrică. Peste tot erau camere, toți ochii mă priveau. Oare puteam într-adevăr să fac asta? Agentul Brown era la un pas în urma lui Sever, acolo unde se aflau și alți agenți ai lui Caruthers pe care îi văzusem în grupul de jogging și pe aleea Indumei. S-au răsfirat, venind spre mine din toate direcțiile, gâfâind șuierat în timp ce alergau. Spre capul meu s-au îndreptat nenumărate pistoale. Am așteptat pocnetul unui foc de armă, sărutul plumbului zimțat. Oamenii s-au săltat de pe locurile lor, mai întâi cei din apropierea mea, apoi în valuri, ca o uluitoare ovație a publicului ridicat în picioare. M-am gândit, în același timp: „Asta chiar s-ar putea să meargă" și „O să fii împușcat."

– Sunt Nick Horrigan! am strigat.

N-aveam vocea pițigăiată și nici nu-mi tremura. Era clară ca un sunet de clopot.

– Și n-am asupra mea nici o armă. Am...

Dar Sever m-a trântit la pământ, căzând peste mine, apoi erau și ceilalți acolo, percheziționându-mă. Cineva mi-a smuls rucsacul din spate. În jurul nostru, totul era în mișcare, se declanșa o busculadă.

– Nu e înarmat! a strigat unul dintre agenți. N-are *nici o armă!*

– Ce e în rucsac?

– Granule de polistiren.

Tipul a aruncat rucsacul în timp ce răspundea.

– Atâta tot?

Pantofi negri au tropăit pe lângă fața mea, aproape atingându-mă, în timp ce alți agenți se străduiau să treacă pe

poziție. Am rămas perfect nemișcat, nevrând să le ofer nici un pretext ca să mă împuște. Un antebraț mi-a apăsat ceafa ca o bară de fier, frecându-mi obrazul de pământ. Printre glezne și trupuri în mișcare, am întrezărit stâlpul care susținea un difuzor imens, cu pâlnie.

O voce familiară:

– Întrebarea mea este pentru domnul senator Caruthers și o pun în numele cuiva care n-a putut veni aici în această seară. În numele lui Gracie Everett.

În ciuda peluzei care îmi strivea fața, m-a cuprins un sentiment de triumf.

Am fost ridicat cu brutalitate în picioare. Cătușele mi-au strâns încheieturile. M-am răsucit ca să pot vedea cel mai apropiat ecran imens, și acolo era Induma, înaltă cât două etaje, ridicând ecografia, astfel încât să treacă lumina prin ea.

– Gracie ar fi fost acum destul de mare ca să voteze peste un an. Dar a fost ucisă când avea treisprezece zile. Împreună cu mama ei.

De-a lungul curții s-a propagat un îndemn la tăcere și toate fețele s-au îndreptat brusc cu atenție către ecran. Agenții din jurul meu s-au crispat și s-au uitat unii la alții, dintr-odată conștienți că echipa lor fusese atrasă afară din clădire. O adiere a săltat câteva granule de polistiren din iarbă, evidențiind vicleșugul prin care-i atrăsesem pe oamenii lui Caruthers acolo, în urmărirea unui rucsac gol, nelăsând pe nimeni înăuntru ca s-o întrerupă pe femeia care-l înfrunta pe senator.

Caruthers stătea înlemnit pe taburet – cu un pantof pe covor și cu celălalt atingând suportul pentru picioare, de parcă s-ar fi străduit să nu-și piardă sprijinul. În ochii lui de un verde strălucitor se aprinsese panica. În curte s-a așternut o tăcere stranie, toată lumea simțind că se petrecea ceva netrecut în

scenariu. Capetele se întorceau, vocile amuţeau, oamenii arătau cu degetul.

Toate perechile de ochi s-au concentrat asupra imaginii alb-negru, imaginea lui Gracie Everett ca fetus de optsprezece săptămâni, încovrigat acolo. Pentru o scurtă clipă, ea a fost centrul universului.

– Am aici, a continuat Induma, şi testul de paternitate, care dezvăluie faptul că tatăl lui Gracie este domnul senator Caruthers, pe atunci vicepreşedinte, şi o înregistrare care îl implică în săvârşirea crimelor.

Caruthers s-a înmuiat pe scaun. Luminile străluceau în ochii lui verzi, în părul lui rebel.

– Ne-aţi implorat metodic să le punem întrebări liderilor noştri. Să-i tragem la răspundere. Aţi spus că nimeni nu e mai presus de lege. Că orice american, indiferent de funcţia pe care o ocupă, indiferent de privilegiile sale, poate fi făcut să-şi plece fruntea, somat să răspundă pentru propriile fapte. Iar eu vă întreb, din partea lui Gracie: Dumneavoastră veţi răspunde?

Mâinile agenţilor rămăseseră înfipte în braţele şi în ceafa mea, dar nici unul dintre noi nu se clintea. Stăteam laolaltă, înlemniţi, cu capetele înclinate pe spate, urmărind spectacolul în plină desfăşurare.

Caruthers s-a ridicat cu multă demnitate, şi-a aşezat microfonul pe taburet şi a părăsit scena.

CAPITOLUL 49

Am fost reținut pentru aproape două săptămâni, fiind considerat suspect de uciderea lui Mack Jackman, în timp ce furtuna clocotea, Induma răspândind informații din afară, iar agenții și reprezentanții tuturor instituțiilor iscodindu-mă și îmboldindu-mă până când a devenit evident că nu mai exista nimic altceva ce ar fi putut scoate de la mine. Am predat cele o sută optzeci de mii de dolari, ecografia, testul de paternitate, analiza fragmentului din osul lui Charlie și înregistrarea discuției cu Wydell de pe terenul de baseball. Nu făcusem nimic rău, sau cel puțin nimic care să nu fi fost necesar în circumstanțele respective. Au deschis până și dosarul asasinării lui Frank și n-au găsit nici un motiv să înalțe din sprâncene. Faptul că aveam un nou aliat în persoana președintelui în funcție nu mi-a făcut probabil nici un rău. Acuzațiile au fost anulate și am fost eliberat cu trei zile înainte de votare.

Odată întors acasă, am văzut că locuința mea fusese devastată. Covoarele rupte în bucăți, instalația sanitară smulsă, tencuiala găurită. Ar fi fost mai ușor să mă mut pur și simplu, dar m-am hotărât să rămân. Să refac. A fost nevoie de câteva luni, și apartamentul e acum din nou funcțional, dar mai are nevoie de câteva cosmetizări. Mi s-a spus că pentru asta e nevoie de timp. Dar am în sfârșit senzația că timpul nu-mi lipsește.

Nu e necesar să spun că faptele mele n-au transformat lumea într-un loc mai bun. Caruthers a pierdut alegerile. Nu pot spune că noi l-am făcut să piardă, dar l-am făcut cu siguranță să nu câștige. Eu am fost surpriza lui din octombrie. Sau, mai exact, surpriza a fost Gracie Everett. N-a trăit decât treisprezece zile, dar existența ei a contat.

Nu m-am dus la vot.

În noaptea discursului său de învestire în funcție, președintele Andrew Bilton m-a sunat ca să-și exprime recunoștința și ca să-mi spună că sunt un patriot. Dar continuă să fie un individ mediocru și un președinte mai rău decât atât. Ce ați prefera? Un lider necugetat de loial unor opinii cu care nu sunteți de acord? Sau unul nesincer în privința opiniilor pe care le împărtășiți? Un prost sau un ipocrit? S-ar părea că acestea sunt, mult prea des, singurele noastre opțiuni. Eu nu știu răspunsul. Luând în considerare starea în care se află țara, nu știu nici măcar dacă aș mai face încă o dată același lucru. Tot ce știu e ceea ce am făcut. Și mi s-a spus că *faptele* dau măsura valorii unei persoane.

La câteva săptămâni după alegeri, Caruthers a fost pus sub acuzare. Urzeala dintre el și crime e subțire, dar legătura poate fi verificată în laborator și ADN-ul poate fi analizat. Oamenii au fost zdrobiți. Au existat editorialiști îndoliați, prezentatori de televiziune sincer uluiți și membri vehemenți ai staffului, ascunzându-și devastarea sub focul plin de furie al negării. S-au vărsat chiar și câteva lacrimi, când camerele au descoperit pe stradă Bărbatul potrivit sau Femeia potrivită. N-o să vă spun că a fost ca după asasinarea lui Bobby Kennedy – nici vremurile nu mai sunt aceleași, nici Caruthers nu e un astfel de bărbat –, dar ni s-a reamintit tuturor că e posibil să fi mers prea departe ca să mai putem avea eroi. Poate că acesta e un lucru bun.

Au făcut un mare spectacol din arestarea lui chiar în momentul încheierii sesiunii Senatului. Ieşirea din clădirea Capitoliului şi tot restul. Filmul a devenit un alt subiect favorit al presei de scandal, fiind rulat de tot atât de multe ori ca urmărirea Fordului Bronco al lui O.J.[1] pe autostrada 405 sau ca dezintegrarea acelor avioane Boeing 767, transformate în praf şi flăcări. Caruthers escortat, cătuşele strălucind peste mânecile costumului său de cinci mii de dolari.

– E un ultraj, spune el, şi aştept cu nerăbdare să mă apăr împotriva tuturor acuzaţiilor. Nu sunt îngrijorat câtuşi de puţin.

Dar clipul îl arată mai târziu, lângă tribunal, ridicându-şi ambele încheieturi încătuşate ca să-şi ducă la buze o ţigară tremurătoare. Acuzaţiile continuă să prolifereze, de la crimă la distrugerea dovezilor, la conspiraţie, la obstrucţionarea justiţiei şi la o nouă preferinţă, extrem de apreciată: sperjur. James Brown a acceptat o ofertă prea avantajoasă ca s-o poată refuza, şi apoi alţi doi tipi au spus tot ce ştiau, şi se vorbeşte că Departamentul Justiţiei pune tot mozaicul ăsta cap la cap, bucată cu bucată.

June a încetat să mai apară la înfăţişări la tribunal şi circulă zvonuri care spun că se pregăteşte pentru un proces de divorţ.

Wydell a fost găsit mort săptămâna trecută, în Altamira. În fotografiile alb-negru de la morgă arată ca un vagabond. Părul tuns cu grijă, în stilul anilor cincizeci, i s-a transformat într-o claie. Barbă încâlcită. Obraji înnegriţi de jeg. Fusese înjunghiat în rinichi cu o şurubelniţă fiindcă se culcase în cotlonul unui alt vagabond din port şi se târâse în spatele barăcii care adăpostea un atelier de vulcanizare, unde sângerase până la moarte.

---

[1] Fotbalistul american O.J. Simpson, acuzat de uciderea soţiei sale (n.tr.)

Dat fiind mandatul de arestare care aştepta să fie executat şi notificarea roşie emisă de Interpol, făcuseră o treabă bună îngheţându-i banii. N-avea nici o adresă, nici un cont bancar şi nici un telefon pe numele lui. În primele câteva săptămâni se retrăsese împreună cu stafiile sale într-un motel de două parale din Veracruz, colecţionând viermi de tequilla şi boli venerice şi făcând praf puţinii bani gheaţă cu care plecase. Ştiu cum se strângeau pereţii în jurul lui noaptea. Cunosc gustul amar al panicii care-l întâmpina la trezirea din somn. Ştiu cum se uita în ochii oamenilor când trecea pe lângă ei pe stradă. Aşteptându-se să fie prins. Ştiind că s-ar fi putut trezi în puşcărie în dimineaţa următoare şi în toate celelalte dimineţi ale vieţii sale. Dintre toate lucrurile care pot măcina un om, anonimatul e cel mai cumplit. Te părăsesc puterile, puţin câte puţin, până când simţi că nu mai reprezinţi nimic.

Era şocant să vezi în ce stare jalnică ajunsese un agent federal după o viaţă de fugar de numai două luni şi trebuie să mărturisesc că am simţit un fior de mândrie gândindu-mă cât de mult rezistasem eu, un puştan, un nimeni. Fusesem discreditat şi vătămat sufleteşte, dar nu mă înfrânseseră.

Înclin să cred că, murind, Wydell a ales calea cea mai uşoară. E mult mai greu să susţii povara amintirilor, să te împaci cu trecutul, să te întorci cu faţa către necazuri şi să le înfrunţi. E mult mai greu, dar descopăr că merită să lupţi.

Dorm din nou toată noaptea. În a nu deţine nici un secret e o putere enormă. Acum sunt protejat, fiindcă povestea mea e publică. Dacă aş muri, oamenii potriviţi ar pune întrebările potrivite.

Portretul lui Frank, schiţat de Callie, atârnă curajos în camera mea de zi, peste o porţiune cu tencuiala fărâmiţată. Îmi place să mă gândesc că veghează asupra mea, dar ştiu că nu e cazul. După cum am aflat recent, oamenii sunt dornici să-şi

trăiască viața cu stele în ochi. Problema e că stelele blochează realitatea. Nu e de mirare că vrem să ne ascundem de ea. E urâtă. E brutală. Dar poate fi și grațioasă și oferă alinări cu care încă încerc să mă obișnuiesc. Ascunde surprize și nu sunt toate neplăcute.

Credeam că înainte avusesem o viață simplă. Dar nu era așa. Simplu e să te duci la plimbare și să nu verifici dacă ești urmărit. Simplu e să treci pe lângă camere de supraveghere fără să te obosești să-ți întorci capul. Să intri într-un restaurant și să nu cauți alte ieșiri. Să treci pe lângă o berlină neagră fără să-ți transpire palmele. Nu susțin că sunt în stare să fac toate acestea tot timpul, dar acum știu ce senzații îți dau. E un început. Unul recent. Zi după zi.

Am oprit mașina pe aleea Indumei și am rămas cu aparatul de radio deschis, încercând să descopăr cum aș putea să exprim recunoștința pe care i-o port.

Prin jaluzelele deschise, o întrezăream în câte o străfulgerare, foindu-se dintr-o parte într-alta a bucătăriei, gătind cu frenezie. Am coborât, dar n-am oprit motorul camionetei. Nu gătea pentru mine și nu voiam să fiu un intrus.

Jaguarul a pătruns pe alee în spatele meu. Alejandro. A coborât în grabă și m-a îmbrățișat. Mirosea a mosc, de la o apă de colonie Rodeo Drive pe care i-o alesese fără îndoială Induma.

– Mă bucur că v-ați împăcat, am spus.

– În weekendul ăsta avem o reluare a aniversării noastre. Dar i-am cumpărat un cadou acum, fiindcă nu mai pot aștepta.

A scos cu mândrie de sub curea o casetă albastră pentru cadouri de la Tiffany și a deschis-o. Un colier-amuletă din argint. Mi-a studiat fața.

– Ce e?

– Nu poate purta argint pur. Are o alergie.

Caseta s-a închis cu un pocnet. El s-a întors cu spatele și a înjurat în spaniolă.

– Așteaptă, am spus.

În torpedoul mașinii mele, cutiuța roșie de bijuterii rămăsese acolo unde o aruncasem cu săptămâni în urmă. Motorul zumzăia, radioul cânta. Am stat și m-am uitat la cerceii cu safire. Pe urmă i-am dus cutia lui Alejandro.

A deschis-o și a fluierat.

– Safirul arată *uluitor.*

– Da, am spus, și e piatra zodiei ei.

– La naiba, Nick. Ești Casanova.

I-am închis mâinile peste cutie. A sărit în sus, excitat ca un băiețel, m-a strâns cu putere în brațe și a pornit-o spre ușă.

– Capra sau Howard Hawks, am spus.

El s-a oprit.

– Preferații ei, am continuat. Interesează-te la cinemateci. Îi place grozav să meargă la ultimul spectacol de matineu. Pentru cină du-o la Inn of the Seventh Ray, sus, pe Topanga. Totul e organic și au o grămadă de chestii vegetariene. Ia o masă în apropiere de pârâu, și-o să puteți auzi broaștele, poate o să vedeți și vreun coiot. Pe urmă duceți-vă la Shutters, pentru o ciocolată fierbinte. E cea mai bună din oraș, și o servesc în căni uriașe. Canapelele sunt excelente. Digul e chiar acolo. Mergeți pe urmă la o plimbare. Se lasă frigul, așa că poți să-i cumperi dinainte niște mănuși, ca să-i faci o surpriză.

Pe fruntea lui netedă au apărut câteva cute vagi.

– Dar tu ai dus-o deja în toate locurile acestea.

– Nu, am spus. N-am dus-o niciodată.

Ușurare. Zâmbetul lui larg. Pe urmă a dispărut. Printre noi a trecut un soi de înțelegere. El a dat din cap și a dispărut înăuntru.

Am rămas pe betonul aleii. Din radioul mașinii mele, Rolling Stones îmi spuneau că nu pot obține întotdeauna tot ce doresc, deși n-aveam nevoie să mi se reamintească asta tocmai atunci.

Alejandro a apărut în fereastra bucătăriei. A îmbrățișat-o pe Induma din spate. Ea s-a întors, surprinsă de cutia de bijuterii. A deschis-o. Încântare, scânteierea dinților ei superbi. L-a sărutat, a ridicat cerceii, și i-a pus. Chiar și de la distanța aceea, arătau exact așa cum îmi imaginasem pe fundalul pielii ei întunecate.

„Dar dacă încerci uneori s-ar putea să găsești[1]"...

M-am urcat în camionetă și am demarat.

[1] Vers din melodia *You Can't Always Get What You Want,* interpretată de RollingStones. (n.tr.)

CAPITOLUL 50

Opresc lângă casa mare și albă și parchez mașina exact în față, la vedere. Pe locul pasagerului, o pungă maronie de la Whole Foods, ticsită cu articole de băcănie. Încă nu cobor. E ora opt și afară e întuneric. Respir adânc, trag de mânerul portierei.

Îmi deschide Steve, ne strângem mâinile și schimbăm, stângaci, câteva replici despre lucruri lipsite de importanță. Apoi apare Callie, agitându-se încântată alături de el.

– Oh, Doamne, și uite ce-ai adus.

Fața îi strălucește de o plăcere aproape agresivă.

Două pahare cu vin roșu așteaptă pe un fund de lemn de pe masa din mijlocul bucătăriei și Steve umple încă unul. Emily stă la masă uitându-se în dicționar, își plimbă mâna îngropată în mânecă în josul șirurilor de cuvinte. Ne aruncă o privire aspră pe sub glugă și urcă la etaj cu pași apăsați înainte de-a avea timp să o salut.

Steve înjură. Callie începe să despacheteze alimentele din pungă, arătându-se mai interesată de fiecare dintre ele decât în mod firesc. Steve se sprijină de frigider și soarbe din vin holbându-se în gol.

Callie îl strânge de braț în trecere.

– Ea e OK.

– Ar trebui să mă duc sus, zice el.

– De ce nu m-aş duce eu? întreb.

Steve se uită la mine şi nu-i pot citi expresia feţei. Ridică din umeri.

– OK.

Urc scările urmărit de sunetul sporovăielii lui Callie din bucătărie. Pare fericită, răspândeşte acea strălucire specifică primei întâlniri. Ce uşor pare totul când eşti binevoitor.

Emily a smuls câteva dintre literele de scrabble de pe uşa ei, aşa că numele scris acolo a acum doar EM. Văd bilele de lipici întărit rămase pe locurile literelor dispărute. „Asta e bine", mă gândesc.

Bat la uşă.

– Pleacă, tată.

– Sunt Nick.

– Ce *vrei?*

– Să intru, pentru început.

.– Perfect.

O să mi-o permită, dar o să fie nefericită din cauza asta.

Intru. Ea stă pe pat, cu spatele la perete, cu genunchii sub bărbie. Ţine o carte deschisă pe fluierele picioarelor. Nu ştiu dacă vede ceva în carte din unghiul ăla, dar se concentrează intens asupra ei. Gluga i-a căzut, dezvăluindu-i chipul. Şuviţele castanii şi blonde îi stau zburlite şi paloarea accentuată a feţei creează impresia că e din aluat. Pare mult mai mică, nu arată de treisprezece ani câţi are. Televizorul e deschis, cu două joystick-uri conectate, şi invadatorii spaţiului mărşăluiesc mecanic pe ecran.

Ochii nu i se desprind de carte. Şi spune, cu voce scăzută:

– Singurul lucru care-mi plăcea la tine era că nu-ţi plăceau *ei*.

Dau din cap, ceea ce e stupid, fiindcă ea nu se uită la mine. Stau acolo, pierdut în mlaştina toanelor unei adolescente.

Invadatorii Spațiului nu par să fie conștienți de drama cu miză mare în derulare.

Mă întreb cum ar fi rezolvat Frank situația asta. Fac încă un pas către televizor, mă așez greoi și iau telecomanda. Emily mă privește pe deasupra genunchilor. Apăs *Joc pentru Doi participanți* și fac tot ce-mi stă în puteri, deși la *Invadatorii Spațiului* am fost întotdeauna un jucător mizerabil. Meduza dreptunghiulară alcătuită din puncte traversează cerul pufăind și laserele trag mistuind bazele până când nava mea moare fâsâind. Acum e rândul celui de-al doilea jucător, dar nu spun nimic, nu întorc capul, nu-i ofer cealaltă telecomandă. Care e pe covor, alături de mine. Emily se holbează la ecran în timp ce laserele trag în cascadă, distrugându-i nava. Joc din nou, aștept să treacă rândul ei, de care nu se sinchisește, și închei jocul, cu toate că ea nu se ridică deloc din pat. Când se termină jocul, încep altul. De data asta mă descurc destul de bine, trec de câteva niveluri înainte de a muri sub barajul de foc al extratereștrilor. Pe ecran scrie: URMEAZĂ AL DOILEA JUCĂTOR.

Îmi amintesc cum a bătut Frank la ușa mea în noaptea când ne-am mutat în casa lui. Cum a venit să mă privească, cu colțurile gurii ridicate. Înainte de a mă putea gândi, vorbesc cu cuvintele lui:

– Ce nu vrei să fac?

Privirea ei coboară din nou către pagină. Tăcerea se prelungește atât de mult, încât sunt sigur că n-o să-mi răspundă, dar îmi impun să stau neclintit, să aștept, să-i ofer tot timpul de care are nevoie.

În cele din urmă își drege glasul.

– Nu te purta ca un ciudat și n-o face pe fratele când vii aici. Nu te alia cu ei împotriva mea. Și nu-mi vorbi de sus, de parcă aș fi copil.

Are ochii umezi. N-o să se uite la mine.

Mă întorc către ecranul care pâlpâie.

Emily lasă cartea jos, traversează camera și se așază lângă mine.

Ia joystick-ul.

MULŢUMIRI

Le port o foarte mare recunoştinţă tuturor celor care joacă un rol atât de important în culise şi mulţumită cărora am posibilitatea să fac ceea ce-mi place atât de mult. Lisa Erbach Vance nu încetează niciodată să mă impresioneze şi să mă uimească. Aaron Priest rămâne o resursă nepreţuită, care îşi merită absolut toţi banii. Stephen F. Breimer, Marc H. Glick, Rich Green şi Tess Taylor mi-a oferit informaţii esenţiale pe parcurs, aşa cum au făcut şi Geoff Baehr; John Cayanne, Lucy Childs; Caspian Dennis; Melissa Hurwitz, doctor; Frances Jalet-Miller; Nicole Kenealy; Chetan Nyak; şi Maureen Sugden. Mulţumiri speciale lui Chris Brenes, pentru că mi-a împrumutat tatuajul său.

Sunt suficient de norocos ca să am editori strălucitori de ambele părţi ale Atlanticului, şi le ofer astfel mulţumiri aparte lui Keith Kahla, de la St. Martin's Press, şi lui David Shelley, de la Little, Brown UK.

Doi scriitori au fost extrem de generoşi cu timpul lor: Joe Finder, care mi-a oferit îndrumări şi momente-cheie, şi Gerald Petievich, un gentleman desăvârşit, care mi-a dăruit sensibilitatea unui romancier şi cunoştinţele unui agent din Serviciul Secret la fiecare întrebare pe care i-am pus-o.

În final, le mulțumesc fiicelor mele, Rosie și Natalie – Laurel și Hardy în versiunea noastră, de acasă. Și soției mele, Delinah, care face totul să aibă mult mai mult înțeles.

CINEVA ȘTIE CE A FĂCUT...
ȘI ÎL VA FACE SĂ PLĂTEASCĂ PENTRU ASTA.

O slujbă bună, un apartament frumos în Los Angeles, o viață liniștită – Nick Horrigan a lăsat în sfârșit în urmă un incident traumatizant petrecut chiar înainte să împlinească optsprezece ani. Sau cel puțin așa părea, până când o echipă SWAT apare pe neașteptate în locuința lui, în miez de noapte, și îl târăște spre un elicopter. Nick află că un terorist a pus mâna pe o centrală nucleară și amenință să o arunce în aer... dacă nu vorbește cu el. Atras în vârtejul unei intrigi mortale, Nick este acuzat că deține un secret periculos, care îl va duce în culisele unei curse pentru alegerile prezidențiale. În vreme ce adevărul este scos la lumină încetul cu încetul, dezvăluit de sub straturi de minciuni și înșelătorii, un singur lucru este sigur: secretul demult îngropat, legat de traumele din trecutul său, amenință acum la fiecare pas viața lui Nick.

ISBN 978-606-609-234-0

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com